

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI.

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

U
R
A

U

U

R

U

A

hi

U

U

U

U

U

U

U

U

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiae documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligitantum, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingrattissimus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

lām mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
C10CCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

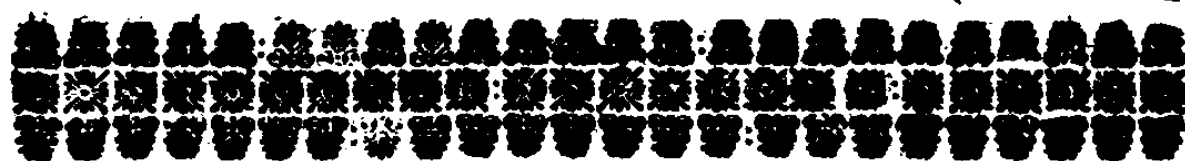
S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Æons desiderabantur. Alteri subiectus erat Tzetze commentarius & interfita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragediis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quæ in E'gyæ scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspicetur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodit anno MDCC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in E'gyptis, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodit anno MD XXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII LECTIONES HESIODÆ.

C A P U T I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὑμνεῖν-
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Ἀΐξεν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν. ἔλεος ἀγαθὴ ἐστὶ φίλιος.
Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ὠρῆ. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpe notati.

IN ἔργοις καὶ ὑμναῖς
V. 1. Μῦσαι Πιερίῳ αἰδοῦσι κλείουσαι
[Δεῦτε δὴ ἐνέπτε σφέτερον] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλεί-
ουσαι exponunt ὑμνεῖν, δεῖξαι. Scholia inedita libri Vossiani. αἰ-
δοῦσι κλείουσαι, ᾄδαι καὶ τραγῳδαῖς δεῖξαι. & sequenti versu : Δεῦτε,
ἰδοῦτε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. 1. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλείων pro κλείουσι nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi : *Muse, ex Pieria carminibus gloriam con-
ciliare solite. Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moscho-
pulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus & αἰ ἰδοῦτε. Nam ut il-
le ait : Ἐκ τῆς Μυσηῖος κλείουσαι ἔρχεται. *A Musis venit gloria. ἐνέπτε*
ὑμνεῖν, est ὑμνεῖν. ut inferius v. 33. Ἀλλὰ τι ποῦ καὶ Ἀρπάζων ἰφί-
ρης pro ἡρπαζεις, & v. 41. κρύψασθαι ἔχου βίον ; pro ἔκρυψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ἄχρη φέρων pro ἰφύα, & sexcenta talia. So-
lere verò Poetas Numina, quorum opem implerant ex locis, quæ
iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieriâ, Helicone, Pin-
do; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in il-
lorum

Hom. hymno in Jovem v. 95. : Οὐκ ἔστιν ἄνευ ἰατρῶν ἰσχυρῶν ἀνδρῶν αἰεὶν. Sine virtute divitia non possunt homines ornari. Homero est πρῶτον ἰσχυρῶν. In qua notione quum & Latinis augere potatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augenda parvus acque civilis utrimque Imperatoris abstinentis, nimios honores recusavit. C. Nepos Phocione : Nequeque armis armatusque à Demosthene cum quem tenebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγλαῖος κλέφει] Versiones vulgatae : *superbum contrahit. Alii : desiccit. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κλέφει hic esse ἀπὸ τοῦ κλέω & κλέψω. Vertimus cum Horatio, attenuat, qui hunc locum expressit, ut prædem Muretus observavit.*

Valeat ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferius v. 575.

Ὁρῶν δὲ πρῶτον ὅτι τ' οἰαίῃ ἁρῶν κλέφει.

Tempore massis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Ἀἰὲν δὲ ἰδμεν δίκας] *Iuste regis judicia. Sic bene præsci omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Ἀἰὲν est δὲ ἄνευ ἁρῶν αἰὲν ἄνευ, ut Moschopolus. ἰδμεν δὲ ἰδμεν est præesse iudicium, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & iustæ ferantur sententiæ. ἰδμεν est regere, gubernare. Hesych. ἰδμεν, ἰδμεν, ἰδμεν, ἰδμεν, ἰδμεν. Jupiter enim iustitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus : αἰὲν ἰδμεν ἰδμεν. Ὁ δὲ Ζεὺς οὐκ ἔστι τῆς δίκης ἀντιστοίχων, ἀλλὰ αἰὲν ἰδμεν & ἰδμεν, & ἰδμεν ὁ ἀντιστοίχων & ἀντιστοίχων. Favi iustitia non adidet, sed ipse est iustitiæ & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem : v. 81.*

Ἀἰὲν δὲ πρῶτον δίκας ἰδμεν. ἰδμεν δὲ αἰὲν

Ἀρῶν δὲ πρῶτον ἰδμεν ἰδμεν αἰὲν ἰδμεν

Ἀλλὰ ἰδμεν οὐλοῦν, οἱ τ' ἰδμεν ἰδμεν.

Constituisti qui urbes custodiant : tuque ipse præses in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniuris, quam eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacre sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem iustitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit Ἀλλὰ ἰδμεν δίκας ἰδμεν, vers. 85, de rege :

Ἀλλὰ ἰδμεν δὲ αἰὲν ἰδμεν Ἀλλὰ ἰδμεν δίκας

ἰδμεν δίκας.

Omnes ipsum respiciunt reddentem juri ne illis judiciis v. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Περσὶ legit Ἄλκην. Sed quomodo ἰδμεν αἰὲν commodè possit tribui Persæ non video : quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ ἄνευ adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cum nunc illum

exponderem, vidi eundem esse in sententiam magni viri Danielis Heinſii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda eſſe ad Jovem, perperamque vulgò hos verſus legi & diſtingui. Sententiam autem eſſe, Vide & attende. Perſa, & ſine ambitione judica: ego verò, ò Perſa, tibi vera præcipiam. Itaque ſic cum Heinſio interpungo, *κλῦθι ἰδὼν αἶαντα πρὸς δῖον ὃς ἔστιν ἀνὴρ ἄριστος Τρώη, ἔγω δὲ καὶ Πέρση ἐπὶ τοῖς μνηστικαῖς.* In meo ſanè MS. legitur Πέρση, non Πέρση. Ceterùm non Pauſanias tantùm, quod Scaliger obſervavit, ſed etiam Ariſtarchus hos priores decem verſus obelis ſuis jugulavit, & Praxiphanes diſcipulus Theophrasti, notante Tzetze, in perveruſto libro illos ſe non reperiſſe teſtatus eſt. Praxiphanes autem iſte videtur eſſe ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Iſocratis ſermonem de Poëtis prodidiſſe memoriae. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non obſervant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetzeis annotatione diſcimus.

V. 11. *Τὼ μὲν καὶ ἐκαστὸς ἐν νόστοις*] Uterque MS. Voſſianus & editio Baſileenſis Iſingrini: *ἐκαστὸς*. Quod quis non probet præ duro illo diſtasiaſmo?

V. 12. *Διὰ δὲ ἀνδρῶν θυμὸν ἔχοντες*] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diſverſa autem animum diſtribuant*. quo nihil à Poëtæ ſenſu & Græcis verbis poteſt fingi alienius. *ἀνδρῶν θυμὸν ἔχον* Homero eſt *δῖα θυμὸν ἔχον*, diſſentire, diſcrepare. Il. v, v. 31:

Βῆν δ' ἔμψαυ πόλεμόνδε θεοὶ δῖα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii diſcrepantem animum habentes.

hoc eſt, à ſe invicem diſſentientes, aliis ſtantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò verſiones ineptæ: *diviſum animum habentes*, pro quo alii dicunt *ἀνδρῶν θυμὸν ἔχον*. Quid verò miri Poëtam *ἑσσυ* tribuere animum, quum inter Deas referantur & hic & in Theogonia?

V. 13. *Ἄρ' ἔσ' ἐν κινέεσσι.*

Ἀθανάτων βαλῆσθαι ἔσθ' ἡμῶσι βαρύνει] Hæc cum Tzetze non ſic accipienda ſunt, quaſi Deus ſit malorum auctor. Sed hæc eſt Heſiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus ſunt obnoxii, aliasque cauſas nobis ſæpè parum exploratas, corrumpere conſilia, ſanam eripere mentem, & contendendi ac ligandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. *Ὀδυσ.* ψ.

Μῆτις φίλη, μαργυρὸν σε θεοὶ δίδωσι, εἴ περ δαίμων

Ἄφροδιτα ποιεῖται, καὶ ἐπίφρονά μ' ἐμὲ λ' ἔσθ'.

Καὶ τί χαλεφροτέρῳ σπεφροσύνῃς ἐπὶ τέλει.

Nutrix dilecta, inſanam te Dii fecerunt, qui poſſunt inſipientem reddere, qui vel prudentiſſimus fueris: & delirium prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὀργῇ δαιμόνιον βλάπτῃ πῦρ,

Τὴν τὸ πρῶτον ἐκφαίνεται φερῶν,
Τὴν γὰρ τὴν ἰδὼν εἰς δὲ πλὴν χεῖρ' ἀγῶν
Γιγνέσθω, ὅτι, ὅτι μὲν οὖν ἀρετῆς.

Quando ira deorum aliquem ladit, hunc primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: Fortuna quem vult perdere stultum facit.

v. 17. Νύξ ἐστὶν αἴτιον] Nox habetur mater omnium rerum tristem & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, projici in exteriores tenebras, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam induktus luce, habitare in luce inaccessa, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖα ἐν ῥίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclare monuit Daniel Heinsius ἐπὶ τῷ, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Εἶναι pertinere bonam, quam Philoſophi Φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νῆκτον & Φιλίαν.

Τίτλας τὴν πρῶτον μὲν αἴτιον πρῶτον ἀρετῆς.
Ζῆλος δὲ τῆς, ἥ ἐστιν τὴν φρεσίν, ἡ δὲ Ἀιδουμένης.
Νῆκτος δὲ ἡ δακρυῖς τῆς γὰρ κρύσταλλος βρόντη.
Νῆκτος τὴν ὑλὴν δὲ τὴν αἰσθητὴν αἰσθητῆ.
Καὶ Φιλίαν μὲν τῆς, ἡ δὲ μὲν τὴν πλάττειται.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contencio pernicioſa qua absque iis par est ubique, Et amicicia cum his qua aquæ longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Εἰς παραδιδώσι τῆς τὴν ὄντων ὁρμῆς τίτλας μὲν τῆς ὑλῆς, γλῆ, ὕδωρ, αἶσα, πῦρ. δύο δὲ τῆς δακρυῖς Φιλίαν καὶ Νῆκτον. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amiciciam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὴν ἀμείναι cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίπται, quæ ita constituenda ὅπως δὲ μὴ πολλὴν ἀμείναι, scilicet ἔειν Κορινθίους ἐν γαίῃ ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον repetendum.

v. 20. Εἰς ἔργον γὰρ τίς τις ἰδὼν ἔργον χαρίζων Πλάσσει, δὲ ἀπὸ δὲ ἀργυροῦ καὶ ἡδὲ φυτεύων] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transfulerunt, ut si δὲ hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro εἶναι, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: δὲ, εἶναι, πλάσσει. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, πάλιν οὐ ζήλοσιν ἀεργῶν
Παύσονται.

Quod si laborares mox te annulabatur acrius discedentem.

Tzetzes videtur legisse αἰ. Porro in MS. legitur ἀργάματα. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam *α* τὸ εὖ produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, idèoque τὸ *α* geminandum.

v. 23. Εἰς ἀφῆν ἀντιδόντα] MS. I. Voss. εἰς ἀφῆν ἀντιδόντα. Sic etiam Moschopatus: Αἰφῆν δὲ καὶ τὸ ἀφῆν δὲ εἰσάγει ἀεργίαν καὶ τὸ αὐτὸ καὶ βίον, ἀφ' οὗ βίον τὴν ἀφῆν. ἀφῆν δὲ δὲ ἀφῆν δὲ ἀφῆν, καὶ τὸ ἀφῆν δὲ ἀφῆν. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu καὶ τὸ ἀφῆν δὲ εἰσάγει. Eadem ratione peccarunt in ἀφῆν apud eundem Moschopatum v. 32. ubi videt Proclum.

v. 29. Αἰργῆς ἐπαυτοὶ ἰόντα] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀργῆς explicant ἐμμετρίαν καὶ φημὶν ἵνα φιλονεικῶν καὶ ἀφῆν εὖ ἀργῆς. Latinos verò quis ferat, qui fori auscultatorem transtulerunt? Quis Latine sciens intelligat quid sibi velit fori auscultator? Verte: concionantem auditor. Αἰργῆς ἐπαυτοὶ sunt homines subreptitii, ἀφῆν, Aristophani ἀφῆς ἀφῆς ἀφῆς, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, concionibus hærent adfixi & in foro vivunt: sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. qui in subselliis habitant, quamvis tibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicoli. Gell. 17, 20: Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii. Festus: Ordinarium hominem Oppianus ait dici solitum scurram, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine foret aduentium prætorum. At Aelius Stilo qui minimè ordine viveret. Αἰργῆς ἐπαυτοὶ εἰς Plauto est foro operam dare. Terent. lites sequi. Posset tamen etiam exponere ἀργῆς ἐπαυτοὶ, fori auditor, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintilianum esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat fori auditores: Atque hęc sub ejusmodi præceptionibus juvenis illè de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, scilicet judiciorum, eruditus & affluens aliis experimentis, &c. Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὅρα γὰρ τ' ἀλίζη πάλιν] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ἀλίζη ψιλῶς, & interpretantur φρονίος, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ἀλίζη νεκρῶν τ' ἀλίζην πάλιν, ἢ φρονίος διανοητικῶν, διανοητικῶν. Verba verò hæc ἀλίζη ἀλίζη πάλιν πάλιν τ' ἀλίζην πάλιν sunt ἀλίζην πάλιν καὶ ἀλίζην, vel ἀλίζην καὶ πάλιν τ' ἀλίζην πάλιν, non curare debet forenses curas. Inferius v. 208. Τῇ δὲ εἰς, ἢ σ' αὖτ' ἐγὼ περ' ἀλίζη. Hac is, quæ te duco. hoc est, ire debes. Hom. Ilud. χ, v. 62. Αὐτὸς μὲν καὶ τὸς δὲ διδύμους εἰσέκεν ἰλθῆς; Ἡ δὲ δὴ μὲν σ' αὐτῆς; Illic maneo cum his expectans donec

donec venias? An te sequor cursas? *Μέμνη, δέω, est μέμνη, δέω δέω.* Luc. VIII, 19. *Σὺ δὲ ἐρχόμενος, ἢ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐρχόμενος.* Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πλάττει pro πλάττει δέω. Sic saepe praesens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποῦναι ἢ ποῦναι, ἢ ποῦναι πῶς; *Quamquam, hancne an illam eor pro πῶς δέω.* Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros, Matth. III: Πᾶν ὃ ἐν δένδρι μὴ πρὸς καρπὸν καλὸν καρπώσεται καὶ εἰς πῦρ βάσεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum excidetur & in ignem conjicitur. Hoc est, excidendi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. *Ὀρεῖται βίῳ ὠρεῖται καρπαί. ὠρεῖται ὄρος. ὠρεῖται ἔτος.* Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. *Ἐργάζεσθαι. ἔργον.* Dimidium plus toto. *πιδάλιον.* Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duō. Hesiodus emaculatus. *Γυονόροι μελεδῶνες.* Interpretum varii lapsus.

v. 31.

πῶς μὴ βίῳ ἔνδοι ἐπιτεταγὸς καρπώσεται

Ὀρεῖται βίῳ ὠρεῖται. Latini interpretantur, *omnes annos tam pariter.* Græci verò magistri, ex singulis anni partibus collectus. Quod quidem ferri posset, Nam *ὠρεῖται καρπαί* sunt omnes fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvae, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Cerystius in vita Menecleoni. *Τεργήματα μὴ δέω, ἢ καὶ μὴ πρὸς πρὸς δὲ καὶ ὠρεῖται ἐπὶ τῷ π.* *Ἐ μὴ δέω ἀπὸ ἢ πρὸς. Ἐ δὲ ἔνδοι δέω, καὶ δὲ τῷ χειμῶνι ὠρεῖται ἐκείνῃ.* Pro ballariis dabatur lupinum & sorghum faba: Nonnulli quædam ex fructibus, quæ illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica. Male Interpres Dipsosophicæ reddit: ex fructibus hortariis. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis *ὠρεῖται καρπαί* dici de talibus *καρπώσεται*, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. *ὠρεῖται καρπώσεται.* Persuasissimum itaque habeo *ὠρεῖται βίῳ* esse fructus æstivos, qui cō *ἀπὸ, ἔργον cō ἀπὸ ἔτος, æstate, diebus canicularibus* tempore messis colliguntur. *ἔργον enim & ἔργον ἔτος πρὸς ἔργον* significat

cat æstatem, & quidem adnitam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ἀργῖον est æstivus. ἀργῖον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν καυρὴν ἐκείνην ἐν ὁνομαζέμεν ἀργῖον ἔτος. tempore illo quod vocant ἀργῖον ἔτος, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ἀργῖον μέλι vertit mel æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferius v. 305:

Ὅς καὶ τοὶ ἀργῖοι βίοντες ἀλάβωσι καρμῶν.

Ut victi æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & prisca editionum fidem recentiores scribant τὸ καὶ καυρῶν ἀργῖον sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ putat sejungendum & pro αὐτῷ poni. Sed rectius MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt καυρῶν ἀργῖον. cuius libertatis poëticiæ exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κακὰ βῶσι pro κέρησι, ἀλάβωσι pro λάβωσι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίλω διχόσσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, διχόσσαι. Stephan. διχόσσαι. Sed rectius vulgatæ, metroposcente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ὡς οὐ κακῶς διχόσσαι, δὲ διὸς μετέπειτα διχόσσαι.

Scaliger in libro suo notavit, διέλυσαι hic positum esse pro ὕδαλον. verè.

v. 40. Ὅσω πλεον ἡμῶν πάντες] Quàm variz sint huius loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffusas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus querendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet, Divitiæ grandis homini sunt utere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines, οὐκ ἀπολείπει αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφὰς, ἀπὸ τοῦ ποσὶν ἐσθῆναι, καὶ λιπὸν ὕδωρ πίνειν. οὐ γὰρ τῶν καὶ καὶ σώματα ὀφείλουσι, καὶ ψυχὰς ἐξοικεῖν ἀεὶ γίνεσθαι, ut homines victui tenui assuescerent, ut cum cibus minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acutem animi illis accessuram, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πῶς δὲ γὰρ καὶ ἐκ' ἡμῶν ἐργάζομαι] Verte: Facile enim uno die tantum quasi visseris. Vulgò: tantum operatus esses. Sed ἐργάζομαι hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Anſocides: ἐργάζεσθαι τὸ βίον ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῷ χρηστῷ. *vitam querere jussu suis manibus.* Εργάζεσθαι βίον est vitum parare, querere unde utamur, *vitam querere*, ut Ennius loquitur. *Nautisſue mari querentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est vitus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζεσθαι eandem vitam quoque apud Platonem tenet: Καὶ πὲρ ἐπιτήδεια ταύτῃ ἐργασασθῆναι καὶ τῷ οἰκίῳ ὑπάρχειν. *Et alimenta ipsam quesivim, & familiam sustentavim.* Herod. I, 34. ἐργασάμενον δὲ χρήματα μεγάλα, διδόντας ἐπίῳ ἐς Κόρινθον ἀπίκεσθαι. *Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρωσὴν τὴν ἀπολλομένην, hoc est, nolite conquirere vitum qui perit. Obscurè vulgatus. *Operamini non cibus, qui perit.* Nec melius Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demostheum in orat. contra Apaturium: ναυτικῶς ἐργάζεσθαι est questum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Ἄλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα ἡρητιόσαι μέγιστον.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: οὐδὲν ἔργον, οὐδὲ ἔφελον. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρηματίζει est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε πελάντοις. *questum fecit illis scilicet quinque talentis.* Est Hebraicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πῃ, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πῃ. Vide Beza.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum, Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον εἴ δ' οὐρεῖς ὑπὲρ κρητὺν κρημασίονται.

Clavum artific. use factum super fumum suspendita.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρῖσι:

Πρῶται μὲν ὄρεαι φάσονται ἡμῖν τὸ θεῖον, χαμῶνται, ὁπότε.
Στείρειν μὲν, ὅταν γένηται πρῶτον ἐς τὸν Διούλην μεταχωρεῖ.
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φρεσὶ κρημασίῳ καθεύδειν.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminare

Seminare quidem quando grus crescitans in Libyam decedit, 1

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretres *πιδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸν παρὰ τὸν Ἡσίοδον, αὐτὸν πιδάλιον πρὸς τὰς ἀντὶ τῆς κρημνίστης, καὶ πιδάλιον δὲ τὴν ἐν τῇ κρημνίστῃ.* Duae vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conserendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occurrasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus scædam hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ἐπὶ τῇ κρημνίστῃ πιδάλιον*, de iis qui artem desinunt, nec amplius exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ἄλλον δὲ οὐκ ἔστι κρημνίστης καὶ παρομιμία τὸ ἐπὶ τῇ κρημνίστῃ τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῇ κρημνίστῃ, καὶ κρημνίστης τις τέχνης, ὅπου πρὸς τὴν ἐπὶ πασάλε τὴν κρημνίστην ἀγκυραῖσαι.* Unde liquet *παρομιμία* ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam. Hæc de *πιδάλιον* disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII H. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aque hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὸς τῇ πιδάλῃ*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *αἰῶξ*, *φθεῖρ*, *πτερόχειρ*, *αὐχὴν*. *Οἷαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paulò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπτεροι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scaphæ custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim temporales mandata factorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat.* Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus. Apud Hesiodorum

Modorum V. Æthiopie. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ ἀνδάλιας ἡ πρὸς ἀνδραλόγους, altero clauo amisso. Lucas Act. xxv. in Pauli nave dixit in numero multitudinis τῆς ζωνιμελας ἡ ἀνδάλιας, vincula clauorum. Sed omnium clarissime genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimum res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾧ ἡ ἐκκλησία, ὡς ταῦς ἐν πλοῖᾳ χαμᾶζεται μὲν ἀλλ' οὐκ ἀπώπνυται. ἔχει γὰρ μὲν ἑαυτῆς τὴν ἰσχύον Κοβερνήτην Χρυστόν. Φέρει δὲ ἐν μίσθῳ καὶ τὸ πρῶτον τὸ κατὰ τὸ θανάτου. ὡς τὸ σωθῆναι τὸν Κυρίον μὲν ἑαυτῆς βασιλεύσει. Ἐν τῷ αὐτῆς μὲν πλοῖᾳ ἡ ἀνδάλια, πύματα δὲ ἡ θύσις τὸ δὲ κύκλον, μαστιχοβρία. οἰακίς δὲ δύο αἱ δύο ἀνδραλόγους. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi, in signis coelestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summe eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμηνος, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut ποικιλόμηνος, δολόμηνος, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξίς esset πης. Sic nos in Theog. αἰολόμηνος Προμηθεὺς. Apud Hom. πολέμηνος, εὐμήνης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuetur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad O'dυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in πης esse à μῆδω, hanc verò à μῆτις, ἡ βελή.

v. 51. Αἰὼς πατρὶς μνηστῆρ] Imperitè μνηστῆρ & μνηστῆρς vertunt consiliarius, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μίζα βελιστόν ut rectè circumscribit Theocritus norante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserant viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu παῖς ἱερεῖον velle: filius Japeti. Gloss. Vetus: Παῖς ὁ υἱός, Filius. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut Veneris puer apud Ovidium Cupido. Latona puer Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. idē autem reddidi egregius. Moschopulus exponit ἡλῆς. Et Hesych. εὖς, αἰγῆς, καλῆς, μίζας, εὐτυχῆς. Glossæ MS. Voss. εὖς, μίζας. Sanè apud Hom. conjungitur εὖς π μίζας π. Sic in Ἀ'αῖοι v. 25. εὖς παῖς Ἀλκαίου. egregius filius Alcai. ubi Interpretes: præstanti puer.

v. 55. Pro χαίρεις prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις π θεαῖς εἰς ὅπου εἴπεν] MS. I. editio Iungri, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενηῖς pro παρθενηαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè *παρθένω*. Vossianæ addunt subintelligendum *παρθένω*. Pertinet *παρθενικῆς εἰδός* ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt, Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illamque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. *Γυμνάσιον μελεδόντες*] Veteres quidem magistri in explicando *γυμνάσιον* mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt *πῆς μέλη κατεμάσσας*, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κορὴν est *καρμῶν, καλῶν, πίστεως*. Hesych. *καρμῶν, καρμῶν, κατεμάσσειν*. Unde & *καρμῶν*, qui templum ornat & tuctur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur *καρμῶν Ἀρτίμιδος*, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi *καρμῶν Κασιόρων* appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam deoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, *καρμῶν*, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Deæ honorem in sua habebant urbe. *Γυμνάσιον μελεδόντες* sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est*.

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. *Ἀμφιγυῖαι. φωνή*. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. *Θαλίαι περπεδοί*. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. *Μῆλα*, Poma omnes arbutei fructus. *Μῆλα* pro opibus. *Ἐπὶ βυσὶ κτείνεσθαι*. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi, *Ἡέρετ εἰσαμένοι*.

v. 69. *Ως ἴφαι, οἱ δὲ ἰπίθαι*] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, *οἱ ἴφαι, οἱ δὲ ἰπίθαι*. Nec aliter MSS. Sequente versu *Ἀμφιγυῖαι* est *οἱ γῆα βεδλαμῶντες*. *γῆα κατ' ἑσχαλίαι* dicuntur manus & pedes. Homer,

Γυμνάσιον

Ἐφάμην μὲν σφῶν ἐφ' ἄρμεσιν ἄκρας ἵππους.

Frangam quidem pedes celerum equorum ante currus.

Ἐφάμην enim, ut bene Porphyrius ad Homerum observat, est αὐλαλαγῆς ποιήσαι. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἀνιδυῖν singulis Diis & Heroibus assignare, iisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut ὀνειδίζας Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos ἔστι κῆρυξ. v. 77. γήθησθε MS. I. pro γήθησθε.

v. 71. Παρθένω αἰδῶν ἱελοῖ] Hoc est, ἱελοῦ χεῖρας, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacum emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Ἐπ' οὗ δ' ἄρα φωνῶν ἦκε θεῶν κῆρυξ] Quærent Græci Magistri quomodo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcanò ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque φωνῶν v. 61. interpretantur ὁρᾶν φωνῆς. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori insertuisse ἀφροδίτης λόγους. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? φωνῆ hic est ὄνομα, ut apud Hom. II. γ.

Περίανθ' οὗ δ' ἑλάνω ἐκαλέσασθε φωνῆ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi φωνῆ perperam περίανθ' docent, & exponunt voce. Gregor. Μῆτι ἡμεῖς διδωμέν' ἢ ὑψηλοτέρῃ φωνῆς. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. περίανθ' φωνῆ est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: ὀϊμόλυν δὲ τιώδ' ἡνωμένη Πανδώραν, appellavit αἰσῶν γυναῖκα hanc Pandoram.

v. 86. Μήποτι δῶρον δίζαα] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregie hujus loci mentem declarat Plotarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρον esse fortunæ munera: Οὐδ' ἵσθ' ὅτι Προμηθεὺς ποιῶν τὰ Ἐπιμηθεὺς παρακαλέσμενοι.

μήποτι δῶρον

Δίζαα παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίας, ἀπὸ δαυτίσματος,

ἐπὶ τῇ τ' ὅπως διωάμεν τὰ Διὸς ὀνόματα κέρηται. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἢ ἀγαθὰ Διὸς δῶρον κέρηται, πλούτας, καὶ γάμοις, καὶ υἱοῖς, καὶ πᾶσι ὅλοις τὰ ἁπλῆς, ἂν ἢ κτῆσις αἰσῶντες ἐπὶ τοῖς χεῖρας καλῶς καὶ διωαρόις. διὸ, καὶ τ' Ἐπιμηθεὺς φάσιν ἔσθαι καὶ αἰσῶντες, αἰσῶν δὲ φιλάνθρωπος καὶ δίδων τὰς αἰσῶντας.

χίαι, αἱ βλαβηρόμενοι καὶ ἀποφθασιμέναι ὑπὸ τῆς αἰτίας, καὶ πάλιν ὅπως
λέγῃ.

Μένειναι δὲ ἐλαφρύνει πάλιν θυμὸς φθόρου ἀνδρῶν

Τάτλας ἀναιδίζου, κακέρων δὲ σὺν αὐτῷ ἴστανται.

Quis daretur quōd πρὸς πρῶτον εἶπεν, αἱ εὖν αἰτίας ἀναγκαῖαι αἰς ἀπὸ πάλιν τῶν
παραμύσεων, αἰδῶν δὲ μετ' ἡρώων. καὶ παρρησίας, καὶ γενναίας, καὶ πολυ-
ταλίας ἀποδείκνυσι, αἰδέσθαι καὶ ἐποικιδίαν ἔστω. Hesiodus ubi Prometheus inducit
fratri Epimethæo suadentem, ne à Jove ulla dona accipiat, sed se
aliud dimittat, Jovis nomen de potentia fortune usurpavit. Bonis enim
fortune tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugibus, imperiis.
Et omnibus in universum bonis externis, quorum possessio in malis est
recte uti iis nescienti. Itaque etiam Epimethem hominem vitiosum et
fatum rancore sibi jubet et mœnere à rebus facundis, dantem nimirum
ei et exitio futuris. Item ubi ait, Dumtaxat pauperiem perniciosam
animamque excruciantem exprobra homini, quia deorum manus est.
Deorum pauperes vocat id quod fortuna obtrahit, immens non esse eos cul-
pandos, qui fortuna injuria pauperes sunt. aut ignavia potius, fœder-
dia, mollitie et luxu conjunctas divitias in turpibus et vituperatione
dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in
fine. v. 87. pro πῆρ (Ζῆνι MS. II, πῆρ Ζῆνι.

v. 96. Εἰς ἀνθρώπων δόμοις] Queruntur veteres Critici, valde in-
gratus doliū appellari hic δόμοις. Inde & Seleucus pro δόμοις scri-
bebat πύλαι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum in emen-
dandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandri-
num, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in
omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ
viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam,
arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm
probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμοις enim quodvis
receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus ve-
stes recondabantur, ἀνθρώπων δόμοις vocat. Alcest. v. 158.

Εἰς αἷμα ἀνθρώπων ἀνθρώπων

Εἰς αἷμα, καὶ μετὰ τὴν ἀνθρώπων ἀνθρώπων.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens et mundum de-
corantem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur διὰ τὴν φεγγῆν, porta-
tiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè
notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Ob-
servat. III, 18.

v. 99. Αἰνέχῃ βαλῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Ari-
starchus & D. Heinſius censuerunt.

v. 102. Νῆσται δὲ ἀνθρώπων ἐφ' ἀνθρώπων ἐφ' ἀνθρώπων] MS. I. ἰφθαίμα.
lege ἰφθαίμα. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea
ex Plutarcho cognovi, in cuius consolatione ad Apollonium sic le-
gitur.

v. 107. Οὐτως αἱ πᾶσι ἀνθρώπων ἀνθρώπων] MS. L. ἀπᾶν. Sic &
Tzetzes.

Tzetzes. πῶ nonnunquam æquè παρέλκει ac πᾶ. Διὸς γὰρ est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Qua fato manent, quatinus significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: οἱ δὲ θεοί.

v. 113. Νόσφιν ἄτερ πένων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πένων δὲ τὸ πῶ καὶ ἐν συλλαβῇ. ὑπὸ δὲ τῷ πῶ ἀμφότερας ἐκπίνται. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφιν ἄτερ κακῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores infimulat. Interius v. 674. Μὴ μῦθεν εἶεν δὲ κῆρ καὶ ἐπείσαντο ὄμματα. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθεν. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζῶσαντες pro ἔζοντες. Quod auribus meis magis arripdet.

v. 115. Τέπειν' ἐὼ θαλίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in conviviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injussa tellus. pro quo statim:

οἱ δὲ θεοὶ
Ἦσαντες ἔζοντες ἔμενον ἐνὶ ἰσθμοῖσιν θαλίῃσιν.
ipsique ultro

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀσπασίῃ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ suæ, quem nunc exponimus, istum subijcit:

Ἀφροῖσι μέλαιοι, φίλοι μακρόχρονοι θεοί.
Abundantes pomis, cari beatis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituitur. Ceterum hunc versum malè intellexi & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφροῖσι μέλαιοι vertit: *felices gregibus.* μῦλα hic non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solum se ruebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliosque Poetas, Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines ex pecora quæm semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Citteus, sive contra horum principium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ.) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descendisse ad hanc aetatem.* ut scribit Dicaearchus: *& summum gradum fuisse naturalem, quam viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultro ferret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è feris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora.*

mora, pomâque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum quæ possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuescuerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τὰ πᾶν debentur, collegerant, & mansuescuerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tamen intellectu revocandum ad superiora; quasi scripisset pastoritiam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomâque in usum colligere consueverant antehac; sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat ἐς σῆν & ἀγρῆς, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter ὑπερβαλόν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira. 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ πῶδες mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerantur. Hesych. Μῆλα πάντες δένδρεα καρπῶς, ἐξαιρέτως δὲ τὸ μῆλις, καὶ πάντες τὸ δένδρεα. In hoc ipso verbo offenderunt inferius Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἐλίσσε μαραμένους μῆλων ἔτη Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum; facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήνεις, αἰετῶν, βασιλείας. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: In quibus (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assatas, & propter utilitatem, & propter placiditatem. Non longè post: De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua. & veteres Poetae, qui alios vocant πολυτῆρας, alios πολυμήλεις, alios πολυβάτας, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum interiùs πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μαχόμενοι θεοῖσι, idem est quod ὑδόμενοι. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δούλος Ἐπικτήτης ὁρῶμεν, καὶ οὐκ ἀνάγκη

καὶ πῦλλον ἴσθαι, καὶ φίλον ἀγαθόν

Servus Epictetus sum, & corpore inutilis, & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βροτῶν εὐεμεῖαν ἢ θνήσκον esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ affertur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. 7. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin κλέιντοσσι ἐπ' οἴσιν eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus ἐπὶ βυσίῳ, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille incundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus Ἀῖε' λαψύρεσσι γυῖσι.

Ὅπ'ι βυσίῳ ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἦδη μὲρ σέ γε (Φημί) καὶ ἄλλα περ δὲ φόβουσι

Ἦ' εἰ μάλιστα ὅτι περ σὲ βοῶν ἄπαν μῦθον εἶπας

Σύνε κατ' ἰδαίων ὀρίων περὶ χεῖρας πέδῳσι

Καρπαλίμους; τίτι δ' αὖτ' ἀπὸ μεματτοπαλίζεο φύγον.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hic reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. Τοὶ μὲρ δαίμους] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμους ἰδῶλοι ἐπιχρόνιοι πλάττουσι

Ἀγροὶ, ἀλεξίκακοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. Οἱ ῥα φυλάσσει πειρίαι] MS. I. φυλάσσουν. Sic hic versus legitur inferius, 254. & 233.

Τίτισιν δὲ γυναῖκες ἰοικόντι πύνα.

Hom. Il. α. Στήθεσσι λαοίοισι Ἀλκίνοῳ παραμήρεσσιν. Infinita hujus peragoges exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. Ἦ' ἔρσ' ἰοσάμενοι] Retinenda est antiquior versio: ἄρσιν ἰοσάμενοι. Virgil. obscuro aëre septi, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, ῥέγεσ βασιλῆας non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia maiestate illustres, ἀλλ' ἔρσιν πρὸς καὶ τοῖσιν ὀππῶν. Verùm etiam hi honore sunt conspiciendi. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλῆας τὸ εἶ ποιεῖν.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argentæ ætatis. Μέτρον ἥβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Αἰθέραιοι δαίμονες. Secundus. Καλλέεσθ. Απλήρσοι. Εὐρώεις δόμοι αἶδς. Κρυερὸν. Γενεὰ. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο** Ἵπὶ φυλῇ ἐκαλίχκειον ἔπιν νόημα.] Verte: Neque corporis habitu simile, neque ingenio. Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φρόνησις. Homero. Φρένας Iliad. α.

ἐπὶ τῷ ὄντι ἐν τῷ χερίῳ

Οὐ δίκως, εἰδὲ φυλῇ, ἔπιν δὲ φρένας, ἔπιν πῖναι.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Αἰὲν ἰκατόν μιν παῖς] In I. MS. μὲν desideratur. Viri doctissimi αἰὲν hic accipiunt pro αἰὲν ὅμως, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & ἀήρως apud mætres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικαίῳ δαίμονι habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc ἡβή, priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μέλας ἡπίους valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡβὴς μέτρον ἔσται] Interpp. Pubertatis terminum attigisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῖναι sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ipsa ἥβη. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θαλάσσια. Hom. μέτρας κελύβη, κελύβη. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίης est σοφία, ut ibi legendum inferius ostendamus.

V. 134. Αἰὲς ἔσσις Αἰφροδίας. MS. I. αἰφροδίου.

V. 135. Ἰδού. ὃ ἀπὸ δαλόν. Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundus, inquit Seneca, quam aduocatio mollis & blanda; ideo unctis, quod plus indulgetur, pupillisque quod plus licet corruptior animus est.

V. 141. Τοὶ μὲν ἰσχυροὶ. MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χεῖροι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἰσχυροὶ, quam lectionem Tzetzes ructur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verum si argenteæ ætatis homines postquam mortem obierunt sunt ἰσχυροὶ δυνεῖς, quinam sunt ἰσχυροὶ ἰσχυροὶ, quod Tzetzes merito urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δυνεῖς δυνεῖς hic coniungendum, non δυνεῖς ἰσχυροὶς. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quod tum δυνεῖς etiam cum δυνεῖς fit coniungendum; hinc verò confici primos etiam fuisse δυνεῖς contra doctrinam Platoniam. Sit contra doctrinam Platoniam, non tamen est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Οἱ Ἡσίοδος αἰὲς καὶ αἰφροδίας ποτὶ χρόνον γένεσθαι τοὺς δυνεῖς τοὺς πλάτους. λέγει δὲ ἐν τῇ δυνεῖς αἰφροδίας καὶ τὸν χρόνον αἰφροδίας.

Εἰς τὴν τοὺς δυνεῖς δυνεῖς δυνεῖς δυνεῖς

Αἰφροδίας ἰσχυροὶς ἰσχυροὶς δὲ πὶ πτεροχέρας.

Τρεῖς δὲ ἰσχυροὶς τὸ πτεροχέρας. αἰφροδίας δὲ φάνης

Εἰς τὴν τοὺς δυνεῖς δυνεῖς δυνεῖς δυνεῖς φάνης

Νύμφη εὐπλόκαμος, κῆρυξ δὲ αἰφροδίας.

Hesiodus certis temporum constitutionibus mortem dæmones oppatere censet, & tempus etiam sub ἀνυποκτο proponit, hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum atates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, & tres autem cervi cervus. Sed phœnix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sane primos δυνεῖς ætatis aureæ fuisse quoque δυνεῖς annon ista verba ostendunt? V. 116.

Θνητοὶ δὲ αἰς ὕπνῳ διδμημένοι. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & V. 121.

Αὐτὰρ ἰπτοὶ καὶ εὐπλόκαμος καὶ γαῖα καὶ λυψή.

Verum postquam hoc genus terra texit, hoc est πτεροχέρας, αἰφροδίας, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέκτα. Τοὶ μὲν μόνον δυνεῖς καὶ αἰφροδίας δυνεῖς ἰσχυροὶς. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi δυνεῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἴσως καὶ τῶν ὀπθῶν. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰς τὴν αἰς αἰφροδίας, inquit Plutarchus, καὶ δυνεῖς δυνεῖς δυνεῖς. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

utrum gradus. Δαίμονες δύνεσι sunt inferioris loci & ordinis demones, ut δύνεσι αἰθέρα, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium, dissertat. xxvi. Θεὸς γὰρ οὐδ' αὐτὸς κατὰ χάριν ἰδρυμένη, αἰσθημένη τ' ὑπερὶ καὶ πλεονέχουσι. Εἰσὶ δ' αὐτοὶ φέροντες αἰθέρα δύνεσι, ἐν μυσταῖς γὰρ καὶ ὑπερῷ περικυβήτοι, οὗ γὰρ αἰθέρατος, αἰσθητὸν δὲ ἰχθυόεσι, &c. Deus quidem eodem in loco manens, caelum regit, omniaque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus vero potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim vero servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopiam flammæ & iræ minis addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcherrima, ac Diis secundo, multis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerum secunda nota, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δύνεσι πῖον, ἄνελ, ἄγαν, postponere. Lucian. Εἰ μὴ δύνεσι ἄγαν Εὐριπιδῆ, si Hermioni me postponis. Καλίστην vero hic est oist. Superius v. 122. dixit δαίμονες οἷον ἐπιχθόνια, hic dicit eodem sensu καλίστην ἐπιχθόνια. In sacris litteris καλίστην καὶ Θεῷ, hoc est, ἱερῶν. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μὴδὲ καλίστην, μὴδ' ἄγαν καλίστην.

Nec vero multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἦγονε' ἐς μέγα δῶμα φίλων καλῶδ' αἰώνων.

Duxit in amplam domum suam ut sit uxorem.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τῇ ἱερῇ Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magi, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Ἀπλάτῃ] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγαν. Cic. vassi & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶς γὰρ μέλας. Versus sequens in primo sic se habet: τ' δ' ἔω χαλκῶς πύρα, χαλκῶς δ' ἐν οἷον. Vers. verò 151. idem liber μέλας pro μέλας.

v. 151. Βῆτος ἐς οὐρανὸν δῶμα πρυμνὴ αἰδῶς] Εὐρύς δῶμα multis antiquis & recentioribus est πῶτος, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX. 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilii Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui do-

cuit

est sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum, quod certissimum. *σέως* hic est squalidus ab *σέως* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *σέως*, *σποταίν*. Suidas: *σέως*, *σποταίν*, *ζοφώδη*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἶθλας Αἶθλας*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ἡρώεσσι*, Æschylus Prometh. 432. *Καλὰνδὸς αἰδὸς μαχίς*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiūs in Theogonia v. 729.

Εἴθε Διοὶ Τίτῆνες ὑπὸ ζοφῇ ἡρώεσσι
Κεκρυφάσιν, βυλῆσι Διὸς πεφληγμένῳ,
Χάρις ἐὼ δρώεσσι.
*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *ὄρεν κρυερός*, grave damnum, & 636. *πέλεμος κρυερός*, horrendum bellum. In *Ἀστιάδῃ* *κρυερός* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *νυκτὸς ἱερῆς οἰκία δυνά*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυερός*, *φελκτὴν*, *μισσητὴν*, *αἰαυδὴς*, *φοβερός*, *ἐλίσσειν*, *οἰκτὴν*, *δυνόν*, *χαλεπὸν*, *πονηρόν*, *πρηγόν*, *δύχμας*.

v. 156. *Αἰνίς ἐπὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *Ἀλφειῶν* hic subtiliter disputant inter *ἀἰνίς* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανεί*, quod iis, quibus *ἀἰνίς* assignasse dicitur. *Αἰνίς ἐπὶ καὶ τῷτο γένει* *ἐπὶ καὶ τῷτο γένει*.

v. 162. *Προτέρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviū in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas, quod Homerus dixit:

Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν γένει μετῴντι ἀνθρώπων
Ἐφθιάδ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, vixit tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter ævo functus*. Ante Olympiades Græci per *γένει* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γένει* definit *πλὴν τῆς πάσης* καὶ *γένει* *πλείων*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τελευτῶντι ποιεῖν πλὴν γένει*, subjicit, *ἐν τῇ γένει γένει* *παρὲς τῆς* *ἐξ αὐτῆς γένει* *οὐ γένει*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γένει*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γένει*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatae. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγρεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπης. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπς. Εἰδέν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpius castigata.

v. 169. **Τ** ΗΛΥ ΑΨ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνῳ ἱμερασίῳδῳ] Hunc versum ex MSto II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilis sit alterum illum quem cum hoc prisca Critici ἀφελαν etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiantur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulchrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι πρὶς ἱερῇ εἰδῶ ἐνθάδε γυναικὶς

Ἀγνῆς. αὐτῇ δὲ μὲν ἡρώης νύμφη

Ἐν μακρίῳ νόστον, ἵνα Κρόνῳ ἱμερασίῳδῳ.

Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulcra femina

Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat

In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Silmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Πᾶς Ὀκίανον βαθυδύνῳ] Græci Magistri Ὀκίανον hic locant & expōnunt ἐν τῇ αἰετ. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvagus: arva beata

Petamus arva, divites & Insulas.

v. 173. Τελεῖς ἔϊται] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τελεῖς ἔϊται. Sic inferius τελεῖς ὕδαϊ πα-
ρίχην. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μήκερ' ἔπειτ' ὄφρα] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ ὥσθ' ἡμεῖς quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτ' ἡμεῖς, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, παλιγγενεσίαν futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæ venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὖ τ' αἰ γενέσθωσι πολιοκρόται πλέθωσι] Insulsè Interpretes Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint.* An γένεσθαι πολιοκρόται πλέθωσι est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γένεσθαι sunt πυχθέντες. Sic autem verte: *Quum, vix nati canescant,* hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò post αἶψα γηράσκοντες τρεῖς appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quinque hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ καυχῶ τίχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦδη. *Noli superbire. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατὴρ παίδων ὁμιλεῖ] Non hæc referenda sunt ad ἰδίας ὁμιλίαις, ut non nemo facit, sed ad γυναικας. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ἔκστασις, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirat in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμιλεῖ, ὁμιλοῦμαι. Græci magistri, ὁμιλεῖ, ὁμιλοῦμαι, σύμφωνοι. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τίχυνται δὲ γυναῖκες ἰοικύναι τίνα γυνῆσιν.

Pariunt verà mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de ἰδίας ὁμιλίαις. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumēto maternæ pudicitias. Horat. IV, 6.

*Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & lex maculosum edomuit nefas,*

Laudantur simili prole puerpera:

Culpram poena premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'μαίνουσι] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt*. Α'μαίνουσι autem est ἀμαρῶν φιλέει. Sic & versu sequente μέμφον] est μέμφουσα φιλέει, & veri. 189. ἐπεὶ δ' ἐπὶ πάλιν ἐξαλαπίξει, est ἐξαλαπίζειν καὶ solet expugnare, vers. 225. οἱ τὶ μὲν ἐξαλάσσει, qui ipsam expellere solent, hic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι παλαιά

Γίνεται, αὐτ' δὲ δὴ κέρδους νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατῶν φιλάει. & mox v. 327.

Ἰσὺν δ' ὅς θ' ἐκείνῳ ὅς τι ξῆνον κερὶν ἔρετ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅπ' χάσεται ἀνδρὶ χερσὶ, quando irasci solet viro inferiori, & sic saprè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' ἐχ' ἀπὸ τῆς κλαύσετα;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὴν αἰάλα αὐτῷ διαρπίσσει. & tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μὴ περὶ μετῇ ἐν ἡμῖν, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὴν κλήμα, καὶ ἐξεργάσθη. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmet ardescere. Interpretes ibi hæsitant, vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut Ἰθύν. Marc. XIV. 12. μαχεῖται solet. & XV. 6. ἀπάλυν. dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres, In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντι δύο ἀμφὶ κτεμνύμεν ἐλαίφοισι

Ἀ' ἀλλοῖς κτείνοντι, ἐπὶ σφίσι δρωήσωσι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuà irati in se ipsos impetum facere solent. in Theogon, v. 750.

Ἡ μὲν κτενέσσεται, ἡ δὲ θύρεσσιν ἔρχεται.

Hac quidem intrabit, illa vero foras egreditur, h. e. intrare solet. In ἔργων v. 523.

Νυχὶν κτενέσσεται ἰνδιδόν αἶαν.

Noctem cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστία ὤλεσαν ἄνδρα.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥῆτα δ' ἀφίστατο φαινομένην ἐθέλωντι καὶ θυμῷ.

Facile vero auferre solet apparentem volens saltim animo. Interpretes Latini: *abstulit*. Et v. 284. Ζεὺς δὲ πῖσαν ἱππῶν. Jupiter cum Iri mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀ' χορεύει Ἑλικῶνι χορὸς εὐκταίῃσιν Καλῆς.

Choræ in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ὅτι τὸ Πάσχα ἔθνον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπίλνι solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parceret amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerba.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμαθὴς Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 140.

Ταῖσιν δ' ἐργάσθην μίγ' ἐπὶ γὰρ πῆμα Κροῖον.

Illis autem cœlitibus magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon v. 87.

Αἴψα τι καὶ μίγα τοῖσιν ἐπιστράφας κτυπήσας.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriti. Inferius v. 252. θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες, Deorum animadversionem non curantes. Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κείνῃσι δέμῃσι,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχοντες. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'dus. φ. v. 29.

Σχέτλιν εἰδὲ θεῶν ὅπιν ἠδύσασθ' εἰδὲ τρυπίζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ὅπιν est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ἐπίδα, ἐπιστροφὴ, ἐντροπὴ. Item: ὅπιν, ἐπιστροφή, φωνή. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφή, πεινέ. Noster in Theogonia, 222. de Parcîs:

Οὐδέποτε λήγας θεῶν δυνάϊο χόλοιο,

Πρὶν γ' ἀπὸ τῆς δίκῃς κακῶς ὅπιν, οἱ τῆς ἀμφοτέρῃ.

Non ante depouunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅπιν, & Ionicè Οὔπιν dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάειν Ῥαμνυσίας Οὔπιν.

Qua facinora hominum punit Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem ἀπὸ τῆς ἐπίδα accepit, non tamen hoc nomine, quod ὅπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quod animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδέναι apud Hesiodum sunt Φοβεύμενοι. Hesych. εἰδέναι, ἰφοβεῖν. v. 190. pro ἐξαλαπάξῃ MS. II. ἐξαλαπάξῃ. Malè.

v. 199. Αἰγιόων μὲν φύλον ἴτην] Φῦλον ἰνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendi dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἴτην ἴτην fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἐθελύπντε non ἐθελύπντις. Αἰγιόων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superius φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη τί λάλειται] MS. I. λάλειται. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ὅς κ' εἰδέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γυνώμεαι, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Ἐπιμύθιος enim à λογιῶσι solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δαίμων δ' αἰεὶ εἰδέλω ποιήσμεαι, ἢ μεθίστω.
Ὡς ἴφρων δ' αἰκνύτης ἱρή πινυσίπτερος ὄρνις.
Αἴφρων δ' ὅς κ' εἰδέλοι ὥς κρείσσονας ἀντιφείζων,
Νίκης πεσίσταται, ὥς τ' αἰχίσον ἄλγος πύχνη.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ὡς Πέρση, σὺ δ' ἄκως δίκης malè præcedat ἐπιμύθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὡς ἴφρων δ' αἰκνύτης ἱρή πινυσίπτερος ὄρνις.
Ὡς Πέρση, σὺ δ' ἄκως δίκης μηδ' ὄρεαι ἔφειλε.
Αἴφρων δ' ὅς κ' εἰδέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, σάπτεται damnat, non verborum, quasi aliquid σάλοιον, aut σαλικροφανίς hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖον
 νέμειν. Εξελαίσωσι. Ἐργα θαλῆς. Hesiodus quater emen-
 datus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, παυερῆ-
 φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata.
 Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηγὸς. Hesiodi non intellecto
 loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλαπτειν δίκην. Versus He-
 siodi supposititius indicatus.

V. 214. **Τ**ὺς γὰρ πικρὰ δειλὰ βροτῶ. εἰ μὲν ἰθὺς Εὖλος φησὶ
 ἰθὺς δυνάται] Εὖλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc lo-
 co est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πείχων, potens, nobilis,
 dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7, Ipse in senatum cadibus,
 in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut.
 Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant,
 Cic. IX. ad Att. 12. Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscri-
 bunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλός contra est te-
 nuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλὰ, ἀγνοῖ,
 ἀδυνατίζει. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quo-
 que intelligitur. In versu antecedente αἰὲς δίκης est obtempera ja-
 stitiæ, sequere justum. Inferius v. 273. ἱπαυρεῖν δίκης.

V. 219. Αὐτίκα γὰρ πέχῃ] Hunc Versum optimè ὁ πᾶν interpreta-
 tur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se judices
 obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut lar-
 gitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi
 pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἀλατρίως est ἀγροῦ
 βία, σὺν βίᾳ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertin-
 gitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. in-
 quit.

V. 222. Ἦθια λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἦθια
 hic sunt ἀγορεύματα, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos
 habent magistratus. v. 525.

Ἐν τῇ ἀπύρῳ οἰκῇ καὶ ἐν τοῖς ἡθίοις λυγροῦσιν.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

V. 224. Καὶ εἰς Ἰθεῖον ἵεναι] Ridiculè Interpretes: neque rectè di-
 stribuunt. Ἰθεῖον νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νέμειν, jus red-
 dere, in sequente versu, δίκης δίδναι ἰθείας. rectam ferre sententiam.
 Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδὲ

Εἰδὲ αἶψ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐρανὸν φησὶ
 Ἀΐων ἐπιπλήξεν Δαναῶν· ἰδὲ αἶψ' ἔστη.

Age ipse judicabo & me nullum puto

Reprehensurum Graecorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰδὲ αἶψα subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰδὲ αἶψα ἐλαττωθεὶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἰληπταὶ γὰρ ἀπὸ καὶ τοῦ τὸ δίκη ὀνομασθέντος ἐκ τῆς δικάσας ῥήματος. εἰς δὲ σαφένειαν τῆς ποιότητος λέξεως χρῆσιμον καὶ Ἡσίοδου τὸ ἰδὲ αἶψα ἵστασθαι, ὅτι τὸ πρὶν εὐθυπύττω δίκην. In hoc versu legitur in utroque MSco αἶψα pro ἐλαττωσε pro ἐλάσσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγρῷ ὑπολαίης κέρωνσι θέρμους.

Ἐκ δὲ δίκης ἐλάσσει, θέρων ὅτιν ἐκ αἰθήρης.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλότα ἔρξα νόμονται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exsculperint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt Θαλίης μεμνηλὸς esse per idiotismum Poëtis familiarem θαλασσαν, legendumque θαλίη μεμνηλότης ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνηλότα ἔρξα intelligi ipsa convivii, sicut ἔρξα Ἀφροδίτης sunt στανυσία. ἔρξα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivii, quæ grata sunt convivis. Θαλίης μεμνηλότα ἔρξα νόμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέρποντ' ἐὼν θαλίης, convivii celebrant. Νέμεται θαλάσσης ut apud Pindarum νόμοισι αἰῶνα. Δάκρυι νόμονται αἰῶνα. hoc est, ἀφύγναι, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ ἰθαλημοὶ Ἡσυχίᾳ ἔρξα νόμονται σὺν ἰδολοῖσιν πολιόσιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipsique ultra Quietè partis fruebantur. Nimirum, qui iustitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines iustos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλάσσης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. Ἰθακήσιοι.

v. 233. Ἀΐρη μὲν τι φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσαι] MS. I. ἄκρη, μέσση. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐκ ἄκρης, ἐὼς μέσση. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νόστονται MS. I. νόστονται.

v. 240. Πολλὰ καὶ καὶ ξύμπασιν πόλιν καὶ ἀνδρὸς ἱπποῦ] MS. I. ἀπὸ καὶ.

ἐπιύρη. Sic legit Æschines oratione contra Cresiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cuius verba sunt: ἵνα λόγῃ σεμνῶς καὶ εὐφρόνως, πάντες ἐπιύρουν βασι-
λέως τάττε κακῶ, κακὰ γὰρ,

Πολλάκις καὶ ζύμπασα πόλιν καὶ ἀνδρὸς ἀπήντη.

ἔφαθ' ὅτε τὸ ἀπ' αὐρῶν ταῦτόν ἐστι τῷ Ὀμηρικῷ ἑκατέρωθεν, διὸ καλῶς ἡ αὐτῆς ἐρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπ' αὐρῶν eandem vim habet quam apud Homerum ἑκατέρωθεν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπ' αὐρῶν, quòd postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπ' αὐρῶν enim pro ἀπολαύσειν poenas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliòsque legerant, sed ἀπ' αὐρῶν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφάρσει & apud Homerum & apud nostrum sæpius legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterum verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α., ἵνα πάντες ἑκατέρωθεν βασιλῆος, Latini Interpretes transfulerunt: ut omnes fruantur rege. poterantne insulsius? ἑκατέρωθεν βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec melius. Iliad. ζ.

Τύττω δ' αὖτ' ὅθ' ἔγωφ' ἔφρις ἱμπιδί· ἔσθ' ὅθ' ἐπίσσω
Ἔσονται τὰ καὶ μοι, ἐπαυρήσεται οἶσιν.

Huius enim neque animus constans est, neque in posterum

Erit; idcirco ipsum poenas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. c.

Οὐ μὲν οἶδ' εἰ αὖτε κρηθρήφης ἀλγυνῆς
Πρώτη ἐπαύρηται.

Nescio an non insidiarum infelicius

Prima penas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferius apud Hesiodum v. 419. Πλεῖον δὲ νύκτας ἐπαυρεῖ, hoc est, *magis autem nocte laborat*, subintelligitur hic κρημνῶν. πλεῖον κρημνῶν ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruitur*. Ἀ' παυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, αἰνέσις, κρημνισφίας sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κρημνὸν & ἐκ, aut ἔννεμα. ut integra sint ἐπαυρεῖν κρημνὸν ἔννεμα βασιλῆος, ἐκ κρημνισφίας. sanè κρημνὸν additur Ὅδους. σ.

Μήτε τι κακὸν μὲρ μᾶλλον ἐπιύρῃς.

Ne majus malum capias. Sic & ἡ ἀντιλογία ἀπαρτὶς apud Andocidem. Similiter inferius Theog. v. 882. καὶ ἐν τῇ προφητεῖᾳ sc. *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφράζει δὲ καὶ αὐτοὶ τῆς διὰ Νικηίου ἔστι, Considerate & ipsi hanc poenam, quae injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam Νικηίου, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τῆς δὲ δικῆς Κερίδης παραίρεται εὐρύσκει Ζεύς.
 finè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σκληρῶς διοτάζων] Ο'ιοτάζων Eustathius exponit *μυμφοῦν* Hesych. ἀνφωλίζων, ὑβρίζων. Proclus *παροχαραγίττω*, ut apud Cic. *alterare pecuniā jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò ante *παρεκλίειν δικῆς* Cic. est *inflectere jus gratiā.*

v. 257. Κυδῆν τ' αἰδοῖν] MS. II. κυδῆν, & Proclus : *ἀπὸ τ' αἰδῶ*, inquit, γίνεται κυδῆς, καὶ κυδῆν, ὡς ἀπὸ τ' ἰχθῶς ἰχθῆς. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : *κυδῆν, ἐπιδέξθαι, σέβειν, τιμᾶν, ἱσχυροῦν.* Hom. Διὸς κυδῆν παρσύνει. Κυδῆς nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδῆς interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & O. d. λ. v. 579.

v. 260. Αἰπειθαλίης βασιλείων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Hingrini : *βασιλείων* probante Tzetze, qui ait *ληδ' αὖ* coalescere in unam longam.

v. 265. Pro οἱ αὐτῶ MS. I. οἱ δ' αὐτῶ.

v. 267. Πάττω ἰδῶν Διὸς ὄφθαλμῷ] Hunc cum sequentibus sex verbis expungit Plutarchus. vide Proclum:

v. 273. Δία περικέρυτον] MS. I. Δία μεμπόντα. Glossa MS. *βυλὸν κερῖν.*

v. 277. Οἰσινὸς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : *πιπνοῖς.* Sic etiam Möschopuliani codices : *πιπνοῖς*, inquit, *πεινηκῶς, κρινῶς* δὲ *πῖπνόν* καὶ *πιπνοῖν.* Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque *πιπνοῖς.*

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὴν δικαίαν ἀρετὴν εἰνῶσκει] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt, *δικαία* non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆ vera ut ex ἀνθρώποις patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. ἀλήθεια pro justitia:

Εὖτ' ἂν ἀληθείῃ λαοὶ κέρνοντες ἄρῳ.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. *κέρων* ἀλήθεια est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris *μυμμωνῶς τ' ἀδικίας*, & *μυμμωνῶς ἀδικῶ*, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur *μυμμωνῶς ἀληθείᾳ*, opibus veris, divinis scilicet. Sanè ἀδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardonio, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, qua mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Aliā quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eadēque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκῃ βλάψας] Βλάπτειν δίκῃ est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Οἶδος. N.

Αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ζυγίου, μόνον ἐπιφέρει

Βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅπου ἀναρχίας ἐρετμοῖς.

Ipse tunc per navem sub transtris ne aliquem sociorum

Impediret propellentiū navem, quia properabant, remis.

Utrouque Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis ἔβλαπτεν occurrunt exempla.

v. 288. Οὐδὲν γὰρ ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνημονεύματα. legunt λέειν, optimè.

v. 291. Εἰς ἀκροῖς ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meurfio, qui ἵκηται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *Ἰουδαϊσμοῦ* versus Hesiodi vocat πάνδημος ἵκη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulchrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubiam animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita cliveo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὐδὲν γὰρ πάντα νοῖσι] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pedag. cap. 8. Aristides in *λόγῳ πρὸς τὸν Πυθαγόραν*, Plutarchus aliique, qui & hic pro αὐτῷ legunt αὐτῶς, & v. 296. ὅς δὲ καὶ μὴτ' αὐτῶς νοῖσι. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶν ὁ μὲν παιδείας δὲ εὖ εἰπάτω πῶς,

Εἰ δὲ λὸς δὲ αὐτὸ καὶ καὶν ὁ δὲ αὐτῶς πάντα νοῖσι.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, nã ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles facile non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φερασάμην πὲρ καὶ ἵκται] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisci Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audiui milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subjectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Εἰ θυμῷ βάλλεοθι. Αἰέειν. Μέτερος λέγει. Hesiodo & Theocrito lux. Μετεῖως λέγειν. Μέτερος. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτερος σοφίης. Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. Οὔ πάζην, καὶ πάζην. Tzetzes emendatus. Καὶ. Εὐνή. Αἰτῶν. Γήερος ἔδος.

v. 295. **M** H'τ' αἶψα αἰέειν ἐν θυμῷ βάλλεται] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. Αἰέειν ἐν θυμῷ βάλλεται, est αἰέειν ἐν θυμῷ βάλλειν. neque alii parere in animum inducat. Εἰ θυμῷ βάλλεοθι est in animum inducere, ut βεβλήμεθ' εἰς νῦν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cum ab alio audiverit animadvertit & in memoriā versat. Sed αἰέειν hīc esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere sciat exposuit, facilè erat animadvertere. In eundem impegerunt lapidem Interpretes inferius v. 709.

Εἰ δὲ καὶ ἄρχη
Ἡ π' ἔπειν δ' ἀπὸ θυμῷ, ἢ καὶ ἔργα.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

V. 300. Εὐστράτου Ἀμύντης] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres εὐστράτου dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse, Cereri dedicari coronas spiceas, & illis semper ornatam eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicæ fecta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rare corona
Spicea, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cererem corona.*

V. 304. Γκαλῶ ὀργυλῶ] Malui, similis cupiditate, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes ὀργυλῶ exponit. Hesych. Ὀργυλῶ, βυλῶ, ἐπιθυμία. Κόδυρος est vocula μανίας, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. Κόδυρος, θυρός, ἀκοντες. Eadem Phavorinus, & addit: κόδυρος καὶ ὁ κλέπτης καὶ ὁ κρύπτης.

V. 306. Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἴσω μίτρεα κερμαῖον] Verte: Tibi verò cura sit opera decentia curare. ἔργα μίτρεα sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, ἔργα πρίπινα, sive, ut Tzetzes, μὴ ἀπρίπινα. Monet fratrem ne otii ac ignavia blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potius in talibus occupetur operibus quæ se virósque bonos decent. Hæc sunt μίτρεα ἔργα quæ opponit ἔργων ἀπρίπων. Μίτρεα esse μίτρας, ἔξοχα in animum equidem ego inducere non possum, quum potius veteribus Criticis sit μικρός. Hesych. μίτρεα, μικροί. μεταπατήης μικροί πάχων. Apud Platonem verò μετρίως λέγειν est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Καλὸν δὲ τὸ μέτριον εἶπεν, ἐὸ δὲ μέλις
 καὶ ἡ δόκησις τὴν ἀληθείαν βέλαιται. Ibi optimè Scholiastes vetus: μέ-
 τριον, συμμίκτρον, ἀξίον. In Theocriti epigrammate: μέτριον ἔστι
 ἐν πᾶσι, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in om-
 nibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi
 enim dicuntur μέτριοι. Hesych. μέτριοι, ἱππεῖς. Apud Demo-
 sthenem μέτριοι & ἱππεῖς conjunguntur. Quod hominum genus, quia
 singulari morum facilitate est & humanitate, μέτριοι τὴν ἡγή Aristoteli
 IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis
 moribus. Cic. pro Muræna: Nemo Catone proavo tuo commodior, co-
 mior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amici-
 tia: Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt mo-
 ribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò
 Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vul-
 gò sic legitur:

Χαῖρε δις ἡβόντες, καὶ δις τέρψιν ἀντιβολήσεις,
 Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρεον ἔχων σοφίης.

Cælius vertit:

Salve cui pubes, tumulúsque bis obtigit unius,
 Tu sapis Hesiode, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέτρεον ἔχων σο-
 φίης? Qui ἑλλεπῶς ἀνθρώποις pro ἐὸ ἀνθρώποις positum contendunt, illi
 filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram,
 elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, ac-
 cipe ex MSto Vossiano:

Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρα χέων σοφίης.

Hesiodæ hominibus tradens sapiéntiam, sive præcepta sapiéntia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè.
 Ἡσίοδ' pro Ἡσίοδ'. μέτρα σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare
 pro σοφίᾳ, ut suprâ μέτρον ἡβῆς, pro ἡβῇ. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δὲ οἷον ἦν δα] Interpretes Græci mirè hic argutan-
 tur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscum-
 que fortis & conditionis fueris. Δαίμονες hic esse quod Æschylo κρεί-
 ττους, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita
 judico exponendam esse: τοῦτ' οἷον ἦν δα σὺ οἷον δαίμων. hoc est, ἴσθι
 εἰς θεῶν similis Deo es. ut apud Xenophontem: χαλεζοῦδρον οἷον σοι ἀν-
 δρῆς, pro χαλεζοῦδρον τοῦτ' ἀνδρὶ οἷον σί. Et apud eundem: ἡμεῖς δὲ
 ἔγνωμεν τοῖς οἷοις πῶς ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè expo-
 nit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus
 eris. Terent. Deus sum si ita est.

v. 318. Ἡδ' οἰνῆσι] MS. I. ἡδ', II. ἡτ'. lege: Αἰδῶς ἡδ' ἀνδραγα-
 θία σίνεται, ἡδ' οἰνῆσι. Pudor alius vehementer obest, alius verò pro-
 dest. Versu sequente in utroque MS. αὐτὸς ἀνολοῖται, & αὐτὸς ὀλβον.
 nisi

nisi quod in secundo vitiosè ἔλβαν. Ὅλβον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἰνέει τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἰνέεις ἔ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰναιδίῃ κατωπαΐζῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δ' ἐν αἰναιδίῃ κατωπαΐζῃ. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰναιδίῃ κατωπαΐζῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor imprudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum imprudentia vicerit. Ο' παῖζεν δὲ καὶ κατωπαΐζεν* est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ἐπείσας, teste Eustath. est δυνὲς ἱπποῦ. Hesych. ἐπείσασαι, διερχομένης. ἐπείσας, ἀνέλασθαι, δούλῳ.

v. 326. Πῦν πὶ μὲν μαυροῦσι θιοῖ] MS. II. Πῦν δὲ μὲν αἰμαυροῦσι. Proclus etiam videtur αἰμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κακῶν ἔξῃ] MS. II. ἔξῃ cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔξῃ legitur. ἀ ρίζῳ est ρίζῳ, & κατὰ μετέθεσιν ἔξῳ, ut benè veteres magistri. Tzetzes hic foedè corruptus est. Ἰσὺν, inquit, τῷ ἐπὶ ῥῆμα δρᾶ. ὅς τις εἰς ἐκτείνοντα καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [αἰς ἔξῃ] καὶ ποιήσῃ βλαβερόν τι. Heinsius legit pro αἰς ἔξῃ, λέξῃ καὶ ποιήσῃ. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἔξῃ, καὶ ποιήσῃ βλαβερόν τι. Exponit quid sit ἔξῃ. καὶ est ἡ γυν, hoc est, exponendi vim habet. ut paullo pòst: πῦν καὶ πῦνός. πῦν, hoc est, πῦνός. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἔργον ἔσθ' καὶ πῦνός. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπταδὲς εὐνῆς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνῇ enim est *συνουσία*. Hom. Iliad. Ω.

Τίκνον ἱμὸν, τίς μίχρῃς ὀδυρόμεν καὶ ἀχέων
Σὺν ἰδὲ καὶ κεχθίλῳ, μεμνημένῳ εἰδὲ π σίτε
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνῶν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνῶν esse μίχρῳ præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθετεῖν, quia οἱ ἀθληταὶ τ' ἔ αἰσθάνονται πάντες καὶ εὐνῶν εἰς ἐπὶ λησίου τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνῶν Homero esse *συνουσίαν* ostendant: ἀγαθὸν δὲ γυναικί ὡς εἰς φίλον τῇ μίχρῳ. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εὐνῶν εἰς μίχρῳ τῷ κατὰ δὲ δὲ αἰσθάνονται καὶ τῷ συνουσίαν, ὡς εἰς τῷ δυνάμει τ' γυναικίον παρὰ τῷ ἱπποκράτει. Hinc & εὐνῶν εἰς μίχρῳ γυναικί. Iliad. β. θία βροτῶν εὐνῶν. Οὐδὲν. π. παρ' ἀνδράσιν εὐνῶν εἰς μίχρῳ est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κατὰ eadem

ratione est συννοία, cum cap. XIII. vetat ἀφαινεῖν ἐν κρίσει καὶ ἀσέλγεια.

v. 330. Αἰσχρογύναι] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, αἰσχρογύναι. vide Etymologicum Magnum. v. 331. γήρῳ ἔδδ' est ipsa senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innumeræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & consuetudine Latine linguae, in quam illas verbum de verbo exprimendo transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύαν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. Κλῆρος ager. Χρῆμ' ἐσχάριον. Χῶρος. Χωρίτης. Tzetzes & Proclus correcti. Μετρεῖδης. Καί. Hesiodus ter emendatus. Ἀρχεῖδης πίθες. βλαβερόν. Obnoxius. Θυμὸς ἐν φρεσὶ. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. Σ Πονδῆσι θύοσι π' ἱλασκεσθαι] MS. II. editio Stephani, Isingrini, aliæque meliores: θύοσι. Itaque ut versus constet, legendum πονδῆσι θύοσι. Proclus etiam sic legisse videtur: Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρητῶς, καὶ θύοσι καὶ πονδῆσι ἱλασκεσθῶς. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: Libaminibus atque hostiis placare. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: ἐπὶ δ' ἄγλαα μνηρία κέλει. nitida femora adole. Sic interpretare. ἄγλαα sunt nitentia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc rursus hostias inculcet. Θῦϑ Græcis est θυμίαμα, odoramentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant θύαν, hoc est, odoramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

Ἄγε δῶρε κρημίζετι,
Σμύρνης ἐναγίσματα,
Χρυσὸν τ' ἀναθήματα,
Λιβάνη π' θύῃ καλά.

Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurisque donaria, Thurisque odores suaves. Θύαν enim est θυμῶν suffire, ut tradit Porphy. II. de abstinentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur munera translatus, & tandem ad victimarum maculationem. Porphy. II. de abstinentia animalium. Δένδρα δὲ τὰ δὴ αὐτὸ ζῶον αἰνέδωκεν ἢ γῆ. τὰ δένδρα καὶ πολὺ ἀφ' οὗ πλεονέκτημα γίνεται πίνον, ὥς οὐκ ἀνθρώποις φύλακα καὶ

αἱ μέγας καὶ τὰς ἄλλας τὸ φύσιν αὐτῶν βλαστῶν, κατὰ τὴν φύσιν τῆς φανερῆς ἐκείνης. Διὸς τῇ θυσίᾳ δεικνύμενοι, καὶ ἄλλοι δὲ πρὸς ἀπαθανάτιστον αὐτοῖς πρὸς πρῶτον. τούτοις δὲ καὶ τὸ πρὸς ἀθανάτοις φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν μέλει αὐτοῖς ἀρριπύεσθαι. ἐὰν δὲ τὸ θυμιάσας τὸ ἀπὸ γῆς, θυμιάσειεν τὸ ἐκάλειν καὶ τὸ θυεῖν, καὶ θυσίας, αἱ δὲ ἡμεῖς οἱ πρὸς ὑπερῶν πλατυμέλειαν ἐκφαίνοντες ἐν ἱεροῖς ἐκκαρπύμεν πρὸς ἄλλοι τὸ ζῶον δεκνύμεν θυσιῶν καλῶν θυσίας. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores verò gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totaque illius natura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deas visos caelestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asseruamus. At ex eorum qua terra nascuntur sufficientis in sacris adhibitis, acerram θυμιάσειον appellant, & sacra facere θυεῖν, & sacrificia θυσίας, qua omnia nos non recte interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepsit, essent indicia, ideoque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse, cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων παρρηῶν θυεῖν κατὰ τὰ πύργια, τατίων κατὰ τὸ ἱερόν τὸ πετρίον, ἅπαν ἄγναι ἵσκειν εἰς τὸ πάλαιον ἱερόν. Τὰ δὲ πάλαιον ἄλλοι ποτῶν καὶ τὸ κρεπῶν ἴω, οἱ ἀποδείξαντες. Οὗτοι καὶ θυσίας καὶ θυλαῖ, καὶ θυμῖλαι ἐκαλέοντο, καὶ αὐτὸ τὸ θυεῖν τὸ θυμῖαν εἶχετο, καὶ τὸ νῦν παρ' ἡμῶν λεγόμενον ἐπιθῆκεν ὁ δὲ ἡμεῖς νῦν θυεῖν λέγομεν ἱερῶν ἱερῶν. Ἐρδὸν Ἀπόλλωνι πηλῖος ἐκατόμβας πεύρων ἡδὲ αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum praecepit sacra facere secundum patrios, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos reducere videtur. Vetis autem sacrificandi mos erat per placentas & fructus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίας, & θυλαῖ, & θυμῖλαι dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θυεῖν, idem valuit, quod suffire vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθῆναι. Quod enim nos θυεῖν dicimus, illi ἱερῶν dicebant. Θυεῖν igitur est suffire. hinc θυεῖν est odoramentum, unde Latium thus, ut ἀπὸ πύρου, ut ostendit vir maximus ad Solinum. Quia praecipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde nobis etiam thus wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germania festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynnacht, hoc est, sacra nox ab illa nocte, quam praecipue colunt, quia in illa Christus natus esse creditur. Galenus θυεῖν optimè exponit θυμιάσας, ἀρώματα. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖσαι. Eustathius πύργια. Postea enim ad omnia quae Diis offerebantur translatus, ut & θυεῖν. Sed hic in propria notione capiendum.

V. 341. Ὅφρ' ἄλλων ὠνὴ καλῶν] Interpretes: ut aliorum emas sortem. Malè. Vertendum: ut aliorum emas agrum. Καλῶς est fundus, ager, possessio, quia agri sunt praecipua facultatum & honorum, quae possident homines, pars. Καλῶς omnia bona significat. Hesych. καλῶς, εἰς. Propriè tamen bona quae hereditate venerunt, ut Latinis fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes θυεῖν καλῶν, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parata, & κατ' ἐξοχὴν ἀγρί, possessiones dicuntur αὐτοῦ. Theocritus Ἡρακλεῖδι.

Ὅππότε κλέθῃ ἄπυρτε καὶ οἰνόπιδον μέγα Τυδεύς
Ναῖς.

*Quum omnem agrum & viniferum latum solum Tydeus
Teneret.*

Herodot. Melpom. φθείραν ἤ Συρίαν τὰς κλῆρας. Syrorum agros vastans. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαίτῃ κελεύει] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ καὶ τοῖς διοδίοις μέγιστα χαρίζομαι ποσότητι, ποσότητι καὶ ἢ ἄλλαν μὴ τὰς βελτίους, ἀλλὰ τὰς ἀπρωτίους εὖ ποιεῖν. μάλιστα γὰρ ὑπερβαλλόντες κακῶν, πλείους χάριν αὐτοῖς εἰσόνται. Καὶ μὲν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις δαπάναις ἔτι τὸς φίλους ἀξιὸν παρεκκελεῖν, ἀλλὰ τὰς προσαιτύνοντας, καὶ τὰς διοδίας πλεονεχίας. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσαντι, καὶ ἀγαθὴν ἔσονται, καὶ ἐπὶ ταῖς θύραις ἔξουσιν, καὶ μέγιστα ἡδοῦνται, καὶ ἐν ἑλαχίστω χάριν εἰσόνται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὐχονται. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati magnas gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudunt, gratias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ χεῖρα ἐσχέριον ἄλλο ᾔσκηται,] Si enim tibi negotium aliud rusticum inciderit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Χεῖρα ἐσχέριον, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. χῶρος enim & χῶρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῶρος, ἀγρός. χωρίτις est rusticus. Idem: χωρίτις, ἀγρώτις, ἀγροικῶν, χωροβάτης in agro spatiari. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χῶρος est ager. Luc. XXI, 21. ὃ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσέλθωσαν εἰς αὐτήν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὃ ἐν ἀγρῷ. Sic olim χωρεπίσκοποι, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐσκαμίον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐσχέριον. ἐσκαμίον verò idem est quod ἐσχέριον, nempe quod in eadem καὶ μὴ geritur. Posses quidem etiam exponere ἐσχέριον οἰκεῖον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐσχέριον οἰκεῖον. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πῶμος κρητὸς γείτων] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλὸς καὶ Ἀργεῖνός, Κερχιδόνιος καὶ Βυζαντίας, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκηδόνις. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δύνυσσι τὸ πλῆθος. Θερμοκλέα γὰρ φασιν ἢ Πλάτωνα πιπρῶσκειν τὸ ἀγρὸν λέγειν, ὅτι ἀγρὸν ἔχει γένηται. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάπωνα. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pæne mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῆς] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἴθι τοῦ αὐτοῦ εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τὴν γένηται, διὸ καὶ ὁλίγα δάπλωνται πάντες ἡδονῆς ἐπὶ ἑαυτοῖς. καὶ Ἡσίοδος ἐπιπύθει δυνεὶ λέγειν εἰς αὐτὸν βῆς δάπλωνται εἰ μὴ γένηται πρὸς εἴη. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Qua propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petatum, quod apud Hesiodum est: Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὐ μὲρ μετρίως] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δυνεῖζεσθαι. Hesych. μετρίως, δυνεῖζει. μετρίως, δυνεῖζεσθαι. Μετρίως est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acciperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficium provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὲ ἔλθης, ἐγὼ δὲ τὴν εὐὴν ἐπιδίδωμι

Οὐδ' ἐπιμετρίω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,

Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρίω, δυνεῖσω. Proclus. ἢ χεῖρω. benè. Notant enim veteres Grammatici χεῖρω ἐπὶ φίλων dici, δυνεῖσω ἐπ' ἀλλοτρίων. Suidas: Δυνεῖσω ἐπὶ τῷ πυχρίῳ. Antiquissimis certè Scripto-ribus δυνεῖζω, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὰ φιλῶτα φιλῶσιν] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem te juva*? Quanto rectius Græci magistri *invifentem invise*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitie & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσιν ἀτρίω.

v. 357. Καὶ μίγα δῆ] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt *ἡμῶν δὲ*. Καὶ, quod Interpolatores fugit, est καὶ, καὶ οὐ, καὶ οὐ, ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. *etsi sit exiguum* Aristoph. Plut. Εἰς δὲ οὐδὲν λάβω πινά καὶ οὐκον, ἔρχομαι τῷτα θῶν ἐπὶ ποιήσας πῆμα. Si socium sepero aliquem *etsi imbecillum*, possentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καὶ τῷ, καὶ τῷτα. V. 358. αὐτὸς est ἰθάλας libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Εἰς σμικρὸν κατὰ δὲ MS. σμικρὸν. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: ὅς δ' ἐπ' ἰόν φέρει. v. 382. ἔρχομαι τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζομαι. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. Αἰεὶ καὶ. Est hominem sollicitum habet, non latet. Hom. καὶ δὲ θυμὸν. Animum sollicitas. Sequenti versu, βλαβερόν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. noxium. Sic etiam Latinis obnoxius simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii. Lib. IV, 4. Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret. Phædrus: servitus obnoxia, quia, qua volebat, non audebat dicere. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat obnoxium domicilium animi.

v. 368. Αἰεὶ καὶ δὲ πῶς καὶ λέγοντες κατὰ δὲ MS. Stultè Latini Interpretes: Incipiente verò dolio & desinente saturato re. Quid incipere & desinere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare. Αἰεὶ καὶ πῶς est αἰεὶ καὶ πῶς. Theophr. rito ἀποκαθύν, Terentio relinere dolium. Longè ineptius inferiùs cō ἡμέτερος v. 51. ὑπὸ τῷ ἀεὶ καὶ πῶς vertunt: optimam implendis doliis, quum sit, optimam aperendis doliis. Vers. sequ. δὲ αὐτὸς uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versùs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch, Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideòque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' αἰεὶ καὶ MS. Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pitheo, Aristotelemque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo paciscaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

v. 376. Μυροῦντος δὲ πῶς οὐδὲ MS. I. ἡ, cum glossa ὑπὸ ἀρχῇ. Pulchrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. σῶσαν. II. εἴσι. leg. φρεσὶ σῶσαν. Ἰα-
 ρὸν εἰ φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec parvis*
est dulces Musarum exponere factus Mens animi.

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis
 emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Ἀλφ-
 ακεμαίρεα. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμόθεον. Χρή-
 ματα. Χρητήρια. Nicolai Damasceni locus vindicatus.
 Eliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Qua-
 rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἥελις. Sol acutus. Sol acris.
 Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιὼν ὀξεία. Ζεὺς
 pro coelo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Bιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices ma-
 nu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignora-
 runt. In primo Vossiano hęc omnia perpetuā & continuā serie sine
 ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli com-
 mentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gu-
 dius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383.
 & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò
 præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt,
 ut istam distinctionem χθὲς καὶ πάλιν natam ferendam existimemus in-
 gratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos
 libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii præmio in Vir-
 giliæ Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem*
Persē, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.
Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus
sint colendi.

v. 383. Πλαγιάδων Ἀτλαγηνίων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum
 ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque
 hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numera-
 bant. Vide Eratosthenis *χρονολογικὰ*, quos primus ad Aratum edi-
 dit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell. mihi, dum
 fata finerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu
 quam varix fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem
 in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Εἴγυθ' ἰαυπίεσ'] MS. I. & II. ἰαυπίεσ' nisi quod in secundo addatur σιν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ἰαυπίεσιν ἰαυπίεσιν. Est hæc Dorum dialectus. Vide suprâ ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ : Νάμωρ γυμνὸν δὲ ἀνέστη γυμνὸν δὲ βουπῆν.

v. 392. Γυμνὸν δ' αἰγῶν] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: αἰγῶν. Sic etiam in carmine, quod dicitur ceramen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Αἰγῶν, σινωθεῖζεν, ἢ θειεῖζεν. Illud enim αἰγῶν quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ αἰγῶν à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud αἰγῶν non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' αἰγῶν] οἷς αὖ ὄφρα. Non ut vulgò αἰγῶν, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in αἰγῶν non productè poni sibi persuaserant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno cylo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: *Πυθόμαχος δὲ τὸν αὐτεργίαν καὶ διακρίναι αὐτὸν παρὰ τὸ οἰκετῶν, καὶ γυμνίστας ἐκρυμαίνων ὅτι ἀποτὶ μὲν εἰς ἀγροὺς βαδίζει καὶ περὶ σκαταὶ τοῖς διομήδοις, ἰαυπελθὼν δ' εἰς τὸ χωρίον, αὖ μὲν ἡ γυμνὸν, ἐξωμίδα λαβὼν, θέρως δὲ γυμνὸς ἐργασάμενος καὶ τὸ οἰκετῶν, ἰδίῳ τ' αὐτὸν ἄγει ἑαυτὸν καὶ τὸν οἶον.* Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorum.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δὲ θεοὶ
Ἡρακλῆς χθονὸς δῖοι ἐπιφύλακται δὲ χερσὶν ἐσέλαται.

agricola autem

Proscindebant terram bonam, opus atque tunicas succinxerant.

Ergo non nudi arabant.

V. 397. *Θεοὶ δὲ τιμωροὶ*] Per Deos Græci hic intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' οὗ μὲν ἀδίου, ὅτις ἂν πῶνι βροτῶν.

Nemo enim est mortalium qui non laborat, ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὸ πῶνι πωλῶσι ἡμῶν πάντα πείραται, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: *Εἰς ἰδρῶν τὸ ἔρωςεν σε φάγῃ τὸ κένον σου*. *Ἐργα ἀγροτεχνίαν*, est labores imponere. *ἀγροτεχνίαν*, περὶ αἶρεσιν non solum est σημαῖα, sed & κατασκευάζειν. Etymologici Magni auctor: *περὶ αἶρεσιν σημαίνει τὸ κατασκευάζειν, καὶ τὸ σημαῖον*. Superius v. 228.

αὐτοῖς

Ἀργαλέον πάλαιον τεχνίτην εἰσέσται Ζεὺς.

Ipsis.

Molestum bellum immittit omnia videns Jupiter.

Rectè Glossæ MS. hoc loco *διετιμωροῦσι, κατατίξαι*.

V. 402. *Χρῆμα μὲν ἂν πείραται*] Terent. Adolph. Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.

V. 405. *Οἶον μὲν πείραται γυναικὶς τι*] Non hic ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc *γυναικὶς* καὶ κατὰ τὸν ἂν γαμετῶν emptam non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis *γυναικὶς* sumit pro uxore, non verò κατὰ τὸν, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius eum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpe solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus frequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro *οἱ αἰεὶ Τίμαιον* legend. *οἱ αἰεὶ Τίμαρχον*, de quo Diog. Laërt. in vitâ Aristot. *οἱ αἰεὶ Τίμαρχον* verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. *οἱ δὲ τὸ Τιμόθεον*, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. *οἱ δὲ Ἀπωνα καὶ τὸ Βάρκαον* est Anno & Barca. *οἱ ἀμφὶ τὸ Κρότωνα καὶ Συμμίαν* apud Aelian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. *Χρήματα δ' ἐν αἵμα πέντε ἀγέματα ποιοῦνται*] Homeri, & Hesiodi tempestate *χρήματα* notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tunc adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat *οἰκίαν οὐδὲν*, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia. nimirum *ἀπὸ τῶν χρημάτων*. Propter eandem causam ab Alcæo in Paphphæ *χρητήρια οὐδὲν* dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur *οἱ δὲ θεοὶ καὶ ἰουῖαν*, dixerit *χρητήρια*, rectè tamen etiam omnia *πᾶν οἶκον χρημάτων* appellari *χρητήρια* docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; *Ἀείπειν τὸ ἐμψύχων εἶδη διακρίνειν. πᾶσι δὲ κτήμασι τὸ χρητήριον ἐν χρυσῷ ἐλυσσῇ φυλάττειν. Αἰετὶν nullum animal μακάριον. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucriis custodiunt. Sic rectissime hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. *χρητήρια* sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ χρητήρια καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ χρητήριον ἐπιπλοῦν χρημάτων ὡς πῶς, καὶ τὸ ἀσολικὸν δὲ χρηματικὸν ἐκλείπειν. Multa autem corpora & utensilia nobis ingruens torrens hausit, & magna pars regia suppellectilibus ablata. Eadem autem ratione ut *χρητήρια* sic & *χρήματα* omnem notant suppellectilem, *οἱ δὲ ἐξ ὧν* tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Aelian. Πικρὰ ἱστ. lib. 1. cap. 20. Διόνυσος ἐξ ἀπείρου τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐρύλασε τὰ χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Paullò post: Ταῖς δὲ Ἀπιδαντὸν καὶ τὸ Ἀδρυδάς ἀπὸ τῶν εἰσόδων χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9. Ἀετιπλὺς ἀπὸ τῶν δαπάνων πᾶσι ἐν τῷ πατρὶος χρήμασι ἀρροῦνται ἐπὶ σκεπτικῶν. Aristoteles abliguritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsam venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumtis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & *χρήματα* qualvis facultates notant apud Marc. X. 23.*

v. 408. *Οἱ δὲ ἀγέματα ἐν δὲ πᾶσι*] MS. I. Voss. *ἐν δὲ ἀγέματι, ἐν δὲ πᾶσι*.

εἰ. quod glossæ MS. explicant : περιπατῶ ἡμετέραν. Videntur
sanè veteres dixisse πατρίαν & πατρίαν. Hesych. πατρίαν, πατρίαν. Apud
eundem tamen legitur etiam πατρίαν, πατρίαν, πατρίαν, πατρίαν. Τητιμῶν πατρίαν.
Τητιμῶν, πατρίαν. Auctor Etymologici magni: πατρίαν ἡμετέραν.
σημαίνει τὸ ζητῆσαι, ἐκ τῆς πατρίαν σημαίνει τὸ ζητῆσαι. ἀνα-
διπλασιασμοῦ πατρίαν, πατρίαν, καὶ πατρίαν πατρίαν, & quæ sequuntur.
Platoni III. de leg. φρενῶν τητιμῶν, sunt mente capti. Sophocles
Philoctete: πατρίαν ὡς οἴκε, τῆς ἡμετέρας τητιμῶν. Navigo ad meam pa-
triam meis rebus privatus. Sicut autem πατρίαν propriè est querere, dein-
de careo, destitutor, sic & Latinis queri est abesse, desiderari. Se-
nec. ep. 91. Lugdunum quod ostendebatur in Gallia queritur. Petron.
de Eunuchis: querit se natura nec invenit, hoc est, desiderat suum
opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem
fecerat. Stat. Theb. II. Jam trepidi se se querunt numerantque. Cic.
act. II. in Verr. cap. 10. Nego esse quicquam à testibus dictum, quod
aut vestrum cuiusquam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam
quereret. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Di-
cere quod querat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam
quæ queruntur non adsunt. Hinc & Plauto in quaestione esse, quaestio-
ni esse, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Casina.
Hinc & illæ venustæ locutiones Siciliam in Sicilia, apud Cic. in epulis
epulas apud Ovid. Samnium in Samnio apud Flor. pontum in ponto qua-
rere apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. Μὴν ὅτε τοι ἔργον] Hoc est, ne cūm tempus effluerit, non possis opus, quod tūm faciendū erat, facere. Ἐργον κατ' ἔξω-
χλὺ hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut
& versū sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Flo-
rus I, 9. *Medium erat fortē tempus sementis, cūm patricium virum
innixum aratro suo lictor in ipso opere deprehenderet.* Apud Terent. Cic.
opus facere, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἀΐησι.

v. 414. ἤμεν, δι' αὐτὰ μέγα ὄξος ἡλίοιο] ὄξος ἡλίοιο non est celer ut Græci volunt magistri, sed θαρμὸς, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

ἐχὶ τῷ μιν ὁ-
ξείων ὁ θεὸς αὐτῶν Πατὴρ
Πῦρ πνέοντιν ὀρχαὶ ἔκπνι.

Habétque ipsam (Rhodan) fervidorum genitrix radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἢ δὲ οἱ ἄλλοι
 Ἄστει βέβληται δεινὴ γῆ, ὅς ῥα μέγιστα
 Ὅξια σιελῶν, καὶ μὴ χαλίσσ' αἰθρητοὶ
 Σείριον.

Vertit Avionus :

Æstuat in mente, multus rubor imbuunt ora.

Scridit

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torres & immedicis terras coquit ignibus astri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura
Lemat & rabiem canis & momenta leonis;
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

hic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis; qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic ὄξυς ἄλκιος, sic contrà apud Pindarum χών ὄξεια, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. ὄξυς ἰόντιον, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis ὄξεια.

v. 415. Καύματι δὲ ἰδαλίμῳ] Est ἰδρωτι κινῆσι, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidi*. Hesych. ἰδαλίμῳ κινῆσι τὸ ἰδρωτοποιόν.

v. 415. Μετοπρωτός οὐμβρήσαντος Ζηῶς ἐραδινός] MS. I. οὐμβρήσαντος. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cum Jupiter hic sit, ut sexcentiis Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῷ Ζεὺς τοῖς τρίτῳ ἡμέραι, μὴ δὲ διαλύσει.

Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. Εὐτ' αἶν δ' ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἡελίοιο

Χοίμωκε' ἐκπλήσσει Ζεὺς ἡμέραι.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecrit Jupiter dies.

Theocritus: Χ' αἶ Ζεὺς ἄλλα μὴ πάλαι αἰθερῶ, ἄλλα δ' ἴδ.

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. Nivésque deducunt Jovem. Sed hæc quis ignorat?

v. 416. Μὲν δὲ τρέπεται βροτῶν χάρις] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt μετατρέπει, *mutatur*. Vertendum: *mouetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnō, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiæ cadendæ.

C A P U T X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. Ἀθλιωαίης δμῶος. Ἐργάνη. Θέωδ' ἄροτρον. Αὐτογυον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἴσσοδος. Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. Ἐλικες βόες. Ἀργατῶ. Ζῶς Χρόνιῶ. Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417.

Ἡ δὲ τίτι Σείριος ἀστὴρ] Sirius hic non est caniculæ sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi, sed & Suidas interpretatur: Σείρ, σιερὸς ὁ ἥλιος.

οἱ δὲ καὶ σίριος. Noster inferius vers. 587.

Ἐπεὶ κεφαλὴ καὶ γόνατι Σείριος ἀΐει.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστιν δὲ σφι δειρὸν σιερὸς σιερὸς

Σείριος ἀζαλέοιο καλαυῇ πύθειτο αἶψα.

Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putrescunt terra. Archilochus:

Πολλὰς μὲρ αὐτῶν Σείριος καταικνέει

δῆος ἰμάμπων. Multos illorum sol siccabat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. Σείριος κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς τὸ αἶσπρον κυνῶν. ὁ δὲ Ἀρχιλόχῳ τὸ ἥλιον, Ἰόνος δὲ πέντε τὰ ἄσπερα. Idem. Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ κυνὸς ἀστὴρ. Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: Ἐκδοσσοσσομένην νίκην αἰκτὸς Σείριος καταικνέει. Cadaver expulsus siccabit solis radius, quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadversionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ τυχόντις.

Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat cælo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici Σείριος ex Ibyco modo docuit Hesychius. Inde & Latinorum sydus à σίρῳ esse ingeniosè nuper ostendit χερσίππῳ Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419.

v. 419. Πλῆον δὲ τι νυκτὶς ἱπταυρεῖ] MS. I. ἱπταυρεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἱπταυρεῖν νυκτὶς πλῆον exponunt πλῆον ἀπὸ λαμβάνειν καὶ ἀπὸ λαύειν τὴν νυκτὶς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλῆον πνέειν καὶ φέρεσθαι ἀπὸ τῆς γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μνηστὴρ δ' ἄλκιον ἔργον] MS. I. ἄλκιον ἔργον. Vers. seq. MS. II. Ὀλμῶν μὲν τελευτῶν καὶ πνέειν. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφύρειν καὶ πνέειν.

v. 430. Ἀθλῶαίης θυμὸς] Quæ hæc est vesania Ἀθλῶαίης habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθλῶαίης dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indèque dici Ἐργάνη, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possit orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὅστις ὅσα ἐργάσθαι τὴν Ἐργάνην Ἀθλῶαίης δῶκεν. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθλῶαίης θυμὸς est πικρὸν, faber qui aratra faciebat. Sequenti versu πλάσσειν ἀρὰς est ἀρὰς πλάσσειν ut suprâ vers. 1. ἐνέπει κλείσσειν, pro κλείπει. In MS. I. Voss. est ἀρὰς πλάσσειν. v. 432. θείῳ δ' ἄρσεν non est disponere aratra, sed ποιῶν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis πῆλην pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. προχαλὸν δὲ γέροντι πῆλην. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρῶνται πικρὸν θείῳ. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγυνον & πικρὸν exponant v. 432.

*Δοῖα δὲ θείῳ δ' ἄρσεν ποιησάμενον κατ' οἴκον
Αὐτόγυνον καὶ πικρὸν. vertunt:
Bina verò disposito aratra domi laborans
Dentatum & compactum.*

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πικρὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόγυνον ἄρσεν esse quod habet burim suopte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-

moni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de buris Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magna vi flexa domatur

In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic curvus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Buris verò sive *burra*, Græcis γῆς, est propriè infima pars temonis. male vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ; Hesych. Γῆς τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἰσοβοῦς ἐν τῇ δρόστῳ. αὐτόγυναι δὲ τὸ καὶ σιμῶδες, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γῆς est infima pars temonis in aratro. Αὐτόγυναι est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. I. λέγεται δὲ γῆς ἢ ἀπὸ πάρος τιλὴ γλῶττι. Αὐτόγυναι opponitur ἀροτῶν πηκτῶν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum. Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scholiasten Apollonii Rhodii: Δύο δρόστῳ εἰσὶν εἰδή· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυναι πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὄντις ἐντίθεται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς ἑλόμενης τῆς ἐπὶ τῆς βίας, γῆς καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἰσοβοῦς. τὸ δὲ ζυγὺ τὸ ἐπὶ τῆς αὐχίαις τῶν βοῶν ἐπιπιδίμματα οἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μίσαδα λέγουσι. Τούτων μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτόγυναι δὲ ἔστιν ἡ τὸ ἔλυμα ἐν ᾧ ὄντις ἐκ συμβολῆς. Sunt duo aratorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile quidem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à *burra* temo. Illa verò pars jugi; qua cervicibus boum imponitur alii vocant ζεύγλας, alii μίσαδα. Tale quidem est compactile aratrum. Non compositum verò est, cujus dentale non committitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde appareat quam egregios Interpretes egerint in versibus paulò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὖτ' ἂν Ἀθῆναιος δρωὸς ἐν ἑλόμενῳ πῆξας

Γόμφουσι πελάσας ἀροτῆρα ἰσοβοῦ.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni inficiens Clavis adjunctum stiva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἰσοβοῦς stiva? Perverterunt omnia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἑτέλη. ἰσοβοῦς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. ἔλυμα est dentale. Eratosthenes: ἔλυμα ἐν ᾧ ὄντις ἐντίθεται. ἔλυμα est cui vomer inducitur. Proclus: ὄντις ἐστὶ τὸ σιδηρὸν αὐτὸ τὸ ἐν τῇ δρόστῳ χιζὸν τιλὴ γλῶττι. τῷ δὲ τῇ ἑλόμενῳ ἀειρήμεται ἀνωδὲν ἐμβολημένον εἰς αὐτὸ τὸ καλὸν ὄντις. ὄντις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur ἑλόμενῳ superius injectum ubi cavum est. ἔλυμα Latinis di-

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rutrum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra.* Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γόνυ & ἰσθμὸς conjungitur. Tzetzes: Εἴλυμα τὸ μέσσι τῷ δρότῳ, ὅπου ὁ γόνυ & βλάθεις συνελθὶ τὸ γόνυ καὶ τὸ ῥυμόν. Εἴλυμα est medium aratri, ubi clavis impositus committit burim & temonem. Proclus paullo antè : ἔλυμα μέσσι τῷ δρότῳ ἐν τῷ μέσῳ ὅν, ἵνα συμβάλλεται ὁ γόνυ τῷ ἰσθμῷ. ἔλυμα δὲ παρὰ τὸ εἶναι ὅ ἐστι καλύπτειν. Εἴλυμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυμα ab εἶναι, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρότῳ κατισπιδύνω docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εὐτ' αἶν' Ἀθλωάας δρωὸς &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐσθλὸς ἀπὸ ἰσθμοῦ &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐσθλὸς ἀπὸ ἰσθμοῦ impingeretur & ἰσθμὸς & γόνυ, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὅ ἐστι ῥυμός ἐστὶν ἔλυμα, τὸ δὲ δρόν σιδήρεον ὅπως ἴσται τὸ ἀκροῖ νόμῳ. ὅ δὲ ὁ ῥυμός ἡμεῖς ἐν πῶνδ' τὸ μὲν ἰπικαμπὲς αὐτῷ, ὃ ὑποπλάται, τὸ ἔλυμα γονυφορῶν, γόνυ. τὸ δὲ μὲν τὸ γόνυ ἰσθμὸς. Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὅπως, vomer. cuius suprema pars νόμος. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γόνυ, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἰσθμὸς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὅ ἐστι ζυγὸς ἐστὶν ἔλυμα, quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectio alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πείνει γόνυ] MS. uterque : πείνει π γόνυ.

v. 450. Χείμαλ' ὄρλω Δεικνύει ἀμβροῦ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ἀμβροῦ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικαστάς, ἐπικαμπῇ τὴν κεφαλὴν ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri homin. sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent : laevi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè laevi apud hunc omisum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

ὑποπονιούνται καμάρῃ, λαυὶν δὲ λιμῖνι. Festus: *Camura* & *camuri* boues à curvatione, & Græco κομμή. Boves nimirum camuri à curvatione cornuum camurā sic dicuntur.

v. 454. Α'παρήναιον] MS. I. ἀπαρήναιον. MS. II. ἀπαρήναιον. quasi ab ἀπαρήναιον. Sed ἀπαρήναιον videtur quoque Proclus agnoscere: Τὸ γὰρ αἰτήσας ἀγρὸς ἐστὶν. ἀλλὰ τὸ ἀπαρήναιον καὶ μὴ δίδωσιν ἀγρὸν. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εἴτ' αὖ δὲ ἀγρὸν ἀγρῶν] MS. uterque, & Proclus: εἴτ' αὖ δὲ. quos sequor. Α'γρῶν hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλάσσει ἀγρὸν, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τὸτ' ἐφορμηθῆναι.

v. 462. Εἴασι πολλῶν] Uterque codex: πολλῶν. Glossa prioris, πάλαι, αἰεσίφω. Nonnulli legerunt ἔσσι πολλῶν. quæ pro varis lectione prioris libri margini erant adscriptæ. Nihil muta. Vide suprà ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro *vertere*. Hoc enim est ἀ πολλῶν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχόμενος Διὶ χθονίῳ] Interpp. Latini: *Supplicans Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Joviter? Quæ Tzetzes de sua *εἰμαρμένη* inculcat hic & aliis pluribus in locis, *αἰετὰ* sunt. Χθονίῳ Ζεὺς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, *κατωχθονία*. Χθονιοὶ θεοὶ sunt Diæ inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ, quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis verò θεοῖς κατωχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis *χθονίος Ἑρμῆς*, *Mercurius inferus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum *κατωχθονίῳ* Ζεὺς est qui nostro *χθονίῳ*. Æschylo in *ἰκτ.* v. 164. dicitur Ζεὺς κατωχθονίῳ. *Jupiter mortuorum*. Hesych. *χθονίῳ* Ζεὺς ὁ ἄδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & *χθονίῳ βασιλεὺς*. In Theog. 767. *θεὸς χθονίῳ*. Et Proserpina dicitur *χθονία*, scilicet *βασιλισσα*, Regina infera. Euripidi Furie sunt *χθονίαι θεῖαι*. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλάττω δὲ τῶν ἡνιόχῳ βροτῆσιν καρποῖς ἐνιαυτῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Di- ti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλῦτων, quod recidant omnia in terras, & oriantur à terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλῦτων ἀποστάλη με παρ' αὐτοῦ, ὅτι πλάττω δὲ τῶν μεγαλόδωρον καὶ αὐτὸς αἶν. δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ ὀνόματι. Non Ju- piter,

piter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut πλούτων apud Græcos à πλῆτος δόσις, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut veris, in turpissimas appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœtura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus. Arnob. III. adversus gentes: Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.

v. 466. Ἰσθὺν ἀκτῶν] Delenda hic distinctio. Nam σύχας Διὶ χθονίῳ pertinet ad versum sequentem, ἀρχαῖα τε γῆν δόσις. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. Ἀρχαῖα rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus δόσις perperam. Suprà v. 384.

Πλειάδων Ἀτλαγυῖαν ἐπιπλοομένην
 Ἀρχαῖα ἀμνητὲ δόσις δὲ δύσεσσι μέλαινα.
 Pleiadibus Atlante natis exorientibus
 Incipe motere, arare verò occidentibus.

Ἐκπλῖα βεῖθεν verò in initio hujus versus est: Ut matura grandescant. Lustriticum carmen apud Catonem: Mars pater te precor, quasque mihi tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire siri. Accius Melcagro: Fruges prohibet pergrandescere. Hinc grandia frumenta apud Virgil. IV. Æn. v. 405.

———— pars grandia trudent
 Obnixa frumenta humeris.

& apud alium Poëtam grandia farra. Contra vegrandia farra apud Ovid. III. Fastor.

———— vegrandia farra coloni
 Qua male creverunt, vescique parva vocant.

v. 468. Ὅσσην βεῖν ἐπὶ νῶπι ἱκκαῖ] Legendum puto: ἱκκαῖ. Temone tergis boum immittas, ferias temone terga.

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσαβον, μέσα-
βον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσιώνη, κακοθημοσιώνη. Βιό-
της αἰρδύμεθ. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπᾷ bruma. Hesiodi
locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμῶν ἀμᾶν.
Καίθεος. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδ. Χαλκήϊ. Θᾶκος.
Λέγαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
novarum rerum studium. Λεγαῶν multitudo Athenis.
Προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα.
Orpheus emendatus. Καλιαί.

v. 469. Εἴηδρον ἐλχόντων μισάβων] Lege ex utroque MS. μισάβων.
Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligerent sunt versati,
Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εἰλχόντων μισά-
βων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μισάβων) τὰ μέσσαβα μισά-
βων, λέγει δὲ αἱ τὴ ζυγῆ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλιμάχῳ· μέσσαβα βῆς ὑπὸ-
δύς. Εἰλχόντων τὸ βοῶν τὸ ἐνδρυν τὸ μισάβων, τὸ ζυγὸν ἐν αἷ γλυφαί,
ἦτα οἱ αὐχάνες τὸ βοῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
χρονίᾳ σίμαρμῃ ὅταν ἀρξῇ δροτραῖν, καὶ οἱ λῶροι τὸ ζυγὸν ἔλκωσι τὸ ρυμὸν
ἡλονόπ τὸ βοῶν κινεῖν. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
enim μέσσαβων & μέσσαβων lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
lux I, 13: Οἱ πλατὺς ἰμῶς ὁ τὸ ζυγὸν παρακαταπύδῃ ἐχέσειον, καὶ
μισάβων, καὶ μέσσαβων (sic lege ex MS) καλεῖται. καταλαμβάνουσιν δὲ αὐτὸν
ὅταν περιλῶσιν οἷς τὸ ζυγὸν πέπνημα, περιδὲ ἐνέκω ἐμβαλόντες ἢ κα-
λεῖται ἔμβρυον ἢ ἐνδρυν. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσειον,
& μισάβων, & μέσσαβων, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
paxillum ligneum, quem ἔμβρυον αὐτὸ ἐνδρυν vocant. Valde appositè ad
hunc locum. Sanè ἐνδρυν Proclus quoque δρύνειν πασσαλίαν quer-
num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
men est ipse ἱσβότης, seu ρυμὸς. Sed, puto, συνκαταχέως, ut postea
temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσιώνη καὶ αἰρίση] Uterque codex εὐθημοσιώνη, sicut &
sequente versu κακοθημοσιώνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia.
Diu est quod non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-
simi

simi clamarint, *εὐθυμοσύνη* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; *κακοθυμοσύνη* verò ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθύμοις*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Ἀνὰ γυναικας δωμάτων εὐθύμοις.
Ancilla domum ordinantes.

Scholiasies antiquus: Τῆτ' ἐστὶν ἐπιφάνεια εὐπείσθη πρὸς κατὰ τὴν οἰκίαν. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur *αὐτὴν κακοθυμότητα*.

v. 476. *Βίοντος ἐπ' αὐτῶν*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἐπ' αὐτῶν*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἐπ' αὐτῶν*. Idque esse abundantem, ab *ἐπ' αὐτῶν* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ruet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit *βίοντος αὐτῶν*, *victu fruente*. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἴφρατος ἔσθ' αὐτῶν* qua lectionem vulgatam etiam tueretur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui *ἐκ πόνων ἔχει κατὰ*, sicut & Tzetzes, qui *μεταλαμβάνονται ἔσθ' αὐτῶν καὶ τὴν ζωὴν* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἐπ' αὐτῶν*.

v. 477. *Εὐχόμεν*] Reponc ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχόμεν*, benè instructus cibus. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ ἡλίοιο προπύλαις ὄρεται*] Per *ἡλίοιο προπύλαις* hîc intelligi *κατακλιναί* liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brutisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατ' ἔξοχον solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡμεῖς αἰεσίς*] *Ἡμεῖς αἰεσίς* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡμεῖς αἰεσίς* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob ferotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *πολὺν χρόνον πλείους ἀφορμὰς οἰς τὸ τιλὶ παρὰ τὴν Θεῶν εὐνοίαν ἔχειν ὅρα ὑμῶν εὐνοίας ἢ ἐλπίδας αἰετὶς αἰετὶς κατὰ τὴν αἰετὶς πλείονα*. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quàm n. Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. sed sedemus, ut video, nihil molientes. Non longè post: *Τὴν δὲ αἰετὶς σπένδα πλείονα πλείονα, καὶ κατὰ τὴν αἰετὶς πλείονα*. Alios plerumque universos ac singulos convenistis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

ἂν ἴδῃς ἔργον ἂν ἀποβαλῇς. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἴδῃς, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡ ἄνθρωπος δὲ

Θήσονται πρὸς αὐτὸν μάχην ἐλκυσσας Ἀχαιοὶ
 Ἀχαιῶν δὲ οἷον καὶ ἡρώες, ἔθ' δὲ δυνάμει
 Ἰχθὺς ἰσχυροὺς πολλὰς βασιλῆας Ἀχαιῶν.

Mante autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Graci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Graecorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consuli? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Iis enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desiderare, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustra ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcesendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δὲ καὶ ὅψ' ὄρουσιν] MS. I. ὄρουσι.

v. 490. Οὕτω καὶ ὁψαρέτης περὶ πύργου ἰσφαρίζοι] MS. I. περὶ πύργου ἰσφαρίζοι. MS. II. ἰσφαρίζει. Scribendum, ἰσφαρίζοι quod & Guicetus monuit.

v. 493. Πὰρ δ' ἔτι χαλκίον θῶκεν] Interpretes: Præter autem eneam sedem. sed vertendum: officinam ætariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. σ. vocat χαλκίον θόρον, ubi Melanthes ad Ulysses, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἰδέσθαι εὐδὼν χαλκίον ἐς θόρον ἔλθων

Ἡὲ περὶ ἐς λίχον.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θῶκεν enim hic idem est quod θόρον, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγειν δὲ σκιερὸς θῶκε καὶ ἐπ' ἡσυχίᾳ.

Euge opacas domos & matutinum somnum. Hinc θῶκεν est commorari in aliquo loco. Hesych. θῶκεν, καὶ ἡσυχία, ἐμυλῖ. Λίχον sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumteo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito objectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λίχαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicæarchus ἐν βίᾳ ἰσχυρῶ. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀείρουσι τῆς λαλιᾶς, ὑπελαί, συνεθαυ-

πώδης, παρατηρεται ἡ ξενικὴν βίαν. Athenienses sunt valdè dediti inanimibus confabulationibus, occulti, sycophanta, exploratores vita aliorum. quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημῶντες ξένοι εἰς ἑδὴν ἔπιγον εὐκαίᾳ ἢ λέγειν ἢ καὶ αἰεὶ καυόμενοι. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Probo verò hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἐπαλῖα λέχλω. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione διεκλῶ φλυαρεῖται.

v. 499. Κακὰ προσλέξατο θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat. perabsurdè. quantò rectius antiquiores: mala versat in animo.* Προσλέγειν κακὰ est κακὰ ἐνοεῖν ἐν αὐτοῦ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrociniiis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingenii, ut Claudianus ait. Sicut autem λόγῳ, λόγῳ, ἀγλάζωμαι, φράζω, φημί, sic & προσλέγω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυς δὲ δρώεσσι] Præclarè D. Heinsius docuit δείκνυς hic esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cum mihi sapè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum. Lib. I. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere. commemorare. C. Nepos Epaminond. Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit, pro δήμῳ MS. I. θέρμῳ.

v. 508. Μήμυκε δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacῶν v. 626. qui contendit μήμυκε hic esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπιδη πάντα ἐν χειμῶνι σιωπελῶς εἰσι καὶ ἡσυχασμῶς. quod omnia hyemis tempore clausa & restricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλὰν ἔργονδεν καὶ ἐπαρτίες ἐκ νεφελῶν
Τῇμῳ ἐπὶ νιωταῖ φηγαῖς καὶ δένδροισιν ἄλλοις
Οὐρεσί πε, σκοπίλοις πε, καὶ ἀνθρώποις ἐλθύμοις
Πηγυλίδας, καὶ ἱσσανταῖ ἀμειδίτας. αἱ δὲ ᾗ ὅπως
Τρύχασιν καὶ θῆρας ἐν ἔρισιν, ἐδὲ πε ἀνδρῶν
Προβλῶσκεν μεζάρων δυνάταῖ κατὰ γῆα δαμασθεῖς
Ψυχὰι λούραλιον παχυν δὲ ὑπὸ γῆα μύμυκε.

Multa de cælo & crebra & nubibus Tunc incidit sagis & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & erunt adspectu iristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque mem-

ἔτα *constringuntur*. In tertio versu scripsimus αἰμαίνες. sicut apud Poëtam αἰμαίνονται νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : αἰμαίνεις. Sed hoc vitium D. Heinſium quoque deprehendiſſe poſtea cognovi.

v. 503. Ποιεῖτε καλίας] Eſt exſtruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλιοὶ ſunt ædiculæ, caſæ. ſic & ſuprà v. 305.

Ὡς κὲ τι ὄρετε βίον πλήθουσι καλίας.

Ux tibi æſtate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Heſych. Καλιοὶ τὰ εὐπλή οἰκήματα. Idem : οἱ μικροὶ οἴκοι καλίας κὲ καλίδια. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quolvis ſeceſſus, ſed in verſione præſtat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πιλά] MS. I. πιλά, II. Codex : πιλῶ. quod non improbem. Hinc πιλῶς apud Homerum, teſte Euſtathio, eſt ὠρεπῖπλον. Et πιλῶ. Heſych. πιλῶ, πίπῃ, ἐκίειν.

v. 513. Ἀλλὰ νῦν κὲ τὸ ψυχρὰς εἶναι ἀλγῆσι] Non intellexerunt huius loci ſenſum Interpretes, cùm vertunt : *quas nihilominus frigidus exiſtens perflat*. Verte : *ſed & has frigidus valdè perflat*. Τῶν hîc ut ſæpè apud Poëtas pro τέττι. Quod & Moſchopulus monuit & auctor gloſſarum ineditarum codicis Voſſiani. Δασύτριχα & τεχνύτριχα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villoſas habent cutes, ſed quæ ſetoſas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis teçta ſunt, alia villis veſtita, alia ſpinis hirsuta*.

CAPUT XII.

Ἐπιεταγόν. Ἀνόσε. Κυάνε niger. Πανέλλιες. Μυλιαῖν, Μαλκιάν. Cratis correctio in Heſiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νῆψ. Heſiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλιωτες. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέα. Rursùs Polluci duo loca reſtituta. Διφθέρε.

v. 517. **Ο** ὕμν' ἐπιεταγὰς τρίχας αὐτῶν] Ἐπιεταγὰς τρίχας Latinis Interpretibus ſunt *appui villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασύτριχα, & ἀφελόπυστοι, σιωχίς, villi denſi, ſpiſſi, quibus opponuntur rari. Ἐπιεταγόνες ſæpè eſt affluens, copioſus. Heſych. Ἐπιεταγόν, σιωχίς, ἀδιάληκτοι, παραπείθεροι ἀφ' πάντος ἔχοντες, δαψιλές, Homer. Ὀδυσ. δ.

Ἀλλ'

Α' αὖ παρήχουσιν ἐπηγαυὸν γάλα θῆαλ.

Sed semper præbent copiosum lac mulgendum.

Οἶκος. 9.

—— λίλυ φ' αἰκελίας ἰδυμείδιω

Κόμῃσι εὖ πολεῖς, ἐπεὶ εὖ χοροῖδ' ἑστὰ τῆς

Ἡν ἐπηγαυός.

Miserissime vexatus in fluctibus immensis, quoniam comteatus abundanti non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐπιδε φίλη παρ' μητίε μίμῃ] MS. primus: Ἐπιδε μίμῃ παρ' μητίε κιδίῃ.

v. 523. Νυχίη κατελίσσεται ἰνδοῖν αἶα] MS. I. Μυχίη κατελίσσεται] ἰνδοῖν αἶα. quod non improbem. Μυχίη MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἰνδοῖν. Nimirum μυχή est quæ εὖ μυχαί δέσσον, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθένων & Gynæconitis. Hinc εὖ θάλαμον παρθένων Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora præceptis cūm protinus utraq̃ue virgo

Arcano egressa thalamo.

quod nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Ne-
pos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἶσα μυχῶν εὖ αἶα
παρθένων.

v. 514. Οὔτ' αἰόστ' ὅν πόδα τίμῃ] Antigonus Carystius in προ-
δῆλον συναγωγῇ, cap. 25. legit τίμῃ. Οὔδ' πολύπες, inquit, εὖ τῷ
χυμῶνι πῆς πλεκτίνας αὐτῷ κατεδίψ' τῷτ' ἰσιν

Ἡ μὲν χυμίστ' ὅτ' αἰόστ' ὅν πόδα τίμῃ.

*Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quan-
do exossis Polyrius suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδα
hoc Antigonus πλεκτίνας nominat, Philes verò & Ælianus πλεκτίμους.
Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδ' ἵκλω αὐτὸς
ἰαυτὸν κατεφαγάν. Observatu verò dignum est quod notavit Moscho-
pulus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse
πολύποδα.*

v. 527. Κυανίαν ἀνδρῶν] Κυανίαν quidem propriè est cæruleus, ἕρ-
ουδὲς χροῖμα. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpè etiam poni-
tur pro nigro Hesych. Κυανίαν μέλαν. Κυανίη μέλας, φαιά. Dio-
nysius Characenus v. 586.

Μίση' ἐπὶ κυανίης τοπίω ὁδὸν αὐτῆς ἐλάσσει.

*Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confeceris. De Indis
v. 1112.*

Τὰς γαίης γάστρη μὲν ὑπὸ χροῖα κυανίησι

Θισσέσιον λιπύαντες.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανώλλωσι] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò;
sed simpliciter Græcis. Πανώλλωσι enim tempore Hesiodi, Homeri,
Archí-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Εἰλωίων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεῖονες, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Εἰλωῖες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Παρῳλωῖες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Λυγρὸν μυλίωντις] Suidas: μυλίωντις, ἰρλεῶντις. Proclus: διεσπασμένοι καὶ συσφυθίντις ὑπὸ τῆς κρύου. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλίων putant esse κρύου καὶ συσφυθίντις ὁδόντις ἀπὸ τῆς ψυχρότητος, quod Matthæo est βρυσηὶς ὁδόντις. Tertulliano *frenator dentium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallet itaque cum Crate legere μυλκίωντις. Μαλκίων, μυλκῶν, μυλκῶντις est frigore rigere, ἀλλὰ ψυχρὸν μὴ ἔχειν ἀκινῆτος δυνάμει χρήσιμα. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

Τότε δὲ κρύοντα εἰς Διὸς ἔστι

Ναύτη μαλκίωντι κακώτερον.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,

Tarda ministeria. & nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεσπασμένοι καὶ συσφυθίντις. Sic lege, non συσφυθίντις. Apud eundem corruptè quoque legitur Γεῖονες, pro Κεῖονες. Cratis enim Mallo-tæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλίωντις. Ἡσιόδῳ τὴν χεῖρα κινῶντις, ἀπὸ τῆς ψυχρότητος ἢ συνάγωντις, ἢ πρὸς μύλας συσφύοντις. Κεῖονες δὲ γράφει μυλκίωντις. Εἴτε δὲ τὸ ἀλλὰ ψυχρὸν μὴ ἔχειν ἀκινῆτος δυνάμει χρήσιμα.

v. 535. Νίφα λυγρῶν] Omnes tradunt νίφα dici per λυγρῶν pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi νίψ, νιφός, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Dau-mii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφα, & νιφοβλῆτις Ἀλπις in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. Χλαῖναν πρὸς μαλακίῳ] MS. II. χλαῖναν πρὸς μαλακίῳ. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἰμῶπον παχύ. rectè. Latini dicitur læna non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum ricinium, sic hoc duplex virorum.* Sed in verberbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco χλαῖνα,

χλαῖνῃ, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖζ γλακτίς est lac,

v. 541. Βοὸς ἴφι πᾶμφοιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aptissimum. Sic apud Homerum ἰμῶς βοὸς ἴφι πᾶμφοιο, *lorum bovis vi occisi*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympol. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλους ἱπποδὸς πυκνίστας] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλῳ Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πᾶν ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Ῥητόρων διδασκαλῶν, ἢ ἱμῶς Σικυονία πῖλοις τοῖς λούκῃς ἐπιπρίπτουσι. *Sicyoniis calceis albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν ἐπιθιόμενῳ πῖλῳ ὅπως ἑκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κρατῶν ἐν Μαλθακῇς λέγων. Λούκῃς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλος. Ὅτε Πλάτων ἐν συμποσίῳ· Καὶ δῖνακίδας τοῖς πῖλοις προσήκειν, ἐνελισσόμεναι τὰς πόδας εἰς πῖλος τι καὶ δῖνακίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλῳ dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in μαλθακῇς *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam δῖνακίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀῖνακίδες erant calcei ex pellibus agninis (δῖνακίς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonες apud Martialem lib. XIV. ex hireinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti.

Cinyphio p t rit planta latere sinu.

Cinyphius finus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος, Æschylus & Sophocles dixerunt πέλωντα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀδὲ πόδια Κρατίας καλεῖ, εἴτε πῖλος οἰητέον, εἴτε ἐνελισσόμεναι ποδῶν, ταῦτα πέλωντα καλεῖ ἐν Φεινίσσας Αἰχυλῶν.

Πέλωντα ἔχουσιν ἀθέτοις ἐν δῖνύλαις, τὰ δὲ πέλωντα εἶδῳ ὑποδήματι, ὅσπερ τὰ πόδια, ἀ ταῦτα ὡς ταῖς ἀναξυρίσιν, ἀσ σκαλίαις ἵπποι διομίζουσι. Κρατίας δὲ ἐν ἐρετικῇ ἔφη· Καὶ δὲ πόδια

δια τερμίστα. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. ἀναξορίδες & σκολίαι sunt propriè crurales fasciæ, πῖλοι verò, πάλυροι, πόδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἀ δὲ ὑπεῖναι δὲ πόδια, πῖλος, πάλυρος. ὅπως δὲ Σοφοκλῆς πῖ πόδια καλεῖ τὰς δὲ πρὸς τοῖς ποσὶ πῖλος ἢ Πλάτων μένει ἐν συμποσίῳ φησας, ἐπειγυμνῶν τὰς πόδας εἰς πῖλος τε καὶ ὀρνυκίδας, ἀλλὰ καὶ Κεραῖον ἐν Μαλθακῆς. Λόκυς ὑπὸ ποσὶ ἔχων πῖλος. ἔστι δὲ οἱπὺν καὶ πλεχίος πῖλος. καὶ ἐπὶ τῷ ὀρναζομένῳ ὑδῶν πῖλος τερμίστας, Λυσίππου ἐπὶ ἐν Βάκχαις ἀλλὰ τερμίστας ἐπὶ πλεχίος. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt editæ, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἴπε πῖλος οἱπὺν scribatur εἴπε αὐτὰ οἱπὺν. & pro αὐτῶν τῶν, ταυτὸν τῶν. & pro πάλυρος, πάλυρος, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit; cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab οἷς est οἷα vel οἷα vel οἷα pellis ovina, & pro οἷα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κῶς. A κῶς verò est diminutivum κῶδιον, κῶδιον, & κῶδης, & amplificatum κῶδιον vel κῶδιον, pro quo etiam ὠδιον, & ὠδιον reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cum κ aut c initiale non in barbaris tantum, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πάλυρος vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἔλυρος. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δίζαμμεν affigi, ut ἡλίκα πηλίκα, ἡζανον πήζανον, ὁλαῖος παλαιός, & infinita istiusmodi. Est autem ἔλυρος integumentum, involucrium, σκέπη, &c. ab ἐλύω seu εἰλύω involvo. Eodem referri debent πάλυται & πάλυται, licèt Hesychius habeat πάλυται, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes munebant. Ut enim ἔλυρος & ἔλυρος dicitur, ita quoque πάλυται & πάλυται dicuntur ab εἰλύω & εἰλύω. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quæritur cur non tantum rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καὶ διὰ τὸς τὸς πὶ ζυγυμῶν πῖ σκολίαν συμβαίνει καὶ ἂν τὰς πρὸς τοῖς ὑποπλάττει. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colæ violantur. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καὶ διὰ τὸς τὸς πὶ ζυγυμῶν πῖ σκολίαν συμβαίνει, καὶ ἂν τὰς πρὸς τοῖς ὑποπλάττει. Quemadmodum contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-

surripuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ εὐρόδμοι τὴν σκέλη aliter Græcis dicuntur *εὐρόμοι* non ἀπὸ τῆς εὐρύς τῆς ποδῆς, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque ἀπὸ τῆς ἀγροῦς τῆς ποδῆς διακρίσεως, ἔχον τὴν τῆς ποδῆς διακρίσεως, ut putat Galenus, sed ἀπὸ τῆς εὐρύς ποδῆς. pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὴν κνήμην τῆς γυναικὸς ἀειμαρτίζαν. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Agè numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablatae, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmendis autem & continendis talia maxime conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hæc tribui *πῆλαια*, quæ superius tribuit Æschyle. Apud Hesiodum nostrum *πῆλαια* sunt *ἱμῆλαια*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulæque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* *Ἡμῶν* & *ἱμῆλαιον* est condensare, cogere, coactilia facere; unde *πῆλαια* & *implia*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græci originis. Græci enim fures pilatas dicunt.* Hinc & *compile* non est congerere, ut vulgò dicant, & putant sed furari. *Compile* ades, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *bestolen*. *Ἡμῶν* etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ iusti Herod. IV. 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilai*. Sic & impegunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *ἡμῶν πῆλαια* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit *ἡμῶν πῆλαια* *virgatis maculis*, ut monuit Salmastus ad Vopiscum. De *πῆλαια* capitis tegumento loquitur statim v. 546. *Ἡμῶν ἔχον ἀντηρόν, pilonem habere bonè factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus $\pi\lambda\theta$ non alium usum capiti præstabat, quàm $\pi\lambda\epsilon$, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μίαση δ' ἐν πάλῳ θάψῃ.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua *Ἰσθία τὸ ἔλαττον* *πικλῆς*, *coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta *πίλῃς* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est iasigæ, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politicissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. s. apud Veteres *κνίβη* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur *σινιάδιον*, & quod ab Hesiodo dicatur *πίλῃ ἀσκατῆς*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odys. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homërum pileum & causiam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, *sem sol, sem imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A *πίλῃ* est *πικλῆς*, *fur*, *deceptor*, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro *φιλητῆς*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πικλῆς*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci *φιλητῆς* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φιλητῆς*, quod pilo five capitis tegumento se velarent, ne faciliè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἀμφὶ* communiter *ἀμφὶ*; *παιδες*, alii *φανδες*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, faciliè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum ϕ utitur Æolico π . Latinis *apua*, Græcis *αἰφύη*. *Φοῖνιξ*, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. Πρωτοτόπον εἶπεν] Simylus in Moreto:

— *cinctus villosa tergore capra.*

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur. Græcis dicitur *διφθέγη*, unde *διφθέγαι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur βαῖσι, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari μιλῶντι, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno: Ovidio *pastoritia pellis*. Glosse: Segestre δῖφδρεσ. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. Διφδρεσ nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinque emendatus. Ἀλέη. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctâ. Μάκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus. cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρα antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζών. Θάλασ boum pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπερμύς βίος. Ποιείδης ἦντα. Facere populum. Floro lux. Facere progignere. Ἡμερόνσιτος.

v. 544. Οὐδ' ἐπὶ νώτῳ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμῳ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὡτὲ ἀμφοδύλη αἰσλώ. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*, cum sit, *pluvia arcenda*, sive *praesidium*, munimentum injicias adversus pluviam. Quod à nobis defendat pluviam. αἰλὴ enim est αἰσλὴ, συγκροτή, καταφυγή, ut benè magistri, αἰλὴ verò tepor.

v. 546. Ἴν' ἔσπε μὴ καὶ δύνῃ] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑστὸς ἔσπε καὶ δύνων imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitore restituemus.

*Parum est, miser quòd hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die astatem.
Parum quòd imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba victa crystallo.*

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendì:

*Huc adde quid me fuisse de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Interque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. Αἷε περιφύετ' ἐπίπαιται] M S. I. περιφύετ' ἐπίπαιται, cum interpretatione, σφόδρ' ἐπιχίται. Seleucus verò legit αἷε ἐμφοφύετ' observante Procio. Μάκωρε hic, ut apud Latinos, *beati, fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Carullus: *O quantum est hominum beatiorum*! Dicuntur & Græcis εὐδαίμονες. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: θρουσαίμετ'. Ibidem liber primus παπυῶν αἰὲν εἰόντων. secundus autem αἰναιόντων. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: αἰὲν ναόντων. Sic & apud Hom. Οἶδας. N. v. 109. ἴδωτ' αἰναιόντων, ubi quoque vulgati αἰναιόντων.

v. 554. Τὸν φθιμένον ἔργα πλείους] Ut versus constet, reponere lectionem veterem ex utroque codice: Τὸν φθιμένον ἔργον πλείους. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. Χαλεπὸς σφοδαίται] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII. 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: καὶ πλείον ἐστίν.

v. 561. Ταῦτα φυλασσόμετ'] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. Ἰσθὺν Ὠκεανὸν] Omnes ἰσθὺν hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est ἰσθὺν hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controversi. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *diuum* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratæque peritæ

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios εἰς ἅλα δῖαν. *In mare dium*. Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰθρογὰς Πανδίωνος] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰθρογὰς. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, ἀειπμονίῃ. v. 574. MS. II. κούρει.

v. 582. Ἡμῶν δὲ σκόλυμα τ' ἀνδρῶν] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτὰρ τοὶ Διὶ πρόπλοισι, αἷς αἶψ' ἀκρόθις

Ταῖς καρπερῇ χαῖται, τὸ καλὸν δίεργε ἀνίκου φρούτῃ.

Quæ sic reddenda sunt: *Illæ verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet.* Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται καρπερῇ αἶψ' ἀκρόθις, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καρπερῇ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οὐκ ἐπὶ πτόμενα τέτρα. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον ἀειτίλλεται. Ἡ δὲ ἄρα χαλεπὰ. Ἀχρεῖ δ' ἐκ πεπύλων πύδι ἀντί τῆς ἀνδρῶν καὶ σκόλυμας. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχρεῖ δ' ἐκ πεπύλων ἀχρεῖ τέτρα. Sed videtur potius scripsisse: ἀχρεῖ δ' ἐκ πεπύλων αἶψα ἀντί τῆς. *Suave canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρῶν καὶ ἀχρεῖ ἀοιδῶν. ubi tamen MS. II. ἐπιχρεῖ.

v. 584. Καματώδης] MS. uterque καματώδης, ut & vers. 664.

v. 589. Εἴη πετραῖη τι σκίη] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra.* Πετραῖη σκίη est σκίη ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut supra v. 532. γλάφυ πετρῇ, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa.* Πέτρα Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἡὺν ἴδμε εἴσι μυλίσσων ἀδινάων

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένην.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novu examine exeuntem. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκ δαίνοντα διδογμήν ἐκ πεδονήσων. *Ex rupis antro exeuntem excipiens infidis.*

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαῖη] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἄλφιτα πιθουμένηα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Ἀ μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζᾶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn.* Hesych. ὑπερμαζᾶν, ὑπερπεφᾶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quatin ἡ μᾶζα. Μᾶζα est ἀ μᾶτῳ, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰνάσσω αἰνάζω, ζάκνωτος Saguntus.

v. 591. Βοῖς ὑλοφάγος] Interpretes: *bovis arborivora.* Imo: *bovis qua*

LECTIONES HESIODÆ.

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum boam. Hesych. φαλός βοῶς τροφή, ὃ ἐδίδασιν οἱ βόες. Phædrus:

*Hæc inter ipse dominus à cænâ redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?*

In eadem fabula: Frondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730. Res trita est.

v. 594. Ἀντίον σὺκροῖς ἀνέμῳ] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀκροῖς Ζεφύρῳ. Homer. Ὀδυσ. β.

Τοῖσιν δ' ἱκµέρον ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀκροῖ Ζεφύρῳ, κέλαδον τ' ἐπὶ αἴοντι πάντοι.

His verò ferentem ventum immisit cassis oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri ἀκροῖ purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρέμα πλείοντι, leniter spirantem, quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus Ὀδυσ. ζ.

Ἐβδμογίτῃ δ' ἀναδάντις δ' ἀπὸ Κρήτης εὐρέως
Ἐπείσορῳ Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκροῖ κέλαδ.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Boreæ vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Ὀδυσ. β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀκροῖ Ζεφύρῳ] ἐπιτήδιον ἀέρος. πλείοντι πλεονάζειν. ὅτι πλείον οὐτε ἔλαττον. ἢ τ' μὴ κακωδέστερον Ζεφύρῳ. Ἀκροῖ Ζεφύρῳ, commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum. In MS. II. est σὺκροῖς Ζεφύρῳ, sicut & apud Homerum nonnullos legisse σὺκροῖ Ζεφύρῳ Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & ἀκροῖ in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος τευχίῃ] Latine redditur imperitissime: Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Hesiodus: Tres partes aqua prius infunde, quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. Ἐπαρµόνον βίον] Latini Interpretes; victum sufficientem, cum sit conditum, repositum. Superiùs v. 407.

Χεῖραται δ' εἰς οἶκον πάντ' ἄεθρα ποιήσας.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅπ' αὖ δ' ἐπαρµόνον πάντ' ἐγχετόιο οἶκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi repone. v. 617.

Πλείων δὲ κατὰ χρόνον ἀριθμὸς εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶν δὲ] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναικα invenire uxorem. Marc. III, 14. καὶ ἐποίησεν δωδεκὰ ἰσα ἀποστόλους. Et elegit duodecim quos mitteret. ὁρῶμεν ποιεῖν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε πάλαντα. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus groot geld maecken. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κροῖστος δὲ ἀμαρτυρῶν τὸ χρυσὸν ἐποίησε στρατὸν εἰς Καππαδοκίαν. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros posterum quibus hic locus Flori mendi sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere populum Romanum ipse fecit, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατεργάσθαι ποιεῖν apud Lucam XIII, 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi fator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô,

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod prius dixi.

v. 605. Ἡμερονομήτης] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμερονομήτης dormitator, fur nocturnus. Plautus: Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur interdianus. Eadem glossæ: Interdianus ἡμεροκλάτης.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μίτρε φουλάσσει. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimia felicitati. Ἐπεικέεις, Καίρως. Tempus.

v. 619. **E**ΥΨ' ὅν Πλειιάδης δύνει] Quàm periculosi sint tam cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνδρῶν, ζωῆς περὶφρίδιο, μηδὲ παρ' ὥρην

Ναυήλ' ἴοι, ὡς ἔ πόλυς ἀνδρὶ βίος.

Δηλαῖς Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν θάσον ἰλθεῖν

Ἡ πεύγῳ κείλῃς ἔκπερ' εἰς Συρίαν.

Ἐμπόρος, ὃ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειιάδης αὐτῷ

Ποιθόπορος ταύτῃ Πλειιάδι συνηγένης. lege: ποιθόπορος ταύτης.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Coelestria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transis nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῦν ὀλίγῳ αἰνέειν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰνέειν εἰργονικῶς esse χαίρειν ἴαν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: πῶς μὲν γὰρ αἰνέειν σημαίνεται τὸ ἐπαινεῖν. αὐτῷ δὲ ἐπαινεῖν αἰνέειν ἔπειτα περὶ τοῦ κέρχεται, καὶ ἵππερ' εἰς τῇ συνουσίᾳ καλῶς φανερὸν ἔχειν, καὶ χαίρειν καλεῖσθαι, ὅταν μὴ δώμεται μηδὲ λαμβάνωμεν. ἔπειτα καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνηαν εἰσι φασι ὡς παρατητὴν εἰρήνης. Αἰνέειν hic ἐπαινεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere benè habet & valet, cum aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαινὴν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνεῖν significationem hīc affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato magis rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βύλας δὲ χεῖρας] MS. I, & II. βύλας. In secundo præterea ἀπερπία λιμῶν.

v. 655. Τὰ δὲ ἀποπροσδιδῶντα πολλὰ] Latini Interpretes: *predeliberata verò multa.* Inscitè. ἀποπροσδιδῶντα sunt ἀποκκηρυγμένα. Per præcones indicata, prædicta. Sed πῶσθαι ἀθλα hīc est *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πῶσθαι ἀγῶνας in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

Τιβιδῶν ἀγῶνας πρῶτοις δροσίς
Εἰς αἰπὴν ἔσται σκοπός.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικήσαντα φέρον τέλει δ' αἰώνος] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικήσαντ' εὖ Χαλκιδί θῆον Ὀμηρον, qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ πρῶτος] MS. I. Εἰ δὲ μὴ πρῶτος, v. 669. τίλθ' est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ εὖ τίλθ' qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἦμῶ δὲ περσῶν] Sic omnes editiones, quas vidi; cū scribendum τὸ περσῶν cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè fustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγροῖον] MS. II. αἰς ἀγροῖον. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μίτρε κύματα πῆμα δὲ κύρσιν] MS. I. πῆμασι. non inventa paranomasia. ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δῖνοι γ' εἰς ἑφ' αἵμαξας cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρε φυλάσσας] Non video cur viri doctissimi μίτρε hīc velint exponi tempus. Quis μίτρε accepit pro καὶ δὲ. Μίτρε φυλάσσας est modum tenere. Luciano μίτρεν ἱππῶς. Epigramma de Nemei in Antholog:

Ἢ Νέμεισι πῆχυν κρατίζω. πῶς ἔνεκα; λέξεις.
Πᾶσιν ἀπαγγέλλω. μὴδὲ ὑπὲρ τὸ μίτρεν.

Nemesis cubitum teneo? quomobrem? queris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula scædatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Ἐλπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἵταδ' ἔα
 Τὴν μὲρ ὅ' ἑλπίζης, τὴν δ' ὅ' ἵνα μὴδὲν ἔχῃ.

Vertit magnus Politianus:

*Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,
 Scilicet ut speres omnia, nil habeas.*

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnia vitæ rerumque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius erat fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriiis intercedat, neminemque votorum compotem fieri finat? Quin contra Nemefis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta λήν' ἢ πὲρ ἵσα ἰάσθαι ἰπείτη, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οἰκειομένη. Νέμεσις αἰεὶ τοῖς κατὰ λόγον ζῶσιν ἀγαθῇ, καὶ μετρίῳις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρονομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιχειρημαίοις πῶς, καὶ τοῖς μεγάλων ἐπιχειρημαίοις πρὸς ὅλα καὶ πάντα κατὰ δύναμιν, καὶ ἐμποδίζῃ τῇ ἐπιχειρημασίῳ. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo.

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἵταδ' ἔα
 Τὴν μὲρ ὅ' ἑλπίζης, τὴν δ' ὅ' ἵνα μὴδὲν ἔχῃ.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit. Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιεικῆς, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μὴδὲν ἔχῃ. Galenus III. in πορρήζοντι Hippocratis: Ἀνθρώποι ἐπιεικῇ καλεῖσθαι τὸ μέτριον, ὃ μὴδὲν ἔχει πλεονεξίαν κατὰ τὸ βίον. Hominem ἐπιεικῆ vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vitæ cura est. Has esse præcipuas Nemescos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἡ Νέμεσις ἐπιεικὴς τῷ πᾶσι τῷ περ χαλεπῶ
 Μὴτ' ἀμαρτύνει πὲρ ποιεῖν, μὴτ' ἀχάρινα λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Αἰχάλιμα λέγειν, ut apud Euripid. αἰχάλινον ἑρῆμα. Tacito, procax lingua. Tūmidis verò, vanis ostentatoribus, & improbe spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

*Sed Dea quæ nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta celit. quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

Non metuis dubia fortuna stantis in orbe

Numen, & exosa verba superba Dea.

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, assignabatur Nemesi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemesi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

Noctere tentabat juvenum pulcerrimus ille

Cum tribus Eleis unam telyterida lustris:

Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,

Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem

Addidit, & solito sublimius ora levavit.

Hæu misero letale favens, seseque videndo

Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacentis

Injectit nexus, carpsitque immotis adunca

Ora verenda manu.

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μῆτρα hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καίρῳ est tempus justum, opportunum, ut etiam apud Latinos. Terent. in tempore venire quod rerum omnium est primum. Apud eundem: per tempus advenis. Donatus: oportune. Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆτρα φυλάττω. Καίρῳ δ' ἐπὶ πάντι θεῷ.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μῆτι τελευτήτων ἐπίων] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: τελευτήτων, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mufis.

v. 698. Τίτρε' ἡβώη] MS. II. ἡβώη. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic ommissum esse Νύξ, & Poëtæ sententiam

sentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ π] MS. I. εἰδὲν γάρ π.

C A P U T X V.

Hesiodus emendatus. Γήρεϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσαι. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀγραιοὶ ποιμένες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφῳ cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθεμία. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὰ γήρεϊ δῶκεν] In secundo MS Eto alia manus: αἰμὴ γήρεϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetzæ.

Ille enim exponit: τὸ αἰμὴν τὸ γῆρας τῷ ἀνδρὶ πλείων. Hic: καὶ παρ' ἡλικίαν πλείων γηραιὸν καὶ ἀφάλικον. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήρεϊ δῶκε per ellipsin pro εὐ γήρεϊ δῶκε, hoc est, πλείων εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur ἰόνου χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa ἰόνου χάριν. Dicis gratia ἰόνου χάριν αἰς παρὰ Γαίῃ τῷ νομικῷ. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

οἱ δὲ καὶ ἀρχῇ

Ἦν ἴπῳ τ' εἰπὼν] Vertunt perperam:

Si autem coeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦ γῆτ' εἰς φιλότιμον] MSS. ambo. ἦ γῆτ'. v. 714. Σὺ δὲ μὴ πῶς κατασχέτω εἶδες. σὺ γὰρ, pro σὺ γὰρ. Quæ ἀντίπρωτος Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νουκῆτος] Uterque codex: νοκῆτος. Secundus pro ἱπῶν ἱπῶν. Vulgatam tuetur Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Εἰς τὴν νοκῆν, νοκῆτον, καὶ ὁ παρ' Ἡσίοδῳ νοκῆτος.

v. 719.

V. 719. Γλαίσθη τοι ἡσυχασθῆς] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. *Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit.* Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ μέτρον φυλάσσει in loquendo: aut forsitan scripsit: & parca & moderata sit.

V. 721. Εἰ δὲ κακὸν ἔπης] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: εἰκ' εἰπῆς τὴν θάλασσαν, ἀκούσεις τὴν καὶ τὴν θάλασσαν. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: *si mihi pergit qua vult dicere: ea qua non vult audiet.*

V. 722. Μὴδ' πολυζέειν δαιτὶς διασέμεφιλῶς ἔργον ἐκ κακῶ] Hujus loci hic est sensus: *Ne in convivio quod multi instruant amici sis morosus de symbolis.* Δαίς πολυζέειν ἐκ κακῶ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερῶν. Hesych. ἱερῶν ἢ πολλῶν δόχλων. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἱερῶν καὶ, σίανται. Sed hæc obvია sunt & à viris doctis pridem observata.

V. 726. Οὐ γὰρ ποῖα κλύουσιν] MS. εἰ γὰρ θ' οἶα.

V. 727. Ὄρθος ὁμύχεν] MS. I. ὀρθός. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καθάρσιος ἰδιότης. Ad idem vestitus genus pertinet istud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῦναι μεντήριον.

V. 728. Αὐτὴρ ἐπὶ πύκτι δὴ] Uterque codex: Αὐτὴρ ἐπὶ πύκτι καὶ δὴ. Primus postea: μεμνημένῳ ἔσ' ἀνιόντῳ. post ἀνιόντα delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. *Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meam.* In vulgata versione nihil sani.

V. 730. Μακάρων τοι ὑκτις ἔασιν] MS. I. ἔασιν. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdium sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

— Hinc sub nocte silenti

Cum superis terrena placent, tua turba relicto

Labetur caelo.

Quintil. declamat. X. *Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacere mortalia, & profani procul, errare*

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc plezque ἐπιφάνεια non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εὐρεῖς αὐλῆς] Αὐλῆ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλαῖ sunt mansiones ὑπαίφραι. in quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. 1. ἢ μὲν οἱ βόες ἵκνται βέταθ' μὲν, βουάλια, βουσίσι. ἢ δὲ αἱ οἷς κ' αἶγας, αὐλῆ κ' σηκός. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζεῖν & ἀγρῶλαιν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιμένες ἀγρῶλοι, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errant, in capite secundo; sed quem dudum castigavit I. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδοῖα γυνῇ πεπλεγμένη] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt μυσικάπτεσθαι. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

——— discedat ab aris

Cui tulit hesternæ gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergesacta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui verum harum officium susceperit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel foemina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paullò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & lavaeri purificationem ab ingressu Ecclesia paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa foemina, cùm consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. *Μὴ δ' ἀπὸ δυσφύμου πίφου*] *Τάφου* hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus male Interpretes, sed *σείδειπνον*, filicernium, coena funebris, quæ opponitur *δαιτὶ θείῳ*, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. *Τάφου τὸ γυνάμενον σείδειπνον ἐπὶ τῇ τῷ κρητοχρῶντι πικρῇ*. *Τάφου* est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αἰπὴρ ὁ τοῖσι πίφον ἰδμοεικία δαίτυ.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac *μίζῃ* procrearentur. Hinc vocat *δυσφύμους*, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: *Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur aspersi*: quod purgationis genus vocabant *suffitio-nem*.

v. 748. *Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρέκτων*] *Ab ollis nondum dedicatis.* Sic verte. *Χυτροπόδες* enim *χύτρας*, ut Proclus aliique monent. Alioquin sunt *ἱχταὶ* & *μυγαίρι*, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & *λάσυνα* dicuntur & *ἀνδράκια*. Hesych. *Ἀνδράκιον τὸ μικρὸν τελεπόδιον, καὶ λίθου ἢ ὀπίου ὃ ἐν δακτυλῷ, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πῦρον μικρὸν κρητοχρῶντι*. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis *χυτροπόδιον*. Pollux X, 24. *Χυτροπόδες ἢ ἢ μὲν καὶ λάσυνα κεκλημῶν εἶναι, ὡς Διοκλῆς ἐν Μεγίσταις Ἀπὸ λαοτάνων θρωπῶ ἀφαιρήσει. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῷ Γ' πῦρον καὶ ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον. ὡς περὶ καὶ Ἡσιόδου.*

Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρέκτων ἀνελόντα.

Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔπρον π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλον ἐν ἐπικλήρῳ λέγῃ, Χυτρον μίζαν παρὰ τῷ μυγαίρι. δηλοῖον τὸν χύτραν λέγει, ἀλλ' ὃ τὸ χυτροπόδα Paucis interjectis: *Χυτροπόδα καὶ πικρὴ καὶ ἀνδράκιον ἔπης. Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Λημνίῳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνδράκιον ἐν μέσῳ στίβῳ πικρῶν μιστῶν. Καὶ τὸ ὃ στίβῳ ἀγῆτον ὃ κυάμους, ἢ ἄλλο πικρὸν στίβῳ. Καὶ μὲν ἱχταὶ ἔπης ἀντὶ τὸ ἀνδράκιον τῷτο καὶ ἱχταίριον. Ἀριστοφάνης ἐν τρυγῶνταις εἰπόντος ἱχταίριον. ὃ δὲ Στρεπτιὸς ἐν Τυχαῖς. Πῶς ἀντὶ κρητοχρῶντι μιστῶν ἱχταίριον. Ἀρ-
proposui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit *χυτροπόδες*, *λάσυνα*, *ἀνδράκιον*, quod video ignorari. Plerique enim putant esse*

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *εἰρήνῃ*, qui hos versus

Πρὸς τὸ παλὴν τὸ λαόνει τῇ βουλῇ ποτ' ἔω.
 ----- ἐπιτύχει γὰρ

sic interpretatur :

----- ante bellum hic scilicet
Trulla steterit in gratiam Senatûs.

Cum non sint trullæ, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χορὸσποδῖς* autem sunt ipsæ *χορὸς σπονδοχῆα*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine ic̃ta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Diis lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendûm, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χορῶν μὴ ποτὶ φάγῃς πρὶν ἀλείψῃς ἐξ αὐτῶν τῷ θεῷ*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα πελὺξ διέσθιabat*. Hoc Latinis propriè est imbuiere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea imbuiere de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : *Illâ rudem cursu prima imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II. 3. *Cotidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque præda manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Ut civili præda miles imbueretur*.

v. 750. *Μὰρ ἐπ' αἰνήτοισι κηλίζεν*] Rectè αἰνέται Veteres exposuerunt *πίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *Ὁσιολογικῶς ἐκείνῳ. Μὴ γὰρ ὑπολαμβάνει τὸ κηλίζεν τῷς πίφους*. *Nefas habetis accedere ad sepulcra*. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκα-
σμή. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετελεσµέον
ἡµας. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλων, Πα-
ναίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus anti-
quus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux.
Orcus. Οἶνος sepulcrum. Menandro medicina. Orcus
perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo
correctus. Μετάδρασι.

HΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ημεραι δ' ἐν Διόθεν] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνφεγάδες, ἀπαι-
σις Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quaritis & caelo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδευσι, & ἀνεπιτήδευσι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum*, *stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & qui *dies boni*, *quique incommodi essent*, *distinguente bullâ notabantur*. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideòque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Tam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sed etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentiliū opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δὲ ἐν Διὶ πεφυλασμένῳ εὖ κατὰ μέτρον.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paulò post:

Αἱ δὲ τῇ ἡμέρᾳ εἰσι Διὸς παρὰ μέτρον.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας τῇ νύκτις τε καὶ ἡμέρᾳ ἐν Διὶ εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hîc tricati. Superius in ἔργ. v. 563.

Ἔθ' αἱ δὲ ἐξήκοντα μὲν τροπαὶς ἡλιόιο

Χαίμεναι ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμέται.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖς τῇ νύκτι ἐν ἐπιχθονίᾳ ἀνθρώπων

Οἷον ἐπ' ἡμέρᾳ ἄγχοι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitix, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετραγίδᾳ μὲν δὲ Τετραγὶς est ultima dies, five trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigesimalum diem vocavit ἑνὶ καὶ νῆα, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hîc notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρματι δὲ ἀρχαδα] MS. I. ἀνέματα δέσποδα, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δέσποδα. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δὲ ἐ σύμφορος ἐστίν] MS. I. αἰσύμφορος.

v. 785. Κέρη τε γνέσθαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι γνέσθαι. Sic quoque legendum versu 794.

κέρησι

κῆρυξ δὲ π. περὶ. Vulgò ineptè: κῆρυξ δὲ π. περὶ. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κῆρυξ δὲ περὶ.

v. 793. Ἰσχυρὸν φῦλον Γένεταί. μέγα γάρ τι νόον πεπονησμένον ἐστὶν] MS. I. γένεταί. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Ifingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πεπονημένον, πεπονησμένον enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πιφύλαξο δὲ θυμὸν περὶ δ' αἰώνια] Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoanti mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommoda est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectè adversari Interpretum Latinorum versioni. *πιφύλαξο θυμὸν*, ut superius: *ὅτι θυμὸν δὲ εὖ πάντα φυλάσσει*, animo autem studiosè omnia custodis. *Τετρασμένον ἡμέρας* est *ισχρὸν*, ut apud Gregor. *τετὼν ἱερτὶν* est festum celebrare. *ἱερτὶν ἱπὶ Χριστὸν τετρασμένον*, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat *τετάρη*? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, *τετάρτη ἱεραμένη*, *τετάρτη μεσσηνία*, *τετάρτη φθίνουσα*. Prima quarta, *τετάρτη ἱεραμένη*, est quarta à kalendis: secunda quarta *τετάρτη μεσσηνία* est quarta post decimam: tertia quarta *τετάρτη φθίνουσα* est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertiae, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante *μέσσης τετραδης*, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, *τετάρτη μεσσηνίας*. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, *ἐνάδης* commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per *τετραδὶ φθίνοντος καὶ ἱεραμένης μηνὸς* dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰὼλ. Nicomachus Gerasenus in *Ἀριθμητικῶν διλογισμῶν* libris: *Ὡς δὲ περὶ πάλιν αὐτοῖς θυμὸς μέγιστος, ἀλλὰ θεός, &c. ἔστι δὲ αὐτοῖς τὸ π. φυσικῶν ἀποτελεσματικῶν πηγὴ καὶ κλειδούχου τὸ φύσις, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰὼλ*. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰὼλ est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit : Αἰόλα φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticiis : Αἰόλα φύ-
 σις καὶ τῶν φύσεων τῶν πρὸς τὴν φύσιν ἐμφαίνοντις τὴν φύσιν καὶ τὴν
 εἰς αὐτὴν τῶν φύσεων ἡ καὶ τῶν φύσεων ἀλλοτρίωσις. διὸ καὶ καλεῖται τῶν φύσεων
 αὐτῶν καὶ τῶν φύσεων ἐμφαίνοντις. *Æoli naturam appellabant quaternariam ,*
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
constitutio , unde etiam clauigerum natura quemdam ipsum undique co-
gnominabant. Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus* Vulcaniarum Insula-
 rum Rex fuisse traditur , & cœlestium motuum peritus , ideoque
 ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
 rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exte-
 renda , legendumque : αἰόλα καὶ αὐτὴ φύσις αἰόλα. Dorica Dialecto,
 qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰόλη.
 Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho , non contrà.
 Αἰόλα , & Πανόλα sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
 potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum :

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim,
 uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergase-
 nos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat
 Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem
 urbs vocabatur Γέργουσι, & Γέργουσι, incolæ Geraseni, Gergaseni, &
 Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello
 Judaico 20.

v. 804. Ὅρκον πινυμέναις] Interpp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
 divit Ὅρκον esse perjurium? Ὅρκον ἀφαιρῶν est jurisjurandi fidem vio-
 lare, perjurum fieri. Sed Ὅρκος numquam simpliciter est perjurium.
 Ceterum in MS. I. legitur : Ὅρκον γενόμενον. *Orcum natum*. Sanè sic
 legisse videtur Virgilius : *quintam fuge : pallidus Orcus Eumenidésque*
sate. Ubi Servius : *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
 quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia
 jurantes trepidatione palleant. Apud Orcum enim defunctas ani-
 mas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas ad-
 juvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in
 Verr. *Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam*
Cererem rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Poen. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon
 Orcus est. Glossæ Philoxeni : Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus
 Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus

Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρεον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πῖπτοι ἐξήλωσε πολυτελὴ νεκρόν.

Εἰς τὸ ἴσον ὄρεον τὰ σφόδρ' ἔρχεται εὐτελής.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit εὐτελής, cum aliter legeretur εὐτελής. Ὄρεον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρεος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scrip- sit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à senten- tia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cum He- siodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εἴθ' ἂν μὲρ γῆ τ' ἡδὲ φύλλ' ἔσθ' MS. I. εἴθ' ἂν μὲρ γῆ τ' ἡδὲ φύ- λ' ἔσθ'. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθὴς κικλήσκουσιν] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior con- traria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sen- sus, quem & Salmasius ὁ πῖπτος vidit.

v. 820. Μίσση· παῦροι δὲ αὖτε μετ' εἰσέδου] MS. I. μίσση· παῦροι δὲ μετ' εἰσέδου. quod placet. Subintelligendum autem hīc ἴσσοι. Paul- lò antè τῇα πολυκλήδου perperam vertunt *benè clavatam*, cum sit πολυκλήδου in qua multa sunt sedilia remigum. Κλήδεις enim sunt transtra. v. 823. Μετέδουσιν sunt μετὰ πείριστον, dies *intercidentes*, qui inter faustos & infastos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δυσίω est πείριω. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοσάο. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυ-
ρ. Δῶρε Α' Φροδίτης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo con-
jectura. Ο' χέειν ἄτλω. Phædrus emendatus.. Ἐχειν, ha-
bere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus He-
siodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πτύχες
in scutis quid. Πτύχες montium juga. Πολύπυχ.
Ο'λυμπ. Ἐλαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneïd. hunc librum
laudat nomine Α'σπιδωπίδας. Latinis, inquit, secundum Hesio-
dum in Α'σπιδωπίδα Ulyssis & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non
in Α'σπιδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendam vi-
detur apud Servium.

In Α'σπιδι v. 3. Λαοσάο] Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych.
Λαοσάο, εἶσαι ἢ παρερεμῶσαι εἰς τὸ πόλεμον. Ο' ἴσιν ἐπίδωκεν Α'θῆνας.
Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre
Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pe-
lopiis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis
pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vo-
cat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca
Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Η' δ' κ' ὦς] Lege: ἡ δ'.

v. 23. Τὰ δ' ἄρ' ἱμάριοι] Diaconus legit ἱμάριοι, & interpretatur
παρθοῖμα. Pessimè meo judicio. ἱμάριοι πόλεμιοι κ' φυλόπιδες con-
jungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρος φυτύση] Cui persuadeas tironem Græcæ
linguæ nescire δρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damno-
rum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίλακ. Interpre-
tes tamen portentoso errore transtulerunt: Martis depulsorem. Infe-
rius:

Θήκετο δ' αἰὼφ' ἄρ' αἰσίοισι δρῆς ἀλκτῆρος σάδηρον.

Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Τανυσφύρ Η' λεκτρωνίδης] Pulcra Electryonida. Ridiculè In-
terpretes. procera Electryonida. quam paullò antè appellaverat εἰσφυ-
ρον, nunc dixit τανύσφυρον. Hesych. τανύσφυρ, ἐρῆσφυρ, εἰσφυ-
ρ, λεπτόσφυρ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic
apud eundem: Τανυφῆς est λεπτοφῆς, tenuiter textus. Ταναηίς Ve-

teres exponunt εὐωχίας. Ταύτελα, λεπτέλα. Ταυὰς non solum est μακρὰ, sed & λεπτά.

v. 47. Τερεῖα δὲ δώροισι πολυχρύσει] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἰδὲ καὶ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δῶρον Ἀφροδίτης esse συνουσίαν, εὐνίαν, φιλότιμον, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίβω Ἡρακλείδω] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cum sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circum-
scriptionem, ipse Hercules. Inferius:

Ἐν μέσῳ δὲ δράκοντος ἦν φόβος, ὅν φαίμεν.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἐλθῶσα δακρυῖν ἰδὲ ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum. Ubi Interpretes denuò: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Hercules labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero.

v. 63. Πλεκῶσιν ὑφ' ἄρμῳσι] Inferius v. 209. ἄρμῳσι πλεκῶσιν v. 307. εὐπλακῆς δίφρου. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλέκειν de curribus, ut apud Latinos texere de navibus. Claud. Qua sylva carinas texuit. Propert.

Ite rates curvas & levi texite causas.

Ut pulchrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πᾶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφρον πλεμφαίνων, καὶ ὁ δηλαδὴ μέγας ὁ πλεμφαίνων. Ἀλλ' ὅς ἐν πλεμφαίνῃ καὶ ἐν πλεμφαίνῃ λέγονται. Vide eundem ad Iliad. φ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἦν ἄτλω ὀχίῳ] Culpam suam luens, non noxam, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὅ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀαδὲν

Ἦν, καὶ ἄτλω ὀχίῳ αἰσιφρονὶ θυμῷ

Hic verò mente sua captus ivit, suam culpam luens stolido animo. Quod locuendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, filius non portet delicta patris, hoc est non latet.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θάσσον ἔχ' ἥντα φοινιζόντε ἵππων ἀκνυπόδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo.
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

————— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiâque ora coercet.

Id. V. Metam.

————— *Dea fertilis angues*

Curribus admovet, frenisque coërcuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Cellos sonipedes ocyus subigit iuga

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Prævalidas vires.

v. 103. ΗΘεῖς] Malè in multis editionibus legitur ἡ Θεῖς. In aliâ ᾧ Θεῖς, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III, v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΘεῖς ἡ μέλα δὴ σε καὶ ἰσχυρόν κατερύχω.

Venerande, certè te jam valde properantem detineo.

v. 104. Ταύριος Εἰ ποσειδάων] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύριος, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Ηὐ πόρτος Ὀκεανὸς δὲ ταυρόκερτος ἀγκύλαις ἰλίσσει, κυκλοῖ χθόνα. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circumit terram. quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Ταυροῦ specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quod sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pinguia culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis voluitur Ausidus,

Qui regna Daunii præfluit Appuli

Cum savit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰσέζοντες ἐξ αὐτῶν πύλης, ταύροι μὲν ἰσχυροὶ λέγονται τὸν Ἀχελῶον φασί. καὶ γὰρ καὶ τὸν ἄλλον ποταμὸν, ἀπὸ τοῦ ἔχειν, καὶ τὸν κατὰ τὰ ῥέοντα καμπτῶν αἰσιν καλεῖται κίοντα. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, tamque similem formam Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitum & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Aelian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ὁς Θέβας κρείδωνον ἔχει] Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æque ut Græcis ἔχει dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsumt. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vas habeoque regoque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμῶ γηθήσεις] Nonnulli codices legunt non malè: μύθη γηθήσεις.

v. 136. Κωϊνὸν εὐνέων ἔθηκε Δαιδωλὸν ἀδάμαντα] Diaconus contendit ἀδάμαντα hic non esse lapidem; sed σιδῆρος. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia, quæ valde dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam, Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facillè invenies.

v. 143. Κωϊνὸν δὲ ἀπὸ πλύχας ἠλάσαντε] Interpretes inscitissimè: caruleis plicis fulgorem interfecantibus. Verte: carulea lamina erant ductæ. Κωϊνὸν πλύχας, sunt caruleæ laminæ, ut apud Homerum θρασυὸς κωϊνὴ, carulea lorica. Πλύχας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit πλῆθος, ἱππὸν λήλας ἐλάσματα. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σκῦτο, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Εἰς δὲ ἀπὸ πλύχας ἠλθε δαιδών χαλκὸς αἰτερὸς.

Εἰ τῇ ἐβδωμάτῃ ῥινῶ χέτο.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἑπτάκομος, singula pellis constituebatur πλύχα, sive plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν μὲν ἑλποῖ ἀπὸ πλύχας, αἱ δὲ αἶψ' ἐν περὶ

ἦσαν.

Ἦσαν· ἑκαὶ πέντε πλῆγας ἤλασεν Κυλλοποδῖαν
 Τὰς δύο χαλκείας, δὲ δὲ ἱνδοδί κροσπίεργον
 Τὴν δὲ μίαν χρυσίαν.

Sed duas quidem adegit per plagulas, hæ autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas areas, duasque intus fanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πλῆγας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum σινδριώματα appellat, lib. VI. Ἐκ δὲ πλεῖστων σινδριώματα, ταυροχόαν πεπηγὸς ὀνομαζομένη δὲ ταῦτα μοχλίοις δερμὶσι περιέληπται. Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili sæpius aut decies in se complicato συμπλῦγματι dicit, quæ Prietæ Veteres πλῆγας. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόρραδος εἶναι θυρεὺς τέτοιοντε διωγωνίζετο, εἰ δὲ λίαν πεποιημένον ὑφασσας εἶναι αἰσινεῖται ἰκανῶς ἡλισσόμενον ἀξέδραχον πολλάκις περιπλῦχθαι διὰ τὴν ἰσχυροῦς εἰσόδου. ἐς τοσούτον δὲ καὶ ἀντικυπὶς αἰσὶ καὶ οἷον συμπλαθῆναι, αἰς καὶ βίβας εἶναι παντὸς τραυώπερον, ἡελιωμένο δὲ αἰς ὀκτωκρίδους καὶ πλείον ὑφασσασθαι συμπλῦγματι. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probe salito maceratum, sæpius replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem huius texti plagella octodecim & eo plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πλῆγας dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλῆγας sunt etiam pugillarum tabulæ, sive sint eburneæ, sive ligneæ, sive aureæ. Hinc διπλῦχον, τερίπλῦχον, πολὺπλῦχον. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλῆγας ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Ἢν ᾧ ἱμῶν Οὐλύμποιο κρατὲ πλῆγας.
Iuit per juga Olympi.

Un ridiculè Interpres novissimus *valles* exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολὺπλῦχον Ὀλύμπον. celsum multa juga habens. Ineptè Interpretes: *celsum multis sphaeris impletum*. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de huius vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & διαλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἑκαὶ πέντε πλῆγας ἤλασεν Κυλλοποδῖαν. Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus. Idem alio loco: καὶ αὖτε χαλκὸν ἤλασεν, quam faber ararius fecit. Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri ararii & ætarii. Hinc ἐλάσματα sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. l. πέντε πλῆγας ἤλασεν. εἰρηται τῷτο μὲν κρατὲ τέχνῳ χαλκοδύκῳ. dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim proprium χαλκέρων verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκήϊον ἐπηΐτο σίδηρον ἐξελαιώμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum duci. Idem I, 50. Καταχαιόμενον χρυσὸν ἀπλετο, ἡμετέρῳ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐξήλασε.

ἐξήλαυν. *Immensam vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit.* Noster inferiùs in Theogon.

Τὸν ὡς ἑλκυσσεν ἔκθε ἐλήλαται.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonau. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον πάρε ἔη.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Ε'λαίμεν Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: *Ne quis se duceret ære.* Πύχες recte etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα θεόντες. Α'πληθ. In Hesiodo menda exemta. Eidem lux. Α'μφι Κανέα, & similes locutiones. Τιταρήσιθ. Α'γελαίη Α'θλωα. Μάχλω κορύσσειν. Danielis Heinsii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος καοσίπερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρός est ὠχρός. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Ο'δόντων λόκα θεόντων] Pervenustum loquendi genus et pro ὀδόντων λόκων. Antiqua inscriptio in consecratione templi in agro Herodis Attici, πωή χλωρὸ θέσσε, herba viridis, quæ olim observavit Salmastius, & ante eum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λιπαὶ φάσση χιλαί. vertit Cicero *obsuro corpore chela*.

v. 147. Ο'δόντις ἀπλησι] *Dentes magni.* Hesych. Α'πλησι, ἀεστόν, ἀχρεόν, μίχα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi.* U' & v. 230. Γοργόντις ἀπλησι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χίρις ἀπλησι *manus magna, terribiles.* Sophocles: Ajace flagellifero v. 56. Τὸν ἀπληθ. ἔχθ. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἀπλησθ. ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δ' ὁκαδὲς π, φόθ. τ' Α'νδροκασίη π διδῆ] Legendum: ἀνδροκασίη τ' ἐδιδῆ. Vertendum verò: *In eo tumultus, terro, & homicidium ardebant scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.*

v. 171. Οὐδ' ἔπειτα τρέψω] Legendum εἰδ' ἔπειτα.

v. 179. Κατὰ τ' ἀμφὶ αἶαντα, Δρύαυτι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Caneus Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργυροί, χρυσία φεῖ χροὶ τάχα ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, εἰ ἀμφὶ Πλάτων, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιταρήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvijs Thessaliæ. Suidas: Τιταρήσιον ποταμὸς Θιοσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanus de Urbibus: Τιταρήσιον ποταμὸς Θιοσσαλίας. τὸ ἐστὶν ὁμοφώνως Τιταρήσιον. Stultè ὅζον Ἀρηον vertitur *notus Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici *πολεμικὸς ἄνθρωπος* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantix legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀρηον.

v. 185. Ἀστυλοὶ εἰωνυσίνω] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat angur
Astylos.*

v. 196. Γερῶν π] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: θ' ἱερῶν π *avidorum* scilicet pugnæ.

v. 197. Ἀγλαίη τετραγύεια] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθλῶα, ἢ ἀπὸ τῆς ἄγειν λίσσιν, τετρίη, τετραγυική. Noster infer. Theog. v. 318. Homerus Iliad. δ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῃω ἰδύσσου κορύσσειν] Quid est, *pugnam velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κορύσσειν μάχῃω est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullò antè: Κορύσσειν πλόην ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχας ἐκκαλεῖσθαι

ἔρχον ἐν πύλῃ κορύσσονται.

Pugna homines interimentis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κορύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κορύσσειν αὖξεν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίον κορυσάμεναι ὀρθόδοιοι μηχαναῖς, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θεῶν δ' εἰδ' ἄγνος Ὀλυμπῶ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνυτ' Ὀλυμπῶ. *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τῷ δὲ ἀλγοφέντιν πὲρ περὶ τῆς βασιλείας κατάρχησθαι πῶς ὁ τόπος τῆς κρήνης καὶ τῆς κρηνῆς. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοι μὲν ὑπαὶ λυγρῶν σφείζων ἴσαν αὐδῆς

Ἐξ ἀπαλῶν σφραγίστων, αἶψα δὲ σφισιν ἄγρυπτο ἦχοι.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ore, circumque ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἱπποὶ μὲν ἱπποδ' ὑπὸ νικητῆρας ἀκρόαται

Ὅξεϊν χερίσιν, αἶψα δὲ σφιν ἄγρυπτο ἦχοι.

Horum equi deinde obviam sibi musuò facti, acutum biniverra, circaque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu quernula rumpent arbuta cicada.

Juvenal. Assiduo rupta lectore columna. Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?

Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica

Thebaïdos, lætam fecit cum Statius urbem,

Promisitque diem: tanta dulcedine captos

Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi

Auditur, sed cum fregit subsellia versu

Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Ausonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaïdem suam recitasse, sed non placuisse, & contra cum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cum fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κεοτῶ, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum, Martianus Capella: *Nam absque hiis qui perturbantes pectora sensusque cunctorum cognoscentium quoque persfregere subsellia.* Non nego tamen etiam de Κεοτῶ & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quòque recitante crepitantis Athenæi subsellia curvata quateventur.*

v. 204. Ἐν δὲ ἀγρῇ, αἶψα δὲ ὅλῳ ἀπείρῳ ἱπποδρόμῳ

Ἀγυῶντι ἐν ἀγρῇ. Διὰ δὲ ἱπποδρόμου ἀοιδῆς] Hi versus nec

rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas cō ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatā omnis λῆ-
γῆς tolletur.

Εἷ δ' ἀγρῇ, πρὶ δ' ἄλβῳ ἀπείρεος ἐστράνωτο

Ἀγανάκτων cō ἀγῶνι διαί δ' ἐξήρχον αἰδέης

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingensibus opibus Deorum. In certami-
ne Dea verò incipiebant cantare. Ἀγρῇ hic est concio, cœtus Deorum,
qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖν σῆμα
poni post ἐστράνωτο. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πρωίφθον κραιπίεργον] Interp. stanno liquefacto. Sed πρωίφθον
κραιπίεργον est idem ἀπύφθον κραιπίεργον, stannum benè excoctum, pur-
gatum, optimum. ἀπύφθον χρυσός Heródoto est purissimum, aurum
ad obrussam, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθον χρυσόν
opponit χρυσόν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum
cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere,
ut apud Catullum, lurore expalluit auri. Hinc Augustinus sermone
de commate Psalmi L. Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid
volui? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorem tem-
poris fumum. Theodoretus: Διγνώσκει χρυσόν δοκιμὸν τι καὶ ἀπύφθον.
Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in
Analectis emendat ἀπύφθον, ὀρνύμενοι ἀπύφθον eidem argentum rustula-
tum. Pollux lib. VII. ἀπύφθον χρυσός ἀκρίβους, ἀκέρειον, εὐλακρῆς,
ἀκραιφνής.

v. 224. Ἀμφὶ δὲ μιν κίσσις θείη] Quàm malè Interpretes: circum
ipsum autem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, asse-
quetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum,
sive perâ. Κίσσις est πήρα, κίσσας. Callimachus:

Εἰ γὰρ ἐπιθήσθῃ πάντα ἱμὴ κίσσις.

Sic dicta quòd in illam reponatur βόσις, id est τροφή, si magni Ety-
mologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expo-
nit: ἐβάσταζεν cō δεικνύει πρὶ ἀγείρει πλεῖ κεφαλῶν τ' Γοργόνος ὁ Περσέας.
Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίσσις est, quæ aliter dici κίσση
& κίστη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obso-
nia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίστη, & Etymologicum
Magnum in κίστης. Latinis propriè dicitur *sportsula*. Menander in Dy-
skolo apud Athen. Δειπνοσοφ. IV.

Ὡς γύναι δ' οἱ ταχέως

Κοίτας φέγγουσ', εἰμυὶ ἐχέ τ' εἶναι

Εἴτε ἀλλ' ἑαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores

Cistas ferentes & serias non Deorum

Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίστας, quamvis & ipse pòst
in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dale-
campius vertit lectos.

v. 229. Περσὺς Δαναΐδης ἐπὶ τῇ] Interpretes cū hæc, & paullò
præce-

præcedentia ita vertunt: *Ipse autem properanti & formidanti similis Persæ Danaïdes extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. πῶθεν & πῶθεν interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. πῶθεν, ἀπὸ διπλῆς. πῶθεν, πῶθεν. Et sic hoc loco accipiendum.

V. 231. Εἰπὶ χλωρῇ ἀδάμαντι βαίνων] Exponitur: *In viridi adamante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? χλωρὸς Græcis non solum est viridis, sed etiam ὀχρὸς pallidus. Interius v. 264. Ἀλλὰ χλωρὴ, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit χλωροειδέσι, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem χλωρὸν frequenter poni pro ὀχρῷ. Sicuti contra ea apud Virgil. Eclog. VI. *palentes herba* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων, in pallido adamante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum ἵπποι, ἐπὶ πτεροῖς, equi in alis pro alatis. Ennius: *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. Æn.

————— occurrit Acestes

Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursa.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret*. Hoc est, equis instructa & armis.

V. 235. Εὐχόμεσθαι ὀδόντας] Proprie acuebant dentes, ut in ἔργῳ v. 573. ἄρπυιαι χαροαίμεν falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod frendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum acuitur ducitur in cote.

V. 260. Περσέης τ' ὤφρ' ἐπὶ πτερόεντι πε] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum: Καλλιόπη μὲν ὤφρ' ἐπὶ πτερόεντι ἐστὶν ἀπασίων interpretatur ὤφρ' ἐπὶ πτερόεντι, πτερόεντι. Quasi ea περσέης essent posita ὤφρ' & πτερόεντι. Viri qui tem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in ἔργῳ. Ἡ δὲ τὴν ὤφρ' μὲν ὀδὸν ὤφρ' πε καὶ ἔργῳ. Sed hæc nihil faciunt ad significationem ὤφρ' ἐπὶ πτερόεντι pro πτερόεντι. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. ὤφρ' enim est excellens, præstans. ὤφρ' ἢ ἄλλων præ aliis excellens. Concise dicitur pro ea aut ὤφρ' ἢ ἄλλων, ut δὲ γυναικῶν, nigra lanarum, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem ὅτι τυχόντας hic impegisse.

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γενοπαχής. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux. Βάθῳ λήϊον. Πέτῃλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Εἰφίεσθ, ὀπίσχειν ἴππους. Ἀκρίων ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπᾶδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μασιχόειν, μασιχάειν, μασᾶσθ. Massare. Θήλυς ἱέρση. Θήληαι νύξ. Ἡ ἔλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαός, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀρ' εἰ Ἀχλὺς εἰσέκη] Pulchrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum Ἀχλὺς hîc esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrà φῶς est χαρὰ. Hesych. Φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἑξῆς sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισυναγῆ transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit κακωμένη. S. d. iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισυναγῆς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γενοπαχής appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἱερῶς, v. 496.

Μὴ σε κραυὴ χειμῶντος αἰμαχανίη κραταμείβῃ
Συὼ πνίῃ, λυγρῇ δὲ παχυῷ πόδι χειρὶ πύζοις.

No te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentia verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

*Auxerat articulos macies, genuūque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.*

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐκείναι πατὴρ παῖδας ἀπαθίαξ ἕως ἀνδρῶν παχυθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inediis pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δαίης σπυρμένον ῥυτίσθαι γῆρας
Σκηχόρου τ' ἱμάρα, παλόν τ' ἐρίφουσι φορῆναι,
Καὶ κεν ὄρεον πίνων, μετὰ γὰρ ἰππογυνίδα δαίτο.

Hinc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem asse, & cavilarum curatorem, ut frondes hedis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quam ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysses fuisse benè habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum proci, qui volebat Ulysses tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κ' ἀπηνή,.

Οὗτος δὲ ξένος μέγας μὲν μέγας ἰδ' ἀπηνής.

Iste hospes valdè magnus est & validus. Scio Eustathium, Budzum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μεγαίλω ἐπιγνίδα δῆτο esse, corpulentus fieret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν ρακίῳ ὁ γέρων ἐπιγνίδα φαίνει.

quale ex pannofo hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hic ἐπιγνίδα dixit, paullo antè appellavit μηρὸς καλὸς πὶ μεγαίλας π. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est εὐξίας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuūque tangebant orbis. Ἐπιγνίς est vox πολύσημος. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὸ ἐπάνω τῷ γόμφῳ femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu οἷον ἐπιγνίδα φαίνει Ulysses corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad εὐσπέρειαν. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερμαχεῖν.

V. 273. Εὐσπέρειαν ἐπ' ἀπηνής] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponfas fellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehabantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεύῳ.

V. 277. Χοροὶ παίζοντες] Saltantes. Homer. Οἶνος. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα παίζοντα χίρῳ πρῶτον

Αἰδρωὶν παίζοντων καλλιζάνων πὶ γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in nymnerum Faunósque ferásque videres

Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam coget amor Nothi

Lasciva similem ludere caprea.

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, *dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimat autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare.* Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione *ἔλudere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, *ἐγχευτής, χορευτής*, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, *ἐρχουσί* ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίσχῳ] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αἰὲς ἐρχίσεως διδύσκου πολλὰ ἔπειλαιὼν ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: *κώμαζον ὑπὸ αὐλῇ*, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλητῆρα δὲ ἑκάς τις αἰὲσδ' ἔκειον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli precedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiā canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήιον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ ὅππιν κινήσῃ Ζεφύρου βαθὺ λήιον ἑλθόν.

Velut cum spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: *altam segetem*, ut hîc: *profundam segetem*. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: *βαθὺ λήιον εὐφορῶν, σπορόεν, χερῶν*. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti *χερῶν* exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager confitus segete. Virg. I. Georg. *Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Verrere, Macenas.* Ubi Servius: *id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem etiam modo pro terra posuit.* Sic alibi: *Horrescit stricte seges ensibus.* Idem Poëta Eclog. I.

*Impius hac tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?*

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

*Non seges est infrà, non vinea culta, sed audax
Cerberus & stygia navita puppis aqua.*

v. 289. Κορωνίοντι πέπλος] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis grvida, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulo πέπλος, & uti pro σῆχος, κελάμαι, culmi, ἀρίστη. Sic in Veteri epigrammate κελαπέπλον λήιον, est ager repletus læta segete, gravidus aristas. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum L. I. c. 193. de Babylonis agro: Ταῦ δὲ φύλλα αὐτοῦ, ἢ π. πυρῶν, ἢ ἢ κριθῶν τὸ πλεόνος γένειον ποσάρον ἐπιτέων δακτύλων. Quaternium autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque hordei aristas. Legendum verò est κορωνίοντι, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορωνή. *virga capitata*. Phavorinus: Κορωνή πῖσσι ράβδος κεφαλαιωτὴ παρὰ τὴν κερὶν λέγεται. Johannes Diaconus hoc loco exponit, ράβδωδὴ καὶ δι' ἐκκερπίαν εὐοσμή. Κορωνή ἢ ἡ ράβδος. Idem est κορωνώδης. Theophrastus asparagum κορωνώδην dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: Κορωνώδης, ἐξῶδης. & Κορωνώσις, βλάστησις. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορωνίοντι, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexaëmero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicas aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferróque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est κορωνίοντι à κορωνή, ut & κορωνώδης clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορωνώδην Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. Κορωνή est clava. Κορωνίοντι Diaconus exponit ράβδωδὴ, καὶ δι' ἐκκερπίαν εὐοσμή. Κορωνή ἢ ἡ ράβδος. Vide Phavorinum in κορωνή & κορωνώδης. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit κορωνίοντι μάλισσι, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. Κορωνίοντι potest quidem nigrum significare, à κορωνέως, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ coeli vitiatas, nemo vidit. Κορωνίοντι retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à κορωνή. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημήτρῳ ἀκτῶν. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in ἔργῳ. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. Ἐπιπλον ἀλωῶν] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-vellii ἱππιον, quod rectè exponunt ἐξέτιστον ἐπὶ τῷ ἄλῳ, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectius exarserunt: Hesych. πινῶ, ἐκπίπτει, ἐκτίνει. Qui verò retinere vulgata

statam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πίωνι μέτρη
Ἡ δαίμων ἔκρετον ἀντιλήρωσεν αἰλῶν.

Nam ipsi valde pingui mensurâ
Dea bono frumento implevit horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ἔρχεται χρίσι λῶ] Ὁ ἔρχεται non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis: Μῆδε πρὶς ἡμετέρων ὄρχας, ἢ ἐν αἰλῶσι δένδρα.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὰ γὰρ μὲν εἶναι] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Εἰσὶσαν ὠκείας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis *immittere*. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum qua veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἰφίμαχον ἵππους inferius dixit ἐπὶ ἔχον ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Et uminibus vestris totas immittite habenas.

Ἐπὶ ἔχον ὠκείας ἵππους, nobis immittitis veloces equos, ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Ἐπὶ ἔχον & ἐπὶ ἔχον dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπὶ ἔχον ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Εἰπεροτέρων πέτον ἄρματα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Εἰπεροτέρων esse subsultare πῦ καί τῃ; legendum: ἐπιπεροτέρων.

v. 311. Ἀχρίβον εἶχον ἀθλον] Indefinitum certamen Interpretes transulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralii. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiamnam fluctuat, qua si decesserit, magis erunt judicata qua scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐν τῷ ἀγῶνι] In stadio, circo. non: intra agōnem, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὁ ἐξ ὅτινον, στάδιον, ἀθροισμὸς. Idem, ἀγὼν ὁ πῖπτος ἐντα ἀθροίζονταί οἱ ἀγωνισαί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγὼν λέγεται τοῖς ἀντὶ τὸ χροῖόν, ὁ ἐν αὐτῷ ὁχλός, καὶ ξυναμφοτέρων, αὐτῶν καὶ πόλεως. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicissimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & cœtu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Ἐς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum cœtum*. Hesiod. Theog. v. 91:

Ἐρχόμενοι δὲ αἰν' ἀγῶνα θεὸν ὡς ἱλάσκοντα.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit, quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim ludis, spectaculis præcipue magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus. Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ὅτι δρόμος τίπτε τοῖς ἡσίοις, ὅτι ἔτρεχον οἱ νέοι. *Gestatio* locus ubi gestabantur lecticæ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. *Jus* pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. Π. *de interrogationibus in jure faciendis*. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θέα κατελαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λίσσας loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Οἶκος, σίκετον, χύψας, ἔψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis. ἀειλάθην εἰς τὴν σπείραν, καὶ τὴν κρόμμυα, καὶ τὴν λιθοπυλὸν καὶ δούρην τὴν ἀρωματῶν, καὶ ἀειτὰ γέλην. *Abit in alium*, ἔσπερας, thus, cum ἔσπερα, ἔσπερας generis merces. hoc est, in loca ubi hæc merces venduntur. ὄρνις pro ἀρσιοπωλείον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ διὰ καὶ διδρακεν ἐν τῷ ὀρνέον. *Indignis nos afficis malis*, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθύς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακομίσθη μὲν αἰν τοῖς ἰχθύσι in minutos me concidit nummos in piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρει λαὸν] Latine redditur vulgò: *prestantissime populi*. Sed hocine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortaliū*. Hesych. Λαοί, ὄχλοι. δῆμος δύνανται δὲ ἕως εἰρηῶς ἀνθρώποι. Διὰ τὸ εἶναι λαοί, εἶδεν καὶ μίσηται ἀπὸ τῶν μεμελετημένων ἔχει τὸ ἐπὶ ὁ ἰσὶ φωνή.

v. 331. Εὐκαρῆς αἰῶνός αἰμώσης] Interpp. *dulci ævo spoliaris*. Cur non

non: *dulci vitâ*? Hefych. αἰὼν ὁ βίῃς τῶ ἀνθρώπου, ὁ τῆ ζωῆς χρόνος, res trita.

v. 340. Εἰσὺ μῆρας] Non viderunt quod pertineat εἰσὺ μῆρας, qui vertunt *certatim*. Referendum ad ἐβόταν. Εἰς δὲ φεγγεῖ ἐβόταν εἰσὺ μῆρας. In currum infiliit celeriter. Ibidem δόγῃ est generosus, ut milles monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt Interpretes.

v. 358. Συναισόμεθα πολέμῳ] Πολέμῳ non est bellare, bellum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis *bellum* frequentissimè pro prælio. Sallust. In eò bello trecenti milites desiderati sunt.

v. 364. Πᾶσι μὲν αὖτις] Omnibus viribus nitens, incumbens. Interpretes ut solebat: totis animis festinans. Hefych. αὖτις, αὖτις, αὖτις, αὖτις. In ἔργῳ. Σπύδιεν δρόμους, φυτεύει, αἶνον εὖ θείει. incumbere arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem αὖτις εἰς ἀφῆρας διυλίσσας quærendis operam dare. Alianus II. Var. Hist. 6. Καὶ αὖτις δὲ ἰσχυρῶς αὖτις λαβὼν τῆ νεότητος, εἰς μέγιστα ἔργα αὖτις τῶν ποταμῶν περὶ ξὺν θερμοτάτης. Alios etiam adulescentes in societatem adsciscere studuit, quos ad ejusmodi facinus promptissimis sciebat. Sic sæpissimè apud hunc Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡΐοχος δὲ ἰσχυρῶς] Bene Palatinus codex. ἱμῶν, hoc est πλεονάζον, ἰσχυρῶς. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων πε πόλιν] Est Thessalia. Velleius Paternulus: Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium manu eam regionem armis occupavit, quæ nunc ab eis nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.

v. 389. Αἴφρως δὲ αὖτις πᾶσι μὲν αὖτις αὖτις] Μασχίον & μασχίον, quod apud unum Hefychium in μασχίον legitur & exponitur σφοδρῶς μασχίον, est paragogicu. Ἐ μασχίον, μασχίον, id est, edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρρη μασχίον. A quo μασχίον, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro eodem massare, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8. lib. II, c. 29. Unde liquet μασχίον notare actionem eam, qua animalia collisu dentium & conventu maxillarum res obiectas comprehensæque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto loco Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperiùs ad me datis, rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μασχίον cibus. Homerus Iliad. I. v. 324. μασχίον ἐπεὶ πηλὰ βόσκει. Escam postquam invenit. Vide ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἔρση] Diacono ἦλυς est ἀπαλὴ tener ros, quem sequuntur Interpretes, qui interpretantur, mollis, alii interpres: feminæ. Verùm Θῆλυς ἔρση est ros herbas vegetans. Hefych. Θῆλυς ἔρση ἢ πᾶσι φυτόν ἦλκεν ποιεῖν, ὁρῶν, καὶ ἡμετέριον. Probat Etymologici Magni auctor, præfatus τὸ Θῆλυς dici pro ἦλκεν, ut vice versa καὶ pro

ἑρὺς apud Callim. θῆλη autem esse à θῆ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐστίν, inquit, θῆ ῥῆμα δηλὸν τὸ τρέφω, ἢ ὁ μάλιστα θῆσθαι. Ὁμοῦ γυναικὶς τι θῆσθαι τοῖς μαστοῖς ἀντὶ τῆ θήλασθαι. Ἐκ τῆ θῆσθαι ἔν γινέται ῥηματικὸν ὄνομα θήλη. καὶ τροπὴ θήλυς, ὡς παρὰ παρὺς. At Eustathius ad Ὀδυσ. ε, ubi hoc ipsum exponit θήλυς ἑρση, θήλυς ait significare θρεπτικὸν per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos. δὲ infantes, non masculi. Dicit autem θήλυς pro θηλέα. Θήλυς, ait, ἢ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν ἐκ μεταφορῆς τῆ ζωῶν, ἐν οἷς τὰ θήλεια θρεπτικὰ εἰσι τῶν ποτῶν μάλλον ἢ περὶ τὰ ἀρρενα. ποιητικῶς δὲ εἶπαι τὸ θήλυς ὁμοίως τῷ πελῶν ἐφ' ὑψηλῷ. τοῖς τε καὶ τὸ θήλιον τι μέλαιναν καὶ τὸ θήλυς αὐτῆς. Quod verum est. θήλυς ponitur pro θηλέα. Eadem ratione & apud Sophoclem ἐν τῇ θήλεια dicitur. hoc est ὑπερβολῶς καὶ ποιῶσα θήλειαν, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana: Τὸ δὲ θήλυ δὲ τῆ θηλῆς τι φαίνεται ἐπινομήσας. ἢ δὲ θήλη ἄρα καὶ, ὡς Ἐρωτόθυς, ὅτι περὶ θηλέαν ποιεῖ, ὡς περὶ δροδίμεια, &c. Θήλυ est foemina δὲ τῆ θηλῆς, id papilla dicitur. Θήλη autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quia ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidas res nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῳ, καὶ Βακτριῇ, ὅπου μὴ ὕστατον ἢ χροῖον, ἢ παλαιόν, αἱ ὄροι τὰ ὅλοι ἀπετρέφουσιν, ἐπὶ καὶ ἐν τῷ Κυρκώλῳ καὶ Ἐσπερίδῳ τόποι. In Ægypto, Babilonia ac Bactriana, ubi raro aut nunquam pluit, rore omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θήλυς ἑρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κίχρος πειγλῶχες πλέθυσαι] Lege: Ἡρως δὲ κίχροις πειγλῶχες πλέθυσαι. Quando & milto arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶκε ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhaustiendæ hominibus in serendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσ. φ.

Οἶνός σε πρὸς μελινδῆς, ὅτε καὶ ἄλλος
Βλάπτῃ, ὅς ἐν μὲν χαυδὸν ἔλη, μετὰ δ' αἰσῶμα πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. V. de & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερδῆς ἐλάφῳ] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poætæ ἐλάφῳ dixerunt de cervo & cerua, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam

v. 99.

Εὐφρο

Εὔρις ἐπὶ ὠρυμῶν ὄρεσσι Παρρυσίοιο
Σκαυρῶντες ἐλάφους.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κεράων δ' ἀπιδάμπτο χευστός.

Cornuum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

V. 405. Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ] Puto scribendum: ἡδ' ὥς αἰγυπιοὶ. V. 410. legend. ἄλλῃ.

V. 416. Ἀμφιπυρυνιάδης δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege: βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

V. 420. Μέγα γὰρ εἶνος ἱμπτει φάτις] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, κατεβλήθη δὲ ἡ μεγαλήν ἰχθὺς τῷ ἀνδρὶ, ἥγυνε τὸ κύκνε. Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit.* γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.

V. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπήνευ] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α, v. 173. Θυμὸν παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πῆτι. τὴν ὀργὴν. ὥς τὸ, θυμός δὲ μέγας ἐπὶ διοτρεφίῳ βασιλείῳ. τὴν ψυχὴν. ὥς ὅταν εἴπῃ, μελιφρόνα θυμὸν ἀπήνευ, &c.

V. 431. Οὐρὴν κασιόων] Rescripsi ex codice Palatino κασιόων.

V. 479. Λαὸς ἀπείρων] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. V. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ε'λιγθλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γκνοι'έλδ'θη. Ε'λδ'θη. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Γλυκερήν χείρσιν έέρσω. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ. Α' Πιός. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. *Κελύειν ποταμός*] Non ignoro ποταμός sæpè esse μέλαν, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πρώτος ποταμός, niger pontus, apud aliam Poëtam ποταμός νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κελύειν ποταμός docent esse ποταμός, hoc est, άνθισι πεποιθός ποταμός, άνθισι floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ποταμός βοτάνης, ποταμός άνθισι. πικρόν ποταμός πικρόν. Καί Η' αίνος.

Παρά Κελύειν ποταμός

Α'ντι Ε' πικρό άνθισι. Vide & antiqua Scholia Α'ντιόνου in hoc carmen.

v. 16. Ε'λιγθλέφαρον τ' Α'φροδίτην] Ε'λιγθλέφαρον & ελκώπιδις puellæ Græcis dicuntur, qui sunt mobili oculorum petulantia, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Α'ληθία μυθήσασα] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασα, quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασα alterius est glossema. Hesych. γηρύσασα, φθίγσασα, λέγειν, Hesiodus in έργα, v. 257.

Αυτίνα παρ Δι' πατρί καθεζομένη Κορινίω

Γηρύει' άνθρώπων άδελφί νεώ.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerent legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *ἐκκεύω*, *αἶνῶ*, *δρῶν*, *μινῶν*, in *ἀοιδῶν* perpetuò ferè produci.

v. 54. *Γενεῖσιν Ἐλευθεροῖς μετέδωκε*] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleuth. is. Superius in *ἔργῳ*, *νῦρρον βροῖς*, pro *νῦρρον βροῖον*. Eurip. *παυδὴ παδὸς*, pro *παῦς παυδαῖο*. quæ loquendi genera celebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μετρία κέρυνμα* *βος*, est *κέρυνμα μωρὸν*, *μωδὸς ἀδικίας*, pro *μωδὸς ἀδικῶ*. de quibus fusè viri docti. *Ἐλευθήρ* est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleuthereæ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: *Ἐλευθερὴ πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερῆς ἑ Α' πόλων*. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

v. 59. *Μηνῶν φθινόπυτον*] *Exactis mensibus*. Virg. III. Georg. 139.

Exoetis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos*. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium decrescentium*.

v. 83. *Τὸ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὸν χεῖσιν ἀοιδῶν.*] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullo pòst tribuunt *γλυκερὸν αἰδῶν*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *πύδμηρον*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *ἀοιδῶν* legit *ἑρσῶν*.

ἑρσῶν] *ἑρσῶν*, inquit, ἡ δρῶντες κυρίως. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὸν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ λόγων*. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: *Παπαῖ*, inquit, *ἡλίκον ἀεθμὸν ἀντιθέει τῆς βασιλευσὶν ὁ ποιητής*, εἰ μὴ τὸ *μυσῶν ἀμειλοῖεν*. *Πρῶτον μὲν αἰδοῖντες αὐτὸς ὀνομάζει*, &c. *καὶ διοτρεφεῖς ὀνομάζει τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ τὸ μυσῶν ἰατρομήδους*, καὶ ῥυθιστοῦται φησὶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρῶσαν *γλυκεῖαν*, καὶ λόγους ἐγκρίτους καὶ ἀφιέλμους λέγων τῶν δρῶντων. *Papa quantam bonorum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Primum enim venerandos illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-*

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic *ros Achaicus* in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

*Ite hinc inanes Rhetorum manipuli, ite
Inflata rore non Achaico turba.*

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. *Εἰς ῥῶν* autem hic pro melle poni rectissimè Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentia. Ovidio: *Nectia mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Afflicbat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

——— *reputans qua pectore in alto
Conceptum in lucem vomuisti nectareum met.*

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, *Εἰς ῥῶν δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἀκρὸς οἷος δὲ μέλας τῆς δόξης τύπος εἰσορμητὴς καὶ τῶν δόχων, ὡς ἐκείνος σὺν τῇ ἰαυτῇ ὀνόματι ἤρξατο, χαριστικῶς δόχων ἀπασῶν, καὶ θυμῷ δὲ Ἀττικῷ ἀπαινεῖται.* Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypo cum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principium, animamque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *χαριστικῶς δόχων ἀπασῶν, καὶ θυμῷ δὲ Ἀττικῷ ἀπαινεῖται.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo tra statum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obssit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν τι τῷ Ὑμητίῳ.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

V. 91. *Εἰς ῥῶν δὲ ἀναὰ ἀσν*] Legitur in aliis exemplaribus *αἰ ἀσν*, testantè scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. *Ἀσνιδῶν*. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientes divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentēque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

V. 93. *Οἷα τοι μυστήων*] Antiqua scholia legunt. *οἷα π. μυστήων*.

V. 94. *Ἐκ γὰρ μυστήων*] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: *οἷα γὰρ τοι μυστήων*.

V. 118. *Γαῖ Ἀγύστη*] Interpretes: *tellus lato pectore pradiata*. sed *Ἀγύστη* hic generaliter est *ἀγύστη*. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & *εὐρύδεια*, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

V. 142. *Οἱ δὲ τὸ πρὸ ἄλλα*] Crates deleuit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δὲ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρέφονται αὐθιγῆς.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

V. 146. *Ἰγὺς τ' ἰδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἱεργαί*] *Μηχαναὶ* sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc *μηχαναρχαίφω* Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est traus, fallacia.

V. 150. *Ἀπ' ὤμων αἰσάσθω*] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpebant*. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant *χρησθίται*, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. *Χεῖρες*, ut Latinis *manus* est, ut suprâ notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium *Ἰφθυῖον* commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum *ὡς αἰτίων* cap. xi.

V. 155. *Σφραγίσαντες δ' ἤχοντο τοῦτι*] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*, quia fata cecinerant filios eum regno exuturos, hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quàm à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coetus moliebatur. *ἄχθμαι* est *μισῶμαι*. Homer. *Ὀδυσ.* ε.

Ἦχθοντο πάνσι θεοῖσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, invilius erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab *ἄχθμαι*, non *ἤχθμαι*.

v. 160. *Στεινομένη*, Seleucus scribit *ἀχνομένη*. Sed hoc ipsum est *στενομένη*, ut in illo Poëtæ: *στενομένη ναύισσι*, *dolens super mortuos*. In tristitia enim cor contrahitur & anguitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. *Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Γμείρων φιλόστομος ἐπύχεται*] Verunt: *Undique* verò Telluri cupiens amorem imminebat. Obscurè, & parum Latinè. *Γμείρων φιλόστομος*, est flagrans cupiditate consuecendi, concubitus. *Φιλόστομος* enim *συνουσία*, ut millies apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. *Μεταχρόνιος*. Νύξ. Ζόφος. Ἄεμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. *χαλκεόφωνος*. *λύξ* *εἰδέα*.

v. 188. **M** *Ἡδία θ' αἷς τὸ πρῶτον ἀπομήξας, αἰδύμαντο* *Κάβωαλ' ἐπ' Ἡπίργιο*] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: *αἰδύμαντο*. Falx enim non abiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cœli. Interpunge:

Μηδία θ', αἷς τὸ πρῶτον ἀπομήξας αἰδύμαντο,

Κάβωαλ' ἐπ' Ἡπίργιο,

hoc sensu.

Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) refecit ferro,
Projecit in Epirum.

v. 227. *Λήθλω π, Λοιμὸν π*] Scribe: *Λιμὸν* ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro *Λήθλω* olim *Λιμὸν* scriptum fuisse tradat. *Λήθλω* omnes agnoscunt, non verò *λοιμὸν*.

v. 245. *Κυμοθὴν, Σπιώπι θη, Θαλίη τ' ἐρώσσα*] Pro *Κυμοθὴν* corruptè apud Hyginum legitur *Κυμοθῆσα*. *Θη* verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: *Θη ἢ πεχυτάτα*. Hygin. *Nesaa, Spio, Thoë*. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui
Apollon-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliæ plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομίδεια,

Δυοὺς, καὶ Πανόπην, καὶ Διόδωρον Γαλαπία.

Inferius v. 340.

Φῶσιν π. Πῶσιν τ', Ἀχλαΐαν δ' ὀχυροδύναν.

Iſtam lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλαμῆ vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis memineraſt. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐρυχή] Melius apud Apollod. Εὐρύχη. Corruptè apud Hygin. Εὐρυδική, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτώ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κρονωτά, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομίδεια] Apollodorus, Πρωτομίδεα.

v. 255. Ηΐονη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Ηΐον. Pro Γλαυκορόμη, idem auctor Γλαυκοθήη.

v. 256. Ποιτοπρία] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Ρανορεία. Panopès paullo antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Ρανερη.

v. 258. Πελαγία] Apollodorus Πελαγία. Pro Λυσιανόσσα mendoſè Hygin. Αλαμιſſα.

v. 261. Εὐμόλπη] Apollod. Εὐμόλπη, & pro Περγία malè Πιόνη. Et v. ſeq. pro Νημερτίς vitioſè apud eundem ſcribitur: Ντίμπερι. Hygin. Nimertis.

v. 269. Μοταχρόναι ὅς ἱαλόν] Hoc eſt, ſublimes feruntur, αὐλάντες. Interpretes: in cœlo æνιπν degentes volitant. Ergo Harpyiæ in cœlo habitant? Μοταχρόναι eſt μωτίωρον. Apollonius Argonaut. II, 589.

Υψὺ δὲ μωταχρόναι πεφόρηντο,

In alto autem ſublimis ſerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἡμέραν πῦρ ὑψὺ μωταχρόναι. Et in æærem projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μωταχρόναι σημαίνει πρὸς μωτίωρον.

v. 270. Γεγίας τίς καλλιπάρης] Quomodo Grææ ſunt καλλιπάρηες cùm ſint canæ natæ, unde & γεγίας dicuntur. Γεγίας enim eſt vetula. Scribendum omninò καλλιπάρηες, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κεφύς, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cuius auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρμι] Φόρμις ἡ ἱπποφύλαξ ἡ ὑδάτιον. Κητὸν δὲ βάθος. Γεγῆαν δὲ τὸ ἀφ' ὧν. ἀμνηστος δὲ γεγῆαν καὶ παρῆν, ἢ ἡ ἐπὶ Κητῶν τὸ ἐπιβέναι.

v. 271. Πρὸς ὑκτὸς] Hoc est, πρὸς δύσιν, ad occasum, quia ibi solem Oceanum mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen Ζόφ' est septentrio; secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πέρην, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Ἐσπερίης πέλας olim, nunc Caput Viride dictum. Eæ enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Ο' δ' ἄγε χεῖρας] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt: *ceterum hic onsem aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasus pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cuius nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur τὰ μὲν, ὁ δὲ. Pegasus dictus quod ad πηγὰς Oceani natus sit, χεῖρας, quod manibus teneret, cum ederetur, χεῖρας ἄγε.

v. 304. Εἰν Ἀείμοις] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant Ἀείμοις montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. Αἰγὰ καὶ τὰς Ἀείμους ὁ ποιητής, ὅς φασιν ὁ Ποσειδῶν δὲχσθαι δὴν μὴ τὴν πρὸς τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλας πρὸ γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτῶν. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syriæ, vel Ciliciæ, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Ο' ὅστις τὸ ὄνομα δὴν τὸ γεφύρας αὐτῶν Ο' ὅστις μετὰ λαβὴν, καλῶνται ὡς πρὸς Τυφῶν. Μυλῶνται δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ ὡς τὸ κατὰ νῆυσιν ἔν τῷ Τυφῶν, καὶ τὰς Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affugunt & Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam Inarimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀείμοις esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἀείμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuèle Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

ſiſſe ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore ſuo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genef. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores eſt Meſopotamia. *Aram Damafceck*, Syria Damafcena. Vide ipſum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. Χαλκίοφων] Hoc eſt magna voce. Interpretes: *anea voce*. Heſych. χαλκίοφων, ἰχθυόφων. Stentori Homerus tribuit. Superius in Αΰσιδι v. 243. χαλκεον ἔξυ βέων. Vehementer acutè clama-
bant. Homerus:

Οἱ δ' ὡς ἔν ᾧ δὴν ἔπει χάλκεον Αἰακίδου.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæſtione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatio-
ne: vox ferrea, Lucretio; vox anea.

v. 312. Λόχε' εἰδῶν] Poëticum dicendi genus pro λυγρὸν, ὀλβριον, pernicioſam. Superius in ἱερῆς, αἰεὶ μῦθος εἰδὼς, prudens. Nec ab-
horret longè ab hoc illud quod notavimus in Αΰσιδι, λολυγὸν θύοντες, pro λολυγῶ.

C A P U T XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίκι' ὀλοῦν. Φίκιον. Pi-
cati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius.
Βέπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Αργέτης ζέφυρος.
Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίσιγ' ὀλοῦν] Reposui veterem lectionem ex antiquo-
rum scholiorum auctore. qui legit Φίσι' ὀλοῦν, & ex-
plicat σφῆσα ὀλοῦν. addit porro Boeotos dixisse Φίσις,
unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scho-
liastes adstipulatur in Phœnissis, qui tradit Φίκιον ὄρεσσι à Sphinge dictum
esse, ipsamque à Boeotis vocatam Φίσις. Hinc & Latinis picati dicti,
quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur*
quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas
Dorū phicas vocant. Sic Φίκιον τίγρις phiceum monstrum dicitur Sphinx
apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Boeotiz,
cujus meminit in Αΰσιδι, v. 31.

πίχας δ' ἔξ τυφάονιον. τῶν αἰθῆρας
Φίκιον ἀκρότατον περὶ τὴν Ζεὺς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum ac-
cessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄρεσσι Βοιωτίας καὶ
Διὸς ἀφ' ὧν, καὶ Διὸς βεργίως τε. vide & Plutarchum in libello, quod
bruta

bruta ratione utantur. Æoles postea praposuerunt σ, sicut pro φά-
ζω, σφαζω, pro μέγας, σμέγας, pro μύς, σμύς, sic & pro φίλος,
σφίλιον. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in
editionibus perperam σφίλιον scribitur.

v. 330. Ελαιοφάγος] Benè Grammatici, ἑλαιόφῃν. Hesych. ελαιό-
φάγος, βλάψας.

v. 336. Εκ κηρύς κ' φέρων] Rectius alii φέρων, ut Homerus
Odys. α. 72. & alibi. Vide Eustath. ad Il. β. v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Παιδίον] In nonnullis codicibus extitit παιδίον, ut veteres
testantur.

v. 355. Πλατώπι βοῶπις] Turpissimè Interpretes: Plato bovinisocu-
lis. Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim
magna Græci βόειος vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucam*. Sic Græci βύπαιος apud Hesych. βάλυος
apud Erasistratum est μέγας λιμός, magna fames. βυζαῖος, μαζαίλω-
χος jactator: βέπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μέγας παῖς puer adultior. Hesych. βέπαις, τίς μέγας, ἀφ᾽ ἡλίου, μέ-
γας παῖς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθυός. Glossæ veteres: *catulaster βέπαις*. Aliæ
δρῖπαις *catulaster*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II. v. 191.
in editis legitur:

Non catulaster gerit puerilia, non puer audent

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis περμήρια. Liban. Progymnas. Ὅμηρος ἐνδιδέσθαι βυζαῖος αἰς ἰσ-
σαν ὀφθαλμοῖς τῇ Ἡῤα καλοῖσι μαζαῖος τι, βοῶπιν αὐτῷ ἰχθί. Home-
rus ostendere volens quod oculi Junonis magni essent & pulcri, *bovinos*
oculos eam habere dixit.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέκιν] Sic & Interpretes: Crio autem Eu-
rybia peperit. Igitur Crio est foemina, Eurybia verò mas? Attamen
superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέκιν. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quod pro Κεῖν male scribat Κρείν. Sed Κεῖν dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργείῳ Ζεφύρῳ] Ἀργεῖος hic non est Caurus, sed Zephy-
ρι ἐπίπτεον. Inferius v. 870.

Νόσφι Νότος, Βόρειον τι, κ' ὀργίστω Ζεφύρῳ.

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ. v. 307.

Ἀργεῖος Νότος βαθείη λαίλαπι τύπῃ.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργεῖον τ' ἰξὺν κ' πεχυν, κ'
καθ' ἑαυτὸν

ἡμετέροις ἐπὶ. Hesych. Ἀργίπαι Νότιοι. Ἐλεγεμὲν λαχόντες. πνὺς δ' ἡμετέροις. Ὁμηρ. ὅς τις αἰεὶ οἶδ' ἀνέμους. ἔπιν' ἢ πεχί. Sed quam Hesychius damnat expolitionem, eam probat Strabo lib. I. quem vide.

V. 417. Ἐρδὼν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ adscribuntur:

Ἀθανάτους μὲρ πρῶτα θεὸς νόμον ὡς δαίκεται,
Τίμω.

Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Venerare. κατὰ πάτεραι dixit Porphyrius loco suprà laudato.

V. 430. Ἐν τ' αἰετῇ λαοῖσι μετὰ τῇ, ἢ καὶ ἐθέλησιν] Sic legunt editiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet, qua scilicet voluerit.* Heinsii editio major: ὅν καὶ ἐθέλησιν, Interp. *quorum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum librorum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro cō, inquit, reposuimus εὖ τ', ὅ pro ὅν καὶ ἂν καὶ.* Sed ὅν καὶ non erat de sua sede deturbandum. Subauditur enim μετὰ τῇ. Sensus est, in concione inter homines excellit quemcumque voluerit extellere Hecate. Eiusdem sententiæ versus est in initio Ἐρδων, quod me docuit Vir summi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quantum debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & omnis humanitatis expers:

Ὅν περ ἀπὸ βροτῶν ἀνδρῶν ὁμοῦς ἀφαιεῖ περ φαιεῖ περ.
Πρὸς τ' ἀρρήτοις περ Διὸς μετὰ λαοῖς ἔκηπ.

Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles ignobilisque sunt Jovis magni voluntate. Sic hic locus ex sententia doctoris nostri est interpungendus. Διὸς μετὰ λαοῖς ἔκηπ, idem est quod hic dixit ὅν καὶ ἐθέλησι. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tenebræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti sibi persuaserunt, Διὸς μετὰ λαοῖς ἔκηπ abundare, & ominis causâ tantum esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò referatur nemo non videt.

V. 440. Οἱ γλαυκῶν δ' ἀπὸ ἡμῶν ἐρράζονται] Γλαυκὴ simpliciter est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verruno*. Interpretes: *glaucom mare*.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquius Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεθ. Γερεὰ πέτερε. Γερεὰ πύτνα. Κύβερα. Stephanus emendatus. Γύαλα παρνησθ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cūr Homērum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθεῖν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῇ. Lucianus correctus. Ὀρύγιθ. Ἐργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præsidēs. Ὀρεγία. Ὀρεγιθ. Χρυσοίμπυκες. Ἀμπύξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Σπεφάσαι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύδοιμιθ. Ἀφροδίτη νύχιθ.

v. 485. **A**ργαῖος ἐν ὄρει] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminuit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιῶν σχολίων Scriptor. Is legit: Αἰγαῖος ἐν ὄρει, atque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖος ἐν ὄρει] Σημείωσται ὅτι καὶ ἔτιθ αἰγίοχον ἐγκάλισεν τὴ Δία, ἐπὶ αἰγῇ ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὴς ὄρος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ εἰσὶν τὸ Ἰδαῖον καλεῖσθαι. Ο' δὲ Ὀμπεθ ἐν τῷ ἰδίῳ ὅτι αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐγκάλισεν. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus) Ægiochum dixit Jovem, quia capræ ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capra mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura agide ipsum Ægiochum dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτης ἐν Δωδῆ, ὄρειθ χείδον Αἰγαῖοιο
 Ἀντρεῖ ἐγκυπτεῖθ.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χείδον ἰδαῖοιο, his verbis testatur: Τινὲς γράφουσι, χείδον Αἰγαῖοιο, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκεινθ τὴ Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρει πεπυκνωμένῳ ἐν Κρήτῃ τετραφύωσιν. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Δύκτη, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, ideò apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαίω & mutatum in Ἰδαίω. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἱ μὲν τότε κρεῖζοντι Δίκτη ἐν κούδῃ ὄρεϊ χαδὲν Ἰδαίω. *Qui enim in Dicta bene olente, propè montem Idaem. Tunc γράφουσιν, χαδὲν Αἰγαίω, πικρὴ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντες, τὴν Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρεϊ περικλυτῇ ἐν Κρήτῃ τεταφύμεν.* Quidam hic scribunt χαδὲν Αἰγαίω ex Hesiodo id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum. Sed addit idem, Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquiescere in le-
dione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius est Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phocide, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῆλυν, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia, qui à Ptolemæo vocatur ἰσὴρ πύργος. Inde sancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna. & urbs ἰσὴρ Πύτνα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφος Πύτνα, ἀφ' ἧς ἰσὴρ Πύτνα ἢ πάλιν. Pytna Ida collis, unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. Ἰσὴρ πύργος scribitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum antiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in monte Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπὶ τῷ Αἰγαίῳ πεδίῳ συνάπτει τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσιόδου. λέγεται παρὰ αἰγὰ πύτη φρεσῶρον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς αἰγῆς τὸ Πύθιον ὄρος, ἀφ' ἧς τὸ πεδῖον Αἰγαῖον. Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesiodum. Dicitur verò à φλυίο Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum respexerit ἰθυσόγεσφος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gortyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait. Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἰσὴρ Πύτνα, πόλις Κρήτης ἢ αὐτοῦ περὶ Κύβρα, εἴτα Πύτνα, εἴτα Κάμιρος, εἰδ' ὅπως ἰσὴρ Πύτνα. Hiera Pytna urbs Creta, quæ priùs Cybra, postea Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem paulò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu monte Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Carpathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλας ὑπὸ Παρνασσῷ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλα potius sunt valles καρλάμους, quàm juga. Apud Euripid. γυάλα καρπερή, valles frugifera. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pōst fuisse istum βαίτωλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπαναβαίνει δὲ ἀπὸ τοῦ μνημεῖου, λίθος ἔστιν ὁ μέγας, τῷ τε καὶ ἱλαίῳ ἀσκήματι κατεχέμεναι, καὶ κατὰ ἱερτὴν ἐκείνην ἱερὰ ἐπιτελεῖται θύραι. Ἐπὶ δὲ καὶ δεξιὰ ἐς αὐτὸν δόθηναι Κρόνῳ τὸ λίθον αἰτῇ τοῦ πατρὸς καὶ οὐκ αὐτῆς ἡμετέρας αὐτῷ ὁ Κρόνος. Ab eo monumento cum rursus adscendere inceperis, lapidem videns modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt. singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque pistea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino velent honore affici, ungebantur, & lana, laneisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἱερὸν λόφος κατὰ σμύρνον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cum rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Ἀποπέμπει μὲν τι αὖ, inquit, εἰς ἄλλαν πόλιν, μύρον κατὰ τῆς ἀσφαλῆς κατεχέμεναι καὶ ἱερὰ ἐπιτελεῖν. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanâ coronantes. Amari dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὸν voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενοι] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat πῦρ αἴθερ, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἔσθ' ἀφ' αἴθρος, hac quidem moliens, φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercudit, inde ex a præcedente syllaba αἴθρ est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullo modò humanior.

v. 574. Ἀργυφίη ἰδῆν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ὄργυφῃ.

v. 612. Παριθῆν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam quæ facta manent, quamvis significata non vitantur, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μῆδ' ἔτις ἀγαθός πῦρ ἰών, θεοί κ' Ἄχιλλ' Ἀχαιῶν,
Κλέπτε' ἰόν, ἵππ' ἔ παρκαλύσται, ἔ δέ μ' ἐπείσῃς.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. ἔ παρκαλύσται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καῦμα δ' ἱερῆσιον καίπερ χάσθ'] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullo antè de clamore:

Εἴσοις δ' ἵγναι βαρεῖα
Τάρταρον ἠερίναι, πῶδ' αἰπύια τ' ἰαή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάσθ', ἡδῶ, ὄρφνω, ἱερῶν exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,

Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui nunquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs patiere sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὴ πόλιν τὴ αἰδομένη, καὶ τὴ χάσιν
Τῶν μηρίων τῶν κνίσαν ἔ ἀφ' ὀφθαλμοῦ.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάσθ' exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μίχα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus verit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μίχα dicit, quem postea v. 814. ait esse πῆλιν χάσθ' ὀφθαλμοῦ, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλόξ δ' ἡίεσθ' Ἰάν ἱερὸν αἶαντα.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

————— εἶσατο δ' αἶθερ

Ὁ φθυλμῶσι δὲν, ἡδ' ὕπαισι δόσαν ἀπῆσται,

Αὐτὸς αἰς ὅτι γαῖα καὶ ἕρπονός ἐρυνὲ ὑπερθεῖν Πύλον.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem vi debatatur atque se coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & coelum latum supernè appropinquabat. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si coelum rueret, sive terram coelo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὅπῃ δ' ἀπῆλθε.] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi ἡνίοχος, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀρκαλίοισι ἰδύσασιν. Scholia antiqua legunt ἄρκαλίοισι, quæ vide.

v. 735. Εἰς γὰρ γῆς.] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

Sterilis profundi vastitas squallet soli,

Et foeda tellus torpet aeterno situ,

Rerumque mæstus finis, & mundi ultima:

Immotus aër haret: & pigro sedet

Nox atra mundo.

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀέροι ἰῶσαι.] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latinè verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum ἀμφὶς ἰῶσαι.

v. 768. Εἰς καὶ Περσεφόνης.] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. ι.

Καλέσας Ἀΐδω καὶ ἐπεινὼ Περσεφόειαν.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superiùs, ad Εἰς καὶ Αἰνείν δὲ πῶς παρεπιπλάσσειν, ὡς ἐπεινὼ Περσεφόειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiz: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπεβοῶτο, ποινὰς, καὶ Εἰρινύας, καὶ νυχίαν Εἰρήνην, καὶ αἰπηνὼ Περσεφόειαν. Interpres vertit: *Dæmonas simul omnes inclamat, Poenas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Foedissimè lege: ἐπεινὼ Περσεφόειαν. terribilem Proserpinam. Ποινὰν verò sunt Furia.

v. 797. Ἀποσιέψας.] Benè antiqui Grammarici: ἀποσιέειν πῶς, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λείπον. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Infasiunt qui hîc dicunt ab ἀπαιλίσσω esse ἀπαιλίσσας.

v. 806. Ωῖός γε] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὠδον, & exponendum magnum ὠγός enim est magnus. Hesych. ὠγός, παλαιῦ, ὄρεός, μεγάλην πύον. Stygem autem fuisse maximum Deorum jusjurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐ χεῖρες μὲν ἴσασιν] Nec hîc mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἔργασιν ἴσασιν est ἐργάζονται. Hîc est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copiz contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μὰ ψαῦρον] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μὰ ψαῦρον, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μὰ ψαῦρον κατὰ τὴν μέγιστην πρῶται, οἷον κακίας, θρασείας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἀλλοι δ' ἄλλαι ἄναι] Legendum ἀναι, quod Æolicè dicitur pro αἴναι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ παλαιῶν αἴναι, Αἰολικῶς πρῶται. ἔρχω δ' αἴναι, ὡς αἴναι ἴσασιν. Ἀλλοι δ' ἄλλαι ἄναι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem sequens Ἀλφειοδῶσι confirmat, & ἄναι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἱ τ' ἔργ' ἀγέλυσι καὶ ἀνθρώποις βροτοῖσι] Inscitiz Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Qua opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multisfidum jubar & bisseño sydore textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν ταῖς δ' εὐνομίαις καὶ χραισμοναῖς τὰ βέλτερον παλαιοῦ ἀσφαλὲς Δίος, καὶ ὁμότατον Εἰρήνης, ταπεινὰ Ἀνδράσι πλάττει, χρίσσει καὶ πύδεις ὑψέλας Θέμειδας. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem moribus

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consulericis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
ræ. In ἱερῷ in Pandora comenda, v. 74.

— Αἴμφοι δὲ τὴν γὰ
Ὡρεὶ καλλίχοροι σίφον ἀνδρῶν εἰσενέοι.

Ipsam porrò Hora pulcræ comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἡνὶ δὲ τοι τὸ δέπας· θῆσαι φίλῳ ὡς καλὸν ὅσδῃ.
Ὡρεὶ πεπλῦσθαι αἶνιν ἐπὶ κρήναισι δοκασεῖς.

*En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.*

Hinc ὥρεσ est pulcritudo. Ὡρεῖ pulcer. Hesych. ὥρεῖ εὐμορφῶ.
εὐτέρεπος, εὐχήμεν, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖ Χω-
δων. *Formosus Adonis.* Ὡρεῖ pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μνήρης, sicut superius ματιχέν, & plures aliæ.
Pro ὥρεῖν frequentius legitur verbum paragogicum ὥρεῖζεν. Hesych.
ὥρεῖζεται, καλλωπίζεται. ὥρεῖσμιρῆ, καλλωπισμῆ. Quia verò ὥρεῖ
est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcerri-
mi, hinc ὥρεῖ est ἀκμάζων, in ætatis flore constitutus. In ἱερῷ
v. 695.

Ὡρεῖ δὲ γυναικὸς ποῖν ποτὶ οἶκον ἄμαρ.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκες] Interpretes: *Musa aureis mitris re-
vincte.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornata.* Ἀμπυξ est ἀν-
δήμω, τελεχίδωμος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum co-
ma redimitur. Homer. Iliad. X, v. 468.

Τῇδε δὲ ὑπὸ κροτὸς χεῖ δισμῶτα σιγαλόνηται,
Ἀμπυκῶ, κεκρύφαλοι τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀνὰ δέσματι.

*Longè autem à capite fudit splendor fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum.* Ubi breviora Scholia Didymi, ut credunt
vulgò: Ἀμπυκῶ κρόμω πρὸς τὴν κεφαλὴν, ἀνέχοντα τὰς τέχνας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνὰ δέμω. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
religabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

*Simulavit animum mitræque capillos
Presserat.*

Juven. Sat. III. v. 66. *Ite quibus grata est picta lupa barbara mitra.*
Ple.

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis αἱ χερσίνης non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ a Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero σφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καὶ β' αἱ μὲν κεφαλῆς σφάναις ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεμπῆς σφάναις ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superius πλεμπή ἀνὰ δίσμῃ. Σπφάναις autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Eliani Ποικίλ. Ἱστορ. Lib. I, c. 18 cognoscimus: Πῶς δὲ ἡ δίσμῃς ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῇ κεφαλῇ σφάναις ἐπιτίθεντο ὑψηλὰς. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim σφάνη limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnae σφάναις dicuntur.

v. 925. Ἀ' χερσίνης] Miror unde in recentiores editiones irrepsit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore Heiniana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, ἐχέρσινης, quod rectè exponunt antiqua Scholia πλὴν θόρυβον ἐγείρουσαν. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit ἐχέρσινης, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir nunquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur Ἐχέρσινη. Synonymum esse ἐχέρσινης, ἐχέρσινης. Ἐχέρσινη Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. Ἐν φιλότῃ μιν γῆσαι] Legendum est ἡ φιλότῃ μιν γῆσαι, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ἡ φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἦτορ τῇ Ἡφαιστῷ ἐκ μόνης Ἡἷρας ἔπει. διὸ καὶ τῷτο σήμερον. Ὁ δὲ Ὀμήρου ἐκ Διὸς καὶ Ἡἷρας. Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. ideoque & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἡἷρα δὲ χερσὶν ἑὸν ἔχον. Ἡφαιστῷ. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur Ἡἷρας υἱός, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβον] Malo vertere Terrorem, quàm cum Interpretibus, Timorem. Sequitur enim Δεῖμος, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐν πίνι δῆμος] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐν πίνι δῆμος, ut superius v. 538. ἔσθον πίνι δῆμος, intestina cum pingui adipe. Κρήτης πίνι δῆμος, Creta pinguis adeps, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομυμηδῆς Ἀφροδίτη] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηπέλει νύχτι] Archilochus emendat μύχτι, quasi agerem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῇ νύχτι, exponentes αἴφῃ, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnvigila* dicitur Plauto, Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

*Quid tu Veneri pervigilare te vouisti, Phadrome?
Nam hoc quidem hanc multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSI

INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëtæ institutum probatur.*

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525

Nobilissimo Amplissimoque Viro

IANO DOUSÆ,

Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientie amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimærio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι ἀγέλων ἡ ἰσογία ἐρχεῖται, ἀλλ' ὁπισθὺν πρὸς ταῦτα δέι. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cùm omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maxima sit dementia. Antiquissimi Philosophi cùm in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cùm acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cùm virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλικόν, quàm quæ ad τὸ περικλυτὸν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Therfitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantifecit, ut etiam παυδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,
cujus

cujus periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripidem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse ostenderet, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim me hercule, utrum inferior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreñtet, reliqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus videtur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogantia proveci sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam adverso Genio nati, ut ab omnium judicio pendeamus, in Ἑρμῆος καὶ Ἡμετέων libris, in quibus divina fuisse antiquissima sapientiæ mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò, utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præclaram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ profundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quanta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philosophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est: ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare, nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrinæ & τῶν ἀπολαύσεως causâ. Scriptum hoc quaecumque, nomini tuo, Nobilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum meorum primo. Quis enim tali amore quemquam umquam est prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie terrarum usquam, cui amplius debeamus? Quod siue Musarum, quas tu deperis; siue nostri causâ à te factum est, in solidum tene-mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimaui, quæ de περὶ τῶν βιβλίων hujus libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de scopo, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem omnium disputavimus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-ctam tanti Poëtæ auctoritatem conservare, meam verò infantiam nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, & nos amare perge.

DANIELIS HEINSII INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΨΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΨΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quilibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tam ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione deterrire possit. Et enim verò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία πρᾶξις, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tereret, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hic & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occulte, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina, cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi a summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insunt, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quam par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumero aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, facile transigentur. Horum enim omnium non minus quam ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitatis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem; quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo merito ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *li, quos dixi*, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascreus, Menocrates Ephesus. Caius Plinius Procermio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo precepta Agricola pandere orso, subsequensque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus: Γεωργίας πῶτε ἡ ἀριστοῦτης Ἰσχυρίῳ, ὅδ' Βασιάνῳ ἀνέη, ἡ Σερπυλλικῆς, ἀλλ' ἤλιθ' αὐτὸς καὶ σελλίῳ θάλλεσσιν, καὶ ὁμόροισι τρέφοντις, καὶ ἀνέμοισι διαπνέοντις.* Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

PRIMUM itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars et si pluribus infra confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia alterò posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quaeremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri ἑ Εἰργων dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëtâ, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & iudicium alterius & auctoritas: nec ea cuiusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: *Εἴη δὲ γεωργικῶν ὄροντες, καὶ παρανέστις γεωργικῆς, καὶ ὅσα περὶ Πλούτων καὶ ὅσα περὶ καυρῶν ἀρόγες, καὶ αἰμήτες καὶ πλῆ, καὶ ὅλας ἑ ἄλλων ἀπάντων.* Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παρανέστις γεωργικῆς, seu potius γεωργία. Partes ejus sunt περὶ Πλούτων, περὶ ὄροντες, περὶ αἰμήτες, vel περὶ καυρῶν ὄροντες, περὶ καυρῶν αἰμήτες. Quod si παρανέστις γεωργικῆς totum sit, quaerendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλῆς se habeat ad πλῆ γεωργίαν, sicut ἀρόγες, αἰμήτες, & partes reliquæ. At contrâ, sicut καυρῶν αἰμήτες, καυρῶν ὄροντες, vel simpliciter, ἀρόγες, αἰμήτες, pars est γεωργίας; ita καυρῶν πλῆ, vel ναυπλῆς (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-

considerationis, partes sunt ἑρμῆς . Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an $\tauὴν \text{Ἑρμῆν}$ in his libris in inscriptione, $\kappa α τὰ τὸ \text{κέραιον}$, an verò $\kappa α τὰ γ λ ῶ σ α ν$ sumatur: de quo infra, de inscriptione cùm loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

Secunda quæstio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quàm de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quàm de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quæsito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæcenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustra futurus est: cùm ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manilio

hio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam variis cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrasque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Infitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Ἑργῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἑργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, Ἀρκτῦριν δ' ἐσίδῃ πεδονήσιν αἰῶς,
Ὡς Πέρην, εἴπῃ πάντας ἀνιόντας αἰῶνι βότρυς,
Δοῦξαι δ' ἐλπίρ' ὅπως τ' ἔργα καὶ δῖος νόμος,
Πίσπῃ δ' οὐρανίῳ, ἔκτῃ δ' εἰς αἶγνα ἀφύσσει
Δῶκε δ' αἰνέσει πολυμήτι.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius aetheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tisbenia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitæ patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter αἰεὶ σκῆψας αἶνε. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat *Stercoratio*. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hæcenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Ægæa* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

EVia nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργία*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primum *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ μανυφαντία*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitiâ conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alte Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *ἡ δαιμονία* vocamus: paullo aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proxime acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomice partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest, quam planè excludit Poëta: ea est Foeneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῷ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικῷ accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullius.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Justitiámque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμητικῷ permanisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θομαικῷ fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομείν: ab eo alibi, οἶκον δὲ θείας. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν ἀνθρώπων, γυναῖκες τε βῆν τ' ἀρσῆρας.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto; & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Εἰδομένης δὲ ὅτι οἶκον μὲν τὸ ζῶντος ἐν αἵματι τὸ δὲ πολὺ δημιουργοῦ φιλεῖ, ἐδιδόκει τῷ γένει ἀποκαταστάσει τὴν πάλαιον ἐκείνου, καὶ τὰ πρὸς τὴν οἰκονομίαν. Χωρὶς μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενον, καταλείπον τὴν γένεσιν, ὅτις ἐξ ἡς ἴδου. Χωρὶς δὲ αὐτῶν πεποιθὲν οἱ θεοὶ λόγοι ἄλλοι τῶν λόγων Θεογονίας. Χωρὶς δὲ αὖ ἀφαιρῶν τὰ εἰς τὸ βίον, ἔργα τε ἀδραστία καὶ ἡμέραν ἐν αἷς δραστήων.

C A P U T V I.

CUm suprâ totum hujus libri subiectum in duo diviserimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum; & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία. quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μελοποιίαν, sub qua nos paullo aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς ποιητήμασι. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μελοποιίαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem *Παιδίας* simpliciter, *αὐτὴ διδασκαλί-
ας* sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poë-
tarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullo
arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet
vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: al-
teram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam priva-
tam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, &
circa *τὴν αἵσιν* occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mo-
res complectitur. Utraque *ωφελῶν πρὸς τὴν βίαν* ambiguè à Veteribus
dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo
pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè
quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat
liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumi-
tur argumentum: in quo antiquissimum *παιδίας* usum videmus,
quæ etiam *διδασκαλία* appellata est. Cujus institutum est, *ἡθικὴ πε-
ρὶ βίης*, non *εἰρηνομικὴ*, multò minùs *μαχητικὴ*. Ejus propositum est,
ut antiqui Poëtæ verbis utar, *εἰπεῖν πρὸς ζωὴν χρήσιμα*. Nec dubium
est, quis hinc *διδασκαλοὶ* Comici dicti sint & Tragici, qui illud pri-
mò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Co-
mœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' φανὰ Δούροιο, καὶ νῆρ' ὁ πᾶν καμωδίας
Εὐρὺν Ἐπίχαρμοιο.
ὦ Βάκχε, χαλκὸν ἴω ἀντ' ἀλαθινῆ
Τὴν ὡς ἀνέθηκεν
Τὸν Σοφοκλέους εἰδρυτὴν παλαιῆς πόλιν.
Οἱ ἀνδρὶ πολίται.
Σαρδὸν ᾗ εἶχε χρημάτων μεμεταμύους
Τελεῖν ἐπὶ χεῖρας.
Πολλὰ ᾗ πύτταν ζῶαν τοῖς παισὶν εἴπε χρήσιμα.
Μαγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζῶαν εἴπε χρήσιμα, & quidem παισὶ, qui Oeco-
nomiæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet,
Politiciæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comico-
rum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docue-
rant πρὸς ζωὴν χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
dia, ad quos πρὸς δρᾶματι καὶ eorum inventionem, ut ex voce *δρᾶν*,
quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, pro-
priè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem
illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) *Μαλοποιίᾳ*, id
est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica
utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo,
de virtute egerunt, quæ ad hanc *παιδίαν* spectabant, *ἄσμεται* καὶ *ἀδ-
μήα* dixerint. Unde Thaleris *ἄσμεται*, & aliorum ferè omnium à
Laërtio citantur: quæ *Carmina* à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, *αἰδέμεθα* dicebant, id est, *Carmina*. Sic *αἰδέμεθα* Thaletis illud extat:

Οὐκ ἐν πολλῇ ἔπη φρονίμως ἀπιφύνατο δόξαν.

Chilonis:

Εἰς λιθίαν ἀχόναν χερσὶς ἐξιστίζεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, *αἰδέμεθα*, five *ἀσμεθα* habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in *αἰδέμεθα* de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò *πὲρ αἰδέμεθα*, additque, *nobis ut Carmina dicunt*, id est: *ὥστερ ἐν τοῖς αἰδέμεθα ἢ φιλοσόφων ἢ πάλαι γράφεται*. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, *Aleam fuge*, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo *ἔργων* tractatur: nimirum, *νέμεσις* & *παρρησιαὶ ὑποβήκαι*. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in *διδασκαλίᾳ*, καὶ *ποιηταῖς*. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγγοῖσι

Εἴ τι δίδασκαλῶ, ὅπως φροῖσι, τοῖς δὲ ἡβῶν ποιηταῖς.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim sua, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus *ἐπιδορυχῆς* παιδείᾳ maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox *σοφὸς* Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ *σοφὸς* Ἡσίοδος, ὁ *σοφὸς* Ὅμηρος, ὁ *σοφὸς* Ἀρχίλοχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, *Ὡς γὰρ*, inquit, *ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῖσι μὲν οἱ σοφοὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάται, καὶ πόρρον ὑδαμυγίας*. Paullò post. *Τὴν δὲ ἢ σοφωδῶντες Ἀρχίλοχος ἀλάπτει ἐλεπίον ἐξέποθεν, περιελίαν καὶ πικρίλιν*. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τ' αἶμα χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγὸς Græci, Athenienses αἰσχυροὶ, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνεῖς & αἰσχυροὶ dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Αἰσχυροὶ sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd formosus esset, absque αἰσχυρῷ, primo Socratem adire ausum fuisse: Ε'φ' ὅτιν ἦδ' ἔτι ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ, inquit, θαυμάσιον ὄσιν, ταῦτα ἐμὲ διαγοῦναι, ὅτι ἔσσι εἰσὼς αἰσχυρῷ μόνῳ μετ' αὐτοῦ γίνασθαι, τίπτε δ' ἀποπέμπει τὸν αἰσχυρὸν, μόνῳ συνιγναισθαι. Et in Charmida: αἰσχυρὸς ἔφη λέγειν, καὶ καλεῖται αὐτὸν καὶ ἄλλοι παρὰ τὸν αἰσχυρὸν, καὶ ἔφη καλεῖται Χαρμίδην. In cujus vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci αἰσχυροὶ, Lib. *Æneid.* 5.

At pater Æneas nondum certamine misso,

Custodem ad sese comitemque impubis Iuli

Epitidem vocat.

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικῆιον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odyss. γ. qui αἰσχυρὸς ab illo dicitur. Idem παῖδων & δυνεῖς postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰσχυρὸς, αἰσχυρὸς, καθαρεύων, καὶ ἐπὶ ποιητῆς, καὶ ἐπὶ ῥητορῆς, ὁ δυνεὺς παῖδων. Manifestè αἰσχυρὸν δυνεῖν exponit. Quid verò sit δυνεῖν παῖδων, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνεῖν, παῖδων, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰσχυρὸν illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, δυνεῖν, interpretati sunt, quò respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cum αἰσχυρὸν, παῖδων interpretatur, quàm quò diximus. Idem Hesych. Αἰσχυρὸς, ἀεικῶντοι, ὀνομαστοί, ἢ δυνεῖς. Eustathius; πρὸς δὲ αἰσχυρὸν τὸν δυνεῖν παρενόησαν, ὡς αἰσχυρὸς μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰσχυρὸς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobabat Didymus, seu quicumque est, cujus breviam in Odyssæam Scholia habemus. τὸ ἦδ' ὅτι οἱ αἰσχυροὶ φιλοσόφων τίξιν ἐπὶ τῶν ποιεῖν δὲ κακῶς νοήσαντες τὸν δυνεῖν ἀπέδσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰσχυρὸν δυνεῖν esse dixerunt, τὴν τίξιν respexerunt: non autem τὴν τὸ σώματι λώβην, id est, munus, non privationem corporis: quamobrem errat Eustathius, qui δυνεῖν exponit, τὸ αἰσχυρὸς μὴ ἔχοντα. Nam cum αἰσχυρὸν illum Veteres δυνεῖν exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cum παρθενικὰ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικῆιον non modò occupant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. 111. conqueritur Plato, διαφθαρείτω τὸν παιδῆιον ὑπὸ τῷ λώβῃ.

ἡρώδης ἐὸ δαιμονίαν τὴν Μελίχλιν, ἐπὶ πένθινον ὑπὸ γυναικῶν καὶ ἐνέχων παρ-
 δόθοντας αὐτῶν τὴν ἡμέραν. Apud Græcos & Romanos cum obtinuit hæc
 corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quam Homericus αἰδὼς, quam-
 vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissi-
 ma Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec foemina servas!

Εὐνέχης igitur & ἀπάδωνες, ὡς ἀπὸ Hefychio dicuntur, non quod
 Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones
 obtinuerint. Illi enim sunt qui postea a Nasone, Propertio, Plauto
 & reliquis *Custodes* dici coeperunt. Apud antiquos certum est, con-
 tinentiæ magistros, quamvis integri essent, ἐνέχης dictos esse: quod
 nomen temperantiæ est, non foeditatis. Causa hæc est. Vetusissimi τὸ
 εὐνὴν ἔχων intemperantiæ directè opponebant, cuius partes omnes
 ἀνέχων dicebant. Unde illud apud Comicum, ὕπνῳ τ' ἀπείχεσθαι καὶ ἀνέ-
 χων πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
 perantiam & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀνγλασίαν Philoso-
 phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. vii. c. xi. ἵπν ἐμ-
 πόδιον τῆς φροσύνης αἱ ἡδοναί, καὶ ὅσα μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον οἷον τὴν τ' Α' φρο-
 διαίων. ἡδοναί δ' ἀνακαταί πρὸς τὴν αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζειν, καὶ
 μωροφύειν dicebant & ἀφροσύνην, & apud Comicos συνάμωργοι sunt οἱ κατω-
 φροεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
 factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ Α' φροδότην
 nihil aliud esset, quam ἡ τὴν ἀφροσύνης ἀρχὴ. Καὶ μᾶλλον δ' πάντ'
 ἐστὶν Α' φροδότην βροτῶν, καὶ τὸν οὐκ ὀρθῶς ἀφροσύνης ἀρχὴν θεῶν. Hinc hu-
 manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φροσὶν, inquit, κέρχον ἀγαθῆς,

id est, ad verbum, εὐνὴν ἔχουσα. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
 σωφροσύνην integrum vocet:

——— & integra

Tentator Orion Diane,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, casta, & ut Homerus loquitur, φροσὶν ἀγαθῆς κερχ-
 μένης. Sic integrum opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretésque suras

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit asas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ
 πῆξιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
 phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
 rum testimoniis abstinemus, & ad institutum nostrum pergemus.
 Et certè omnis ferè vitii nomine τὴν ἀφροδισιάζοντα notabant Veteres. Sic
 ἡ φροσὶς à Comico rei Veneris intemperantia dicitur, & ὁ βροτῆς maritus

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Cautum igitur in morem qui *μνηλατῶντες* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis apprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem agit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilasando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur, quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunctum. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἑρῶν meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

———— sed proximus illi

*Hesiodus memorat Divos Divumque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniaque immensa volitantia numina munda
Quin etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὴν λογικὴν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὴς Δαίμονες, qui in ἐπιθυμητικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴ πρώτης τὴ θεῶν δυνάμειος, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëtâ appellantur. Eò spectant illa.

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μετὰ τὸν Δία βυλάς,
Ἑὲλοι, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ μὲν φυλάσσουσιν τι δίκας, καὶ χέτλια ἔρχει
Ἡ ἑρμῆς ἰσχυρόν, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλευρόδοται.*

Item:

*Τεῖς δὲ μύελοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοδοπιῆ
Ἀθάνατοι Ζεῦος, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ μὲν φυλάσσουσιν τι δίκας καὶ χέτλια ἔρχει
Ἡ ἑρμῆς ἰσχυρόν, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κατὰ μέρος* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum ostendit.

ostendemus, quemadmodum in *Θεογονίᾳ* de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum *θεοὶ τ' δαιμόνιοι, θεοὶ τ' ποταμῶν θεοὶ*. Quod quidem *πρωτέρως* omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive *αἰὲς λογικόν*, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quod *volare* eos dicant, deinde quod circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *totum mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos *φαιτῶντας*, ab altero *ἐπιχθόνιας* dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò *φαιτῶντας* eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius *ποταμοὶ* dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium *Præparationis Evangelicæ* Lib. IV.

Ὅσοι δ' αἰμὸφ' ἰαῖαν ποταμῶνται αἰὲν ἴασι,
 Τοῖσδε φόνε πλῆσις πάντῃ περὶ πλῆσις βαμῶν
 Ἐν περὶ βάλαι δῆμας δύσας ζωῆς ποταμῶν.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volantia* tantum, id est, *ποταμοὶ*, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis *πλάτων γένος* dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud *φαιτῶντας* ad verbum exprimit, & *αἰλιδοῦνται* *θεοὶ*, & *κυλιδοῦνται*, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: *Τὸ γὰρ ἢ πέντης, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζου, θεῶν ἴσιν, ἢ πάλαι τ' θεῶν. τὸ δὲ γὰρ πλάτων ἐν ταῖς ἀσκήσεσιν ἀληθικόν ἐστι τ' αἰλιδοῦνται εἰς ὕλιν, ἐμπάσις & φιλόπῃον*. Eadem ratione eos & *ἀληθικῶς* dicebant, quod loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. *ἀλλ' ἐν τῷ τόπῳ οὐκ ἔχοντας*. Eadem ratione οἱ *πύλας* dicebantur: quod humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, *ἀεὶ ἐλπίστας τ' μεγάλαι θεῶν βασιλείας ὀφθαλμοί*. Secunda proprietas est, cum *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod *χθὼν* & *γαῖα* Hesiodo & aliis: unde *ἐπιχθόνιας*, & *φαιτῶντας ἐπ' αἶαν*, & in oraculo *ποταμῶνται αἰμὸφ' ἰαῖαν* dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis *ἡῖρες χθονὸς* dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui *ἐγκρομῖες* *θεοὶ* dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi *μύελοι* expressit, aut *πῆες μύελοι*. quod Manilius esse *αἰόεσιν* ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres *ἐπὶ χλιδασμῶν* referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύελοι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud *πῆες μύελοι* exponebant *πάντες*: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: *ἢ μὲν μύελοι δηλοῖ τ' πάντες τ' δαιμόνιοι αἰεθῶν, ἐν δὲ πύλας δαιμόνιοι τὸ δαιμόνιον γένος*, & plura quæ eò spectant. De iis egisse

primò

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογικόν, in libro Περὶ τῶν ἐλλοιπότητων χρησίων Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καὶ περὶ τῶν καὶ δια-
 εσφάτως πρώτως ἐξήγαγε τὸ λογικὸν πᾶσι καὶ γένει. Ζεὺς, εἴπε δαίμονας
 πολλὰς καὶ αἰαθὺς, εἴπε ἥρωας, εἴπε ἀνθρώπους, τὸ ἡμιθεῖον εἰς ἀνθρώπους δι-
 κερθέντων. Constituit igitur κατὰ μέρος horum librorum τὴν Δαιμονολο-
 γίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur verse-
 tur; id quod brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum es-
 set, à parte libris inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi in-
 ter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τὸ Ἔρ-
 γον in conviviiis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notan-
 dum venit, de quo infrà agimus, non in libros distinctum fuisse hoc
 scriptum, sicut hodiè circumfertur, quod valdè recens est, sed in
 partes suas. Apud Plutarchum In Sympotiacis, citharœdus qui hæc
 Hesiodi canebat, cum Homericò Rhapsòdo certat: citharœdus ab eo
 versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἔλω. Quod carmen περὶ τῶν ἐρίδων fuit.
 Rhapsòdus verò ab illo Homericò, Ζεὺς δὲ Ἡρώ οὐκ αἰσέει καὶ κατὰ γένος
 ἄλλοχόν τε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen περὶ τῶν ἐρίδων sequitur Pan-
 dora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est παρθενία &
 aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Pe-
 riodi, seu pars illa quæ πρὸς λήξιν continet, usque ad τὴν ἐξόμνησιν τῶν
 ἡρώων, quæ ibi desinit, Μηκέτ' ἔπειτ' ἄφελον ἔγω. Prima λήξις est æta-
 tis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, παλαιὸς anti-
 qui, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minimè insolens
 erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρίκλειαν, vel λυτῶν
 vel ἐρκίων ἀφάριστον, vel ἐρκίων κατὰ χροῖον, Odyssæ, Κυκλώπειαν & το-
 κύαν, & quod plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro
 obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπώλησις dicitur, quòd ibi dixerat
 de rege Poëta, ἐπιπώλεται εἰς χάρις ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χολιασά-
 πολλαχῶς μέμνηται καὶ χωρὶς πρὸς περὶ οὐδὲν τῶν ἐπιπώλησεως οἷον ὅτι φησὶν ὁ
 ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπώλει, ἦρουν ἐν τῇ Δράφωδιᾳ: & paullo post, ἐπι-
 πώλησις δὲ καλεῖται ἡ Δράφωδις, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπώλεται εἰς χάρις ἀνδρῶν
 ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distin-
 guere: sicut Βοιωτία Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum
 memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν pri-
 mum τὸ Ἔργον vocat Manilius, quòd ex illa parte pieraque depen-
 deant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quod ad Oeconomiam,
 quàm πρῶτον ποῆσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem
 comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis
 limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐπιπώλησιν & πολυμύθον nomen
 incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo
 solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γνησίον.
 Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in
 partes Hesiodi παρενέειχα dividebant: quod antea fecerant οἱ περὶ τὴν λυ-
 ρὴν ἀδαντες. Primum enim Scholiorum argumentum παρενέεισις fuit.
 Athen. καλλὸν δὲ πάντῃ ἐνέμειζον, τὴν παρενέεισιν τε πρὸς καὶ γνώμῃν ἔχοντα
 δεκτικὰ

δαρδανὸν ἡγεμόνα ἐκ τῶν βίων. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod *καρτίαι* inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΩ.

CAPUT VIII.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem *Παιδείαν*, five docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant *Παιδείαν* explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, *Γεωργία καὶ πλῆρες*: finis utriusque idem ἡ κλῆσις. A præcepto inchoat, desumpto à divisione τῶν ἐργῶν: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τῶν ἐπιτηδίων πόρον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆρες, qui è terra petitur, & designatur per ἐργὰ βωῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆρες, qui sub se comprehendit τὸν πόρον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait. causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τῶν ἀπειτυγῶν τῶν Διὸς. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque ad eò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præcipuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur, sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ hīs libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ *παρασκευῆς*, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuiebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industrie suæ, hominûmque *πονηρίᾳ* permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τῶνδε, τοτὶ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐμπροσθεν παρεδίδου, καὶ συγκυκαλεῖ, τοτὶ δὲ αἰνεῖται, ὅταν αἱ ἀνθρώποι *ἐκαστοὶ* αὐτὰ μάλιστα εὐλάβῃσι ἤδη χροῖται. τὸ δὲ πάλιν αὐτίκῃσι ἐκ πᾶσιν ἀνέλκει. Ζῶντες δὲ, καὶ φρονέοντες εὐλαχέως οἱ *ἐκαστοὶ* συναισθησάμενοι αὐτὸς κατ' ὅρα. τῷ δὲ αὐτῷ τὸ ἀνέκτατον ἔσθαι, ἀλλὰ τῶνδε ἐκ ἀνάγκης ἐμφυτοῦ ἔσθαι. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, flectique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem *ἐκ τῆς *ἐκαστοῦ* βίης αὐτομότητος*, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuiebant: quæ vita excludebat τὴν *ἐκαστοῦ* ἀνθρώπου ἀνθρωπινὰν: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ *ἐκαστοῦ* multò feliciter, agebat: ideòque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, Τόσ' ἂν *ἐκαστοῦ* ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομότητος *ἐκαστοῦ* βίης, ἀλλὰ τὸ πᾶνδε ἔσθαι, inquit, θεὸς ἑνὸς αὐτῶν, ἐπιστῶν, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipse aiebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τῶν *ἐκαστοῦ* Δαίμονων. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τῇ *ἐκαστοῦ* βίης αὐτίκῃσι statuiebant, sub altero τὸ ἀνέκτατον, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ *ἐκαστοῦ* ἀνθρώπου καὶ ἐπιθυμίας. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus κατέπλεον βίαν dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν οὐκ ἐστὶν, ὅταν ἐρίῃσι, καὶ δὲ τὸ ἐπιθυμίας ἐπὶ ἀνθρώπων, δὲ ἑαυτῶν πᾶσι τὸ πᾶν διαγωγὴν καὶ τὸ ἐπιθυμίας αὐτῶν αὐτῶν ἔχει. Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desit, sibi ipsis illi prospicere, suisque curam gerere conati sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡμερικῆς sunt: quarta sub θυμικῆς, quinta sub ἐπιθυμικῆς. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupiditas, quam sequuta est judicium iniquitas, quæ ignorare ait, Ὅσος ἐστὶ μολάχῃ τι καὶ ἀσφιδίῳ μόνῳ ὄναι. id est, quàm facile olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡμερικῆς collocarim, quartum sub θυμικῆς, causa hæc est, quod Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis; ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μῆλιν ἱπὶ Ὀιδιπέδῳ, & Trojani, qui Ἑλῶνς ἱπὶ ἠνδρομάχῃ, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Phorii Excerptis: Θυμὸς δὲ ἀνδρείου πολυτείας τὴν ἐπὶ πολέμῳ καὶ μάχῃς; καὶ ὡς ἐπὶ πᾶσι φάναι, τὴν πόλιν ἀνδρείῳ καὶ δόξῃ ἀγωνιζομένη, οἷον γυνὴ τὴν ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς ἐκείνης ἡρωικῆς ἀνδρείου. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio: Sicut ex ἡμερικῆς factum erat θυμικόν, ex θυμικῆς ἐπιθυμητικόν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικῆς ἡμερικόν, ex ἡμερικῆς θυμικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περίοδος lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quod non aut prius natus fuisset, aut serius; ante τὸ ἐπιθυμητικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡμερικόν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies cælum demittitur alto.

Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,

Casta fave Lucina.

Habes τὸ ἡμερικόν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

Pauca tamen subeunt pristina vestigia fraudis,

Qua tentare Ithetis rasis, qua cingere muris

Oppida, qua jubeant telluri insidare sulcos.

Habes τὸ ἐπιθυμητικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe ἔς θυμικόν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera qua vehat Argo

Delectos Herons: erunt etiam altera bella.

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν ἐπὶ ἡμερικῆς. Exitum sive terminum ἔς ἡμερικόν Maro ultimam aetatem Sibyllini carminis vocat: quod τὸ ἡμερικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

atus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, ceteras Pater Divus fuit, natione Cætanus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus; ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναστῆναι τὸ ἐπιτηδευματικὸν καὶ πόνον καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμιακῷ erat. Postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τῶν ἐπιθυμιακῶν, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγνηῖς, modò γήϊνους vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ἐκ τῆς ἀλλοιογίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem fiebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo altius, ne genus interiret. Horum igitur γηγνηῶν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituebant nobilius quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, γένετον, λήξιν, sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallems, βίον, πλόντιν, μῦρον id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμόνων, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίους, constituent. Secundi, τὰς ἐποχθονίους. Tertijs sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles πείγεια ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἐργαία, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθερία, quos Dæmones appellamus: ὡς τὰ μὲν πρῶτα, inquit, λογικὰ ἐργαία πὶ καὶ θεοὺς καλεῖται. αὐτὰ δὲ ἡ μετ' ἐκείνων τὸ σύστημα ἔχειν ἴλαχε χώρα, λογικὰ αἰθερία πὶ καὶ ἀθανάτους δαίμονας ὀνομάζει. τὸ πὶ συμφορήτων ἀνθρώποις ἐρωτώμενος πὶ καὶ ἀγέλας ψυχορδίας. τὸ δὲ αὐτὸ πρῶτον φῶλον τῶν πλόντιων τάξιν ἐπὶ χεῖν, οὐς πείγεια πὶ ζῶα καὶ ἀνθρωπίνους ψυχὰς, καὶ (ὡς αὖ ἐπὶ Πλάτωνι) ἀθανάτους ὀνομάζει ἀνθρώπους. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantū constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμερον γάρ ἐστι τῶν τε περὶ τὰς περὶ τὰς ἐπιστάτας ἐπὶ τῶν τῶν παιδῶν ἵνα φῶσιν, ἐκ τῶν πλόντιων αὐτῶν, κειμένων δὲ ἐν γῇ πάλιν ἐκείνους ἐκινεῖται καὶ ἀναβιβάσκει ἐπὶ τῇ τροπῇ, συνανακυκλωδὲς εἰς πάντα τὰ γένετα, καὶ γηγνηῖς δὲ κατὰ τῶν τῶν λόγων ἐξ ἀνάγκης φθορῶν, ὥστε ἔχειν τῶν μὲν καὶ τῶν λόγων, ὥστε μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῦρον ἐκείνην. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinaret conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, qua semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀἴων divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀἴων constituat Poëta, & εἰδὴ λογική. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαιμόνι. Repetit enim paullò post hæc de iisdem:

*Τὸν δὲ μύεταί οἱσι ἐπὶ χθονὶ πελοδοσίῃ
Ἀθάνατοι Ζῆνός, φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.*

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribúsque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαιμόνι γὰρ ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πελοδοσίῃ eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium πελοδοσίῃ horum librorum fecisse τὸν Δαίμονα, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἰδὲ πλὴν διαγωγῆς καὶ τῆς ἐπιμελείας αὐτὸς αὐτῶν ἔχων, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῷ τῷ Διὶ πρὸς αὐτοὺς πρæsidium haberent nullum, cœpit hominum ἀσφάλεια paullatim sibi prospicere, donec tandem τὴν πύρην invenit, quod πύρην Plato ἀσφάλεια interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, sive vivendi facultatem. Hac audaciâ cum pœnam meritis Prometheus, hoc est, *stulta hominum ἀσφάλεια* esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τῶν ἐπιτάγης καὶ οὐκονόμος. Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλάτῃ, nimirum, καὶ πῶς præficiabant Veteres. Horatius Lib. 1,

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominatus aqueris*

1 Quicumque

*Quicumque Bithynā laceffit
Carpathium pelagus carinā.*

Dominam enim æquoris vocat, non quod mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quod navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῆς πόρεως, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅταν δὲ τὴ πάλαι λιχθέντα παρὰ θεῶν δῶρον ἡμῶν διδώρηται μοι· αἰνεσιμίας διδασκῆς καὶ παιδείας. Loquitur enim de ætate hac, quā Pandora fuit nata. Quotiescumque autem παρὰ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὴν τύχην intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχερά, inquit, τῆς ἀγαθῶν, Διὸς δῶρον κέκληκε, πλῆγες καὶ ὀρθαί, καὶ πάντα ὅλως τὴν ἐκτός. Oeconomicae ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύμενον.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παντοεργίαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνεύμενον ἐκείνο τὸ πλῆγες κέκληκε ἔχει ἄλλ' αἰετός, ὅσην ὀπώρας αἰεὶ θαλάσσης μετὸν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσι γῆ καὶ πᾶσι δὲ θαλάττῃ, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμνῆες, ἀφθονία καὶ ῥύθνη ἐπιχειρή. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὴν πόρεν, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τὴν πλῆγην, id est, terræ opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τὴν ἀρχαίον πλῆγην desisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomicae partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navī gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponabant. Unde illud: Αἰψά κε πηδάλιον ῥῆθ' ὑπὲρ καπνοῦ καταβέβη, & Πηδάλιον δ' ἀεγρὸς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμνίσταλ'. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomicae rationem Hesiodus designat, τὴν πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πόρος, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hæc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hic Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ πρῶτον ἀντιθέσθαι

Ἐργα βαῶν δὲ ἀπὸλοιβὲ καὶ ἡμείωνται ταλαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βαῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomizæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὸν Πανδῶρον præfixit. Neque alia causa est, cur τὸν Τύχῳ Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδῶρον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Καίρι πάλιν κρείσσει Διὸν, τῆσφιν τε καὶ ὑγρῶν,

Υγρῆς καὶ τῆσφιν, τῶν καὶ παλάμοισιν αἰερεῖς

Τῇ μὲν Ἀμφαλθείης κίρκος ἀγλαὸν, ἔθαρ δ' ὄρνιθες

Εὐφραδίης μίτρα σῆμα, πρὸς ταχύνουσι βέλτερος,

Ἀμφότρῳ ταχύνουσι καὶ ἀνθισιν ὅσα πὶ γαῖα

Εἰσενεῖ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύουσα ἔρση

Πηδάλιον δὲ ἐτέρηφι τῶν σῖθεν ἀμφι Διάνη

Πολλὰ παλαιήναι ἐφύσαστο βιόλια φαντῶν.

Ἡ δ' ἀνακλειόμεν τε μέγιστον κόσμον καὶ δροχὴν

Σημανέσιν ἠγῶντο. Σὺ δὲ εἰσαλὴν Διὸς ἦοδα.

Εἰσαλὴν Διὸς ἦοδα. Τύχῳ δὲ σὲ φασὶ καλεῖσθαι

Νηρόν τ' ἐο βένθεσσι, καὶ Ὀκεανῶν γέροντι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ γαργία, & qui ex ea ὁ πλεῖς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρ. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὸν πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre τῆσφιν protendere dicit, & πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisiōne cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ *ἔργα* dici ab Hesiodo infra ostendimus, *ἑρμῆσι* quamdam mulieribus attribuit: ita vocat *τὴν παλαστέρην*, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit *τὴν ἔργα*, in *μαρτίαν*, quæ viris & *παλαστέρην*, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò *τὴν παλαστέρην*, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi *χάρι* dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim *χάρις* quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est *ὁ ἐμπορικὸς θεὸς*, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomizæ parte committuntur, præses. Quòd autem ille *Διαιτὴρ* à Poëta dicitur, causa est, quia secum *τὸν διαιτῆρα λόγον* habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, *ὁ ὀψορικὸς λόγος* est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quòd confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam *Πειθὺς ἀδελφὴν* dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam *Προμηθεΐας θυγατέρα* vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: *ἀλλὰ μᾶλλον* (de Fortuna loquitur) *Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴν, καὶ Προμηθεΐας θυγατέρα, οὗς ὁμοῖα λογῇ Ἀλκυμῆν*. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam *πῆρς νοητὴς*, Poëtæ ubique *ἀνθρωπομορφῶσι*. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est *τὴν ὑπέρβειαν*, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Pœna audaciæ illius, quæ *τὴν ὑπέρβειαν* illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum *τῇ Προμηθείᾳ* pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, *Τύχην*, an verò *Σοφίαν* appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto *αὐτὴν τὴν ἁνθρώπων ἡμῶν καὶ φέρουσιν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν*. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epimetheus *Ἐπιμηθεὺς* Διὶ accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat. Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad eandem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De Fortuna. *Ἡ πε καλῶς ὁ Ἡσίοδος Περιηθεὺς τῷ Ἐπιμηθεὺ παρακαλεῖται, μὴ ποτε δῶρον δέξῃ παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν, τὰ τοχρηφὲς λέγων καὶ τὰ ἐκείνης.* Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis Hesiodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod autem apud Hesychium legitur, *Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ αἰσθητὰ τῇ ζῆν πάντα δαρεῖται.* αἶψ' ἔ καὶ ζείδωρος, sciendum est, scholion esse Aristophanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, *γῆν Πανδωρην* vocat. Locus hic est, *πρῶτον Πανδώρα δύστη λυσιγέστα καίον.* Interpres Græcus. *Πανδώρα, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δαρεῖται, αἶψ' ἔ καὶ ζείδωρος καὶ αἰησιδωρος.* Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique *πυγμαχίαις, καὶ φυσικαῖς ἀλλοτρίαις* excogitarunt: quæ cō τοῖς διδασκαλικαῖς locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non possit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima: cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam facultatem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, sine difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pandora, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reliquorum pergamus:

Κρύψαντες γὰρ ἴχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis quæ postea sequuntur, cōhærent. *Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε.* quæ est prima ad Pandoram εἰσελά. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta prædicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates: ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines *ρεῖα ζῶντες* ab Homero dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scripsit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero *ρεῖα ζῶντες*, etiam *defuncti*, appellantur, quos vulgò *μυσερίαις* dicimus. Qui ex hac Fortunæ ἀτυχίᾳ rursus, unde deciderunt. *Τὸ ρεῖα ζῆν*

ἔτι duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐτάρκειᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μαλάχῃ καὶ ἀσφόδελλῳ*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς πότῃ ζῶσιν ἀσφαρμύμους. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δωροφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῷ πόνῳ. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platoniceis *ἀδείκναις* vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητικόν*, ab altero *χαλεπόν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est: *πείσεις*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *ἀδείκναις* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *ἀειμυλὸν* hoc ævum, & *ἀγκύσιον* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petiris. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria considerata sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quod nihil quàm petere possit & appeti. Ceterum si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ ἀδείκναις, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, *ἐπιθυμία, τέχνη, ἀδείκναις*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt considerata. τὸ χαλὶν καὶ παιδιὸν est voluptas, ὁ κόσμος τῷ Ἀθλίῳ est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, ἀδείκναις actionum nostrarum describitur:

Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡμεῖσι βεβαίως
Ὡς τε π' εἰς αἰῶνα ἔχον, καὶ αἰετὸν ἴσταν.

Nisi, inquit, obfaret ἡ ἀείσμας, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπλοῦν dicebant, ἀσέβητον, ἡδονικόν, ἐπιβολαί. Posteriores, χαλεπὸν, ἀναγκάσιον, ἀρετικόν. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoræ Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰκασιμαίᾳ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. ἢ δὲ δὴ κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἰκασιμαίᾳ πὶ καὶ ἐξομολογῶ ἐπιθυμίᾳ, id est, Orbem verò rursus (postquam ex eo Diī recesserunt) fatum, ἀνάγκη socia cupiditas volubant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰκασιμαίᾳ καὶ Μοῖρᾳ dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, θεῶν πέρα μῆτις ἴδου,
 Χερὲς ἀλεξήτερας, παρατρέψασα δὲ πύτμεν
 Εὐστράων παιδίον· ἴσους δ' ἀπὸ πάντων ἀλάλκας,
 Σοὶ δ' ἄμα γενεαρχίᾳ, ἴσους αἰόλας, ἔξυ π' ἤμαρ
 Ἰκίλας ἐρίθισαι, ἢ ὀρνυμῆρας μαλίστης
 Ἀδρήμιον βίον ἄθρο δίδραμα· ἔδ' ἐπὶ ἔχει
 Ἀθανάτων, σὺ γὰρ Φιδίος βυλῆσαι δαίμων,
 Οὐδὲ περιπίοδ' τυχεῖο μερόπιστο ἀνάγκην,
 Οὐδὲ κροισινήτας, τῆσιν σ' ὀρέσσων ἴθνη
 Ζεὺς Κροϊίδης, Δαίχσιν π' καὶ Ἀτρεΐδαν, ἡ δὲ π' ἄγεται
 Ἀνδρῶσιν ἰσομῆρσις ἐπικλῶντοσιν ἰφθαίμῃ
 Δαίμω· αὖ δυσφροσύνῃ, καὶ ἡθάρῃ κῆρυ μίλασαν.

Et rectè Pausanias: Ἐγὼ μὲν εἰ Πινδαρὸν τίπτε ἄλλα πύτμεναι τῇ φιδῇ, καὶ Μοῖραν π' εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπερ τῆς ἀλάλκας π' ἰχύνει. Atque hæc hæcenus.

C A P U T XIV.

UT ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porro protrahamus. Illud Hesiodus Πίθω facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πίθω suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ἐπὶ φαίνεται γὰρ πᾶσι. Οὐ μὲν οὖν ὁ Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filique fatum ægro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλας κρυπτοῖο γόοιο,
 ἧς γ' ἐπικλῶντοσιν θεοὶ, δαυλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶντι ἀχινυμένους αὐτοὶ δὲ τ' ἀπῆλθες εἰσά.

Δοιοὶ γάρ τι πίθει κρατερὴν ἐὼ Διὸς ἔδῃ.
 Δούραν οἷα δίδουσι, κρατῶν, ἐπεὶ δὲ ἰάνων.
 Ὡς μὲν κρατερὴς δῶν Ζεὺς περπικέρευνε,
 Ἀλλοτε μὲν τι κρατὴρ ὁ γὰρ κέρει, ἄλλοτε δὲ ἰσθλῶ.
 Ὡς δὲ καὶ τῷ λυγρῶν δῶν, λαόντων ἰθακῆ,
 Καὶ ἱ κρατὶ βύβρωσι ἐπὶ χρόνῳ δῖαν ἰλαύνει,
 Φοιτῶν δὲ ἔπι δούρει τειχεῖ, ἔπι βροτείῃσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctui,
 Hac etenim Divûm lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: quæis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, lætûmque, malûmque,
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque fames terras malè suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominûmque Deûmque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Conso-
 latione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit,
 ejûsque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Home-
 rum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῶν καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τοῖς Μουσῶν
 ἀναρχεῶν ἑαυτὸν μαθητὴν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς ἐὼ πίθει κρατερὴς τῷ κρατὶ,
 τῷ Πανδώραν ἀνοίξασαι δῶν φαίνει σκεδάσθαι τὸ πᾶν ἐπὶ πᾶσι γένεσι καὶ γέ-
 λασιν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιθοπλασίαν has
 notant magistri: quod Homerus in cælo constituat, Hesiodus in ter-
 ra: quod Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quod
 in Homericæ vase συμπερικέει sunt, & ἐξ αὐταῖσδε δυνάμει, in Hesiodi
 sunt ψυχρά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Home-
 ricum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philoso-
 phi τῷ σίμωρμῳ (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malis-
 que. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines
 invecta sint, bonæ amissæ: quomodo Jupiter prima Deorum potestas,
 meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille
 habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς,
 τὰς πηλικὰς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inve-
 niendarum rationem sibi vindicarent, obruat: quomodo Πῶς ille
 ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia.
 Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ
 perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tol-
 las, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de
 instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in
 malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo re-
 moto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιθοπλασία Jovis est; ita
 πεινή (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῆς Δαιμονίων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τῶν ἐφορῶν δαίμονες εἰσιν , οἳ πρὸς ἀφαιρῶν ἐπιπέμποντες τὰς ἀπὸ τοῦ εἰσαργυρίου παρὰ φύσιν , καὶ τὰς ἐκ τοῦ πίθου κήρας ἀγασσέμεναι. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὴν εἰσαργυρίαν , aut , quod proximum est, τὴν Τύχην fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subiectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem atheriâ domo
Sublatum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ ἀπὸ τῆς εἰσαργυρίας παρὰ φύσιν in secunda Periodo : *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum varix fuerint de hac Pandora opiniones Veterum : refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis : quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδώραν, τὴν Τύχην esse voluerunt, id est, ipsam artem : in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura*. Ex his *Ars* & *Fortuna* ἐναντιώμενα sunt. Artis inventrix est ἡ Προμηθεΐα : nam sub ἐπιθυμια cessat αἰσίνη Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, propterea quæ ejus vicem Artem subiisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Προμηθεΐα & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὴν Τύχην opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελάπην, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ sit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur αἰσίνη, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἶψα ἀνθρώπων λογισμῶν dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειῶν ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter : ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat : ipsa autem lucem

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρᾶκτικόν, quod pugnat cum τῷ ἀληθεύειν & τῷ νοεῖν. Duo illa inter se pugnant, ἀπορία, καὶ πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod surripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πικρικόν, τὸ πρᾶκτικόν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως πέπευ, ignem largitus est, non ut δώσῃ suum, quælia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ, & τῇ ἀπείρᾳ, quia homines, ut ille inquit, οὐ μισθόλαοι ἀπορίαις ὄνται. πορίζει γὰρ ἐπιστήμῃσι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi prospicere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ τοῦ datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δὲ ἐξὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus πολεμῶν ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec unquam in vastum illud τὸ μυθολογικὸν mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφεῖν & τὸ πιχιάζειν eadem sunt: Pandora vocatur πῆμνος τοῖς ἀλφεύῃσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς ἐνρίκτοις, τοῖς μηχανικαῖς (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ὀνόματι δὲ τῷδὲ γυναικὶ
Πανδώρα· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύμεσαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφεύῃσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ἱὸς* Prometheus (ita dicuntur propriè in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *ἰὰ* dicuntur, & ipsi *ἀντίθετος ἰάων*) aliud quod à Jove sed *ἡλαιοσυμφορῇ*. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam suprà diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀντιῖαν* dicunt & *Τύχην*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκάτην* vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. *Ἀντιῖαν* & *Ῥέαν* eandem esse Apollonii Interpretes ostendant ad illud: *Ἢ δὲ πρὸς εὐαγέσσειν ἰατὴν φέρειν* *Δῖας. Ἰσηλαῖς Ἀντιῖαν δαίμονα*. Interpretes, *ἢ Ῥέαν ἔπειτα λέγει*, *διότι κοινὴ τῷ Τελχῶν ἐστίν*. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. *Ἀντιῖαν* eandem esse eum τῇ *Τύχῃ*, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

*O Diva gratum quæ regis Antium,
Præsens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel superbos
Vertere funeribus triumphos.*

Ita Deam indigitabant illam, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἱερὸν* *ἐν τῇ ἀντίῃ*, pro quo malè apud Hesychium legitur *τῇ αὐτῇ*. Jam notissimum est, quorū absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes *τὴν Τύχην* fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

*Καὶ τοῖς αἰ γλαυκῶν δισσείμφιλοι ἐργάζονται.
Εὐχῶν δὲ Ἐκάτῃ καὶ ἱεραιτύπῃ Ἐννοσιγείῃ.*

Ejus rei nos causam suprà ostendimus: cum diximus, *Τύχην*, marinam fuisse Deam, ac propterea *πηδάλιον* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδῶραν* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio *τ. 1. lib. De præp.* citatur: *Γενιάδ' δὲ ἑκατὸς Ἰνχαίτης, Βασιλείαν, καὶ Ῥέαν τὴν Πανδῶραν*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, *τὴν ἀντιῖαν*, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ *τὴν ἀντιῖαν*. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *Ὁ τὸ Περὶ περὶ πλοίας*. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: *Ὅς, φησὶν, ἡ ἐχρῶντο θαλάσσης, χρόνῳ δὲ ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιμελείας ἐτύχαιον. πολλοὶ δὲ εἰσελθόντων κυργῶς εἰς χεῖρας βίης, πρὸς τὴν ἀποφύγην ἢ δίκην τῇ γῆς, αἱ μέγιστοι ἐρῶσθαι νυκτὸς αἰετοῖς. καὶ μὲν τὴν νύκτα ἐρῶσθαι, τῶν ἡμερῶν περὶ τὴν γῆν, καὶ ἡ πηδάλιον. Illa sublatâ, sequuta est Pan-*
dora;

dora: quæ cum aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiæ magis es Dea listoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cœu Siriaco torretur spica calore
Protentata mann: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus* —————

Ho loco emendavi vertis vestigia, pro quo malè vestis legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpretès & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis τύχη*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῇ ἐπιθυμητικῇ. Dio Chryf. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Τύχης δὲ ἡ τύχη καὶ πολλαὶ ποῖν ἐν ἀνθρώποις ὀνόματα τὸ μὲν ἴσιν αὐτῆς, τύχης, τὸ δὲ ἀδελφὸν ἐλπίς, τὸ ἀναγκάσιον μοῖρα, τὸ δὲ δικαίον θέρμης. Eodem tempore coeperunt sors & fatum, quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui αὖτε τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἀλόγον τῇ ψυχῇ refert: qui quamquam ubique rerum suarum fatagat, priusquam probet τὸ ἀλόγον ἐν τῇ φρονήσει, & in parte ἀφαιρητικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῇ παρεκβάσει, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιτηδευτικῇ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπως μὴ χολαῖται πάσαις. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quòd de Pandora in Theogonia dicitur παραγωγικὴ esse, in his libris ἀποθησαυρικὴ & νοερή. Pandora παραγωγικὴ est, cum mulierem designat συλλεπτικῆς: ἀποθησαυρικὴ, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpe numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contra sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *νοεῖς* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀλληγορικῶς* esse voluerunt: aliquam *πραγματικῶς*. Sic ignem cuius hic fit mentio *πραγματικὸν* esse norant: partim credo *Δὲ πῦρ ἔστι πυρρὸς ἐν πάσαις ταῖς τέχναις καὶ τῇ βίῃ τῶ ἀνθρώπινου ζῆσι*, partim *Δὲ τὸ πῦρ ἄνθρωποι πλάσσει ἀνδρὶ πυρρὸς ἢ σωπιλῖδα*. Pergamus.

CAPUT XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *πρὸ τῆ λογικῆς* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ἡμερικῶ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod ampliùs est, *μοῖρα*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶκε* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractarat & *Ἡρωσθένειαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἐργῶν* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad *πρὸ Ἐργῶν* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divûmq; parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniâque immenso volitantia numina mundo,
Aliter autem Pandoræ in suam in Theogonia quàm *ἐν πρώτῳ Ἐργῶν* considerat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis:

*Τῆς γὰρ ὀλῳίον ἐστὶ γένος, καὶ φύλα γυναικῶν
Πῆμα μίτρα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναυτίεσσιν.
Οὐλομένης πείνης ἔστυμφορα, ἀλλὰ χόρηιο.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἀπαξία* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante *τὴν ἀπαξίαν*, sive sub imperio manifesto Deorum, *γῆνοι* fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογικὴ* erat & pura: altera autem villâ quam *ἀλογον* vocant, cuius prior pars est *φυσικὴ*, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, *ἀλληλογονία* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*— πρῶτῳ δὲ σέ φασι γυναικῆ.
Τῶνδε γὰρ ἀντικέτιξο, καὶ ἀγλαὸν ἔπαχες εἶδος
Παρθενικῆς ὤνασσα, ζῆλον εἰλέμεσα καὶ αἰδῶ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφους aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinerat, quæ potissima ex parte circa αἰμαξίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον εὖ μάλα χη, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεύς ἐρίω hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦσιν Πιερίην αἰοδῆσι κλείεσσαι,
 Διῦπι Δι' ἐνίπτε σφέτερον πατέρ' ὑμνεύεσσαι.
 Οὔτε δ' ἄβροβι ἀνδρες ὁμῶς ἀφατοί τε φατοί τε,
 Ῥητοί τ' ἀρήτοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἔκητι.
 Ῥεῖα μὲρ ἦδ' βελία, ῥεῖα δὲ βελίωντα χαλέπηι.
 Ῥεῖα δ' ὄριζλλον μινύθει, καὶ ἀδελον αἰεεῖ.
 Ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνη σκολιὸν καὶ ἀγνώστου κέρφει.
 Ζῶς ὑπερβρεμέτης, ὃς ὑπερέτα δαίματ' αἰεεῖ.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliùsque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀντὶ εἰμωρεμδρῆς poni mordicùs asseverant: quamvis minimè propositum ἔργον φαρμάκον, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hæctenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo αἰεεῖται, ἀειφειρομδρῶν, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμωρεμδρῶν & ἀνάγκη vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἐργον primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deum reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

————— valet ima summis
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hinc potuisse gau'et.

Tota hujus Dææ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῶν θεῶν χειρομῶν, ut Philosophi loquuntur, id est, congregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristotelicorum lucta περὶ τῆς αἰδῆς & κόσμου disputantium, καὶ περὶ τῆς ἀγλήτης magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Periodicus

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *πέξιος εἰς ἀντίξιον* *περιαγωγὴν*. Quæ ἀντίξια hanc constituebat potentiam, quam nunc Δία vocat procemii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπιδή, inquit, καὶ τὸ ὡς ἰχυρὸν ἔστι Προκλῶ (περιβάλλει) εἰς ἀντίξιον ἔστι ἀντίξιον εἶναι τὸ κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζον ἔστι κόσμον τὸ θεῖον, καὶ τὸ χωρισμῶς ἔστι θεοῦ εἰς ἀντίξιον αὐτὸν ἐν πέξιος περιαγωγῇ. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἀπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντα τὸ δόξαν, καὶ ἐκ τούτου ἐπὶ πρὸς πρὸς δικνύοντα, tamquam pro confesso summentem id cui aliquid superstruit. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸ θεῖον ἀπὸ τῆς λέξεως Platonem intelligit, ἔστι κόσμος, καὶ παρῖνα αὐτῆς ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμαίῳ; ἀπὸ τῆς ἐξέφραξεν, εἶπε παρῖνα. ὅταν γὰρ εἴη, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς ἐκὸς ἴχυν. Et paucis interjectis, Καὶ ἀλλὰ ταῦτα τοῦτο γὰρ ἐκ ἀπὸ τῆς μεταβάλλειν εἰς πέξιον τὸν κόσμον, τοῦτο δὲ ἐν περὶ μέτρας μεταπίπτειν ἐκ ἀντίξιον, ὡς ἐφ' ὅσον αὐτῷ γρήνηται τῶν περὶ αὐτὸν ἀψάμεν ὁ θεός. &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς, non modò πλὴν εἰς ἀντίξιον ἐν πέξιος περιαγωγῇ asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, πλὴν nimirum ἐκ ἀντίξιος εἰς πέξιον, expectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατὰ ὑπόθεσιν loquitur, sive ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretati essent, qui post ἀντίξιον sui sæculi, iterum τὸ περὶ μέτρας. notat expectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νῦν γὰρ δὴ γινώσκουσιν ἐπὶ σιδήρεον, ὅθεν ποτ' ἦμαρ
Παύσονται κρημνοὶ καὶ οἰζύνουσιν, ὅθεν πρὸς νύκτα
Φθισομένοι, χαλεπαὶ δὲ θεοὶ δώσουσι ποταμούς.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τῶσι μεμνῆσθαι ἰδὲ λαὸν κρημνοῖς.
Ζεὺς δ' ὅλως καὶ ταῦτα γινώσκουσιν μετὰ τῶν ἀνθρώπων,
Εὐτ' αὖ γινόμενοι πολιορκήσονται πλεῖστον.

Manifesta periodica revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἐπιτ' ὀφείλον ἰσθ' ἀπὸ πρὸς μετῖνα
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ ἀπὸ τῆς γαίης, ἢ ἐπὶ τῆς γαίης.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δὲ ὡς ἔστι μέτρον δηλοῖ πλὴν ἀπὸ τῆς κρημνίσαντος εἰς τὸ χεῖρον εἶδ' ὅθεν ζωῆς μεταβολῇ. ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἴσται, ἀπὸ χεῖρον εἰς τὸ κρείττον. τὸ γὰρ ἐπὶ τῆς γαίης, δηλοῖ καὶ ἀμείωνος ἴσται πρὸς τὸ κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὅστις ὡς καὶ ἐν τούτῳ δηλοῖ, ὅτι τὰς μεταβολὰς ἐθέλεισε παραδόναι τὸν ἀνθρώπινον ζωῆς εἰς τὰ ἐναντία γενεῶν. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ὅθεν totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὸς ἐπὶ τῆς γαίης ἀνθρώπους λέγειν τὸν Ἡσίοδον μέλλειν γινώσκαι, ἐναντίας τῇ Ἡσίοδου, καὶ ὅθεν ἐκεῖ

ἢ φάσιν. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus *Ἰων* adjungat, aut turpiter dissimulare, quàm ex alio discere, aut non maledicere. Sub *ἀντιζή* igitur: sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ *Ζεὺς* ab auctore Procerii dicitur, cujus sunt collegæ *Δαίμονες*: unde sæpenumero ὁ *Δαίμων* Græcis & ἡ *Τύχη* idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum *Δαίμων* vertunt, vox *Deus* nihil aliud quàm Fortunam designat: Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάριος δ' ἄρ' ἰάλας δὲ τὸν ἰδρυμένον οἶσεν

Ὅδδ' ἰχθὺς παλαίην πύλον ἀνέμωρ'.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς *Δαίμονι*, qui *ἐν τῇ ἀντιζή* rerum potiuntur. Contrà *εὐδαιμονία* à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: *Διανοίας μὲν δαίμων, ὁ δὲ Κύρις, εὐδαιμόνιον εἶναι ἀγαθὸς ὃν ἂν αἴτῃ, εὐδαιμόνιος.* Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatus ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cum variaz sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maxime, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imò dicimus, totum illud quod sub *Ἔργων* & *Ἡμῶν* nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quancumque partem horum librorum citant Veteres, *Ἔργα* & *Ἡμῶν* vocant. Sic Etymologus. *Ἀερεύμενον*, inquit, *αἶρον* τι, *λαμβάνοντα*. *παρὰ τὸ αἶρῶ τὸ σημαίνει τὸ λαμβάνω, κατὰ τὸ λείπον*, *αἶρῶ*, *αἶρῶμαι*, *αἶρέμενοι*, & *τὸ τῇ Ἀέλει τῇ αἶρέμενον*. *Ἡσίοδος* *ἐν Ἔργοις* & *Ἡμῶν* καὶ *ἐν ἑκάστῃ* *ἑκάστῃ* *βίβλῳ* *αἶρέμενον*. *ἔτιδεν ἰόντι*.

Item

Item in ἀκίνηται. Ἀκίνηται, καθόλου μὲν πᾶσι μὴ κινούμενα· παρ' Ἡσιόδου δὲ εἰς Ἔργα καὶ Ἡμῖρας, ὁ τίφος. Μήδ' ἐπ' ἀκινήταισι καθίζεν. Item in αἰεῖν. δεινὸν δὲ βροτῶν ἱππαλέω φημίω. Titulus igitur generalis totius operis est, Ἔργα καὶ Ἡμῖρας: quamobrem neque necesse fuit duas priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμῖρων titulo distinguere, quod Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus. Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse notant Ἔργα καὶ Ἡμῖρας. Διὰ τοῦτο, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται. Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμῖρας. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, videamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus εἰς Ἡρώσι, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege, (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου meminit, ut & Tzerzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de Poeta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum εἰς Αἰάντιον recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων πᾶσι καὶ γαργύρα παρκαῖα. In quo Philostratus etiam morem, sicut in Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τὴν καθαριστὴν observavit, qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam confirmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragica periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum partium una est εἰς Αἰάντιον, de qua agit Philostratus, cùm subjectum sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in libros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ γαργύρα, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm respectu operis & ipsius Oeconomiz. Sed audiamus Philostratum: qui dicit αἴσαι ἄμφω εἰς Χαλκίδι, τὴν μὲν πρὸς Ἰππὸν τὴν εἰς τοῖν Αἰάντιον, καὶ αἰεὶ αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρχαῖαί τε καρτεραὶ ἦσαν. τὸν δὲ πρὸς τὸν εἰς ἀδελφὸν τὸν αὐτοῦ Πέρσην· ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων πᾶσι καὶ γαργύρα παρκαῖα, αἰεὶ μὴ οἰοῖτο ἑτέρων, μηδὲ πιναῖη. Ubi manifestissime illa, quæ juxta principium libri secundi sunt, respicit:

——— ἐργάζεσθαι νήπιε Πέρση
Ἔργα πᾶσι τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διατεκμήρουσι.
Μήποτε σὺν παιδίσσῃ, γυναικί τε, θυμὸν ἀχάνῃ,
Ζητιύης βίοντι κατὰ γαίτοιας. ———

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντος δεινὸς ἱππὸς φάλαγγες
Καρτερὰ, αἰεὶ ἄν καὶ Ἀχῆς ὀνόματι μισπλῶν,
Οὐπὲρ π' Ἀθλέακη λαοσδότω. εἰ γάρ αἴσαι
Κελθίνης Τρώας τε καὶ Ἑκτορος δῖον ἱμῖνον,
Φραζέσσης δόρυ δειλὸν, σάκεα σάκεϊ παρκαῖα,
Ἀσπίς δ' ἀσπίδι ἱερὸν, κέρυς κέρει, ἀνέρεα δ' ἀνέρε.

καὶ οὖν

Φαῦνοι δ' ἐπ' ἀπὸ κρημνῶν κέρυδιες λαμπροῖσι φαλαῖσι
 Νόοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐφ' ὧν δὲ μὲν φθισίμβροτον ἐλπίσιν
 Μακροῖς, ὡς εἶχον τιμωσίχρους· ὅσπερ δ' ἄμυρδον
 Ἀντὶ χαλκείῃ, κερύδων ἀπὸ λαμπρομήμων,
 Θωρήκων τι νεοσμῆκτον, σκεῖαν τι φαεινῶν,
 Ἐρχομένην ἄμυρδιν· μέγα κεν θρασυκάρδιον εἴη,
 Ὅς τί τι γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, εὖ δ' ἀνέχουτο.

Hesiodi verò:

Πλησιάδων Ἀτλαγχεύων ἐπιτιμομήμων
 Ἀρχαὶ δ' ἄμυρδον, δρότοις δὲ δυοσολομήων·
 Αἱ δ' αὖτε νύκτας τι καὶ ἡμέρας πρὸς ἀφύπνῳ
 Κεκρύφαται, αὐτὸς δὲ πρὸς ἀφύπνῳ ἐν αὐτῷ
 Φαίνονται, καὶ πρὸς ἀφύπνῳ ἐν αὐτῷ
 Οὐτὸς τοι πρὸς ἀφύπνῳ ἐν αὐτῷ· οἱ τι θαλάσσης
 Ἐχέουσι ναυτιλίας, οἱ τ' ἀγκυρὰ βροχέων
 Πόντος κυμαίνουσι· ἀπὸ πρὸς ἀφύπνῳ
 Ναύεισιν· γυμνὸν ἀφύπνῳ, γυμνὸν δὲ βοσπῶν,
 Γυμνὸν δὲ ἀφύπνῳ, εἰς ὧν πρὸς ἀφύπνῳ
 Ἐρξαι κρημνίζουσι Δημήτριον, ὡς τοι ἔφηται
 Ὡς αἰετῶν, μὴ πως καὶ μετὰ τὸν χρόνον
 Πρώτης ἀλλοτρίης οἴκας, καὶ μετὰ τὸν χρόνον
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἑμὴν ἡλθες· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιμετρήσω ἐργαζόμενον, νήπιε Πέρση,
 Ἐρξαι καὶ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διεπικυρόησαν·
 Μὴ πως σὺν παιδείᾳ, γυναικί τι, θυμὸν ἀχέουσι,
 Ζητήσῃς βίον κατὰ γείτονας, οἱ δὲ ἀμειλῶσι.
 Δὲς μὲν γὰρ καὶ πρὸς ἀφύπνῳ πύξιναι, καὶ δὲ λυπῆς,
 Χρῆμα μὲν ἔσθ' ἐπὶ πρὸς ἀφύπνῳ, σὺ δὲ ἐπὶ πρὸς ἀφύπνῳ
 Ἀχέουσι δὲ ἔσθ' ἐπὶ πρὸς ἀφύπνῳ· ἀλλὰ σ' ἀνέωρα
 Φραζέμεναι χρόνῳ τι λύσῃ, λιμῶν τ' ἀλειωρίῳ.

Ita ut manifestè videamus, minimè obrinuisse librorum distinctio-
 nem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῆς Ἡμερῶν doctrinam fuisse
 quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctiōe, cum ea quæ
 est τῆς Ἐργῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῆς Ἡμερῶν
 fuit conclusio quædam τῆς Ἐργῶν, quod docet ipsum exordium mani-
 festissimè, quod tale est:

Πάντ' ἐδάης Μεσοῖς θεοφροσύνῃς· εἰ δὲ σ' ἀνέωρα
 Θυμὸς ἐπικυρόηται μετὰ μῦθον ἀκρόναι,
 Εἴα τοι ἐξερέω· σὺ δὲ εἰς φρεσὶ βάλλεις σῆσιν,
 Οἴλω τάξιν ἐχέουσι κυρεῖ· μέγα γὰρ χρόνῳ ἔσθ' ἔσθ'
 Ἰδιδμαί, ὡς αὐτὴ παρέχῃ κλέος αὐτοῖς μελέης.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἡμερῶν δὲ ἐν Διόθεν πεφυλαγμένον, ὡς κατὰ μῦθον
 Περιφροσύνῃς δμῶσαι, —————

Præterea cùm ratio dierum non magis ad *μετέραν* pertineat, quam vis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam *ἐκ* mercaturam; tota autem Oeconomiz Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat *τὸ ἐπὶ δῖ*, alterum *τὸ πῶς*.

C A P U T XIX.

Illuſtrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana ſunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & ſeries perſpiciatur. Sequitur ſæculi illius deſcriptio, in quo *Αἰδώς* & *Νέμεσις* terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id eſt, quod cum homine fecit Deorum præſentia. Cum illis ſubeunt tum alia, tum mater ſclerum injuſtitia. Hac occaſione ſingulare *αἰδώς* proponit exemplum, à cauſa deſumptum, quæ miſerè pervertebatur à judicibus. Quod ut occultius proponat, ſuaviſſimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci *κίρκες* vocant, interſerit. Ejuſmodi *αἰδώς*, quales ſunt plerique *Æſopici*, quos venerabatur antiquitas, deſumebant ab *ἡμερικῶν*, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa *κρηφαγῆα*: quales fuerunt qui ſequuti ſunt homines, quorum Poëta ut feritatem oſtendat, negat eos amplius *ὄντων ἰδίων*. Vocem autem *αἰδώς* ita ab Heſiodo ſumi, jam olim magiſtri viderunt. Plato in Politico ubi *ἡμερικῶν* ſæculum cum reliquis confert, beatiffimos ait ejus ſæculi fuiſſe homines, ſi quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuſcujuſque naturæ cognitione percepta, ad ſapientiam ſpectabant. Locus illius eſt: *Εἰ μὲν τῶντων οἱ τετράφοι τοῦ Κρόνου, περὶ τοὺς αὐτοὺς ὅτι πολλὴς χαλῆς καὶ δυνάμειος, ὥς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖς διὰ λόγον δύνανται συζητεῖν, κατηχεῖντο ἐκείνους συμπαροῦντες ἐπὶ φιλοſοφίᾳ, μετὰ τι θεῶν καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πυνθανόμενοι περὶ πάσης φύσεως, εἴ τινα τις ἰδίου δυνάμει ἔχουσιν, ἥδε τι τι διαφορὰν ἢ ἄλλαν εἰς συναναγνῶν φρονήσεως, εὐκλεῖον ὅτι τῶντων οἱ τότε μνεία ὥς διδαιμονίαν διέφερον· εἰ δὲ ἡμπαταλμοῖς αὐτῶν ἄλλῃ καὶ ποτῶν, διελθόντων ὥς ἀλλήλους καὶ τι θεῶν μύθους, αἰνὰ δὲ καὶ τὰ νῦν ὥς αὐτῶν λέγονται, &c.* Ex quo apparet, omnes *μύθους* illos inter homines ferarūque, vel ferarum inter ſe, ad illud ſæculum referri ſolere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quòd nihil minùs quàm ſapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim *μυμψιμορία*, partim iniquitas Ariſtarchi, qui verſus illos è numero ejiciebat reliquorum;

Ἀφρον δ' ὅς κ' ἐβίλη σὺν κρείσσονας ἀντιφρονίζον,
Νίκης π' εἶρεται. σὺν τ' αἰχμασιν ἄλγος πάχῃ.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγῳ γυναικολογίῳ εἰς πέρας. Atqui tempore ἡμερικῇ, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀλλοιογόνειαν, quod sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀνδρασύς. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντιφρονίαν εἰς φροντὴν δύναμιν ἐκ sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτις ὁμῶς φωνὰ καὶ τὸ θεῖον τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Παιδικὴ αἰὶς καὶ μέγιστος ἐκείνη ἡ ἀφροσύνη καὶ ὁδὸν ἰδόντες δὲ ἐκ πόλεως ἄρα ἐν τῇ αἰσθητικῇ πλάττονται, ἀπολαύσαντες τὴν συνείδησιν, ἄσπαστοι ἐπ' αὐτὴν ἀφροσύνην (καὶ ἄρα τίτις ὁμῶς φωνὰ καὶ τὸ θεῖον τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τὴν Δαιμόνιον præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, διηγητικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem κατ' ἐξουσίαν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἴδωμι, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus διαίαν ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὅρκῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐνομίαν & ἰστίαν conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐξ ἀνάγκης in genere, cujus finis est τὸ πλεονέκτην, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τῷ ἐπιτήδειον. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variaz injustitiæ species. Τῷ ἀκαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim publica,

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *πῆλιν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδινὸν, ὄρεσι, καὶ παραθαλάσσιον*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ξυλοβμία*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effceminare existimabatur quàm ignis, qui *βασιλεύς* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λέγας* hyeme prætereant, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργία*, alterum *ἡ γλυκορμία* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monetque æstate de hyeme, deque *οκλιωπείᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ νυχθημέρα* incunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *ἡ γῆρας ἐπ' ἡοῖ*, alterum *ἡ γῆρας αἰετὶς* vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hæc occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligendæ. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In hæc

hæc consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam *Ἡμέρις* dici-
mus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs iusta est , longiùsque ab *ἡμερονικῶν* ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit *ὅτε μίττεν θηλαίωσιν* , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat *τὸ ἐπιτή-
δυνον καὶ ἐπὶ* , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu re-
ditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : *Εἰσπρωλὺν* , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : *Θισπρωλὺν* , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimùm paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versus aliquot , qui omnes præcepta de vitâ communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

C A P U T XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabimus , quæ *Ἡμε-
ρις* inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ *Εφημερίς* dicitur. Est autem in Agricultura *Εφημερίς* doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam *τὴν Ἡμερῶν* cum *Εφημερίδι* confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm *Εφημερίδα* in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , *Εφημερίδης* toto opere sparsæ sunt. Sic , si quæris quando arandum sit ; respondebit , *ὅτ' αἰ φθιλω γαστρίν ἐπακύνῃς*. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , *Ἡμῶ δὲ λήγῃ μὲν ὁ ἥλιος* , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , *Μῆνα δὲ Ἀπριλίωνα* ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , *Εὗτ' αὖ δὲ ἔξῃσιν μὲν τρεπὰς ἡλίω Χερμείῃ ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμάτι*. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , *Ἡμῶ δὲ σκόλυμος τ' αἰθῆ*. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat *ἐπὶ σκαλύμῃ* : quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

eo agenda, ibi. Εὐτ' ἂν δ' Ὠρίων κ' Σείας. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶται μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἡσθ', χειμῶνθ', ὀπίστας.
Σπύρειν μὲν, ὅταν γέσθῃ κρώζουσ' ἐς τὴν Λεύκω μεταχωρή,
Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρην φερέζῃ κρημνίσαντι καθεύδῃν, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cum sit κατ' ὥρας κ' μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφνὲς γὰρ μὲν, inquit, πλεταίς θ' ἡμῖν κατέδιξε, φόνων τ' ἀπὶ χεῖρας.

Μυσταῖθ' δ' ἐξακίσεις τι νόσων κ' χρησμούς. Ἡσίοδθ' δέ,

Γῆς ἐργασίας, κερπῶν ὥρας, ἀρότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ περὶ ἡμετέρας ἐργασίας, κ' π' δὲ κατ' ἡμέραν μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, definit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Γ' αὐτοκλείῳ χεῖρ κ' πράξουσιν καὶ καρποφορεῦνται τ' δένδρων. τῷ Φεβρουαρίῳ χεῖρ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetze, qui Orphea quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cum ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδίης, Μυσταῖς Θεοφαδίας. εἰ δέ σ' ἀνάγῃ
Θυμὸς ἐπανυμίας μύτης κατὰ μῆσιν ἀκῆσαι,
Ρ' εἰά τοι ἐξερῶ.

Et rursus paullò post idem, αἱ αὖται περιχέει κλίθ' αὐτοῦ μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτον ἐνὶ ἡμέρῃ φαίμεν Ἀφροδίτης.
Μῆνα δ' εἰς τ' Ἀφροδίτῃς ἐπιτέλλομεν ἡμέρας δ' ἔργων.
Τὴν δὲ γὰρ ἐξακίσεις φέσιν δικαίων ἀναφαίμεν.
Αὐτὰρ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τ' ὅθεν ἡλίου,
Πᾶσι ἐπιχθονίοισι φυτὰ ἄνθη αἰνέει ἀλκῆς.
Τετράδι δ' αὐτοκλείῳ πολυφίχῃ λαμπάδι περὶ.

Præterea cum Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλῃ, aut, ut ipse loquitur, μητρεῖν putaret, aliam μητέρα, sive ἀγαθὴν, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare vel-
le. Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

diocres; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνωδικόν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandam. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *δωδεκάτην Πυθαγορείαν*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in his aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *ἑλπίστικῆς ἡρσικίας* *ἐν αἰετίῃ* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αἵματι καὶ ἀπίστες, καὶ τῇ ἑλληνικῇ πλάττειν ὑπόληψιν ἀδελφῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γηποιοῦν ἐκτελεσθέντων, τῇ λοιπῇ συνάγειν τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τῇ πρὸς μαθητὰς περὶ γεωπονίας συγγραφῆσαν, χρονοῦ πρὸς αὐτὰς ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ὅσα ἐμὲ εἰδύναμι, ἐπιφάνει.* *ἐν ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀφωφάνει, ἐν οἷς δὲ ἀφωφάνηται, ἢ τῷ Αἰσίου τῷ ἄλλῳ ἀποκρίνεται πῆρ.* Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀφωφάνης* & *κατασκευασῆς βλάστη ἀναπλάσματος* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρατηρήσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ἱερεῖς*, vel *ἀποφράδες*. *Εργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *διήσιμοι* dicuntur: *ἱερεῖς* quos *Θεὸς Ἡμέρας* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφράδες*. Ex illis cum maximè πρὸς *ἐργασίμους* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *πρὸς ἀποφράδας* τῇ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῇ *ἱερεῖ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφράδων, εἴτε γὰρ πείθεσθαι πῆρ, εἴτε μὴ, εἰ ὁρῶς Ἡρόκλειος ἐπέπληξεν Ἡσίοδον, πρὸς μὲν ἀγαθὰς ποιητὰς, πρὸς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοῦν φύσιν ἡμερῶν ἀπάσης μόνον ὄντων, ἐπὶ τῷ διηγήσει.* Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiùsque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργων καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῇ *Εργων* latiùs patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita τῇ ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲν οἷς πείκει , ἡ δὲ εὐφρογία καρπὸν ἀμείαλ. &
Σπέρματι ἀρξάαλ· φυτὰ δὲ ἐκτρέψααλ ὀρίσῃ , & aliis.

De altera :

ὕλοτόμον τι παμῶν θαλαμῶνα δῶρα ,
Νηϊά τι ξύλα πολλα , τὰ τ' ἀριδύνα νηυσὶ πέλοι) ,
Τελεσθὶ δὲ ἀρχαῶν νῆας πηγνυδάαι ἀργαίαις.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuò in primo ἡμερῶν habes :

Ἡμεῖς δὲ ἐν Διόθῃ πεφυλαγμένῳ δὲ κατὰ μέτρον·
Πεφραδόμεν δρῶμεσι , τελεσθὰ μὲν ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν , ἡ δὲ ἀρμαλίῳ δατέααλ.

Ἀρμαλίῳ δατέααλ munus erat in magnis familiis τῷ οἰκονόμῳ quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν , id est , post dominum ; Lucianus ἐπὶ Περὶ τῇ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς , κατὰ δὲ δύο ὁδοὺς καὶ τέτταρες , καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκιμασίαι· ἵνα δὲ ἐν λαΐῳ , καλαχιδυτίῳ μὲν αὐτὸς , καὶ κατεδυτίῳ. Δερσπιδυτίῳ δὲ καὶ οἰκονόμῳ. ἔτι μὲν καὶ ἄλλῳ Δερσπιδυτίῳ τρέπῳ. Ἴι πάντας suos ut plurimum habebant, quo tunc erat singula πείσδα. Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur.

Ὁ γὰρ αὐτὸς τ' ἐν αὐτῇ τε δύο γὰρ μὲν ἡμεῖς κλυδός·
Ἐξοχ' αἰξουδίοιο βροτήσια ἔργα πείσδα.

Unde Theocritus Χάρισι·

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχειο δόμοις καὶ ἀνακλῶ Ἀλλύα
Ἀρμαλίῳ ἐμμελῶν ἐμετρήσαντο πέντα.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔργασια sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituunt , & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius. Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere. Sic :

Ἡ δὲ δουδικαίτη τ' ἐνδικαίτης μίγ' ἀμείων.
Τῇ γάρ τοι νῆ ἡμέρῃ ἀντισπότηῳ ἀρχήνης ,
Ἡμεῖς δὲ ἐν πλείῳ. ὅτε τ' ἴδμε σπορὴν ἀμείων ,
Τῇ δ' ἰσὺν σῆσαιτο γυνή , πρεσβύλοισι πε ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πλεῖστος : utrumque ἔργον est , sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θαλάμῳ : alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias , cùm uxorem duceret : unde Homerus θαλάμῳ νῆον dixit : ad quam rem τῇ ὑλοτομίᾳ erat opus.

Nayem ,

Navem , cū mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hīc traditur:

Υλοτόμῳ τε πεμῶν θαλαμηγία δῶρε,

Νῆιά τε ξύλα πωλῶν, τὰ τ' ἄρματα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri : quod faceremus fortasse , nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis supérque apparet , quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cū enim ad speciem ea refertur ; vel κατὰ π ἐξαίρετον , ut loquuntur Magistri , sumatur necesse est : vel κατὰ γλῶσσαν , aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ π ἐξαίρετον sumitur , peccavit translatione inepta , διὰ γῆρας ἐπ' εἰδός : quæ & inepta esset , quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est , & inanis , quia falsa : angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν , aut διάλεκτον , rursus peccavit , cū partim τ' κυρίως , quibus opponitur ἡ γλῶσσα , partim τ' κοινῶν , quibus opponitur ἡ διάλεκτος , ibi maxima habenda est ratio , ubi ea tradimus , quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maxime observandum est. Qui vocem ἔργων διὰ τ' ἔργας deducunt , κατὰ διάλεκτον eam sumunt , quæ multū ab Hesiodi abhorret : plerique κατ' ἐξοχῶν , inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur , à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ , ἀρχὸν δ' ἰόμην καὶ ἔγν' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον , facta vertit. Non hominum video , non ego facta boum. Porro cū simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferant Veteres , quid opus est nodum in scirpo quærere ? Est igitur ἔργων. τὸ ἔργων τὸ οἰκονομικόν , τὸ αὐτὸς τ' βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius , Sermone εἰς ἑα καὶ Ὀμηρον αἴρεσις , ubi diligenter de Hesiodi libris agit , tandemque χερσὶ δὲ , inquit , αὐτῷ πεποιήνται οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις , Θεογονίᾳ χερσὶ δὲ αὐτῷ ὠφελῆται εἰς τ' βίον ἔργα τε αἰ δραστίον , καὶ ἡμέραν εἰς αἰὲς δραστίον , ut suprā ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprā disputavimus , simūque ea confirmare , de quibus hīc agimus. Cū autem nusquam improprie in his libris vox Ἔργων sumatur , quæ dementia esset , ibi improprie eam sumere , ubi tantūm propria esse debet ? Sic , Ἐργάζου Πέρση δῖον γένος. & , Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔσω μίτρεα χρυσῶν. & , Ἐξ ἔργων δὲ ἀνδρὲς πολύμηλοι τ' ἀφνειοί τε. & , Καὶ τ' ἔργαζομεν πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισι Ἔσσιαι , ἢ δὲ θεοῖς. & , Ἐργὸν δὲ ἡδὲν οἰκίδος , αἰργεῖν δὲ τ' οἰκίδος. & , Εἰδὲκεν ἔργαζον , τάχα σε ζυλάσσει ἀεργός. & , Ἐργάζου ἡππε Πέρση Ἐργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διέταμνεν. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν , ita ἔργα νηῶν dicunt Poëtæ : & sicut γλῶν ἔργαζον , ita πάντων ἔργαζον.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸς ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸς δυσπρόμιλον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquirunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργον in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλάθεις καὶ ἀνδρείας πρῶται, καὶ τὰς δικαίους· τοιαύτας δὲ ὑπολαμβάνουσι τὰς μὴ ἀφ' ἑτέραν ζῶντας. τοιοῦτοι δὲ οἱ δὲ τὸ ἔργον ἐργάζεσθαι, καὶ τέττοιαι δὲ τὰς γενεάς, καὶ τὸ ἄλλαν οἱ αὐτῆς γὰρ μέλινται. Ex quibus verbis, ut infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἐργαζομένας, & τὰς αὐτῆς γὰρ Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyssei. 2. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖσι γὰρ ἐν πολέμῳ, ἔργον δὲ μοι εἰ φίλοι ἦεν,

Οὐδὲ οἰκωφελίῃ, ἥτις περὶ ἀγλαὰ τέχνην.

Atque hæc hæctenus.

F I N I S.

DANIELIS HEINSII
H Y M N U S
I N H E S I O D I
P A N D O R A M.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Αθανάτων βασιλείαν αἰείδομαι ὃδ' ἐκ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰὲ κρυπέσσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενσι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα φερέσβια δῶρα καλύψας
Ἰαπετιονίδαο χολασάμεντο Διὰ βυλαῖς
Ζῶς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
Ἰλαθι πασιμέλεσσι, πανόλβιε, πάντα θεάων.
Εὐφροσύνης δάπτειρα, ἢ διάντησον ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τετάνυστο, ἢ ἔρηνος δῖρὺς ὕπερθευ
Ἀμφιταλάντ' ὄσσαν ἐλίαςόμεντο παρὰ γαῖαν
Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, ἢ ἡελίς γλυκὺ φέγγο·
Αὐτοκασσιγνήτης ἐσέψατο κύκλα σελήνης,
Ἡδὲ χθονὶ λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε Φύλα, ἢ δῖρ' ὑπὲρ Διὰ κολπῷ
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσεῶν ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσεῶν μὲν πρῶτα ἢ δρυγρέων γῆν ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλὸς,
Ἐκτὸς αἰλιτρεσόνης λυαγαῖδεο, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, ἢ ἢ παρὰ πρὸν τέκε μήτηρ,

Πήχας

Πήχεας ἀμπετάσασα, Φίλα μαιώσατο τέκνα,
 Πάντα χαλεπασαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ὑπόπλοθεν ἄρματα πόντε
 Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνεῖονί τ' ἀπειλιῷ.
 Λαίφεσι πεπιαυμένοις ἀνὰ μέγα κῦμα θέσση.
 Τοι ἣ θεοὶ μερόπεσι μεμειγμένοι εἶδ' αἶψα,
 Πάντοθεν ὀρύσσονον ἀνεσρωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖραςι ἢ δ' ῥεῖ καρτὶ πεποιθὼς
 Οὐ γνέττω κρητερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγμ, ἐκ ἣ διώξας
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεβήσατο πρῆς,
 Δὴ τότε χάλκειον γλῶτ', ὄβριμον, σῶκέτ' ἀνεκτὸν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖαν
 Ἄρει πεφεικὸς, ἢ ἀναυδεῖσι νόοιο
 Ἰστερθε θεσμά θεῶν τελέσων κενεόφρον' ὄρμης.
 Τὰς ἣ ρέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλα μίνυοντο κατ' αἶαν·
 Οἱ ἣ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι ἣ μόχθοις
 Καὶ θανάτων συχεῖσιν ἐδελώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρθε ἣ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἀφθιτα εἰδὼς
 Κρύψατο πῦρ, πενίης ἄλγος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύνφορον ἀπορίης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέρμερ' ἦος
 Γαπετῷ, κείλοισιν ἐνὶ νερθῇξι καλύψας,
 Ζεῦα λαθὼν κλέπτεισκε, θεῶν πρῶτον ἠδὲ ἢ ἀνδρῶν·
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, ἐδ' ὅγε μιν
 Εὐρυβίᾳ Κρονίαν τ' ἐνὶ στήθεσιν αἰλύξας,
 Νήπιον. ἣ μάλα μέλαιν ἀτειρέα νηλέα θεσμὸν
 Δειπέμεν ἀνθρώποισι, ἢ αὐτὸς πῆματι κύρσας.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἔνδον εἶσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, ἢ ἀμεροτάμενον φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, ἢ ὁσόμενον καὶ θυμὸν
 Ἀρχαλέας ὀδυίας (αἷ τ' ὠφελον ἐδ' ἐγλύοντο
 Ἄμφι τε γλυῖ πόνεσι, ἢ ἀλμυρῇ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερεῖς ἐπλάσασατο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ὅπερ Φιλότι' ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἣ χθὼν πάσαι ἢ ὑδάτ' ἔντες ἑναυλαι,

Ὅσαά τε γῇ καίλῃσιν ὑπὸ ρίζῃσι κέκλυθε,
 Τῆτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, ἣ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἔταξε,
 Πᾶν δ' ὀπιτέβλησσι ὅσων μερόπεσιν ὄνησε.
 Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἦ γεγαυῖα περ αὐτῇ.
 Χαῖρέ μοι αὔθις ἀνασσα, πολύκιτε μήτερ ἑάων,
 Μήτηρ αἰπιμονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;
 Χαῖρε θεῶν κρείσσεια, θεῶν θεὸς αὐτῇ ἔσσει,
 Δημήτηρ μὲν ἔσσει, ἣ δούρευν Αἴθνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἣ ἐνὶ πολέμοισιν Αἴθνη,
 Ἐν ᾗ πόθοις Κυθήρεια ἣ Γμερ. ἦ μάλα κεῖν
 Ὀλβίος, ᾧ τιμῇ λωκώπιδος εἵνεκα κέρης
 Ἡπιόηθα θεός, ἣ ἐπέβλεπες ὄμματι λωκῶ,
 Ἐκ δ' ἔβαλες πενίλῳ θυμοφθόρον. ἐοθλὰ τε πολλὰ,
 Χρύσεά θ' ἱμερόεντα ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεσ τε, ἣ ἡδέα Κύπερος ἔργα.
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλαι ἐμμόρες, ἐξέπ κείνη
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνηθαι
 Ζῆνι χαριστομήνῃ πρώτῳ δέ σε φαντὶ γυναικῶ.
 Τῶνδε γὰρ ἀντιπέτυξο, ἣ ἀγλαὸν ἔλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ἀνασσα, χαῖρεν σίλβεισα ἣ αἰδῶ.

Τῷ ἣ ἐγώ τοι πρῶτα, ἐπὶ χνόον αἶβρον ἀέξων,
 Ἡβης χρύσειον ἄνθος, ἐπὶ νέος, ἐδὲ βολαίων
 Νῆις ἐὼν πάντῃ τ' Κυπελδος, ἐδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάμος. ἴλαθι πότνα,
 ἴλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιτέβλησαι δυνῆς.

Χαῖρε πάλιν τείλῃσι, θεῶν ὀπιτεμήνῃ ἀλκίῳ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσῶν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετιγῇ, ἣ ἰδυίτειρα κυδοιμῶ,
 Ἐλπίδος ἡγήτειρα τίς ἂν σοι καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμῆσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, ἣ ἀμφιτρίτη ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἀμφιτρίτη ἣ πόντον.
 Τῷ ἣ ὅσοι ἀπώδυσιν δρόμῳ ἡδὲ φυτῶν,
 Ὅσοι ἐπασυντέρησι πέδον κρέουσι μακίλῃς,

Ὅσοι ἀμυσσόμενοι πολυγηθέα καρπὸν δ' ἔχρης,
 Ἐκπελέα, βεβήοντα, πρὸς φρίγῃσιν ἀμάλλαις,
 Σὸν πρῶτόν τε μέσόν τε καὶ ὑσέπον πρὸς βωμόν
 Αἰὲν ἐλίσσοντο, καὶ ἐλίσσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπληθές πε φέρουσι καὶ ἔφατόν. Ἰλαθὶ πότναι,
 Ἰλαθὶ. μὴ δὴ τίς τις ἐμοὶ φίλον ἢ ὑπὸ θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γὰρ, ἀνασσα, μάττω φυτοεργὸς αἰωθεὶς
 Τετράγωνον καὶ νηὸν, ὁμῶς δ' ἄλλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἄροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπῃ γὰρ κείνῃ, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν δ' ἰδέειν τέκνα,
 Ὡς αἰὲν ἀθανάτων λιπέτῃ χθονὰ καὶ μύθη ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοὶ τέλῃ ἐσὶν ἀπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὕχρης,
 Ὑχρης καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλαιήσιν αἰερεῖς,
 Τῇ μὲν ἀμαλθείης κέρως αἰγλαὸν, ἔθαρ δ' ἔχρης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πρὸς σαχύεσσι βεβηθός,
 Ἀμφοτέρων σαχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντο ἑέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· πόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνῃ,
 Δεινὰ παλαιήσεων ἐψόσαστο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γὰρ ἀνακτερίω τε μόνῃ κόσμοιο καὶ ἀρχῇ
 Σημανέειν ἡγῶντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦοθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦοθα, Τύχῃ δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
 Νηρέα ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῦ γέροντο.
 Πάντῃ ᾗ ἀνέρχου κατ' ἄσπετον οἶδμα θαλάσσης
 Ἰστιάτ' ἐκπετάσκει, πρὸς πλομήοισιν ἔοικας.
 Ναυηλὴ σοὶ πάμπαν ἐπ' ἄαδεν· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θοῶν ὅπῃ πόντον ἐλαύνει ἄμφι καὶ ὄλβος,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρας ἦτανε· σὺ δ' ἐμεδέσσει κατέσης,
 Ἐμπορίας πόντιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλῶνυμε, μήτηρ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γὰρ Τιτῇσι μέπεσες
 Παντὸς ἐπὶ κρηπέσσι, πρὸς περὶ τοῖσι θεοῖσι,
 Ρεῖη πλεποδότηρα· μόνῃ δ' Αἰίδαο θεαίνῃ

Ὡν παῖρ ἔλαχες αἶσαν, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.
 Μυνομένης Ἑκάτης, δεινὴ κλωστήρος ἀνασσα,
 Γαίης κυριανέου, καὶ ἰθυύνου θαλάσσαν.
 Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταίρη.
 Χαῖρε πάλιν κρείσσου θεῶν, κρείσσου θεαινῶν,
 Ἀρεμὶς θηρήτειρα καὶ Εὐνομίη, καὶ Ἀπόλλων,
 Ἀρεμὶς ἐν βήσσησι, καὶ ἐν νήσοισιν Ἀπόλλων,
 Εὐνομίη δὲ ἀγορήσι. Σὺ γ' ἑσθύνοντας οἷσ' ἔς
 Ἡ' λύκῃς ἢ χλόνῃς κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἔλκεις·
 Οὔτε παρέσφιλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔστι
 Ἰθὺ πτυσκόμην. Τύχε δὲ ἢ μάλα καίριον αὐτῆς
 Ἦς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖν
 Ἦσα πον θανάπιο μέλ' κρυόεν' αἰεῖδ'·
 Καὶ σέ τις ἡγεμόνιω γλυκερῆς αἰτδόμεν' ἄρης
 Καὶν ἐλάφῳ περὶ πτερεῖ, καὶ ἐν νιφάδεσσιν λαγῶν
 ὦρσεν ὥσ' ἐκ κριτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.
 Τοῖς γ' ἐμὲν ὄφρηνεν κερδίῳ, μάλα δὲ ἀμφὶ πονέουσι,
 Ἰχνιον ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεναι. Περὶ δὲ δύνῳ
 Πολλὰ περὶ σκαίρουσιν, αἰεὶ δὲ ἐλελίσσει ἔρη,
 Ἀγγελοῦ ὄφρ' ὀψώνης θελξίφρονος, εἰκελ' αὐδῇ,
 Μείλιον ἀγρώσσει, μέγα σπύδουσι ἀγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖτις ἀνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσε,
 Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρετρέψασα γ' πότμον
 Εὐσεβέων παιδεῶσι νόσον δὲ ἅπ' ἀπὸ πάμπαν ἀλάλκεις.
 Σοὶ δὲ ἅμα γεινομένη νόσοι αἰόλαι ὀξύ π πῆμα,
 Ἰκελαὶ ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσης
 Ἀνδρόμεον βίον ἀμφὶ διέδραμον, ἔδ' ἐπὶ ἔχεν
 Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βεβλήσιν, δρήγειν,
 Οὐδὲ παρσιτεῖσθαι συγερῶ μερόπεσσιν ἀνάγκῃ.
 Οὐδὲ κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμόπμον ἔθηκε
 Ζῶς Κρονίδης, Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον' ἦν τε λέγεται
 Ἀνδρασιν ἱεσομένοισιν ὅππλωθσαν ἐφείναι
 Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσου θεῶν, κρείσσου θεαινῶν,
 Εὐνομίη τε Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέουσα δικαστῆ
 Ἡ' κυάμοις λελυγῆσι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοισι ἰθύνοντα δίκας ἢ ὀπίφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσα, σὺ τ' μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἤ πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληίδες δρχαὶ

Χρυσῷ πλῆθ' ὠφέλιον, ἔρηθς ἀνάκτων,

Παίγματά σοι πελέεσσι. σὺ δ' εἴφανόν τε ἢ δ' ἔχ'.

Τῷ μὲν αἵψως, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρείεσσα θεῶν, κρείεσσα θεαινῶν,

Τ' σέπ' ὅν μοι χαῖρε, ἢ ἱμερόεντας αἰοιδάς,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακλὺ δ' ὅτ' ὁ λιμὸν ἄγασσε,

Ἢ· θέμις ἐστίν, ἀνάσσει, τύχης ὀπίβησεν δρείσης.

DANIELIS HEINSII

IN HESIODUM

EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμῆτε τείχεα, σὲ μὲν πολυμηθεῖα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχονὸς Πυκτιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμυσσάμεν·
 Σὺ δ' ὑπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χειρὶ δ' ἐχέταίω
 Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δ' ἐμέγα δρέπανον,
 Ἄρτον τ' ὀκτάβλωμον, αἰεκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κερυφίῳ δρέφατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελλόμεν· γλυκερῆς ἔρξα γειτονίης.
 Σωφροσύνῃ δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλεον ἥμισυ παντός,
 Ἐκ Μασσέων σοφίης μέτρα διδασκόμεν·
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σὺ δ' ἐνεγκε
 Πολλὴν καὶ πινυτιὴν γαῖαν Φυτωπορίῃ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγ·, γλυκύμυθ·, αἰνὴρ φίλ· ἐργασίδῃσι,
 Γῆς δρότος θεῶ· δείκνυεν Ἡσιόδ·,
 Πιερίδων γείτων πολυώνυμ·. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσωντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρε,
 Αἱ σελίδες θεῖα φανώ ποθ' Ἡσιόδ·.
 Ταῦτ' ἄρα φρεσασάμεν·, γλυκερῆς φίλ· ἤλιθα Μασσέ·,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος, ἔργα νομίζων,
 Βέλῃς Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷός ἐστις, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμαν' ἠδ' ἀγέλῃσι τ' Εἰλικωνιάδ'·
 Ἐνθά σε βυκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ Φίλιῳ περὶ μέτρον κραδίῳ·
 Ἡ' τάχα περπαῖζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἰγας,
 Ἡ' τάχα ἢ λεπὲς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρηνοῖσιν,
 Οἷα Φιλεῖ λεγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μυσέων βασιλῆα γυῖοι,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ τοῖδε αἰσι, ἢ ἴλασ' ἄμμι γυῖοιο,
 Αἰπόλε μὴ πρότερον, νῦν δ' ἄρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Ὑφαγόρεον ποτ' αἰοιδὸν αἰναζήτην Ἄρησ',
 Ἡ' φύσις δ' ἄρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
 Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπόμεν Αἰακίδην.
 Τῷ δ' ἄρα γινόμενιο πάλα κλύε πότνια Διὶ,
 Βῆ δ' ἴδμεν ὑψηλῆς ἄλγεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ὡκα μάλ', Ἀσπερτίον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ
 Βασκόμενον γλυκερῶν ἄγχι Εἰλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὴ ἦδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλλῇ,
 Καὶ προτέρων ὀρμαῖς ἢ μὴ ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, ἢ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἔρανις σήματα, τοῖς τ' ἐρεδας.
 Ὡς τελεῖδων μεγάλων διασῶν ἀνά γαῖαν ἐκσῶν,
 Ὡς γ' Ὀπμωμητῶν ἦεν, ὅς δ' ἀγαθὸν.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραίε τοι ἔργον ὄρω' ἔχει
 Μήδεα ἢ πλήθη ἢ γύῳ ἐξανύσας,
 Μυσῶν ὑποφῆτα πελαιγμές. ἦτοι ἐκδύες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα ἢ περσίδας,
 Τείρεα πάντ᾽ μαθῶν, ταῖπερ ἔργον ἐστεφάνω;
 Καὶ Κρονίδε βελαῖς, ἢ φάθ᾽ ἠελίε,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἄρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἄρχαίης σῆμα φυτοσπορείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήθῃτε, μόνῳ προσέλην' ἔεσκε
 Πάντ᾽ Σεληναίης γνῶς πόρον Ἡσίοδῳ.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
& vituperio ostendit, rejicit:
alteram verò ut rebus præse-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit: altera autem, quæ ho-
nesta est & bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vaferrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Pan-

E'κ τῶν εἰδῶν Ἀφρι-
ρέσιως ἀρξάμενος ὁ ποιη-
τὴς τὴν Ὀπρωμηνίην, ἣ ποί-
ησιν Ὀπίφογον, ἀποδοκιμάζει τὴν
ἣ ἐτέρῃν πλεῖ πᾶντος ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ἐπιτίθει. ὡς ἐκείνης μὲν
πλεῖ φιλονεικίας καὶ πᾶς τῆς
ἀγορῶν Ἀφτελέας τῆς πλεῖστον
χρόνον ἐχέουσας, τῇ δὲ κα-
λῆς τε καὶ ἀγαθῆς, μόνῳ τῷ τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τῇ ἐπιτι-
δείῳ μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τὰ τέστι τὴν ἑ βίῃς
ὑπερίαν, (ὡς φησὶ πρὸς
ταῦτα νεανιστόμενος ὁ Θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φησαῖς καὶ ὀρεπικαῖς, ἥ γε
τοῖς πλεῖ τὰ ἑ πόρε σκεδάζε-
σι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδῶ-
ρον,

ραν, ἥτοι πῶς τύχῃ, πῶς
πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρε τὰ
φυσικὰ δηλαδὴ βεργετήμα-
τα, πειβεβλημύλῃ, παρε-
σκάασε. Καὶ ἔτω μὲν τῶν βί-
βρον ἡ τύχη ἐπιτέτερεπται,
τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθεί-
α καὶ ἐπιμελείᾳ τέτων ἐφικέ-
σθαι χαλεπὸν ἐγγύετο. Τὸ πάλαι
γὰρ, μήπω βιαιεργήσαν-
τος δὲ Προμηθέως, πάντα
τὰ πρὸς τὸ βίον ἐπιτήδεια,
ἀπόρραι λῖαν καὶ παρὰ πόδας.
Κρόνῳ γὰρ τοπρεῶτον χρυσὸν
πῶς ἀνθρώπων γένος ἐμνηχα-
νίσσατο, ὃ πνι πάντα αὐτομα-
πίσσα ἢ γὰρ ἐδώρησατο. Τῷ
τῶν χρυσὸν γένος, θανά-
τω πνι μαλακῶ τε καὶ ἡδυπα-
θεῖ πειπεσὺν, δαιμονίας λή-
ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε.
Τῷ τῶν γένος ἀκαλθεῖ τὸ
δῶτερον, τὸ δὲ χρυσὸν δὲ χρυσὸν
χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, καθαρὸν
δὲ μαλὸν τῶν ὑπερον γνομύων.
Ὁ Ζεὺς γὰρ, ἡ γὰρ ἡ αἰμαρμύη,
καὶ τῷ τῶν γένος κρύπτει καὶ ἔ-
τω μὲν δὲ βίβιν ἀπαλαχθέν, τῶ
τῶν ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
ρων λήξεως ἐπήβολον ἐποίησα-
το. Περὶ μὲν γὰρ δὲ τῶν τε
γένος δὲ χαλκῶ τέτων ὄνθεν δὲ
λαμβάνει, δεινὸν τε φησὶ καὶ
ὀμβεῖμα· οἱ πνιν οἱ ἀνθρώποι
ἀλλήλοκτονία τε καὶ ἀφροσύνη
ἀλλήλων ἔπεσιν, νωνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
nam, quæ omnia Deorum do-
na, id est, beneficia natura,
sibi vindicare cæpit, in me-
dium produxit. Ita tota vi-
ta comparandæ ratio, Fortunæ
est commissa: prudentiæ autem
hominum ac curæ ea sibi com-
parare cæpit esse difficillimum.
Olim ergo, ante vâfrum hoc
Promethei factum, omnia quæ
ad vivendum erant necessaria,
facillimè comparabuntur, &
ad manus erant. Saturnus
enim primò omnium, genus
quoddam aureum fabricabat
hominum. Cui sua sponte om-
nia suppeditabat terra. Hoc
genus, leni ac jucunda morte
cum hac vita defungeretur, vi-
tam demonum & nomen post
obitum consequeretur. Hoc au-
tem, alterum est secutum, quod
argenteum dixerunt: quod ut
aureo in omnibus deterius, ita
purius fuit quàm sequentia.
Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
etiam hoc genus aufert: quod
defunctum, vitam eorum du-
xit, quos Beatos Subterrestres
vocat. Ita ad tertium, areum
nimirum transit, quod scelestum
esse & impetuosum docet. Qui
quidem homines cæde mutua
& imprudentia cecidere: cete-
rum nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polyneicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maximè autem tangit iudices, quorum brevī ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitiæ ac injustitiæ præmia ob oculos ponit: tum & monita quadam sapientissima Persæ proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quæ præcepta continet, parum inter se coheret: ita ut soluta quasi & nihil minus quàm adstricta sit oratio. Quæ subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui pædas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tædium

ἦγαν λήξεως μὴ δδεμιάς τυ-
χόντες, πανολεθρίως δὲ εἰς ἄδης
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ τ' ἡρώων ἐπέ), τ' αἰμφί
τ' Εὔποκλέα καὶ τ' Πολυεύκλυ
μάλισσι, τ' δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιοτάτον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τ' αἰμφί
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τ' τε
ἄλλων ὧν ἡ πόησις μέμνη), τ'
Τρωϊκὸν συνησμενέων ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληρω-
τες παρσυδεῖ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πνὲς αὐτῶν ἐπ' νηῦ ταῖς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τῆς
τὸ σιδηρῆς, καὶ ταῖς αὐτῆς ἀνέ-
μιας διελθεῖν ὁμιλοῦμαι), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλισσι, ὧν
αἶνω πνὶ βραχέϊ τε καὶ χα-
ρίεντι τ' δωροδοκίας ἀπλεῖ).
Τὸ λοιπὸν ὃ τ' λόγος τὰ τε τ'
ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ὁμι-
λεῖται ὑποτυπῶν ἀφελείβει-
ται, καὶ παρενέσεις πνᾶς τ'
σφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον ὃ τ' ὑπο-
θηκῶν τ' ὁραυθῶν κειμένων ὁ
χαρσκήτης ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπόλυτος αὐτῷ καὶ ἀσύνδε-
τος ὡς ὁμιλεῖται ὁ λόγος. ἔστι
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχρημένους, ὅδε π
κατὰ γυμνὰς τ' τ' νεωτέ-
ρων γωμολογίας παρενθήκων
ὑποφαίνων. Κέχρηται ὃ καὶ
παρεβάσει ἐν ὀλίγῃ, τὸν
ἀδελφόν

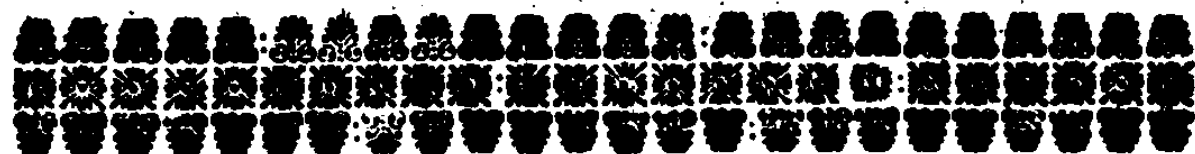
ἀδελφὸν δὲ τὸν δὲ τὰς ἐπι-
θήκας καὶ παραινέσεις ταύτας
κὺρς ἀναλαμβάνων καὶ ἀνὰ κ-
τάρην. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκαλίαν,
ἀπὸ τῆς γεωργίας ὡς οὖν ἀρχή-
ται. Ἐξ ἧς πᾶσα ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ περὶ καὶ τῶν περὶ
σφόδρας αἰροτριώσεως ἢ ἀμύ-
της, περὶ τευκτονὸς ἢ ξολοτομίας,
περὶ τὰς ἀποβάσεις τῆς γε-
θῶς καὶ κατὰ κκέρων προση-
μύων, ἢ τὴν παρὰ κκέρων
μύων τὰς ζημίας, ἢ ὅσοι ποιεῖ-
ται. Ἐπὶ τῇ ὥρῃ τὴν δάκρυ-
σιν, ἢ περὶ τὴν πᾶσι μάλιστα τῇ
ἐργων οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη ἀφ-
κεῖται, μέχρι σίχων καὶ π-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχρι τῆς
τῆς μὴ ἢ πρώτης τῆς οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων περὶ ὅ-
ντων δὲ χρόνος καὶ ἀπιδιδο-
μῆς ἅμα τῇ ἀπιδιδομῆς, ἢ
περὶ μόνον π. περὶ δὲ εἰδῶ
παρὰ δὲ ὄντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδήποτε, ἢ κέρ-
δος π. κατὰ τῇ ποιητῇ, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀχολαμύων, τὸ
ἐπερον τῆς οἰκονομίας μέρ-
διέρχεται φράζων, ἢ τὰ τῇ
θαλάσσης μέρεσιν ἀναλαμ-
βάνων. ἔτω γὰρ τὴν δὲ περὶ ἀκμῇ
καὶ τῇ καὶ τῶν τὸν ἐπιτηδεί-
οιτων μάλιστα, καλῶν φαίνε-
ται. Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ἐπι-
θήκῃ καταλήγει. Προσθεῖς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, diluere. Posthac ad Oe-
conomiam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Totam autem
hanc doctrinam, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demia, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Præter hac, tum
eorum quæ rectè ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quæ negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quæ-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
hactenus quidem prima Oeco-
nomia pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acriori lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quæ-
cumque modò lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
præceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: Cum initium a genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter precipit.

τὸ ἀθανάτων ὅπιν, ἐποδιαί-
ρισιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίη-
κεν, καὶ ἀναλίσθας, ἀπὸ γένε-
ως, ἢ τῶν θεῶν σεβάσμαιτο,
ἀρχόμενος, εἶτα εἰς τὸ καθέ-
καστον, καὶ τὸ εἶδεν, ὑπάγει.
Καὶ ἔτι μὴ πᾶς ὁ τῶν ἔργων
λόγος, κατὰ τὸν κομικόν, ἐκ-
τετέλεσται. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τῶν
τε ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν,
ὡς καὶ τῶν μέσων παρατηρή-
σις, καὶ τε ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ
τῆς ἀπεκλογῆς, ἐν βραχέϊ πε-
ριέχεται.

INDEX VOCABULORUM,
 QUÆ IN
 HESIODO
 OCCURRUNT,
 EMENDATIO.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
 significant.

A.

A, *Quæ*, nom. pl. n. g.
 ab ὁ, quod : articulus
 postpositivus.

Ἀπῖ, ἀπῖς, ab ἀπῖς, ὁ, ὅς
 ἢ non tangendus, ex α priv. &
 ἀπῖ vel ἰάπῖ, & per pleonaf-
 mum ῥα. ἀπῖ. *lædo*, *noceo*.
 f. ψω. s. 148.

Ἀάδῃ 3. sing. 2. i. pass. ab ἄτω.
lædo. F. ἄω. quod fit ex ἀάω,
 hinc α. 1. ἀάδῃ, pro ἡδῃ.
 tollitur augmentum & α poeticè
 reduplicatur. Th. ἀάω, ὦ,
 f. ἡω, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Ἀάσι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo,
 ut ἰσημι, ἰσησι. Th. ἄω, flo, spi-
 ro. θ. 875.

Ἀά) saturatur. 3. person. ab ἄη-
 μι. in pass. ἄημαι expleor. *satu-*
ror, ad formam ῥ ἰσημαι. Th.
 ἄω, f. ἡω, flo, *spiro*. α. 101.

Ἀανῶ, α, ὁ καὶ ἡ, *insatiabilis*, *in-*
noxius. Th. ἀανῶ, α. f. ἡω. *læ-*
do. θ. 714.

Ἀάτω genit. Ionicus pro ἀάτω,
 ab ἀάτης, α. *bobus carens*. ex α
 priv. & βῦς, βῦς ὁ ἢ vacca, bos,
 taurus. s. 451.

Ἀζαῶν, part. a. 2. Atticè pro
 ἄζων, ab ἄζω. *duco*. f. ἄζω. p.
 ἦζαι, a. 2. ἦζον. Att. ἦζαζον.

Ἀζαῶς, ἡ, ὁ. *bonus*, a, um. dat. pl.
 ἀζαῶσι. *paragoge Ionica*, pro
 ἀζαῶσι. comp. ἀμείνων, βέλτων,
 κρείστων, δρεῖων, λυίων. Superlat.
 βέλπεϑ, κρείπεϑ, ἀεῖςϑ, λυ-
 εϑ. s. 24.

Ἀγασίται, 3. pers. ind. ab ἀγασί-
 μαι, *irascor*, *invideo*. s. 333.
 Th. ἀγασί, ὦ, f. ἡω, *demiror*.

Ἀζακλυτός, adject. ex ἄγασ nimis
 & κλυτός *celebris*, ἀ κλύω, pro
 quæ

quo etiam κλῶρι αὐδῶ, ἀγαυο-
ποίησιν, dat. pl. Ionic. §. 1015.

Ἀγαυότατον, superl. ab ἀγαυός, ᾧ,
δ placidus, ex α epitatico &
ζαῖν, τῷ, τὴ, lætitia, gaudium.
§. 408.

Ἀγαμέμνων, præf. part. passiv. ab
ἀγαμέω. f. λῶν, p. κῶ, ορνο, ἀγαλ-
λομαι exsulto: ad formam τοῦ
ἀγαλασάμεναι, exsulto, ab Hebræo
גלגל ἀγαλάμειναι. præf. part. f. g.
pl. num. α. 86.

Ἀγαυή, nomen fœminæ splendi-
dæ, à masculino ἀγαυός admi-
rabilis, splendidus. Thēma ἀγαίω
miror. §. 246.

Ἀγαυός, ᾧ. δ. nobilis, admirabilis.
ab ἀγαίωμαι admiror. ἀγαυῶν.
gen. pl. §. 462.

Ἀγαυὴ, nomen mulieris. Vide
paullò ante ἀγαυή. §. 976.

Ἀγαυρῆ, ferocis, gen. sing. Th.
ζαῦρος, α, δ, superbus, elatus:
ἀγαυρὸς valdè superbus. α non
est privativum, sed intensivum;
§. 832.

Ἀγί, pro ἄγια, vasa, nom. pl. n. g.
ἀγίστην. dat. pl. Thēma. ἀγί;
τῷ, τὴ, vas quodlibet. α. 613.

Ἀγίλ, α, δ. nuntius. α. 85. ἀγ-
γελία, propriè res quæ nuntia-
tur. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶν,
p. ἡγγέλλω. α. 1. ἡγγέλλω.

Ἀγίων, vide paullò ante ἄγιος. α.
475.

Ἀγῆ, Adverb. hortantis, ab ἄγω.
α. 2. imperat. act. verbi, ἄγω,
ago. α. 449.

Ἀγασθαι, 3. pl. α. 1. act. Ion. pro
ἡγασθαι, ab ἀγαίω, congrego,
Pœtæ metri causâ tollunt au-
gmentum. f. ρῶ. p. ἡγασθαι.
Att. ἀγῆγασθαι. α. 1. ἡγασθαι.
α. 652.

Ἀγῆλα, pl. num. greges. ἰ ἀγῆλα,

grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic
Latinè agmen ab agendo, pro-
priè pecudes aguntur, homines
verò ducuntur. α. 168.

Ἀγασθῆναι, pro ἀγασθῆναι, ας, ἡ. Ionicè,
πρᾶταγῆναι. ab ἄγω & λαίω, ας, ἡ.
præda. α. 197.

Ἀγίος, α, δ, ἡ. immunis, præmio
cārens, ex α privat. & γίαι,
τῷ, τὴ, præmium, munus. §.
396.

Ἀγασθῆναι, præf. inf. pro imperat.
verbi ἄγω, ducō. f. ἄξω, p. ἡξαι,
α. 2. ἡξαι. α. 695.

Ἀγασθῆναι, α, δ, ἡ. dux exercitus, Mi-
nervæ epitheton. ab ἄγω, du-
co, & στρατός, ᾧ, δ. exercitus.
§. 925.

Ἀγλῖος, acc. sing. fortem. ab
ἀγλῖος, ος, δ, strenuus. com-
positum ex ἀγαν valdè & ἀνὴρ
vir. α. 7.

Ἀγῆρ, α, δ, κ, ἡ, senis ex pers,
μὴ γηρασέναι. compositum ex
α priv. & γῆρας, αἰ, τὴ, sene-
ctus. §. 305.

Ἀγῆρ, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab ἀγῆρας, α, δ, κ, ἡ, se-
nis ex pers. Et ἀγῆρ, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α privat. &
γῆρας, αἰ, τὴ, senectus. §.
949.

Ἀγῆα, pl. num. vallis, ab ἀγῆας,
ος, τὴ, vallis. α. 389.

Ἀγυλομήτης, α, δ, versipellis, qui
prodest obliqua, non recta con-
silia. compositum ex ἀγύλ;
obliquus, & μέτης, ας, ἡ, consi-
lium, δ ἀγύλα, τῷ, πῇ, σκαλῶ
βελούδιον. α. 48.

Ἀγυλοχίλα, nom. pl. repanditro-
stri, ex ἀγύλ; inflexus, cur-
vus, & χίλα, ας, τὴ, labium.
à nominativo singulari ἀγυλο-
χίλας, α, δ. pro quo etiam le-
gitur

gitur ἀσκολόχην, *curva habens labra.* α. 405.

Ἀγλαΐα, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ἄ, ὁ, splendidus. §. 285.

Ἀγλαός, ἄ, ὁ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. ἀγλή, ἡς, ἡ. fulgor, splendor. ε. 337.

Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ἄ, ὁ, castus. α. 465.

Ἀγνύτ' pro ἀγνύτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνύμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Thema est ἀγώ. F. ἀῖσα, &c. *frango.* α. 279.

Ἀγνός, castè, adverb. ab ἀγνός *castus.* α. 337.

Ἀγρί, portaret, præf. act. opt. ab ἀγώ, porto, ἀγρίτα, acc. sing. præf. part. act. vide supra ἀγρίων. α. 480.

Ἀγρίω, f. ἄστω, p. ἄστω. publice & in foro dico, & per syn. speciei, α. 288. aperte dico.

Ἀγρόφ, ἄς, ἡ. forum, ab ἀγρίω *congrego.* Gen. Ionicus ἀγρόφης. α. 105.

Ἀγρίων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγρόων. α. 30. à nomine ἀγρόφ, ἡ, forum. Th. ἀγρίω *congrego*, ut supra, & ἀγρέν, Ionicè pro ἀγρόφ. ἀγρέφει, in foro, φει est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλίτων. §. 89.

Ἀγραῖοι, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastōris. Compositum ex ἀγρός, ἄ, ὁ, *ager*, & αὐλή, ἡς, ἡ, *atrium*, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item *stabulum, septum.* Hinc αὐλίζομαι *stabulor*: item *pernocto*, unde est ἀγραῖώ, ruri pernocto. §. 26.

Ἀγρίω, Ionicè pro ἀγρίω, ab ἀγρίω, ας, ἡ, *captura, venatio.* §. 442.

Ἀγρίω, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρόφ, ἄ, ὁ. *ager.*

Ἀγρίω, accus. est nomen proprium viri: ἀγρίω, ας, ὁ. §. 1013.

Ἀγροίωτας, accus. pl. ab ἀγροίωτης, ας, ὁ. *agrestis, agricola*, pro ἀγρόφης. Th. ἀγρόφ, ἄ, ὁ. *rur.* α. 39.

Ἀγροκύνειον, ας, ὁ. *qui in agris tumultuatur.* ab ἀγρόφ, ἄ, ὁ, *ager*, & κύνειος, ἄ, ὁ, *tumultus.* §. 925.

Ἀγρομέροιον, dat. pl. part. præf. pro ἀγρομέροις. Syncope. ab ἀγείρω, *congrego.* f. ἐρῶ. p. ἡμεῖς, & Attic. ἀγήμερος. α. 1. ἡγείρω. §. 92.

Ἀγροπύρις ferox, gen. cas. f. g. ab ἀγροπύρι vel ἀγροπύρι, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ἄ, ὁ. *ager.* α. 407.

Ἀγχι, pro ἀγχι propè. construitur cum Genitivo: est Adv. α. 639.

Ἀγχιμαχί, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἀγχι propè & μάχημα, *pugno*, f. μαχίστομα. p. μαμαχίμα. α. 25.

Ἀγχιμελον, adverbialiter hinc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχιμελον, ας, ὁ κὶ ἡ, è propinquo veniens, ex ἀγχι propè & μελόν, seu μόλω, *venio.* α. 325.

Ἀγχιόη, dativus singul. ab Ἀγχιόης, ας, ὁ. nomen viri. ex ἀγχι & ἰόν. q. d. ἀγχι τὸ ἰόν. §. 1009.

Ἀγχιόη, præf. part. pass. verbi ἀγχιόμαι, ἄμαι, *demiror.* Th. ἀγχιόησιν. idem §. 619.

Ἀγχιον, ἄ, *vehemens*, part. præsens. ab

ab *αἶω* *duco, vebo*. vide *αἶαζων*.
§. 998.

Αἶω, *duco*. f. *αἶζω*, p. *ἤζα*. a. 1.
ἤζα. a. 2. *ἤζην*. s. 208.

Αἶων, dat. sing. ab *αἶων*, *ῶν*,
ō, certamen. §. 435.

Αἶωσον, 3. pl. subj. ab *αἶω* *duco*,
vebo, traho. f. *ζω*.

Αἰδύμην, *indocta*, acc. pl. n. g. ab
αἰδύμην, *incognitus*. Th. *δαίω*,
scio, disco. §. 655.

Αἰδύμασθαι, pro *αἰδύμασθαι*. Declinatur duobus modis, vel *αἰδύμασθαι*, s. vel *αἰδύμας*, *αἰδύμην*, s. nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro. *αἰδύμασθαι* genitivus ab *αἰδύμας*, *αἰδύμην*, s. ex α quod hic idem valet quod *δυσ*, & *δαμνῶ* *don*. §. 188.

Αἰδύμασθαι, s. 420. est superlativus, à positivo *αἰδύμην* s. s. v. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à *δαίω* n. order: f. *δαίωμαι*. a. 2. *δαίω*. p. *δαίωμαι*. unde etiam est nomen *δαίω* vermis, qui lignum corrumpit, ἰψ (ab ἰψω *necesse*) vermis qui cornua lædit. ἰξ (ab ἰκω *advenio*) vermis, qui palmitibus obest. σῆς (à σῆπω *putrefacio*) vermis, qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui viriat legumina. ψάις qui ficus arrodit, &c.

Αἰδύμην, s. s. κῆ ἡ. non manifestus, obscurus. Th. *δαίμην*, s. s. manifestus. s. 6.

Αἰδύμην, s. s. κῆ ἡ. injustus. *αἰδύμην*, comp. Th. *δαίμην*. n. iustitia. s. 260.

Αἰδύμην, nomen mul. q. d. *indocta*, à *δαμνῶ*, domo. §. 349.

Αἰδύμην, pro *ἡδύμην*, 3. pl. a. 2. act. ab *αἰδύμην*. *placeo*, f. *ἡδύμην*, p. *ἡδύμην*. at

Αἰδύμην, futuro, expleo. θ. 917.

Αἰδύμην, n. *libertas, copia*. ab *αἰδύμην*, s. s. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Αἰδύμην, dat. sing. *αἰδύμην* s. s. qui nihil dat. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & *δαίμην*, s. s. qui dat. Th. *δαίμην*, do. s. 355.

Αἰδύμην, s. s. certaminis præmium, ab *αἰδύμην* seu *αἰδύμην*, s. s. certamen. s. 654.

Αἰδύμην, colluctentur. 3. pl. præf. subj. act. ab *αἰδύμην*, f. *αἰδύμην*. p. *ἡδύμην*. idem quod *αἰδύμην*; *pugno, dimico*, vide *αἰδύμην*. §. 435.

Αἰδύμην, adverb. semper. §. 388.

Αἰδύμην, Genit. pl. *Æolicus*, ab *αἰδύμην* s. s. *semperiternus*. ex *αἰδύμην* & *ἡδύμην*, qui genitus est. Th. *αἰδύμην*, nascor. f. *αἰδύμην*. a. 2. m. *αἰδύμην*. §. 548.

Αἰδύμην, præf. inf. *αἰδύμην*, 3. pl. imperf. act. pro *ἡδύμην*, ab *αἰδύμην* *canto*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa *αἰδύμην*, f. *αἰδύμην*. p. *ἡδύμην*. s. 662.

Αἰδύμην, a. 1. act. infinit. ab *αἰδύμην* *tollo*. f. *αἰδύμην*. a. 1. *ἡδύμην*. hinc *αἰδύμην*. a. 1. part. act. *αἰδύμην*, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Αἰδύμην, acc. sing. ab *αἰδύμην*, s. s. durus, asper. Them. *αἰδύμην*, cedo, f. *ζω*. §. 166.

Αἰδύμην, non invito, adverb. ab *αἰδύμην* *invitus*. Thema. *αἰδύμην* s. s. spontaneus. §. 519.

Αἰδύμην, 1. pl. a. 1. act. imperat. ab *αἰδύμην*, f. *αἰδύμην*. p. *ἡδύμην*. canto. §. 965.

Αἰδύμην, dat. sing. ab *αἰδύμην*. *αἰδύμην*, s. s. *turbo, procella*, ex *αἰδύμην* *spiro* & *αἰδύμην* *convulso*. §. 874.

Αἰδύμην nomen mul. q. d. *procella*. §. 267.

Αἰδύμην, gen. pl. in nom. *αἰδύμην*,

ναῖν, οἷον, perpetuò fluens;
alii legunt αἰναῖν, οἷον. ex αἰεὶ
semper & ναῖν, fluo. Th. ναῖν,
habito. s. 550.

Αἰνάε, genit. g. f. ab αἰναῖν, per-
ennis. Poët. pro αἰεῖναῖν. ex αἰεὶ
semper & ναῖν fluo. αἰναῖν, gen.
pl. s. 595.

Αἰνῶν, gen. pl. part. præf. acti-
vi, ab Αἴνῃ, flo, ad formam π-
δεῖς, ἐνδῆς. Sed quia est ab αἶν,
potius juxta ἰσημι esset flecten-
dum. Notetur ergo hæc ex-
ceptio. s. 625.

Αἰεῖ, 3. præf. ab αἰεῖν, augeo, pro quo
in prosa, αὐξάνω & αὐξω. f. ἴσῳ.
p. ἡυξήκα. s. 6. αἰετομαί, pass.
αἰετῶ, αἰετοῖ. imperf. αἰετομύω.
gen. Ion. part. præf. s. 773.

Αἰεργῆς, ἄ. ὁ. iners, αἰργῆ, dat.
hinc αἰργίη, inertia, Ionicè,
pro αἰργία, ας, ἡ. pigritia, ab
αἰεργῆς, pro quo in prosa αἰεργῆς.
Th. ἰργον, opus. Prosa dicitur
quasi profusa. oratio verò ligata,
quæ certis numeris adstricta est,
quale est poëma. s. 303.

Αἰεσιπτό, nom. pl. alie volantes.
Epitheton cygnorum, compo-
situm ex αἰεῖν, in altum tollo,
& πέτομαι, volare. declinatur
duobus modis. αἰεσιπότης, α, ὁ.
Prim. simplic. & in quinto sim-
plicium, αἰεσιπότης, ητῶ, ὁ.
in aëre suspensus. s. 316.

Αἰσιφρογῆ, acc. sing. stolidum. s.
315. à nominativo αἰσιφρων,
οἷον, ὁ. ἡ. ex αἶω, flo, & φελῶ,
ενός, ἡ, mens, qui ventosa men-
te præditus, inconstans & teme-
rarius est & proinde stultus. hinc
αἰσιφροσύνησιν, dat. pl. Ionic.
pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύ-
νῃ, stultitia.

Αἰζαλίω. s. 153. Genitivus Ion.

pro αἰζαλίω, ab αἰζαλίῳ, α, ὁ,
aridus, torridus. Thema est
αἰζω torrefacio, arefacio.

Αἰζῆ, 3. pers. præf. verbi αἰζω, fic-
co. α. 397. hinc

Αἰζῆ, præf. sub. tristetur, ab αἰζο-
μαί, propriè exaresco: per me-
taph. cura & mærore conficior.
α. 585. ὁ. 99.

Αἰζω, cum aspero spiritu veneror.
αἰετομαί. ὁ. 532.

Αἰζωσι, pl. num. discincti; scil. ut
cò sint expeditiores: ex α priv-
ativo & ζωσις cinctus, quod est
à ζωσιῶν vel ζώντημι, cingo, in
fut. ζώσω, in præf. ἰζωσι. in
passivo præf. ἰζωμαι vel ἰζω-
σμαι, in 3. sing. ἰζωται, hinc
est ζωσις, cinctus, ζωσις, ἡ. ὁ.
cingulum, baltheus. s. 345.

Αἰδῶ, acc. sing. ab αἰδῶν ὄν, ὁ.
h. luscina, ab αἰδῶ cano, pro
quo in prosa αἰδῶ. s. 203.

Αἰδῶ, pro αἰδῶ, spirabat. imper-
fect. abjecto α μικρῶ per apo-
strophum, & τ mutato in θ,
propter seq. aspiratam. Thema
est αἰδῶ flo, f. ἴσῳ. unde forma-
tur αἰδῶ & pass. αἰδῶμαι. α. 8.

Αἰδῶ, αἰδῶς, ὁ. aër. ab αἰδῶ. in f. g.
significat rorem. s. 549.

Αἰδῶ, 3. sing. ab αἰδῶ flo. hinc
Αἰδῶσι, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰση-
σι. Th. αἰδῶ. flo. s. 514. ὁ. 875.

Αἰδῶς, acc. pl. à sing. αἰδῶς, α, ὁ,
flatus. in nom. pl. αἰδῶται, flami-
na. Th. αἰδῶ, flo. s. 645.

Αἰδῶσι, pl. num. f. g. ὁ. 968.
Græci non dicunt αἰδῶσις, sed
αἰδῶσις, ὁ, καὶ ἡ. ex α negati-
vo & αἰδῶσις. Sic in Novo Te-
stamento αἰδῶσις, α, ὁ, καὶ αἰδῶ-
σις. in f. g. αἰδῶσις. Regu-
la. Adjectiva composita nec non
quandoque derivata sunt generis
communis.

αἰνέτης, *αἰνέτης*, pro *αἰνέ-
της*, Ionicè: & *αἰνέτης*,
pro *αἰνέτης*. ut & *αἰνέτης*,
dat. pl. pro *αἰνέτης*. s. 309.

Αἰσφάτης, s, ineffabilis. compo-
situm ex α privativo & *δίσφα-
τος* pro *δισφάτος*, à Deo pro-
nunciatus prout dicimus *δισ-
φάτος*, divinitus datus, *αἰσφα-
της* etiam idem quod *nefandus*.
Sed sæpius in bonam partem
accipitur, & tum α non est
privativum sed intensivum, ut
ἰδιδάξαν αἰσφάτων ὕμνων αἰδών,
docuerunt divinum carmen ca-
nere. s. 662. ex *φάτης* dicen-
dus, hoc à *φάω*, dico. idem
quod *φασί*. s. 830.

Αἰλουῖα, s, ἡ. *Minerva*. Dicitur
etiam *Αἰλῦν*, quasi *αἰλῦν*, ex α
privat. & *γῆλη* papilla, *ματρὸς
αἰλῦν*, quod *Minerva* progenerata
ex cerebro Jovis (uti fabulan-
tur) non fuerit alia aliorum
more. *Αἰλῦν*, ἡ, αἰ *Athenæ*,
acceperunt nomen, à *Minervæ*
fictitii hujus idoli æde & cul-
tu. *Αἰλῦν* alio nomine *αἰλῦν*,
ἡ, ἡ *litus*, quod in litore ma-
ris fuerit condita, unde *παλῆς
αἰλῦν* (pro *αἰλῦν*) civis attica.
s. 126.

Αἶλα, pl. num. pro *αἶλα*, à sin-
gul. *αἶλα*, s, τὸ *πρῶτον cer-
ταμίνης*, sed *αἶλα*, s, ὁ. est
ipsum certamen. Vide supra
αἶλα, s, ὁ. s. 756.

Αἶλας, s, *illimis*, *limpidus*, ex
α privat. & *γῆλος*, s, ὁ *limus*,
fax, sordus: unde est *γῆλος* tur-
bo: *γῆλος* turbatus. s. 595.

Αἶψα, s, ἡ, *confertus*, in unam
collectus. s. 246.

Αἶ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ,
ἡ.

Αἶ, artic. postp. ab ἡ, ὅς, ὅ, quæ,
quid, quod. s. 268.

Αἶαν genit. ab *αἶαν*, s, ἡ. ab
αἶαν *αἶαν* ὁ. vel *αἶαν* *αἶαν* ὁ.
quæ idem significant, no-
men herois, *Ajax*. s. 1005.

Αἶαν, pro *γαῖαν*, terram, Poëti-
cè, à *γαῖα*, seu *γαῖα*, s, ἡ. s. 124.

Αἶαν accusat. ab *Αἶαν*, *αἶαν*, ὁ, ἡ.
caper, *capra*. s. 516.

Αἶαν, acc. à nominativo, *αἶ-
αν*, s, ὁ, ab *αἶαν*, ἡ, ὁ,
nomen viri. *αἶαν* ergo est
patronymicum, sicut à *πῆλιν*
dicitur *πῆλιν*. s. 182.

Αἶαν, pl. nom. à sing. *Αἶαν*,
s, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam
vertunt *αἶαν*, ἀπὸ τῆς *αἶαν*.
s. 377.

Αἶαν, acc. sing. pro *αἶαν* per
apostrophum, α abjicitur, ab
αἶαν, ἡ, *pellis caprina*, mu-
nimentum pectoris. Alii putant
αἶαν fuisse pelle ista obdu-
ctum. Thema *αἶαν*, *αἶαν*, ὁ, ἡ.
caper vel *capra*. s. 344.

Αἶαν, gen. Ionic. pro *αἶαν*,
à nominativo *αἶαν*, s, ὁ,
epitheton Jovis. Sic dictus,
quod generatus, in Creta nu-
tritus fuerit à capra (ὅτι sonat
alimentum) ut lateret patrem
Saturnum, qui pueros mares
devorabat. s. 483.

Αἶαν, ab *αἶαν*, s, ὁ, *vultur*,
avis prædatrix & rapax. à *γῆ*,
γῆ, ὁ, *vultur*. s. 405.

Αἶ, sunt duæ voces. αἶ est ar-
tic. præpositivus, αἶ per apostr.
pro αἶ verò.

Αἶαν, Genitivus Æolicus pro
αἶαν, à nominativo *αἶαν*, s, ὁ.
oreus, interni. q. d. *αἶαν*, ὁ,
obscurus. ex α priv. & *αἶαν*, non
video. s. 153.

Αἶαν,

Αἶδι, à nominativo ὄρεδι, ἄδι, ὄδι,
s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἶδις, Θ. Thema.
αἶδι, video, f. εἰσσομαι. 2, 2.
αἶδον & ἰδον. α. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἶδου
ab αἶδις, s, ο. infernus, in prosa
dicitur, αἶδις, s, ο. orcus, tartarus.
9. 311.

Αἶδιλα, acc. pl. arcana, ab αἶδιλος
tenebricosus. Th. αἶδις, s, ο. in-
fernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἶδιος, perpetuus. Th.
αἶει semper. α. 310.

Αἶδιος, dat. pl. Ionic. αἶδινος ἢ, εν,
tenebricosus. Th. est αἶδι, video.
9. 860.

Αἶδι, dativ. sing. reverentia, ab
αἶδις, ος, ἡ. pudor. α. 354. hinc

Αἶδια, πῆ. pudenda. s. 733.

Αἶδις, πς, ἡ. veneranda. αἶδίοισι,
dat. pl. Ionic. Th. αἶδις, ος, ἡ,
pudor. s. 257.

Αἶδις, genit. sing. ab αἶις, αἶδις,
ο. orcus. idem quod αἶδις, s, ο.
Vide supra. αἶδις δε, ad orcum.
α. 151.

Αἶδις, s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἰδιρείους, ab αἰδιρεῖα, ἡ, inscitia,
ab ἰδρις, ιως, ο. κῆ ἡ, sciens. Th.
ἴσχω, scio. hinc

Αἶδρις, ignarus, vide Thema. ἴσ-
χω scio. α. 105.

Αἶδι, pudorem. accus. sing. αἶδις,
αἶδι, ab αἶδις, pudor. s. 324.

Αἶδιον, ις, ο. idem quod αἶδις,
s, ο. Pluto. 9. 913.

Αἶδις, pudor. ex α priv. & αἶδι vi-
deo. quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.

Αἰετληπιάν, 9. 893. sempiterna-
rum. gen. pl. Eol. pro αἰετλη-
πιάν. ab αἰετλοῖς, s, ο. sempi-
ternus, ab αἰ, semper & πῆ-

νομαι, nascor. 9. 893.

Αἰεῖ pro αἰεῖ semper, Poeticè, &
αἰε. s. 114. & 298.

Αἰετῶν, αἰετῶν, pro αἰετῶν metri
causâ, αἰετῶν, s, ο. 9. 523.

Αἰετῶν, juvenilis, ab αἰετῶν, s, ο.
juvenis, q. d. αἰεῖ ζῶν, semper
fervens. α. 498.

Αἰετῶν, juvenum, genit. pl. ab αἰ-
ετῶν, s, ο, pro quo & αἰετῶν ju-
venis. 9. 863.

Αἰετῶν, Eolicè pro αἰετῶν, ab αἰ-
ετῶν, s, ο, nomen viri. 9. 992.

Αἰε, dat. Ion. ab αἰε, pro γαῖα,
terra, α. 153.

Αἰετῶν, αἰετῶν. Vide Αἰετῶν. 9.
958.

Αἰε, quæ pro αἰετῶν quæque, ab αἰ-
ε, s, ο. articuli postp.

Αἰετῶν, αἰετῶν. ardens, αἰετῶν,
acc. sing. ab αἰετῶν, uro, incendo.
9. 72.

Αἰετῶν, αἰετῶν, αἰετῶν, s. æther. s.
18.

Αἰετῶν, gen. pl. ab αἰετῶν, ος, s.
Æthiops. q. d. αἰετῶν τῶν ὄψων.
ab αἰετῶν, vultus, th. ὄψων, vi-
deo, & αἰετῶν, uro. imperf. ἤδον,
ardebant. 9. 985.

Αἰετῶν, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἰετῶν, ardeo, αἰε-
τῶν, αἰετῶν, gen. pl. part.
præf. α. 60.

Αἰετῶν, dat. ab αἰετῶν, αἰετῶν, s. ni-
ger. Th. αἰετῶν, uro. s. 742.

Αἰετῶν, acc. sing. ab αἰετῶν, ος, s.
ο, κῆ ἡ, niger. ab αἰετῶν, uro, &
αἰετῶν, vultus. Th. ὄψων, f. ὄψων.
μα, præf. αἰετῶν. s. 36.

Αἰε, pro αἰε. Doricè pro αἰετῶν. αἰετῶν
δύναμις si quidem possis. s. 268.

Αἰετῶν, αἰετῶν, pro αἰετῶν, πς, τῶ,
sanguis.

Αἰετῶν, αἰετῶν, cruenta, pl. num. ab
αἰετῶν, ος, s, ο. Thema
est

- est αἷμα, αἷς, τὸ, sanguis. §. 181.
- Αἰμυλίαισι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. s. 78. hinc αἰμύλων.
- Αἰνά, pl. f. g. αἰνός gravis. differt ab αἴνος laus, accentu. s. 802.
- Αἰνεῖ, laudat, ab αἰνέω, laudo, f. ἴσθω. vel ἴσθω. p. ἤνεκα. aor. 1. ἤνεκα. aor. 1. imperat. αἰνεσον.
- Th. αἴνος, s, ὁ, laus. s. 824.
- Αἰνείας, s, ὁ, Æneas. §. 1008.
- Αἰνέμι, pro αἰνέμι, probō. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. ἴσθω, vel ἴσθω. p. s. 802. Thema αἴνος laus. s. 683.
- Αἴσιον, acc. fabulam, ab αἴσιος, s, ὁ. s. 202.
- Αἰνῆ, gravis. à masculino, αἰνός, ἡ, ὄν. gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰνεσίτης. dat. sing. superlat. α. 397.
- Αἴνυτο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἴνυμαι, capio. α. 41.
- Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰόλις, ἰδέε. nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλων vario. s. 636.
- Αἰόλων, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλων, vario. f. λῶ. p. κῆ. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.
- Αἰπόλιον, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλος, s, ὁ. caprarius. αἰπόλιος αἰζας πυλῶν. Them. πυλῶν verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰεῖ αἰεῖς, ἡ. capra. θ. 446.
- Αἰπύω, acc. sing. ab αἰπύς, ἴος, ὁ. αἰπύς. f. ἡ αἰπύα, τὸ αἰπύ. s. 83.
- Αἰεῖ, ceperit. 2. singul. præf. aor. subj. ab αἰεῖω capio. f. ἴσθω. p. κῆ. a. 2. εἰλον. s. 618.
- Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.
- Αἶσα, ἡ, parca, fors: item factum, officium, quasi αἶσι ἴσθω,
- semper equalis, §. 422.
- Αἰσπος, nomen fluvii. §. 342.
- Αἰσμον, αἰσμος, s, ὁ. fatalis, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρος, s, ὁ. α. 336.
- Αἰσωνίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 993.
- Αἶσων, 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor, f. ἴσθω. p. κῆ. θ. 671.
- Αἶχισον, dat. pl. ab αἶχος, σος, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἴχω, contineo Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.
- Αἶτῆς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ἴσθω. p. ἤνεκα. s. 408.
- Αἶχμη, ἡς, ἡ. cuspis. Die spitze. αἶχμῆς, dat. plur. Ionicè pro αἶχμησιν. α. 289.
- Αἶχμητιον, gen. pl. Æolicè pro αἶχμητιν. ab αἶχμητις, s, ὁ. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.
- Αἶψ' pro αἶψα celeriter. α. 370.
- Αἶψηροκέλαδος, §. 379. epitheton Boreæ. αἶψηροκέλαδος, s, ὁ. ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψηρος velox. th. αἶψα, citò. & κέλαδος, s, ἡ. via.
- Αἶων, præf. part. verbum poëticum, ab αἶω audio. s. 9.
- Αἶωνος, gen. sing. ab αἶων, ὄνος, ὁ. αὐτον. item in f. g. ἡ αἶων vita. α. 331.
- Αἰσμονί, dat. sing. ab αἰσμός, σος, ὁ. indefessus, compositum ex α privativo, & αἰσμός defatigor, f. κῆμα, p. κῆμα. a. 2. ἰσμός. θ. 956.
- Αἰσμονός, §. 824. s, ὁ, ἡ. indefessus. αἰσμονί pro αἰσμονί, gen. Ion. αἰσμονί, dat. pl. Ionic. f. g. th. κῆμα.
- Αἰσμη, nomen mulieris, ab αἰσμη acuo. Th. αἰσμη, ἡς, ἡ. cuspis. §. 356.

Αἰσμη, ἡς, ἡ.

Ἀκαχίανδρος, ex animo dolens. præsentis med. part. ab ἀκαχίῳ pro ἀκαχίῳ, tristitia afficio. Thema ἀχῶ, ἰῶ, τὸ, dolor. §. 99.

Ἀκαχίδιον, acutum. part. præter. pass. ab ἀκαχίῳ, αἰνο. ἀκαχίδιος pro ἡκαχιδίος. augmento abjecto & syncope facta ἀκαχιδίῳ. Them. ἀκή, ἡς, ἡ, cuspis, vel ἀχῶ, ἰῶ, dolor. α. 135.

Ἀκαχίον, animo mæstus. ab ἀκαχίῳ dolore afficio, ex Themate ἀχῶ, ἰῶ, τὸ, dolor. §. 868.

Ἀκαθής, ἰῶ, ὁ κῆ ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, ἰῶ, τὸ, cura. §. 489. ἀκαθία, acc. sing. §. 112.

Ἀκήροισι, pl. sine sorte. ex α privat. & κῆρ, κηρῶς, ἡ, fors, fatum. §. 823.

Ἀκίνητοι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινῶ, ὦ, f. ἵστω, moveo. §. 750.

Ἀκνίπις, firmissimæ, pl. num. & superl. grad. ab ἀκνίῳ, incorruptus, ex α privat. & κνίς, κνίδος, ὁ, vermis, qui in ligno oritur, illudque rodit. Vide supra ἀδινκνίπις. §. 336.

Ἀκρίτιον, acc. ab ἀκρίτης, α, ὁ. maritus, α. 9. ἀκρίτις, ab ἀκρίτις, ἰῶ, ἡ. marita, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἄκρῳ, simul, ὑπὸ, & κρήνη, κῆς, ἡ, lectus, ἀκρῶς jaceo, cubo. §. 800.

Ἀκρότης, apud Poëtas idem quod ἀκρότης, insatiabilis, cum genit. ex privativa part. α, & κρητός, ἀκρίῳ, pro quo etiam dicitur

Tom. II.

κρήνημι, ὦ, satio. α. 346.

Ἀκούε, audi, præf. imperat. ἀκούσαις, 2. sing. aor. 1. act. opt. audiveris, §. 720.

Ἀκούοντες, pl. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio, f. σῶ. p. κῶ. p. m. ἡκούα & Att. αἰήκουα. §. 695.

Ἀκρη, Ionicè pro ἄκρη, summa, neut. ἄκρον. ἀκρότατον, in superl. §. 667. θ. 7.

Ἀκρίβης, α, ὁ κῆ ἡ, acerus, dubium. Them. κρίνω, secerno, judico. α. 311.

Ἀκροκίφατος, vespertinus. comp. ex ἄκρος, α, ον, summus, & κίφας, αἰῶ, τὸ, caligo. item crepusculum. §. 567.

Ἀκρίη, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκτῆ, litus. ἀκτῆς, dat. pl. litonibus. ab ἀκτῶ frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτῶν, munus, donum. §. 32.

Ἀκτίνας, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτῶ, ἰῶ, ἡ, radius solis. ab ἀκτῶν, frango. radiorum solarium est refractio. §. 760.

Ἀλα, acc. sing. mare, ἡ ἄλς, mare: ὁ ἄλς, sal. solo genere differunt. §. 791.

Ἀλαδὶ pro ἄλα δὲ, ad mare. δὲ postpositum accusativo, valet ad. §. 631.

Ἀλάλη, errans. 3. singul. verbi passivi. à verbo ἀλάομαι, ἄμα, vagor, erro, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται. §. 102.

Ἀλαλητῶς, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, ὅς, ὁ. clamor militum, dicitur ἀλαλη. Gallicè, alarme. Th. ἀλαλή, ἡς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

N

Ἀλαλῆ

Ἀλάλκην, *profligabat, arcebat, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκή, ἥς, ἡ. robur, vires, 9. 527.*

Ἀλαοσκοπῶν, *speculationem, propriè cacet speculationem, comp. ex ἀλαός, cacet, & σκοπέωμαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπή & σκοπιᾶ, αῖς, ἡ, specula, 9. 456.*

Ἀλαπυδῶν, *imbecillum. ab ἀλαπάζω, diripio, vasto. Thema, λαπάζω, & λαπάσσω, evacuatio. 437.*

Ἀλαπός, α, ὁ. κὴ ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus, Doricè, pro ἀλαπός, à λήπω, f. στω. lateo. 9. 467.*

Ἀλγᾶ, *pro ἄλγος, ab ἄλγος, εἶ, πῶ, dolor, unde Latinorum algeo, frigeo, 1. 133.*

Ἀλγινόντα, *acc. sing. ab ἀλγινός, εντός, ὁ, molestus. Thema ἄλγος, εἶ, πῶ, dolor. ἀλγινόντα, f. g. acc. cas. 9. 226.*

Ἀλῆα, ας, ἡ, *Ionicè ἀλήη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex Sole. 1. 493.*

Ἀλῆαός, *vitare. a. 1. med. infinit. pro ἀλιύσκαός, pro quo ἀλιύσκαος & ἀλῆαός, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχεύου.) ab ἀλῆα, molo. f. ἔσω, p. κῆ. item vito, caveo, 1. 493. pro ἀλῆα dicitur etiam ἀλιύω, itémque ἀλειύνω, effugio. 1. 828. est versus ultimus.*

Ἀλῆίζω, *f. στω, p. κῆ. curo. hinc ἀλῆίζοντες, genit. cal. 9. 171.*

Ἀλειῶν, *evito, vide in ἀλῆαός.*

Ἀλείω, *vide paullo antè ἀλῆα.*

Ἀλοξίαρη, *imprecationum expultrix, ex ἀλῆω vel ἀλεξίω, arceo, depello, & ἀργῶ, αῖς, ἡ. di-*

ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur precatio, modò in malam, ut hic. 1. 464.

Ἀλῆφαρ, ατος, τῶ, *pinguedo, ἀλῆφω. f. ψω. a. 2. ἡλῆφον. 9. 553.*

Ἀλῆαός, *vide paullo antè ἀλῆαός. 1. 505.*

Ἀλῆαοί, *vide in ἀλῆαός.*

Ἀλῆαρη, *Ionicè pro ἀλῆαρος, αῖς, ἡ. evitatio. Th. ἀλῆα, vito. 1. 404.*

Ἀλῆθῆα, *acc. sing. ab ἀλῆθῆς, verus. hinc ἀλῆθῆϊω, Ionicè, pro ἀλῆθειαν. 9. 28.*

Ἀλῆακμος, *acc. sing. ab ἀλῆακμων, ενθῶ, ὁ. nomen fluvii, ex ἀλῆς, ἀλός, ἡ. mare, & ἀκμή, ἥς, ἡ. cuspis, vigor, incrementum. 9. 343.*

Ἀλῆας, α, ὁ. κὴ ἡ, *non definens. Thema, λῆαζω, f. στω. agito. 9. 611.*

Ἀλῆος, εἶ, ὁ, *piscator, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. piscator qui vis, Th. ἀλῆς, ἀλός, ἡ. mare.*

Ἀλῆμῆδῃ, *nomen mul. q. d. quæ curat mare. ex ἀλῆς, ἀλός, ἡ. mare, & μῆδῃ, εἶ, πῶ, cura. 9. 255.*

Ἀλῆοιο, *Poëticè, pro ἀλῆς, ex ἀλῆς, marinus. Th. ἀλῆς.*

Ἀλῆτηρῶν, *part. præf. pass. Ionic. ab ἀλῆτιω, pecco. α. 91.*

Ἀλῆτηρῶν, *3. præf. pass. malè agit, ab ἀλῆτηρῶν, pecco, quod est ab ἀλῆτης, peccator. Thema est ἀλῆτιω, pecco, f. ἔσω, vel ἀλῆτιω, cujus aor. 2. ἡλῆτον. 1. 241. & 330.*

Ἀλῆαίοιο, *Ion. pro ἀλῆαίς, ab ἀλῆαίς, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλῆα, robur. α. 26.*

Ἀλῆαίος, *pro ἀλῆαίος, Æolicè, à πο-*

à nominativo αλκείδης, s, ò. no-
 men viri ab αλκή, *robur*, α. 112.
 Αλκυον, s, ò, κ, ή, *robustus*,
fortis. Th. αλκή, ής, ή, *robur*.
 Αλκυών, nomen fœminæ, q. d.
robur Luna. Luna singulares ha-
 bet influxus in fœminam, nec
 non in Oceanum, qui est quasi
 mundi uterus. α. 3.
 Αλκτῆρ, acc. sing. ab αλκτῆρ, ἥ-
 ρ, ò, *defensor*, *propugnator*.
 Thema αλκω, ab αλκή, unde
 αλάλκω profligo. α. 29.
 Αλ', pro αλλα, s. 37.
 Αλλαι, nom. pl. ab αλλη, alia.
 Αλλαίον, *aliavum*, pro άλλων, Ae-
 cæ, α. 260.
 Αλληλων, gen. pl. αλληλοισιν dat. pl.
 Ion. pro εν αλληλοις inter se.
 αλληλαι, acc. pl. Flectitur tan-
 tum per Genitivum, Dativum
 & Accus. pluralem, idque in
 tribus generibus. s. 135.
 Αλοιλω, acc. ab αλλω. s. 824.
 Αλοιω, s, ò. *diversus*, ab αλ-
 λω, alius. s. 485.
 Αλλω, αλλη, αλλο, alius, a, ud.
 Αλλοπι, *interdum*, *aliàs*, adverb.
 Αλλοτρω, s, ò. Thema est αλ-
 λω, alienus, non proprius.
 Αλμυρῆς, s, ò. *falsus*, epitheton
 Oceani. Th. αλς, αλός, ή, mare.
 Αλοχω, s, ή. κχορ. αλόχω, dat.
 ex α conjunctivo, quod est ex
 αμω & λέχω, ιω, τὸ lectus,
 quod sit in eodem lecto cum
 marito. 9. 886.
 Αλος, ιω, τὸ lucus. ex αλλομαι
 falio, quod arbores veluti è ter-
 ra profiliant. α. 70.
 Αλυκτοπίδη, dat. pl. Ion. ab
 αλυκτοπιδη, vinculum indissolu-
 bile, q. d. αλυκτες πῖδη. indis-
 solubilis pedica. αλυκτες, metri
 causâ, pro αλυκτες, ex α privat.

& λύω, dissolvo. 9. 520.
 Αλυξῆ), vitabit, fugiet. fut. 1.
 med. ab αλύσκω, *vito*. F. ξω. The-
 ma est αλῖω *molio*: item *vita*. s.
 363.
 Αλφειον, ab αλφειω, s, ò. no-
 men fluvii. 9. 338.
 Αλφειῶσιν, dat. pl. Poëticè &
 Ionicè pro αλφειῶσι, ab αλ-
 φησις, s, ò, *inventor*. ab αλ-
 φῖω *invenio*. Th. αλφω, primæ
 alphabeti Græci litteræ nomen.
 s. 82.
 Αλων, ής, ή. Thema. αλως, ω, ή,
area. Spiritus mutatur in ortu.
 s. 806.
 Αμ', pro αμω, υπα, cum, Dat.
 αμω βροντῇ cum tonitru. α-
 μυδις, Eolicè pro αμυδῖς. idem
 quod αμω, simul. 9. 689.
 Αμμαιμακίτοις, *indomitis*. αμμαιμα-
 κίτες, s, ò, ex α intensivo.
 quod est ex αζαν, valdè, &
 μαιμαίω, vehementer cupio,
 impetu feror, qui animo est in
 praelia admodum pronus, αμμαι-
 μακίτων πῦρ. Th. μαίω, cupio.
 α. 207.
 Αμξα, ης, ή, currus, plau-
 strum, quasi dicas αμω αζονι,
 cum axe. s. 326.
 Αμάρτη, peccaverit. 3. sing. a. 2.
 act. subj. ab αμαρτάνω pecco. f.
 αμαρτήτω, p. ήμάρτηκα. a. 2.
 ήμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω,
 assequor.
 Αμαρτιω, cujus mens est prava,
 ex αμαρτάνω pecco, & νόος, ὅς,
mens, qui mente peccat. 9. 511.
 Αμάρυνος, impert. pro ήμάρυνος,
splendebat, verbi αμαρύνω, f. ξω.
fulgeo, *splendo*, ex α επιβαλκῶ.
 & μαίρω *splendo*. 9. 917.
 Αμωδῶ, præf. infinitivi medii,
metere. Thema est αμῖω ω. f. ἴτω
 N 2 meto.

meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.

Ἀμωροτήρῃ, Ionicè pro **ἀμωροτέρῃ**, obscurior. ab **ἀμωρός**, ἄ, ὄν, obscurus. ex α priv. & **μαίρω**, splendo. s. 284.

Ἀμωροθεῖν, intereant, a. i. opt. pass. verb. **ἀμωρόω**, ᾠ, obfusco, obscuro. Them. **ἀμωρός**, ᾠ, ὄ, obscurus. s. 693.

Ἀμβαῖ, pro **ἀναβατός**, scanilis, pervius. Sic **ἀμβαίνω**, pro **ἀναιβάινω**. Thema est **βαίνω**, εο, f. **βησιμαί**. a. 2. ἴδω. s. 681.

Ἀμβολιερής, ᾠ, ὄ, dilator operum, ex **ἀναβάλλομαι**, differo, procrastino. **μυδὲν ἀναβάλλομαι**, & **ἔργον**, σ, τὸ, opus. s. 413.

Ἀμβροσίῃ, dat. sing. Ionicè pro **ἀμβροσίᾳ**. **ἀμβροσί** immortalis, ex α priv. & **βροτός**, ᾠ, ὄ, mortalis. **καὶ ἐπίνθισιν ἔμῳ καὶ τροπῷ ἔμῳ εἰς σίμῳ**. s. 69.

Ἀμβροσί, σ, immortalis pro **ἀβροσί**. Th. **βροτός**, mortalis. s. 43.

Ἀμύζατος, **ἀνδρα**, invidia carens. Thema **μιζαίω**, invideo. s. 666.

Ἀμειδόμεν, præf part. **respondens**, **ἀμειδομεν**, mutantes. ab **ἀμείδω**, f. **ψω**. **commuto**. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. a. 117.

Ἀμειλίχων, gen. pl. ab **ἀμείλιχτος**, σ, ὄ καὶ ἡ, asper, durus. Th. **μειλίχων**, mellitum reddo. s. 659.

Ἀμεινον, melius, comparativus ab **ἀγαθός**, bonus. Ceteroquin **ἀμείνων** ex α epitatico & **μείν** robor; sic **δρεῖων** est ex **ἀρης**.

ἀμείνονα, **ἀμείνω**, acc. sing. **μέγ** g. a. 51. s. 19. Vide **ἀγαθός**.

Ἀμειλῶσιν, 3: pl. subj. negligent. ab **ἀμειλέω**. negligo, hinc **ἀμειλής**, ex α priv. & **μείλ** curæ est. s. 400.

Ἀμείρης, 2. sing. a. i. act. subj. a verbo **ἀμείδω**, privo. f. **σω**. **ἄμειρε** pro **ἤμειρε**, imperf. Ion. Th. **μείρω**, **σω**, privo. a. 331.

Ἀμνηχανή, Ionicè pro **ἀμνηχανία** difficultas, ab **ἀμνήχασθαι** **mini- me cautius**, perplexus. ex α priv. & **μηχανή**, machina. **ἀμνήχασον**, inexplicabilem. s. 496.

Ἀμνήσεις, f. i. ind. ab **ἀμνίσω**, meto. Vide paullo antè **ἀμνίσθαι**. s. 440.

Ἀμνής, ᾠ, ὄ, messis tempus: sed **ἀμνη**, σ, ὄ, messis, ab **ἀμνίσω** meto. s. 384.

Ἀμνῆς, pro **ἡμῆς**, Æolicè, nos. ab **ἐγώ**, ego. a. 87.

Ἀμνίσσον, pro **ἀνὰ μίσσιν**, in medio: a. 209.

Ἀμνίσκω, **talionem**, propriè, mutationem, ab **ἀμείδω** **muto**. F. **ψω**. præf. med. **ἡμνίσκα**. s. 334.

Ἀμνίσκω, **lactea**. ab **ἀμείλω**. f. **ξω**. **mulgeo**, ich **melcke**. **ἀμνίσκω**, σ, ὄ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.

Ἀμνίσκω, adverb. **insatiabiliter**, incessanter. ex α priv. & **μνός**, ᾠ, ὄ, linteum carptum quod vulneribus inditur. a. 361.

Ἀμνίσκω, **solatium**. pro **ἀνὰ πωμω**, **αἰ**. n. g. ab **ἀναπαύομαι**, quiesco. Th. **παιώ**, finio, cesso. a. 2. ἴπαιον. s. 55.

Ἀμνίσκω, per **pelagum**, per syncopen, pro **ἀνὰ πείλαγ**. **θάλασσα**, mare. sed **πείλαγ**, **αἰ**, τὸ, maris profunditas.

Ἀμνίσκω, acc. a nominativo **ἀμνίσκω**.

ἀμποιδης, u, o. *Amphyi filius.*
ἀμπος, uhs, o. idem quod τὸ
καλιδντρον, *caliendrum, reticu-
lum muliebre.* ab ἀμπίχῳ cir-
cumdo. u. 181.

Ἀμυδῆ, *Æolic. adverb. idem, quod*
ἄμῃ, *simul, cum.* u. 345.

Ἀμύμων, acc. sing. ab ἀμύμων,
ον, o, i. irreprehensibilis
idem quod ἀμώμη. & valet
idem quod ἀμωμ, qui ni-
hil commisit τῷ μνγμῆς, h. e.
derisione dignum. ἀ μύζω, ζω.
derideo. Sic dicitur per synco-
pen Ἐ γάμῃ pro ἀμύμων. 9.
264.

Ἀμύνοντις, præf. part. ab ἀμύνω,
μνω: item arceo, propello. t. u.
a. i. ἡμωα. p. γηα. u. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ἀφ',
circa. u. 205.

Ἀμφαζαπῶντις, præf. part. pl. num.
ab ἀμφαζαπῶ. ex ἀμφὶ & ἀζα-
πῶν valde diligo. u. 58.

Ἀμφαεγίζον, imperf. Ion. cir-
cumstrepabant. ab ἀμφαεγίζω.
circumstrepo, compositum est
ex ἀμφὶ & ἀεγίζω, quod est à
Themate ἀεγῶ, u, o. strepi-
tus. u. 64.

Ἀμφεκαλύπτει. a. i. act. ab ἀμφικα-
λύπτω, circumtego, ex ἀμφὶ
circa, & καλύπτω, tego, f. ψω,
p. φα, a. 2. ἐκαλύβον. u. 166.

Ἀμφείπτει, imperf. med. verbi ἀμ-
φίπτω, circa quidpiam verfor,
foveo, agito. ἄμφει, 3. imperf.
act. Ion. verbi ἀμφίπτω, perse-
quor, foveo. Th. ἴπω, operor,
sequor. 9. 696.

Ἀμφὶ præpositio circa, per τμή-
σιν separatum circum. u. 73.

Ἀμφίς, Adverb. u. 701. circum,
seorsim.

Ἀμφιβάλλω, aor. 2. med. subj. ab

ἀμφιβάλλω, circumjicio, cir-
cumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2.
ἔβαλον. p. m. βέβωκα. Th. βάλλω,
jacio. u. 545.

Ἀμφι-βάλλ', u. 253. per τμήσιν,
βάλλ' pro ἔβαλλας. Imperf. Ion.
Th. βάλλω. u. 255.

Ἀμφίβλητρον, u, τὸ, rete quod à
duobus utrimque projicitur in
aquam. ex ἀμφὶ, circum, &
βάλλω, jacio. u. 215.

Ἀμφιγώνιος, εἴς, o, utroque pe-
de claudus, Vulcani epithetum.
ex ἀμφὶ utrimque, & γώνιον, u,
τὸ, membrum. qui claudicat ex
utroque pede, ἀμφοτέρω γόνις
ἢ ποσὶ χυλός. u. 70.

Ἀμφιδόμων, genit. ab ἀμφιδό-
μῳ nomen viri q. d. qui utrim-
que domat. ex ἀμφὶ & δαμά-
ζω, domo. u. 654.

Ἀμφιδόμη, est 3. sing. plusq. per-
fecti medii, ἀδαίω, divido, con-
vivor, scio, comburo in a. 2.
aet. ἔδαον. Hinc est præf. med.
δίδω. Sicut à γάλλω τίθηκα,
ἀ καίω κάκχα, &c. u. 62.

Ἀμφικαλύπτει, 3. sing. a. i. act.
subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. κα-
λύπτω, tego, t. ψω, p. φα, a. 2.
ἐκαλύβον. u. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. disceptatio-
nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
φιλογίᾳ, ubi ex utraque parte
contenditur, ex ἀμφὶ & λόγῳ,
dico. 9. 229.

Ἀμφιπαλεύω. f. πύσω. obambulo
comitor. Them. παλῶ, verso;
pro quo Poëticè παλεύω, verso.
u. 803.

Ἀμφιρρίπτει, dat. ab ἀμφιρρίπτῳ,
circumfluit, ex ἀμφὶ & ῥίπτω pro
ῥίω, fluo, f. πύσω, p. ἔρριψα. u.
983.

Ἀμφίρα, nomen mulieris, 4. con-
tracto;

- tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, fluo. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέμῃ, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεύω strido. Fut. τεύσω. à circumtremendo. §. 243.
- Ἀμφιτέων, Nomen viri, ex ἀμφὶ circum, & τεύω, attero, macero, νεο, τεύμα propriè foramen. item veterator. α. 37. hinc
- Ἀμφιτευνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthēsin ῥ α metri causā pro ἀμφιτευνιάδης, α, ὁ. α. 165.
- Ἀμφιχέαι, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. F. χέσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχουσα. & per syncopen ῥ σ, ἔχουα, & per novam ῥ ο syncopen, ἔχα. p. κίχουα. perf. pass. κίχουα. α. 1. pass. ἔχουα. α. 65.
- Ἀμφότεροι, α, οι. ambo. dat. pl. ἀμφοτέρω, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφοτέρωθεν, utrimque, adverb. Th. ἀμφω, ambo. §. 733. α. 171.
- Ἀμώματος, inculpatus. ἀμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, α, ὁ, probrum, dedecus. item derisor. ab Hebr. שׁוּמ macula. Hinc verbum μωμοίεμαι, ῥμαι, cavillor. proverb. παρωνομαστικὸν ῥῶν μωμοιότα ἢ μωμοιότα. α. 102.
- Ἀμύνται, 3. pl. ind. pass. verbi ἀμύνω, ᾶ, f. ἵστω, meto. §. 599.
- Ἀν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt α, α. 181.
- Ἀν, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ. jacio. α. 410.
- Ἀνάγκη, η, ἡ. necessitas. ὡς ἀνάγκης necessariò. α. 15. §. 517.
- Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëtice. pro ἀνῆγν. ab ἀγω duco. f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάλαπα, pl. insperata, ab ἀλάπτω, insperatus. Th. ἐλαπς, ἰδς, ἡ. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, pudor. §. 312. ἀναιδής, ἰ, ὁ, ἡ. ἀναιδής, dat. sing. Ionice ut & ἀναιδιήφι, φι enim per paragogen additur, ab ἀναιδία, impudentia. hoc ab ἀναιδής, ἰ, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, pudor. αἰδώς verò ex α priv. & εἶδω video, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἴτια. ἡ. causa. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, rex. ἀναξ. α. 179.
- Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, regno. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἤναξα. & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀναισπνός, non respirans. ex α priv. & πνέω, spiro. f. πνύσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.
- Ἀνασσεισας, quatiens, est f. g. part. 2. 1. act. Poët. ab ἀνασσειν, quatio. Thema est σείω, moveo. f. σείσω, p. σέειν. α. 344.
- Ἀναστον, Ionicè & Poëtice pro, ἤναστον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, regno. Vide ἀνάξεν. §. 1015.
- Ἀναστροφῶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφῶν verto. Thema est στροφή. verto. f. ψω. p. ἱστροφή. α. 2. ἱστροφον. hinc στροφή,

- Φῆ, ἦς, ἡ. *versio, flexus*, & hinc *στροφάω*, *verso*, *circumago*, Poëticè *στροφάω*, *idem*. α. 121.
- Ἀΐαυδος, α, ὁ, ἡ. *mutus*, *idem* quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, *vox*. §. 797.
- Ἀΐαυρος, *nomen viri*, *sine aura*, *vento*. Th. αὐρος, *aura*, *ventus*. *item torrens* & , *tum est ex a valdè* & *ναῶ fluo*. α. 477.
- Ἀναχάσασθαι, α. 1. med. *infin.* Poëticè, pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. αἶσω. *recedo*. α. 336.
- Ἀναφυσίωντης, *præf. part.* videtur oriri à φυσίω, i. *flo*, hinc φύσα, ης, ἡ, *follicis*. Thema φυσίω *sufflo*. Sed esse à φυσίω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσίωντης, dicunt Poëtæ ἀναφυσίωντης, ab ἀναφυσίαω, ὦ. Poëticè ἀναφυσίω: *sicut* pro ὀρέω, ὀρέω dicunt ὀρέω, ubi ο μικρόν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. ἀναφυσίωντης verò ab ἀναφυσίω, *contractè ἀναφυσίωντης*, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.
- Ἀναψύξαι, α. 1. aët. *infin.* ab ἀναψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut *ventus æstuantem reficit*, ita *quies laboribus exhaustum*. Th. ψύχω, f. ξω, *refrigero*. α. 608.
- Ἀνδιχα, pro ἀνείδιχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. α. 13.
- Ἄνδρα, acc. sing. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἀνδρῶσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνῆρ, ὁ, *vir*, g. ἀνδρῶς. α. 271.
- Ἀνδρογῆος, *viripara*, quæ parit *maiculum*. Sermo est de *tempestate* seu de die Lunæ. Com-
- ponitur ex ἀνῆρ, ὁ, *vir*, & γαίνομαι, *nascor*, quod in præt. med. habet γήγνα. Inde γῆνος, *generatio*. α. 783.
- Ἀνδροκασίας, accus. pl. *strages* seu *caedes virorum*, ab ἀνδροκασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκασίῃ, Ion. ab ἀνῆρ, *vir*, & κλείνω, *occido*. F. κλειῶ. P. aët. ἔκταρα. præt. med. ἔκθνα. §. 228.
- Ἀνδρομέην, genit. ab ἀνδρόμεος, *virilis*, per syn. *frececi*, *hymenius*, *idem* quod βρόπιος, ἀνδρώπιος. Them. ἀνῆρ, ἀνδρῶς, *vir*. α. 256.
- Ἀνδρῶφονος, gen. Ion. ab ἀνδρῶφονος, qui *virum occidit*. ab ἀνῆρ, *vir*, & φένω, *occido*, quod in præt. med. πέφονα. α. 98.
- Ἀνέηκε, perf. Aët. pro ἀνῆκε, Atticè. ab ἀνίημι. *remitto*, *relaxo*, f. ἀνίσω. α. 2. ἀνίῶ. Th. ἱημι. *mitto*. §. 495.
- Ἀνέθηκα, α. 1. aët. ab ἀνατίημι, *impono*, *dico*. Th. ᾄθημι, *pono*. α. 658.
- Ἀνέλονται, acc. part. α. 2. aët. ab ἀναιρέω, *aufero*, *tollo*. in α. 2. aët. ἀνείλον, in part. α. 2. aët. ἀνελών, ὅντος, ὁ ἀνείλετο, *sustulit*. α. 2. med. ab ἀναιρέομαι, ἔμαα, *aufero*. Th. αἶρω, ὦ, *capio*, f. ἴσω, p. ἔρηκα. α. 2. εἶλον. α. 746. §. 553.
- Ἄνεμος, α, ὁ, ἡ, *ventus*. ἀνέμιοι. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. Ion. α. 645.
- Ἀνέπιξτος, α, ὁ, ἡ, *imperfectus*, ab ἐπιξέω, in *superficie rado*, seu *scalpo*; inde ἀνέπιξτος, *scalpendo* aut *dolando* non perfectus. Thema ξέω, *rado*, *polio*. F. ξίσω. α. 746.
- Ἀνέπιδέκτων, gen. pl. *nondum confectis*, vel *libatis*, h. e. in *mensa*

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ῥίζω, facio. F. ῥίζω, & ῥίζω. p. ῥίριζα. præf. pass. ῥίριγμα, &c. a. 1. part. ῥιχθεῖς. p. m. ῥιρζα & ῥορζα. s. 748.
- Αἶρ', acc. pro αἶερος, vide in αἶ-
δος. s. 751.
- Αἰρεψαμῆν, abripiens, a. 1. med. part. à verbo αἰνείπομαι, ex αἶα & εἰείπω, evertō, attra-
ho. f. ψω. §. 990.
- Αἰφάνισθ, imperf. ab αἰαφάνο-
μαι, appareo, manifestus red-
dor. Th. φαίνω, f. αἰῶ, in lu-
cem profero, p. πῑφαιγα, a. 1. ἔφηναι, a. 2. ἔφανον. p. m. πῑφη-
να. §. 710.
- Αἰήζατον, 3. pl. a. 2. Att. subdu-
xerunt, pro αἰήζον, verbi αἰά-
ζω, subduco, f. αἰάξω, p. αἰή-
ζα, a. 1. pass. αἰήχθην. Th. ἄζω.
duco. §. 626.
- Αἰήκτες, s, ο, κ, η, ab αἰάω fa-
no, vel αἰέομαι, ἔμαι, f. ἔσ-
μαι, & ἔσομαι. §. 612.
- Αἰήτορα, acc. sing. ab αἰήτωρ,
iners, ex α priv. & αἰήε vir. s.
751.
- Αἰήε, vir, αἰήτορας, αἰήτι, &c.
- Αἰθεῖ, 3. person. præf. ab αἰ-
θίω, floreō, f. ἔσω, p. ηε. ab
αἰθ, ε, τὸ, flos. s. 582.
- Αἰθεα, η. nomen proprium loci.
a. 381.
- Αἰθεμέσσαν, acc. sing. f. g. ab
αἰθεμέης, εσσα, εν, floridus. ab
αἰθεμεν, s, τὸ, flos. Th. αἰ-
θ, ε, τὸ, flos. §. 878.
- Αἰθεσιν, dativ. pl. ab αἰθ, ε, τὸ,
flos. s. 75.
- Αἰθιῶσι, 3. person. pl. ind. Do-
ricè pro αἰθῆσι, & hoc pro αἰ-
θῆσι, florent, ab αἰθίω, ῶ, f.
ἔσω. floreō. Th. αἰθ, ε, τὸ,
flos. s. 254.
- Αἰθη, ηε, η, nomen urbis. a. 474.
quidam scribunt Αἰτη.
- Αἰθροπ, s, ο, κ, η, homo,
apud Platonem in Cratylo,
ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς αἰαθρῶν
ἀ ὄπωπι, attentè considerans,
quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ
τὸ αἶτω αἰθρῶν, à sursum aspi-
ciendo. s. 472.
- Αἰίσκος, Poëticè, pro αἰή, 3. persf.
imperf. ex αἶα & ἔμαι: in im-
perf. αἰίλω, ηε, η. & Poëticè,
αἰίσκων, ες, s, ut ἐτύπτοκων pro
ἐτυπθῶν. Sicuti pro λῆερα Poë-
tæ dicunt, ἔσκων, ες, s. Th.
ἔμαι, vel ἔω, mitto, f. ἔσω. p.
εἶκα. aor. 2. λῆ. aor. 2. imperat.
ἔς. §. 157.
- Αἰίλω tristitiam, acc. ab αἶα,
Ionicè αἰή, η, παρ. §. 611.
- Αἰίκη, s, ο, κ, η, invictus.
à νίκαω vinco, f. ἔσω. p. νανίκηα.
a. 1. εἰκήσα. §. 489.
- Αἰόνε, aor. 2. part. propriè sur-
sum euntem, h. e. orientem, ab
αἰνήμι: ex αἶα, αἶω & εἶμι, eo,
seu ἔμαι, idem quod εἶμι. hinc
a. 2. aēt. ἔον, ες, s. tamquam ab
εἶω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c.
s. 728.
- Αἰήπτοισιν, dativus pl. Ion. ab αἰ-
π, ε, κ, η, ex α. priv. &
νίπω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Αἰεγάμην, præf. part. ab αἰν-
ταμαι, exsurgō. Th. ἔμαι, s.
στο, f. ἔσω. p. ἔσηκα, a. 2.
ἔσω. s. 577.
- Αἰελγίη, dat. Ionicè pro αἰελ-
γία, miseria. ex α priv. & ἔλ-
γ, ε, beatus. Th. ἔλγ, ε, s.
ο, felicitas. q. d. ἔλγ βίγ. s.
319.
- Αἰέστε, inossis, ex α priv. &
ὀστον, ἔν, τὸ, os, ossis. s. 524.
- Αἰερίφει pro αἰαερίφει, per-
currit

- currit. ab *αἶα*, & *εἰφω*, ver-
to, f. *ψω*, p. *φω*. a. 2. *ἔσφαρον*.
§. 763.
- Αἶτ', pro *αἶτῃ*, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. §. 727.
- Αἶψα, *contra*. Adv. Poët. item
coram. hinc *αἶψα*, *obuiam ve-*
nio, f. *ἔσω*. *αἶψον*, idem quod
αἶψα. α. 432.
- Αἶπτόλησεν, a. 1. act. ab *αἶπτο-*
λέω, *occurro*, item *panscor*,
cum Genit. F. *ἔσω*. præt. *αἶπ-*
τολόληκα. Th. *βάλλω*, jacio, per-
cutio. α. 439.
- Αἶτῃ, præpositio, pro, loco.
- Αἶπτα. Adverb. è regione, idem
quod *αἶπτον*. ab Adj. *αἶπτος*, α.
ον, ex adverso stans. Th. *αἶτῃ*,
pro. §. 481.
- Αἶπτοίω, *obuiam*, Adv. ab *αἶπτι-*
σι, *adversus*. ex *αἶτῃ* & *βία*,
α, ἡ. vi. α. 150.
- Αἶπτολήσαι, a. 1. act. infinit. Vi-
de *αἶπτολόησεν*.
- Αἶπτη, Ionicè pro *αἶπτα*, ex *αἶ-*
πος, *adversus*. Th. *αἶπῃ*.
- Αἶψφείζεν. præf. inf. propriè *ob-*
uiam se offerre, item *contende-*
re, ab *αἶψφείζω*, f. *ἔσω*. p. *κω*.
ex *αἶτῃ*, & *φείρω*, fero. f. *οἶσω*.
a. 1. ἡνεγκα. §. 609.
- Αἶψον, dat. sing. ab *αἶψον*, α, τὸ,
antrum. §. 483.
- Αἶψον, pl. num. ab *αἶψον*, υἱος,
ἡ. propriè, *ambitus tota in cur-*
ru; item *orbita*. α. 64.
- Αἶψας, part. a. 1. act. pro *αἶψ-*
ας, Poët. ab *αἶψω* vel *αἶψω*
& *αἶψω*, perficio a. 1. ἡνεκα.
Notetur *τμησις* *αἶψας* pro
αἶψας metri causâ, *emensus*.
§. 635.
- Αἶψα, 1. sing. præt. med. ab
αἶψω jubeo, f. *αἶψω*, a. 1.
- αἶψα*. præt. med. *αἶψα* seu
αἶψα. §. 367.
- Αἶψαι, 2. sing. a. 1. act. opt. ab
αἶψω, seu *αἶψω*, frango. F.
αἶψα. a. 1. ἡνεκα. *αἶψαν*. 3. pl. a. 1.
act. opt. Æolic. *αἶψα*, α, §. in
3. pl. *αἶψαν*, pro *αἶψαι*, α, α,
α, in 3. pl. *αἶψαι*. §. 436. & 440.
- Αἶψον, α, Poëticè pro *αἶψον*,
sine hospite. Th. *αἶψον*, α, ὁ,
hospes, *peregrinus*. §. 715.
- Αἶψον, acc. sing. ab *αἶψον*, οἶον, ὁ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. §. 424.
- Αἶψον, ἡ, ἡ, *cantus*. à præt. med.
αἶψον. Thema. *αἶψον* *canto*. αἶψον
ἡ, dat. pl. Ion. §. 1.
- Αἶψον, ἡ, ὁ. *cantor*. Vide suprâ
αἶψον. §. 26.
- Αἶψον, α, ὁ καὶ ἡ. *domo carens*.
ex α priv. & *αἶψον*, α, ὁ. *domus*.
§. 602.
- Αἶψον, α, ὁ καὶ ἡ, *impiger*. ex α
priv. & *αἶψον*, α, ὁ. *pigritia*, ex
α & *αἶψον* *moveo*; quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
§. 485.
- Αἶψον, αἶψον, τὸ, *ensis*. ab *αἶψω*
tollo, *suspendo*. α. 221.
- Αἶψον, α, ὁ. *illæsus*. ab *αἶψω*, *vul-*
nero. f. *ἔσω*. α. 157.
- Αἶψον, pro *αἶψον*. ab. §. 28.
- Αἶψον, præposit. pro *αἶψον*, sicut
παρὰ pro *παρὰ*, &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent *αἶψον*. α.
409.
- Αἶψον, mollia. h. e. juvenilia. ab
αἶψον, ἡ, ὁ καὶ ἡ, *mollis*, qua-
si *αἶψον* ab *αἶψον* tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
αἶψον, dat. pl. Ion. pro *αἶψον*.
§. 9. & 989.
- Αἶψον, iners. pro *αἶψον*.
αἶψον, ex α priv. & *αἶψον*, ἡ,
unde

unde Latinorum *palmas*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἀλῆμι vel ἀλάομαι, ὤμαι, *vagor*, erro. in fut. ἀλήσεται. & in compos. ἀπαλήσει. s. 409.

Ἀπαλόχευς, genitiv. ab ἀπαλόχευς, ὅς ἢ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, tener, mollis, & χεῦς, οὐς, ὅ, *cuius*. Thema χεῖος *color*. s. 519.

Ἀπᾶνδαι, adverb. idem quod αἶδω, *sine*, absque. §. 386.

Ἀπαρήνμα, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπανάσσομαι, *recuso*. a. 1. ἀπᾶνδαιμῶν ex δᾶν & ἀνείνομαι *recuo*, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. s. 454.

Ἀπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαν, *omnis*, & in genit. ἀπαντῶ, ἀπάσης, ἀπαντῶ, &c. gen. pl. ἀπανσῶν, Ionicè pro ἀπανσῶν, dat. pl. ἅπανσιν. ex ἅμω, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, *omnis*. §. 524.

Ἀπανσῶν, gen. pl. Ion. pro ἀπανσῶν. Vide in ἅπαντα. §. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, υ, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατίω, *decipio*. hinc, ἀπαπών, ὦν, ὅ, *impostor*. §. 224.

Ἀπατήσῃ, f. 1. verbi ἀπατάω, *fallo*, f. ἥσω. p. ἡπάτηκα. s. 46.

Ἀπιδιερρῶμην, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex δᾶν & διερρῶμην *cervicem abscindo*. ex διρῆ, seu διρῆ, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & πῆρω *seco*, in præter. med. πέτομω, *refecui*. §. 280.

Ἀπείριτος, s. infinitus. ex α priv. & πέρας, αἶ, τῶ. *finis*. s. 204.

Ἀπείριτος, acc. sing. ab ἀπείριτος, αἶ, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, αἶ, τῶ. *terminus*. s. 160.

Ἀπείρων, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀπικλίνω, *occido*. Th. κλίνω. *occido*, f. κλινῶ. p. ἔκλινκα. a. 1. ἔκλινκα. a. 2. ἔκλινον. p. m. ἔκλινκα. s. 11.

Ἀπιδάμω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. s. 72.

Ἀπιδάμω, 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείδομαι, *destillo*. Th. λείδω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λείδω. s. 174.

Ἀπιδάμω, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομνησέω, *recordor*, seu ἀπομνησάομαι, th. μνησάομαι, *memoro*, f. μνήσομαι, p. μνήστηκα, a. 1. ἔμνησθην. §. 503.

Ἀπίοντος, gen. part. pro ἀπίοντος, Ionicè, ab ἀπείριτος, *absum*. part. ἀπών, ὤσα, ὄν. s. 367.

Ἀπίοντος, ab ἀπίοντος, αἶ, τῶ. ὅ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. §. 331.

Ἀπίοντες, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Boeoticè προάπισσεν, *proruperunt*. Sic ἔτυθεν pro ἔτυθησαν Æolicè, poëticè σ duplicatur & s abjicitur. Th. στίω, vel στίω, *moveo*, *agito*. f. στω. p. κω. a. 1. ἔστεικα. §. 163.

Ἀπίοντες, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπισσέντες, à στίω in præter. pass. σέστεικα, poëticè ἔστεικα, item ἔστεικα. §. 859.

Ἀπίοντες, omittant, abstineant. 3. pl. præter. sub. ab ἀπίω, *abstineo*. f. ἀφίξω. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπῆμαι, ὅς ἢ, *illesus*. Th. πῆμα, τῶ. τῶ, *noxa*. unde πῆμα, αἶ, τῶ, *noceo*, hinc & ἀπῆμαι, αἶ, τῶ, *illesus*.

μων, οὐ, ὁ, κ, ἡ, illatus. 9.
955. s. 670.

Α'πὸ ἤμνησε demessuit, a. 1. Ind.
ab αἰμῶ. f. ἥσων. Vide in ἤμνησε.
9. 180.

Α'πλώης, ἑ, ὁ, ἡ. immitis, ex
ἀπὸ & λῶϊα, ἡάβena. π non mu-
tatur in φ. more Æolum, qui
fugiant aspirationem. a. 273.

Α'πύρεα, abstulit. 3. sing. imperf.
act. ab ἀπαυρέω eripio. Them.
αῦρα, aura. ἀπαυρέω ergo est
quasi πλὴν ἀνάνδου ἀφαιρέωμαι,
aufero respirationem. h. e. occi-
do. a. 428.

Α'πῆρευντ', pro ἀπῆρευντο, suspen-
si erant, pl. imperf. med. indic.
Doricè pro ἀπῆρευντο, ab ἀ-
παιρέω, ὦ, ex sublimi depen-
deo. Thema est αἰώρειω, ὦ. sur-
sum tollo. f. ἥσων. a. 234.

Α'πίσια, ἡ. diffidentia. ἀ πίσις, fi-
des. Th. πιθω, σω, persuadeo.
s. 372.

Α'πλάσας, pro ἀπλάσας, cui appro-
pinquare tutum non est, ἀ πί-
λας, adverb. propè, intracabi-
lis. Alii vertunt, inefficax, in-
formis, ex α priv. & πλάσας,
fictus, ἀ πλάσσω, fingo. & Att.
πλάττω. s. 148. θ. 151.

Α'πλάη, Doricè pro ἀπλήη,
& hoc pro ἀπλάσας magnitudi-
ne immensus, inaccessible. per
syncopen Ἔσ. Them. πλάηω.
πλήη, plenus. vel quidam ἀ-
πλάσας, idem esse dicunt cum
ἀπλάσας, cui appropinquare tu-
tum non est. Th. πίλας (ad-
verb.) propè 9. 153. & 709.

Α'πὸ, ἀ, ab, præpositio, genit.
regens. ἀπὸ δαιτὸς, ἀ convivio,
h. e. post convivium, ἀπ' ὄρχης
ab initio.

Α'πυγμαίνωθις, part. a. 1. pass. ab

ἀπυγμαίνω, nudo. f. σῶ. Them.
γυμνός, ὦ, ὁ. nudus. s. 730.

Α'ποδύναμι, a. 2. act. infinit. ab
ἀποδιδύμι, reddo, th. δίδυμι,
do, f. δύσσω, p. δίδωμι, 3. 2.
ἰδων. s. 349.

Α'πόδριπτι, præf. imperat. decerpe.
ab ἀποδρίπω, decerpo. f. ψω.
ἡντι δριπτανον, s, πτ. falx. a.
611.

Α'πὸ--δύσαι, exuere, spoliare, a. 1.
act. infinit. ab ἀπιδύω, exuo.
Thema, δύω. Linea hæc--solet
τμῆσιν notare. Vide in δύσαι. a.
329.

Α'πὸ--ἴληται, 3. sing. a. 1. med.
subj. ab ἀφαιρέωμαι. Vide in
ἴληται.

Α'ποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab
ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι.
s. 762.

Α'ποθρόσκωσιν, defiliunt. 3. pl. præf.
subject. Thema θρόσκω, salio.
a. 375.

Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab
animo. ex ἀπὸ & θυμός, ὦ, ὁ,
animus. s. 710.

Α'πὸ--κέρσε, incidit, 3. sing. a. 1.
act. ab ἀπικέρω detondeo, item
decutio, spolio. Thema κέρω.
F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε.
a. 419.

Α'πικρύπτωσι, vel ἀπικρύπτεται,
Ion. pro ἀπικρυπτε, 3. sing. im-
perf. activi. α, pro s, ἀνέμωλον.
ab ἀπικρύπτω, occulto, abscondo,
f. ψω, p. κίερυφα, a. 2. ἴερυ-
τον. Th. κρύπτω, abscondo. 9.
157.

Α'πολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπ-
λείπω, relinquo, f. ψω, p. φω. a. 2.
ἴλιπον, p. m. λείλοιπε. θ. 793.

Α'πολήγει, 3. sing. præf. act. opt.
ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω,
cessare facio. s. 488.

Α'πὸλ-

- Ἀπόλωται**, 3. person. singul. ab **ἀπώλωμαι**, *perco*, a. 2. med. **ἀπώλωμαι**, *perii*. Thema **ἄλω-**
μαι, *perdo*, f. **ἔλίσω**, p. m. **ἔλα-**
 & Att. **ἔλωλα**, a. 2. m. **ἔλωμαι**.
 s. 763.
- Ἀπόλλων**, οὐρανός, ὁ, Sol, eo nota-
 tur, prout Latini dicunt, *Non*
semper ridet Apollo. Plato in Cra-
 tylo derivat **παρὰ τὸ ἀπώλειν**,
 quod nos liberet à malis, nem-
 pè à frigore, & sterilitate, quæ
 Soli tribui queunt, ceu Dei or-
 gano. α. 68.
- Ἀπόλοιτ'**, 3. sing. a. 2. med. optat.
 Vide paullò antè **ἀπώλει**. s. 46.
- Ἀπὸ--λύσαι**, a. 1. act. infinit. ver-
 bi λύω solvo, vide **λύσαι**.
- Ἀπομείνεται**, fortitur, 3. præsent.
 Thema, **μείρω**, *partior*, seu
 potius **μείρομαι**, præt. med. **ἔμ-**
μερον, pro **μείμερον**, præt. pass.
μείμαρμαι, & Attic. **εἰμαρμαι**.
 s. 5. 8.
- Ἀπονοστήσαντα**, acc. part. a. 1. act.
 ab **ἀπονοστήω**, *alicundè revertor*.
 Thema, **νοστήω**, *redeo*, f. **ήσω**. s.
 735.
- Ἀποπέμπειν**, remittere. præf. inf.
 Th. **πέμπω**, *mitto*, f. **ψω**, p. **φα**.
 s. 87.
- Ἀππνέυσαι**, part. præf. f. g. ab **ἀπ-**
πνέω, pro **πνέω** poëticè **πνέω**, f.
πνέσω, *flo, spiro*. s. 324.
- Ἀπόπερθε**, adverb. procul. The-
 ma **περθε**, ante. s. 390.
- Ἀππείναι**, a. 2. med. part. ab
ἀππείναι, *avolo*, ex **ἀπ** &
πείναι, *volo*, as, f. **πείσομαι**,
 a. 1. **ἔπην**. a. 2. m. **ἔπειναι**,
 part. **πείναι**. s. 285.
- Ἀππύουσι** respuunt, 3. plur. ind.
 præf. Th. **πύω**, *spuo*, f. **πύ-**
σω, p. **ἔπυναι**, a. 1. **ἔπυσαι**. s.
 726.
- Ἀππενύδρηναι**, concitatz. præf. pass.
 part. f. g. pl. num. Th. **ἔρυναι**,
ἔρυναι, pro **ἔρω**, *excito*, f. **ῥω**,
 vel **ρω**. s. 9.
- Ἀππρρίσκειν**, fut. 1. act. inf. ab
ἀππρρίσκω, *destruo*. item *careo*.
 Thema, **ρρίσκω**, *profligo, destruo*.
 f. **σω**, p. **ῥρίσκω**. s. 393.
- Ἀππρίψοντι**, projecturo. dat. sing.
 f. 1. part. Th. **ρίπλω**, *projicio*,
 f. **ψω**, p. **φα**, p. m. **ῥρίπτω**. α. 215.
- Ἀππρύττειν**, gen. sing. ab **ἀππρύττειν**,
deorsum fluens, **ἀππρύττειν**. The-
 ma **ρύω** idem cum **ρίω**, fut. **ῥύ-**
σω, *fluo*. s. 595.
- Ἀππ--πίμνη**, 2. sing. a. 2. med.
 opt. ab **ἀππίνω**. Vide in **πί-**
μνη. s. 425.
- Ἀππίνονται**, 3. person. sing. à
πίνω & **πίνωμαι**, idem quod
 Thema **πίνω**, *punio, honoro*, f. **σω**.
 s. 247.
- Ἀππίστη**, luat. a. 1. subj. 3. pers.
 Th. **πίνω**, *punio*. s. 260.
- Ἀππινύσας**, part. a. 1. act. ab **ἀπ-**
πινύω, *abscindo*, f. **ξω**, a. 2. pass.
ἔπινυμι, pro **ἀππινύω**. The-
 ma, **πινύω**, *seco*. s. 190.
- Ἀππινύδρηναι**, *privati*, per synco-
 pen pro **ἀππινύδρηναι**, part. a. 1.
 med. à verbo **ἀππινύω**, *proprie*
abduco in montem, Ionicè pro
ἀππινύω, *extermينو*, ab **ἔρως**, s.
terminus, vel ab **ἔρως**, s. **πῖ**,
 & Ionicè **ἔρως**, s. **πῖ**, *mons*.
 α. 173.
- Ἀππινύδρηναι**, gen. sing. part. præf.
ἀππινύδρηναι, *mortuus*, per syn-
 copen pro **ἀππινύδρηναι**, verbi
ἀππινύω, *perdo*, à **φθίω**, f. **ίσω**,
perdo. Th. **φθίω**, *corrumpo*.
 s. 606.
- Ἀππινύδρηναι**, 3. pl. præf. ind. à
φθινύω, *perdo*. Them. **φθίω**.
 s. 243.

Ἀποφθίσαι, perdiderit, 3. sing. a. 1. act. opt. Æolicè pro ἀποφθίσαι. ἀ φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύω. Them. φθίω. s. 666.

Ἀπύρην, dat. singul. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, υἱός, τὸ, ignis. s. 525.

Ἀπάλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὅλυναι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὀλέσθω. Att. ὀλώλειν. a. 2. m. ὀλόμην. p. m. ὀλα, Attic. ὅλωλα. s. 246.

Ἀε, per metathesin pro ῥα, particula expletiva, certe, utique. 9. 838.

Ἀε pro ἄε. Differunt ἄε, utique, ἄε an, & ἄε, ἄς, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpe redundat, & est μόλις συμπληρωματικόν. Vide s. 49.

Ἀεφ, execratio, noxa, damnum. Ionicè δρῆ, ἡς. 9. 657.

Ἀεθύνται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro δραβύνται, ab δραβίω, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ἦν. p. κα. Th. ἄεθος, α, ὅ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δύνω, sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοίσβος, sonus fluctuum in mari. ἦχος, sonus reciprocus. φθόγος, sonus vocis humanæ. βρόμος, sonus ignis crepitantis. τῶνος, sonus fidium. κλύπος, sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιός, acc. pl. f. g. ab δραιός, α, ὄν, rarus, α, πυκνός, densus. s. 809.

Ἀεζα, a. 1. Ion. pro ἡεζα, & ἄεζεν pro ἡεζεν. a. 1. ind. Ion. ab δραόσθω. f. ζω. amputo, abscindo.

Ἀερίαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρην, ἄρην. fut. Æolicum est ἄρην (pro δρῶ) unde ἄρην, δρῶν, in præf. med. ἡρην, & facta reduplicatione ἄρην, Poëticè ἄρην, adaptatus fui. α. 271.

Ἀεχνης, α, ὅ, araneus, & ἄεχνηον, tela araneorum. s. 475.

Ἀργαῖος, α, ὄν, Argæus, ab ἄργος, α, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. 9. 484.

Ἀργαλῆ, pro δρῆαλῆ, ab δρῆαλῆος, α. difficilis pro ἀλῆαλῆος, ab ἄλγος, ἰος, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam χροχρονίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741. 9. 880.

Ἀργίλω, vide paullò antè δρῆαλῆος. 9. 12.

Ἀργιφόρος, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἄργος, nomen canis & φοῖτης per syncopen pro φοιτητής, occisor, ἀ φοίω, occido, ὅπῃ ἄργον τὸ κύνα αἰνέει, πούτις πὲ λυσώδη ἔσται αἰνέει. Est interpretatio Tzetzis, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φίνω, occido. s. 77.

Ἀργίστω, Genit. Ionicus pro δρῆγίστω, ab δρῆγής, α, ὅ, piger, ab δρῆγός, α, ὅ, κ, ἡ, otiosus. idem quod αἰεγός, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. 9. 870.

Ἀργίην, dat. sing. ab δρῆγός, ἑπς, ἑπ, ἑπ, per μετὰ τοὺς δὲ συνηλυὶ dicitur pro δρῆγῆν, ab δρῆγῆς, ἡπς, ὅ, candidus. Thema δρῆγός, albus.

Ἀργίω, à nominativo ἄργος, α, ὅ. nomen proprium Cyclopi. 9. 140.

Ἀργύριος, ἑπ, ὄν, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab δρῆγός, est

- est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.
- Ἀργυροδίνω, acc. à δίνω, ης, ἡ. vortex, gurgies, h. e. argenteos vortices habentem, & ἀργυρός, α, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπίδα, ης, ἡ, argenteos pedes habens. ex ἀργυρός, argentum, & πίδα, Doricè pes, vel malleolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρῆς, dat. sing. contractè pro δρυγείῃ, ab ἀργυρός, α, ὁ, argentum. α. 144.
- Ἀργυροῖι, pro δρυγοφίῃ, dat. sing. ab δρυγοφίᾳ, pro ἀργυφῳ, alba textura constans. ex δρυγός, albus, & ὑφί textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφαίω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδισκῶ, α, ὁ, nomen fluvii. §. 345.
- Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων, masculino, melior in praelio, ab ἀρεῖς, αἰ, ὁ, Mars, Th. ἀγαθῶ, bonus, ἀρεῖων, ἀρεῖς. α. 158.
- Ἀρεῖς, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars, variè flectitur. in Genit. ἀρεῖς & ἀρεῖ, item ἀρεῖς, ἀρεῖ, Ionicè ἀρεῖω, ἀρεῖς, vocativi casus, ubi η mutatur in ι in i. contractorum. α. 98.
- Ἀρεῖσιν, 3. pl. a. i. med. ab ἀρεῖσιν, placeo. F. ἀρεῖσιν, a. i. act. ἡρεῖσιν, placeo, item, placeo. p. ἡρεῖσιν. δρυγοποιῶν in a. i. med. ἡρεῖσιν & poëticè δρυγοποιῶν, α. placavi. α. 255.
- Ἀρεῖα, a. 2. med. inf. ab αἶρω, tollo, capio. f. αἶρω. p. ἡρεῖα. a. i. ἡρεῖα. a. 2. ἡρεῖα. a. i. pass. ἡρεῖσιν. f. i. pass. δρυγοποιῶν. §. 628.
- Ἀρεῖα, ἡ, virtus, quasi ab ἀρεῖσιν, quia per virtutem placemus. α. 313.
- Ἀρεῖα, pro ἀρεῖα, acc. ab ἀρεῖς, αἰ, ὁ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖα, α. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖ, ἀρεῖσιν, ἀρεῖ, ἀρεῖ. pro ἀρεῖ secundà perf. ἀρεῖα. Thema αἶρω. α. 632. α. 107.
- Ἀρεῖα, Ionicè pro δρυγείν, ab δρυγῶ, auxilior. α. 121.
- Ἀρεῖ, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖφιλος, bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, & φίλος, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖα, acc. pl. adject. Mavortia. ab ἀρεῖς, αἰ, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖα. Sic in N. T. legimus στωδίνω pro στωδίνῃ. Vide Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖα, p. med. ab ἀρεῖ. Vide supra ἀρεῖα. §. 812.
- Ἀρεῖς, Mars, gen. ἀρεῖς, &c. παρὰ τὸ ἀρεῖ, à tollendo. Vide in ἀρεῖ. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab ἀρεῖ, αἰ, ἡ, dira, damnum: item preces. α. 29.
- Ἀρεῖαδῶν, ab ἀρεῖαδῆς, α, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. i. pass. part. ab αἶρω, tollo. f. αἶρω. p. αἶρω. a. i. ἡρεῖ. α. 549.
- Ἀρεῖαδῶν, acc. ab ἀρεῖαδῆς, ης, ἡ, nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖαδῶν, acc. pl. ex ἀρεῖ in compositione valet valdè, & δυνάμει pro δυνάμει, ex δυνάμει ostendo, δρυδοκίαν, praeclarum, ἀρεῖαδῶν vocat, pro ἀρεῖαδῶν. §. 385. & 543.
- Ἀρεῖαδῶν, quem valdè æmulamur, ex ἀρεῖ, valdè & ζῆλος, α, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρεῖαδῶν accipere, verso δ, in ζ, clarus, praeclarus. α. 6.
- Ἀρεῖαδῶν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἀρεῖα, §. 977.

Ἀειπαῖος, nomen viri. §. 977.

Ἀειός, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθός, bonus. in comp. **Ἀρείων**, melior. Th. αἶψης, Mars. s. 697.

Ἀρκίσκος, arcebit, f. 1. ab. **Ἀρκίω**, f. ἴσω. propulso. p. ἤρακα. α. 358.

Ἀρκιός, s, ὁ κὶ ἡ, promptus, utilis, sufficiens, ab **Ἀρκίω**. s. 370.

Ἀρκίον, acc. ab ἀρκίος, s. ὁ κὶ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκυῖος, s, *ursa cauda*, ab ἔρως, αἶς, ἡ, *cauda*, & ἀρκίος, s. ἡ, *ursa*, s. 610.

Ἀρμος, ἶος, τὸ *currus*, ab ἄρω, ἀδάρτο. α. 97.

Ἀρμαλιών, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμαλία, αἶς, & Ion. ἀρμαλίης, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.

Ἀρμύρα, apta, pro **Ἀρόμυρα**, sic & ἀράμω, in f. g. pro **Ἀρόμω**, ab ἄρω, ἀπτο, tut. ἄρω. & **Ἀρόω**. Sic **ἰκμύρα** pro **ἰκρόμω** ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica s. 407.

Ἀρμόνη, compages, ab ἀρμόζω, f. σω. *concinnum* *reado*. Vide Th. ἄρω. §. 917.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἄρς, **Ἀρνός**, ὁ κὶ ἡ, *agnus*, §. 23.

Ἄρνη, nomen urbis. **Ἀρνώ**. α. 475.

Ἀρνήται, pro **Ἀρνέη**, 3. singul. præf. med. subj. ab ἀρνέομαι, ἔμαι. f. ἡσόμεαι, recuso, nego, s. 408.

Ἀρχαός, a. 1. med. infin. ab ἀρχω, incipio. f. ξω. p. ἤρχα. a. 1. ἤρχα. s. 781.

Ἀρχής, οἷς, 2. sing. præf. act. subj. ab ἀρόω, ᾧ, aro. in fut. ἀρόσω, p. ἤρακα, a. 1. ἤροσα. s. 179.

Ἀρόμυρος, Poët. pro **Ἀρόμω**, part.

hoc Doricè, pro **Ἀρόω**, *arare*, præf. inf. ab ἀρόω, aro, f. ᾧ. s. 12.

Ἀρόγης, a. 1. act. subj. ab ἀρόω, aro. f. ᾧ. a. 1. act. ἤροσα. s. 485.

Ἀρότης, ἤρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. s. 405.

Ἀρότιος, genit. Poët. pro ἀρότι, ab ἀρόγης, s, ὁ, *aratio*: sed **Ἀρότιος**, ἡ, ὁ, *tempus arandi*. Th. ἀρόω, aro. s. 383.

Ἀρότης, pl. n. g. ab ἀρόγης, s, τὸ, *aratum*. Th. ἀρόω, aro. s. 432.

Ἀρόω, præf. inf. pro ἀρόω extra crasin, ἀρόων, præf. part. ab ἀρόω, aro. s. 429.

Ἀρόος, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ἀρόω, aro. s. 119.

Ἀρπάζον, præf. part. ab ἀρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἤρπακα. a. 1. ἤρπισα. hinc ἀρπακτής, raptus, rapax. s. 38. & 684.

Ἀρπάξ, αἰός, ὁ, rapax. Th. ἀρπάζω, hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. s. 356.

Ἀρπας, acc. pl. ab ἀρπη, ἡς, ἡ, *falx*, idem quod **Ἀρπασον**. Th. ἀρπάζω, rapio. s. 573.

Ἀρπάς, rapaces quædam Deæ. ab ἀρπάς, αἶς, ἡ, *raptrix*, hoc ab ἀρπάζω, rapio. §. 267.

Ἀρρήκισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀρρήκτος infractus. Th. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ῥήσων, p. m. ῥήσχα. s. 96.

Ἀρρήτοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥήτις. Th. ῥίω, dico, f. ῥήσα, p. ῥήσχα. s. 4.

Ἀρσίμωρος, Æolic. pro **Ἀρσίμωρος**, part.

- part. a. i. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. i. ἥρω. α. 320.
- Ἀρσεν, masculos. dualis numeri, αἰ ἄρσεν, vel ἄρσεν mas. ἄρσεν. 9. 667.
- Ἀρπυιαι, ιοι. ἡ, Diana, ab ἄρπυιαι, ιδος, ἡ, nomen Idoli. q. d. ὀρπυιαι perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τ' αἰρεσι τιμωρεν. 9. 14.
- Ἀρλίπυια, ex ἄρπος perfectus, integer, & ἴπος, sermo. Th. ἴπω, dico. ὀρλίπυιαι, ιος, ὁ, ἡ, verbotum concinnator. Sic & ἡ ὀρλίπυια, veridica dicitur. 9. 29.
- Ἀρῖς, α, ὁ, panis. α. 442.
- Ἀρυσάμηνος, part. a. i. med. ab ὀρύνω, haurio. Th. ὀρύω, vel ὀρύτω, f. σω. haurio. α. 550.
- Ἄρω, impero, f. ἔω. p. ἥρω. Ἄρχω, incipio, impert. ἥρχω. perf. ἥρχω. a. i. ἥρχω. a. i. m. ἥρχω. Ἄρχω, pro ἄρχω, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præf. ponitur pro imperativo. Ἀρχώμεθα, præf. sub. med. pro ὀρχώμεθα. Th. Ἀρχή, ἡ, ἡ, principium. α. 384. & 709.
- Ἀς, acc. pl. ab ὅς, ἡ, ὁ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσβείας, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σβείας, ex σβείναι. F. σβείω, exstinguo, p. ἵσβειας, a. i. ἵσβειας. 9. 849.
- Ἀσβόλος, α. ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro ασία, ας, ἡ, ab ασίας, ιως, ἡ. limus. 9. 361.
- Ἀσπιδός, ἡ, ὀν, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσπίδι exerceo. α. 546.
- Ἀσπερ, dat. pro ἄσπερ Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄσπερ, ας, ἡ, quercus sterilis. α. 640.
- Ἀσπον, Adverb. propius, pro ἔγως, propè, in comparativo ἔγχαν, & ἵσων, quod etiam dicitur ἄσπον, in neutro genere ἵσων & ἄσπον. 9. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπάζομαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπαστός, ὅ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπίς, α, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἄσπις ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἵσπασμαι, pro ἵσπασμαι, sequor, consequor, assequor. α. 379.
- Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπίς, ιδος, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀστυμφής, φίος, ὁ, ἡ, pro ἀστυμφής, immotus: utrumque est usitatum. Th. στυμφώ, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἀστυμφής, firmiter. 9. 812. 878.
- Ἀστέγ, accusat. ab ἀστή, ἑγος, ὁ, ein stern. 9. 381.
- Ἀστέλλω, ας, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. 9. 409.
- Ἀστέριον, pro ἀστέριον, stellis ornatum, ὁ pro τ obsequentem spiritum asperum, ab ἀστέριον, ἑγος, α, stellis plenus, α, um. 9. 127.
- Ἀστροπῆ, dat. sing. ab ἀστροπῆ. fulgur. Poëtis idem quod ἀστροπῆ, ab ἀστροπῆ, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἡστροπῆ. præf. med. ἡστροπῆ. Hinc est ἀστροπῆ, & Poëticè ἀστροπῆ, & ἀστροπῆ, fulgurator, ab ἀστροπῆ. α. 322. 9. 390.

- Ἀστὴρ**, ἑρ[⊙], ὁ, *Stella*. s. 421.
Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, *astrum*, *sydus*. Th. ἀστὴρ, ἑρ[⊙], ὁ, *Stella*. s. 120.
Ἀστροῦ, s, ὁ, *nomen proprium viri*. s. 378.
Ἄστυ, s[⊙], τὸ, *urbs*, *quintæ simplicium*. Hinc *Latinorum astutus*. hinc ἀστυ[⊙], *elegans*, *belus*, *scitus*. s. 91.
Ἀσύμφορος, *incommodus*, *noxius*, ἀ σύμφορος, *commodus*. Thema φέρω, f. οἶσω, *fero*. s. 782.
Ἀσφαλὺς, *tutum*. n. g. hinc ἀσφαλῆως, *tutò*. Adverb. Th. σφάλω, *evertō*. s. 128.
Ἀσφοδύλον, dat. ab ἀσφοδύλῳ, s, ὁ, *genus plantæ*. s. 41.
Ἀχρεὺς, acc. ab ἄχρεος, s, ὁ, *qui coërceri non potest*. ex α priv. & ἔχω seu χέω, *contineo*, *coërcerō*. Th. ἔχω, *habeo*. s. 832.
Ἀταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab αἰτίω, *lædo*. s. 413.
Ἀτάλαν, præf. part. ab ἀτάλλω, *cresco*, *delicatè more pueri alor*. Th. ἀπάλος, s, ὁ, *tener*, *juvenilis*. s. 131.
Ἀπὲρ, *conjunctio*, vel αὐπὲρ *Poëticè*, idem quod in *prosa ἀλλὰ sed*, vel δὲ. α. 470.
Ἀπερηθὺς, *noxius*, pro ἀπερθὺς, s, ὁ, per *pleonasmum syllabæ περ*. Thema ἄτη, *damnum*, & hoc ab αἰτίω, ὦ, f. ἔσω, *lædo*. s. 610.
Ἀπέρβητος, *intrepidus*, ἀ περβίω, *perterrefacio*. Th. πέρβ[⊙], s[⊙], τὸ, *terror*. α. 110.
Ἀπίδαλ, s, ὁ καὶ ἡ, *improbus*, ὅπῃ θάλλῃ ἡ ἄτη, *ubi viget noxia*. hinc ἀπαδαλία, *peccatum*, *protervia*, *stultitia*. εἰνεῖ ἀπαδαλίης *propter impro-*
Tom. II.

- bitatem*. s. 996. s. 261.
Ἀπεινός, *intento*, ab ἀπίνης, *intensus*, ex α intensivo, quod est ex ἀζαν *valdè*, & τένω, *tendo*, f. πινῶ, p. πίπυκα. s. 661.
Ἀπικνός, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. ἀ τέκνον, s, *proles*. Th. τέκνω, f. τέξω, *pario*. a. 2. ἱπικν, p. m. τίπυκα. s. 602.
Ἀπερ, *sine*, *absque*, idem quod ἀνδρ[⊙], χωρὶς, *ἀχα*. s. 91.
Ἀπερπῆ, acc. sing. ab ἀπερπῆς, s[⊙], ὁ καὶ ἡ, *injucundus*. Th. τίρπω, *deleto*. s. 647.
Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est *proverb. ἰσγῶα παρὰ δὲ ἄτη*, *sponde præsto noxia est*: sed etiam *peccatum*. ἱλιάδ. ἰῶτα. v. 115. ἄτησιν. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. αἰτίω, f. ἔσω, *lædo*. s. 230. & 216.
Ἀπμήσουσι, *dehonorabunt*, ab ἀπμῶ, f. ἔσω. hoc ab ἀπμῶς, *inglorius*. quod est ἀ πῶ, *honoro*. F. τίσω, *præst. act. πίπυκα*, *præst. pass. πίπυκα*, unde est πῶ. s. 187. s. 395.
Ἀπκαλίμω, *Doricè pro ἀππάλαν*, per *epenthesein* π, ἀπάλαν, *præf. inf. delicatè nutrire*. Vide *paullò antè ἀπάλαν*. s. 480.
Ἀτλαχύνων, *genit. pl. ab ἀτλαχύνης*, ἱός, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἀτλας, *autos*, ὁ, & γίνομαι, *nascor*. θ. 509. s. 383.
Ἀτλαντις, δος, ἡ, *filia Atlantis*. s. 938.
Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμῆ, ἡ, *vapor*. Th. ἀτμός, s, ὁ, *flatus*. ab ἄω *spiro*. *epenthesis literæ τ*. θ. 862.
Ἀτρεμῖωσι, 3. pl. *præf. subj. ab ἀτρεμῖω*, *immotus maneo*. f. ἔσω. Th. τρέω, f. τρέσω, *tremo*. s. 519.

○

Ἀρεα, Nomen proprium Parcae. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, καὶ ἀνέφερον. ex α priv. & *τρέπω* *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀρεύγαια, gen. Ionic. pro ἀρεύγαια. ἀρεύγαια, sterilis, non fructuosus, ex α priv. & *τρύγη*, *triticum*, *vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. §. 413.

Ἀρευτήνη, idem quod ἀπειρή, ἡ ἀρευτή, indomita, q. d. nullis laboribus exhausta: Epitheton Minervæ. Them. *τέω*, *tero*. §. 925.

Ἀρ, ite um, adverb. s. 295.

Ἀραλῆς, α. ὁ, ficcus, idem quod αὔς. Th. αὔω, *ficco*. s. 588.

Ἀρζάσαι, respicies. Ionicè pro ἀρζάσει, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab ἀρζάζομαι, *video*, *illustror*. Thema, ἀργή, ἡ, ἡ, *splendor*, *lux*. s. 478.

Ἀρδή, ἡ, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. §. 39.

Ἀρῶ, acc. ab αὔς, α, οἱ, *ficcus*. Th. αὔω, *ficco*. s. 460.

Ἀρῶ, pro αὔθι, *rursus*, ab αὔθι, *rursus*, αὔθις, idem quod αὔθι, *iterum*. Atticè scribitur per §. Ionicè verò per τ. α. 181. s. 50.

Ἀρλακ, acc. sing. pro ἀρλακα, ab ἀρλαξ, αἰρας, ἡ, *sulcus*. Doricè ᾠλαξ. s. 443.

Ἀρλῆς, gen. sing. ab ἀρλή, ἡ, *camila*, *domus*, *aula*. s. 732.

Ἀρλητῆρ, dat. sing. ab ἀρλητῆρ, ἡρε, ὁ, *tibicen*, ab ἀρλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Ἀρλίδος, genit. ab ἀρλῆς. Nomen loci, ἀρλίω, *tibiā capio*. s. 651.

Ἀρλῶ, genit. sing. ab ἀρλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 181.

Ἀρῶ, acc. sing. Vide αὔω. s. 743.

Ἀρα, nom. pl. ab ἀρεα, αε, ἡ, *aura*, *ventus levior*. s. 670.

Ἀρεον, *cras*, adverb. μετ' αὔριον, *perendie*. s. 410.

Ἀρταλῆς, *ficca*. idem quod αὔθι, vide paullo antè, α. 265.

Ἀρπ, adverb. *rursus*, αὔτ' pro αὔπ, *iterum*, *porro*. αὔπες, *rursus*.

Thema est αὔθι, *rursus*. §. 47. s. 197. §. 654.

Ἀρται, pl. num. f. g. ab ἄρτ, αὔτη, πῦτο, *hic*, *hæc*, *hoc*. §. 263.

Ἀρπῆρ, sed. Vide suprà ἀπῆρ. s. 63.

Ἀρπ, pro αὔθι, *rursus*, adverb. s. 126.

Ἀρπῆν, pro ἡρπῆν, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab ἀρπῆν, *clamo*. ab ἀρπῆ, ἡ, ἡ, *clamor*. Thema, αὔω, *clamo*. α. 309.

Ἀρπῶν, Ionicè pro ἀρπῶν, in f. g. ab ἀρπῆς, *ille*, τῆ, τὸ.

Ἀρπῆς, Ionicè pro ἀρπῆς. α. 237. §. 64.

Ἀρπῆς, genit. sing. ab ἀρπῆ, *clamor*. Th. αὔω, *clamo*. α. 446.

Ἀρπῆς, adverb. *statim*. Th. ἀρπῆς, *ipse*. s. 70.

Ἀρπῆς, adverb. *rursus*. Them. αὔθι, *rursus*. s. 386.

Ἀρπῆρον, α, τὸ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *στῖνα* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, lirasque æquantur. Th. γῶα & γῆα, αε, ἡ, *arvum*. s. 433.

Ἀρπῆθι, *ibi*, adverb. ab ἀρπῆς, *ipse*. s. 96.

Ἀρπ-

Ἀπρόμη, sc. ἀργύρεα, spontaneum arum, h. e. ager inaratus ferbat fruges, ἀπρόμη spon-
taneus, ex αὐτῆς & μῆτιν, fru-
strā, temerē. Item sine consilio,
quod sponte sua provenit. αὐ-
τόματοι, non accersiti, spontē
venientes. s. 103. 119.

Ἀπρόμη, nomen mulieris. Latine libera, sui juris. s. 258.

Ἀπρόνιω, acc. ab ἀπρόνῳ, nomen
mul. q. d. qua ipsa intelligit. ἀ-
νέω, s. mens. s. 977.

Ἀπρὸς, ipse. s. 270.

Ἀπτοχιδν, propē, idem quod χιδν.
Adv. a. 190.

Ἀπτοφύς, ἰω, ἔς, ὅ, ἡ, sua spon-
te enatus. ex αὐτῆς & φύς, gi-
gno. s. 813.

Ἀπρὸς, dat. sing. ab αὐτῆς, ipse.

Ἀπρὸς pro ἰαυτῶς. s. 56.

Ἀπρὸς, Adv. frustrā, item simili-
ter pro ὁσαύτως. Th. αὐτῆς, ipse.
s. 403. 600.

Ἀπρὸς, acc. sing. ab ἀπρὸς, ἰω,
ὅ, cervix. s. 815.

Ἀφ, pro ἀπὸ, ab. a. 374.

Ἀφᾶτοι, pl. num. non clari, qui
non volant per ora virorum.
ex α priv. & φᾶτος, dicendus,
φημι, dico. s. 3.

Ἀφωρόπις, imbecilliss. Them.
ἀφωρός, ἔ, ὅ, imbecillis. s. 586.
φαῦρος Doricē pro φαῦλῳ, vili-
lis, nullius pretii. Atticē φλαῦ-
ρος, α est intensivum ἰσχυρόν
ex ἄλγος.

Ἀφείλω, abstulit 3. sing. a. 2. med.
ab ἀφαιρέωμαι, aufero. hinc
Ἀφείλω, f. g. part. a. 2. act. ab
ἀφαιρέω aufero. Th. αἰρέω, ca-
pio, f. ἔω, p. ἔγωγε, a. 2. εἰλον.
s. 443. s. 94.

Ἀφέν, ὅ, vel τὸ, divitia ex
anno collecta, πλῆτῳ ex

multis annis. s. 24. 637.

Ἀφθρῶς, incorruptibilis, idem
quod ἀφθαρτος, Them. φθίω,
f. ἔω, vel φθίω corrumpto. hinc
ἀφθρῶς μῦθια perpetua consilia.
s. 545. 389.

Ἀφθρῶς, s, invidia carens, co-
pius. Th. φθίνῳ, s, ὅ, in-
vidia. a. 119.

Ἀφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med.
& ἀφίκεσθαι, 2. pl. a. 2. med.
sic ἀφίκεν), 3. pl. a. 2. med.
subj. verb. ἀφικνέομαι. perve-
nio. Them. ἰκνέομαι, venio, f.
ἔκομαι, præt. ἔγμαι, a. 2. med.
ἰκνέω. a. 38. 378.

Ἀφρείος, dives, poeticē pro ἀφρείος.
Th. ἀφρῶς, divitiar. s. 116.
455.

Ἀφροδῖταις, stultitiis, ab ἀφροδῖς,
inconsultus. Hinc regulariter
ἀφροδῖταις, pro quo Ionicē ἀφρο-
δῖταις & ἀφροδῖταις, imprudentia,
inopia consilii. Thema φροζῶ,
dico. s. 135.

Ἀφροδῖταις, ex spuma progenerata,
ab ἀφρός spuma, & γένεσθαι. hoc
à γένεσθαι, nascor. Epitheton
Veneris. Sed omnino metrum
videtur postulare ut sit ἀφρο-
γῆν. s. 196.

Ἀφροδῖταις, ης, ἡ. Venus, ita dicta
quod è maris spuma ortum ha-
buerit. s. 65.

Ἀφρός, ἔ, ὅ, spuma. a. 389.

Ἀφρῶς, οἷος, ὅ, ἡ, amens. ex α
priv. & φρῶς, εὖος, ἡ, mens. s.
210.

Ἀφύσσει, pro ἀφύσσει, a. 1. act.
infin. ab ἀφύω haurio, f. σῶ.
pro quo etiam dicitur ἀφύσσει,
ξω. s. 613.

Ἀχαιῶν, Achivῶν, quasi ab ἀχῶ,
ἰω, τὸ, moeror, sollicitudo. s.
651.

Ἀχλαΐα, α, ὁ, nomen fluvii. §.

340.

Ἀχάων, præf. part. dolens. ab ἀ-
χάω, idem quod ἀχίω, f. ἡνω,
doleo. Th. ἄχ, α, τὸ, do-
lor. s. 399.

Ἀχέων, præf. part. ab ἀχίω & ἀ-
χέω, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, α, τὸ, pondus. s. 692.

Ἀχιλλῆα, pro ἀχιλλεία poëtice, ab
ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ, α, λαῶ,
solicitude pro populo. §.
1007.

Ἀχλὺς, ὕ, ἡ, caligo. α. 264.

Ἀχιούμ, part. præf. ab ἀχυν-
μαι, idem quod ἀχίω, doleo. Th.
ἄχ, α, τὸ, dolor, mœ-
ror. α. 435.

Ἀχ, α, τὸ, dolor. α. 457.

Ἀχρεΐα, inutilis. Th. χρεΐα, ας,
ἡ, necessitas, utilitas. s. 402.

Ἀχρεΐα, pro ἀχρεΐος poëtice, facta
dialysi τῶν εἰ in ηῖ. s. 297.

Ἀψ, retrò: item statim. Adv. ἀψ
ἰναι, retroire. α. 257.

Ἀψαδία, acc. sing. ab ἀψαδής,
εὖ, ὁ, ἡ, mentirinescius, ve-
rus. Them. ψεύδω, fallo, facio
mentiri. f. σω. propter dimen-
sionem metri hic legendum est
ἀψαδῆ. §. 233.

Ἀψιν, acc. sing. ab ἀψίς, ἰδός, ἡ,
curvatura in rota. Th. ἀψίω,
necto. s. 426.

Ἀψόρρος, reciproci, refluentis, ab
ἀψόρρος. Dicitur etiam ἀψόρρος,
ex ἀψ, adverbio rursus, & ῥόος
fluxus à verbo ῥίω fluo. in fut.
ῥύσω. in præterito medio ῥέσθαι,
unde est ῥόος, α, ὁ, & con-
tractè ῥές, fluxus. ῥόν, ἡς
ἡ. idem. item fluentium. §.
776.

B.

Βαζον, præf. part. alloquen-
tes, προβαζον, & hoc pro
βαζοντες, à βάζω, loquor. f. σω.
& ξω, p. χα. atque ita ponitur
accusativus dualis pro accusati-
vo plurali. Sed videri posset
mendum, quia præcedit τὰς,
non τὴν. Tum pro ἱππασσι esse
potest ἱππασσι, quod æquè usita-
tum est, confer Oδυσ. δ. 597.
Nulla est hic hujus anomalix ne-
cessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὁ, profundus, a, um.
Th. βάθ, α, τὸ, profundita-
tas. α. 288.

Βαθυδύλω, acc. sing. βαθυδύτης, α,
ὁ, habens vortices profundos. Th.
δύνη, ης, ἡ, aquarum vortex,
gurges, & βαθὺς, profundus.
s. 171.

Βαθυρρεΐται, Æolicè pro βαθυρρεΐ-
ται, à βαθυρρεΐται, α, ὁ, pro-
fundè fluens. ex βαθὺς, profun-
dus, & ρίω, fluo, f. ῥέσω.

Βαθυχαΐτης, α, ὁ, qui densam habet
casariam. à χαΐτη, ης, ἡ, pro-
priè juba in equo. per metaph.
coma, casaries. & βαθὺς,
εἶα, ὁ, profundus, densus. §.
977.

Βαίνοι, ascenderit, præf. opt. ver-
bi βαίνω, co. f. βήσωμαι, p. βί-
σω, α. 2. ἔβην. s. 328.

Βαινέων, euntibus, Ionicè pro
βαινεῶν, gen. pl. part. præf. f.
g. à βαίνω, εἶα, βαίνον. Th. βαι-
ναι co. α. 232.

Βαιὼν, paulisper, à βαιός, εἶ, ὁ,
parvus. prov. χαίρειν βαιεῖσιν ἀπ-
δῆ, gratia compendiosa conse-
quitur. confer. s. 142. h. c. bre-
via sunt grata. s. 418.

Βαλαΐα

Βαλάνες, acc. pl. à βάλανος, α, ο, glans. s. 233.

Βάλεν, demisit. 3. sing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλοισι, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλω, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè. p. m. βέβηκα. α. 384.

Βαρεῖαν, accus. sing. à βαρεὺς, εἶα, ὄ, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρυῖν, gravatur. à βαρύω, idem quod βαρύνω, γρῦναι. à βαρεὺς, gravis. Th. βάρος, onus. s. 215.

Βαρυκτύπος, α, ο, gravistrepus, graviter fremens. à τυπῖω, factum ex τυπῖω, resono. Th. τύπτω, verbero. s. 79.

Βασιλεύειν, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σι. Th. βασιλεὺς, ιος, ὄ, rex. s. 388.

Βασιλεὺς, ιος, ὄ, rex, q. d. βάσις Ἰλαῖς, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βασιλείος, s. 886.

Βασιλῆιον, regale, pro βασιλείον, Poëticadialysi, à βασιλεὺς, rex. s. 127.

Βασιληίδης, acc. sing. à βασιληῖς, ἰδός, ἡ. regius, a, um. adjectivè capitur. s. 462.

Βεβαῶντες, stantes. à βᾶω (pro βαίνω, eo) præf. βέβηκα. part. præf. βεβαῶς per syncopen Ἰκρίππα, vel crafim, pro βεβηκῶς. Vide in βαῶνι. α. 307.

Βεβελύειν, ingravescens, præf. med. part. g. f. à βελύω, sum gravis, F. βελύω, præf. med. βέβελυκα. α. 160.

Βέλια, tela. acc. pl. à βέλος, ιος, τὸ, telum. s. 684.

Βίλπερν, melius, à βίλπερος Poë-

ticè pro βιλπίων, comp. ἀβίλπερος, bonus. superl. βίλπερος, optimus. s. 365.

Βίλλεργόνης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtute maxima. Vide supra Ὀργεῖον. θ. 325.

Βίνδια, acc. pl. à βίνδος, ιος, τὸ, profunditas, Th. βάθος, ιος, τὸ, idem. s. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βήσω, eo. Vide βαῖνοι. s. 153.

Βήσας, vallibus, & βήσασιν, dat. pl. Ion. Th. βήσας, αἱ, valles. hinc βησάσας, εἶδος, ὄ, saltuosus. s. 516. 389.

Βιδᾶς, ingrediens. part. a. 2. act. à βίδωμι. Th. βαίνω, eo. Vide βαῖνοι. α. 323.

Βίβλινος οἶνος, vinum Biblinum, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλκας θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. s. 589.

Βίη Ionicè pro βία, vis, fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φη est paragoge Poëtica & reddit vocem ἄκλυτον, quamvis in dativo ἰδῶται subscriptum maneat. s. 149. s. 480.

Βίος, βίη, ὄ, vita, s. 31.

Βιότοις, victus, gen. Ion. pro βιότης, à βίος, α, ο, vita. Th. βίος, vita. s. 476.

Βλαβερός, ὄ, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. s. 365.

Βλάπτειν, 3. perf. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. s. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, α, τὸ, palpebra. α. 7.

Βλοσυρόν, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυρόν, à βλοσυρός, ὤ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρειν. Th. σύρειν, ῥῶ, traho. α. 147.

Βοᾶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à βοάω, f. ἦσιν, clamo. α. 511.

Βοιωτοί, Boeotii, nomen gentile, à βοιωτᾶσιν. α. 24.

Βολαίον, ictuum, gen. pl. Æol. à βολή, ἦν, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro βορέξ, Æolicè, à βορέας, Latinè, *Boreas*, *Nord-wind*. & βορέω, Ion. pro βορέξ, acc. βορέϊω, pro αὐ. α. 506.

Βόσκει, παῖσιν, à βόσκω, f. ἦσιν, p. βόσκειν. 9. 595.

Βότρυς, οἶνος, ὁ, botrus, νῦν, acc. pl. βότρυες. α. 611.

Βυκόλος, υ, & Doricè βωκόλος, bubulcus, ex βῦς, bos, & κόλον, τὸ, cibus.

Βυλάσσω, dat. sing. a. 1. part. à βυλάω, consilium do, f. εὔσω. Th. βυλή, consilium. α. 366.

Βύλας, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βύλη extrito τ. atque ita pro βύλη usurpant βύλας, à βύλωμαι, βύλῃ, volo, f. ἦσιν, p. βεβύλωμαι, a. 1. pass. ἐβυλήθην. α. 647.

Βυλῆσιν, βυλῆσι, dat. pl. Ionic. à βυλή, ἦς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοῶς, acc. βῦν, βοῦν, dat. pl. βυσίν, & βοίσιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βῦς & βόας. α. 348.

Βῶν, clamabant, pro ἐβῶν, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ὦ, clamo. f. ἦσιν. α. 243.

Βοῦπις, ἰδὲς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideoque venustissimi. ex βῦς & ὠψ, ὠπός, ὁ, oculus. Th. ὠπίζωμαι, video. p. m. ὠπι. 9. 355.

Βουτῆν, præf. inf. à βουτίω, bubus agitatissimus aro. à βῦς, βοῶς, bos, & ὠτίω, f. ἦσιν, & εἶσω, trudo, pello. α. 391.

Βροδίων, tardius, à βροδῶς, ἑῶ, ὁ, tardus. Comp. βροδύπτερος & βροδύων pro βροδίω. Superlat. βροδύπιος & βροδύσιος. α. 328.

Βρόχι, 3. sing. a. 2. act. à βρόχω, sonum, & strepitum edo, verbum ὠνομαζομένην. α. 423.

Βερίαι, 3. perf. ind. verb. βερίαιω, f. αἶσω, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βερίαιος, υ, ὁ, Atticè pro βερίαιος, υ, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βεῖ particula intensiva valdè, & αἶρος mars. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βερίων, implere, vide supra βερίων. βερίονος, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βερίονος, υ, ὁ, qui gravat currum, ex βερίω, gravo, & αἶρος, τος, τὸ, currus. α. 441.

Βρογῆ, ἡ, tonitru, βρογῆς, ἦ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc βρογῆϊω, ἦσιν, tono. 9. 72. 458.

Βρογῆ, υ, humanus, hinc & βρογῆσι, idem. Th. βρογῆς, ἦ, ὁ, mortalis. α. 15. 416.

Βρογῆται, acc. sing. à βρογῆς, sanie respersus, à βρογῆς, sanies, taburn, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βρογῆς, quod sæpius legitur in plurali numero βρογῆται, mortales. α. 367.

Βρογῆται, hominum pestem, à λειγῆς, ἦ, ὁ, pernicies, pestis, & βρογῆς, υ, ὁ, mortalis, α. 333.

Βρώσις, ἰως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *confumo*, *comedo*. F. βρώσκω. p. βίβρωκα. præf. pass. βίβρωμαι. unde est βρώμεσσι αὐλίσκῃν, à βίβρωσσι est βρώσις, ἰως, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδομοδών, *mentibus altis meditans*, à βυσοδομοδών *proprie profundè struo, fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito, machinor*. compositum ex βυσός, ὤ, ὁ, Ionicè pro βυθός, ὤ, ὁ, *fundum, pars ima*. & δομοδών pro δομοίῳ *adifisco*. Thema. δύνω, *struo*, in præf. med. δίδωμαι, unde est δόμος, ο, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ὤ, ὁ, ara ab Hebr. פֶּזֶז altare in excelsis extructum ab idololatræ. prov. φίλος μίχελ βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

ΓΑΐ, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra, tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαίηχος, ο, ὁ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contractè γαιῆχος, & γαιῆχος. ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαξάυρη, *nomen proprium mul.* θ. 353.

Γαλατεια, *nomen mul.* θ. 250.

Γαλλίη, *nomen mul.* θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὤ, ὁ, *gener*. θ. 818.

Γαμέιν, præf. inf. verbi γαμίω, f. ἵστω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμετή, *uxor, nuptia, at γαμή-*

της, ο, ὁ, *maritus*. Th. γαμίω, ὦ, *uxorem duco*. α. 406.

Γαμβρόν, γαμέωτο γαμβρόν, *nubat*. præf. opt. pass. à γαμίω. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὁ, vel γάμοι, οἱ, *nuptiæ*. α. 69.

Γαμψώνυχες, *nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues*. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus, inflexus*. Thema. κάμπω, f. ψω, p. φω, *flecto*, incurvo, & ὄνυξ, ονυξ, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, *enim, nam, namque*. Coniunct. α. 5.

Γαστήρ, ἔσθω, ἡ, γαστήρες, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ', pro γ, *quidem, certè*, syllabica adjectio. α. 738.

Γεγάσ, 3. pl. præf. med. à γαῖω. in præf. med. γέσασ. Th. γαίνομαι, *gignor*. α. 110.

Γείνατ', pro γείνατο, *produxit*. a. 1. med. in prima persona, ἐγενάμην. & γίνασθαι, a. 1. med. infinit. γενέσθαι & γίνεσθαι imperf. med. Them. γίνομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γείτων, οἷον, ὁ καὶ ὁ. quasi ex γαῖα, *terra*, & ἑτης, ο, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελαῖ, 3. perf. præf. à γελᾶω, *rideo*, f. ἄστω. γελῶντες, pl. num. præf. part. Poëticè pro γελῶντες. posito o ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενή, *generatio*, ἡ, Ionicè pro γηναί. Them. γίνομαι, *gignor*. α. 284.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνομαι Ionicè pro γίνομαι, & hoc pro
ἐγίνομαι, a. 2. med. fuisti, ab ἐγ-
νόμην, &, ετο. Them. γίνομαι,
sum, nascor, f. 2. pass. γήνομαι.
p. γήνημαι. a. 1. m. ἐγεί-
νομαι. §. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, &, πὶ,
mentum, maxilla. Th. γένους,
vos, ἡ, mentum. α. 167.

Γένει, pro ἐγίνοιτο, fuerit, a. 2.
med. ἐγνόμην. Them. γίνομαι,
sum, nascor. §. 115.

Γένοντο, 3. sing. a. 2. med. opt.
γίνοιτο, pro γίνοιτο, a. 2. m. &
hoc pro ἐγίνοιτο, metri causâ ab-
jicitur augmentum, γίοντο, 3.
person. pl. a. 2. m. verb. γίνομαι.
§. 199.

Γεννῆ, ἡς, ἡ, partus, generatio.
Th. γίνομαι, nascor.

Γένῃ, fieret, a. 2. med. subj. γί-
νοίῃ, a. 2. m. inf. à γίνομαι, sum,
fut. 1. pass. γήνησθαι, p. m.
γίγνηται. §. 88.

Γένος, εἰς, τὸ, genus, à γίνομαι,
nascor. §. 11.

Γεράσι, dat. pl. Ionic. & Poët. à
γέρας, γέρῃ, αἰ, & ας, τὸ,
munus. §. 449.

Γέραν, &, ἡ, grus. §. 448.

Γέρας, αὐτός, αὐτός, & ας, τὸ, do-
num, munus. gen. pl. γεράων.
§. 126.

Γέρωντος, genit. & acc. γέροντι, à
γέρων, οὐτός, ὁ, senex. §. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γίαι,
circumflectitur in omnibus ca-
sibus, & in prosa usurpatur pro
terra. §. 679.

Γυθίστας, a. 1. part. à γυθίω, f. ἡστω,
gaudeo, lætor. Doricè γαθίω,
unde Latinorum gaudeo. hinc
γυθίστας, a. 1. ind. act. Ionicè.
α. 116. §. 117.

Γῆρας, duxit. 3. sing. a. 1. act. in-

dic. γῆρας, γῆρας, γῆρας. Ion.
& Poët. ab ἐγῆρας, pro ἐγείμην-
σαι. Th. γαμίω, f. ἡστω, uxorem
duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γῆ-
μης, a. 1. subj. §. 960. §. 701.

Γηραιός, ὅς, ὁ, senex, à γῆρας, αὐτός,
ας, τὸ, senectus. §. 378.

Γηράντισσι, dat. pl. Poëticus, à γῆ-
ρας, γῆραντος, senescens, vel
γῆρας, est, a. 1. part. pro γηρά-
σας à γηράω, senesco, unde ἐγῆ-
ρασαι, est & hinc per syncopen
ἐγῆρας, sicut pro ἐγείμηνσαι, ἐγῆ-
μας. Th. γῆρας, αὐτός, τὸ, senec-
tus. §. 188.

Γῆρας, αὐτός, τὸ, senectus, ἐπὶ γῆ-
ρας ἐκείῃ, ad senectutem perve-
nire, dat. γῆραϊ. §. 705. 92.

Γηράσκοντες, senescentes, acc. pl.
præf. part. à γηράσκω, conse-
nesco, f. αἰστω, p. γαγῆσκα. γη-
ράσκω δὲ αἰεὶ ποτὶ δόξα δόξα κόμην.
Them. γῆρας, αὐτός, τὸ, senec-
tus. §. 195.

Γηροκόμος, genit. Ion. à γηροκό-
μος, qui curat & alit aliquem
in senectute, à γῆρας, αὐτός, τὸ,
senectus, & κομῶ, ὦ, f. ἡστω,
curam gero. §. 605.

Γηρυονῆα, acc. sing. à γηρυονεύς, ἑσς,
ὁ, nomen viri. §. 288.

Γηρύτ, conqueritur, pro γηρύτῃ,
à γηρύομαι, conqueror. Thema
γῆρυς, ἑς, ἡ, vox, guttur. §.
260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αὐτός, ὁ,
gigas. §. 50.

Γίγνῃ, imperf. pass. Ion. à γίγ-
μαι. Vide γίγνῃ. α. 414.

Γίγνασθαι, præf. inf. activè capitur,
generare scil. debet. Alii legunt
γείνασθαι, a. 1. m. inf. à γίνομαι,
gignor. Vide γίγνῃ. §. 793.

Γινομῆς, γινομῆρος, præf. part. à
γίνομαι, nascor. §. 820.

Γινώσκω,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνω, ως, ω. 2.
2. imperat. γνώθι. præf. pass.
ἐγνωσμαι. ε. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
θ. 244.

Γλαυκῶν, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ἡ, ὄν, cæsius, glaucus. θ.
440.

Γλαυκιάων, Poëticè pro γλαυκιάων,
præf. part. à γλαυκιάω, ᾧ, &
Poëticè γλαυκιάω, glaucis ocu-
listerriliter intueor, sicut pro
ὄρω ὄρῳ, Poëticè dicitur ὄρῳ,
Th. γλαυκός, ἡ, ὄ, glaucus,
cæsius. α. 430.

Γλαυκινόμη, nomen proprium mul.
θ. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὸς, ἡ, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὤψ, ὠπός, ὄ.
νιίτις, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κώπιδα. Th. ὀπθίμαι, video.
ε. 72. θ. 13.

Γλάφω, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρός, ἡ, ὄ, cavus. à γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. θ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. ε. 533.

Γλυκερός, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκός,
ἰ, ὄ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπῖσι, dat. pl. Ion. à γναμ-
πίς, incurvus, hoc à γνάμπω,
ἰncurvo. Them. γνάμπω, flecto.
ε. 205.

Γνώ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἔγνωκα, a. 2.
ἔγνω. θ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφω,
ε, ὄ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονῦπιν, dat. pl. à γονεύς, ἰ, ὄ, ὄ.
parens. γονῆ, dat. sing. à γονή,
ἡς, ἡ, genitura. Th. γίνομαι,
gignor. ε. 235. & 733.

Γόνυ, ε, ὄ, soboles, generatio. Th.
γίνομαι, gignor. θ. 495.

Γοργύς, acc. pl. à γοργός, ἡ, ὄ, ve-
lox. θ. 274.

Γοργύς, gen. sing. pro γοργόν, à
γοργώ, ὄ, ἡς, ἡ, nomen mul.
α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filia,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γοργών, ὄ, ὄ, nomen ani-
malis noxii in Africa. α. 230.

Γένεα, acc. pl. & γένεα, pro γέ-
να, à γόνυ, τὸ, genu. in genit.
ἔ γόνυ & γόναι, & γένος.
ε. 587. θ. 460.

Γενόισιν, dat. pl. à γένος, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνυ, hoc
à γονή, ἡ, genitura. Th. γίνο-
μαι, gignor. θ. 54.

Γενοπαχὺς, ἰ, ὄ, ἡ, genua pin-
guis. ex γόνυ genu, & παχός,
ἰ, ὄ, crassus. α. 266.

Γραίας, nomen mul. à γραία, ας,
ἡ, anus, vetula, idem quod
γραῦς, αὸς, ἡ. θ. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον,
ε, τὸ, cavitas. θ. 499.

Γύγη, ἡ γύγη, nomen mul. θ.
149.

Γύλω, dentale, à γύης, ε, ὄ, den-
tale in aratro. at γυά leu γύη,
Ion. jugerum. ε. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
ε, τὸ, membrum. θ. 592.

Γυόχορ, ε, ὄ, membra depascens,
ex γυῖον, ε, τὸ, membrum, &
χορεῖω item χορέννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
fatiatur. ε. 66.

Γυαθεῖς, mutilatus, a. 1. part. pass.
à γυῖον, f. ὄστω, claudum reddo.
membra

membra frango. Th. γῆν, &, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνόν, acc. à γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. §. 391.

Γυμνασθέντι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνόνω, denudo. Them. γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. α. 334.

Γυναικεία, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, &, ὅ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, &, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικῆ, voc. ὦ γυνῆ, dat. pl. γυναικί. §. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ἰδός, ἡ, ρυγῆ. Thema est δαΐω, uro. §. 650.

Δαιδαλῆος, Genit. poëticus pro δαιδαλῆω, à δαιδαλῆος, artificiosus; derivatur à Δαίδαλος, &, ὅ, qui fuit ingeniosissimus & scientificissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαΐω, scio. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ἰδός, ἡ, fax. Thema δαΐω propriè uro. α. 275.

Δαΐζω, imperf. Ionic. à δαΐομαι, divido, partior. Th. δαΐω, divido. α. 165.

Δαΐμων, οὐός, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi δαΐμων. α. 94 hinc δαΐμνιος, venerandus, & δαΐμνία, pro δαΐμνία, Ionicè. θ. 655.

Δαΐτι, acc. sing. à δαΐς, δαΐτός, ἡ, cibus, epulum. δαΐτι, in acc. pl. δαΐτας. à δαΐω, epulum præbeo. §. 342. θ. 802.

Δαΐφραν, prudens, bellicosus. gen. δαΐφρηνος, ex δαΐω, disco, vel divido, & φρῆν, ἡ, mens. α. 139.

Δάκνυ, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδᾶκνυ, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δάκνομαι. p. δέδνηκα. a. 2. ἰδᾶκνυ. a. 1. pass. ἰδᾶχθῆναι, a. 2. pass. ἰδᾶκλυ. θ. 567.

Δακρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υῶ, τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, σν-τες, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῶ, genit. à δαλός, &, ὅ, titio. Th. δαΐω, uro. §. 705.

Δαμαζοῦρος, præf. part. à δαμάζω, edomo, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. θ. 765.

Δάμασος, a. 1. Ion. à δαμάω, domo, f. ἄσας. §. 859.

Δαμῆτις, part. a. 2. pass. domiti. à δέμω vel δάμω, pro δαμάω. δαμῆται, a. 2. pass. infin. δάμναται. præf. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. §. 153. θ. 464.

Δαναΐς, ἡ δαναΐη, κ, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, κ, ἡ, sumptus. Them. δαπανάω, ὦ, f. ἔσας, consumo. §. 723.

Δάσας, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδᾶσας. Augmentum abjicitur & σῆγμα duplicatur. à δάζωμαι, divido, f. σῆμαι, a. 1. m. ἰδᾶσάμεναι. hinc δασαΐμεναι & δάσασθαι. hinc δασμός, distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Thema δαΐω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα-

Δασυείριον, gen. pl. à **δασύειρον**, hirsutum pectus habens, ex **δασύς** densus, & **είριον**, pectus, **ε**, **τὸ**. **ε**. 514.

Δατίααλ, præf. inf. pass. **dividi**, pro **δατίααλ**, exemplaria habent **δατίααλ**, **α** pro **ε**. à **δατίομαι**, **dividor**. Them. **δαίω**, **divido**. **ε**. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, **νε**, **ή**, **laurus**. **ε**. 435.

Δαφονίον, valdè funestus, ruber, seu **δαφονός**, **ή**, **ον**, **cadis avidius**, ex **δὰ**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φένω**, occido. **α**. 159. & 250.

Δ' vel **δ'**, autem, verò. Sæpè jungitur particulæ **μή**, vim adverbativam habens. **ε**. 10.

Δίδασται, attributa est, perf. pass. ind. à **διδάσμαι**, **divido**, partior. F. **διδασμαι**. præf. pass. **διδασμαι**. Th. **δαίω**, **divido**. **θ**. 789.

Διδύη, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ιδιδύη**, à **δαίω**, **uro**, præf. med. **διδύα**. pl. perf. **ιδιδύον**. **α**. 155.

Διδοίκεται, perterrebit. 3. sing. fut. med. poët. à **διδίπτομαι**, **terreo**. f. **εξομαι**. Th. **δείδω**, f. **σι**. **timeo**. **α**. 111.

Διδυμήδρῳ, præf. part. pass. **domiti**, à **δῖμος**, **domo**. F. **δῖμοῦ**. p. **διδυμῆα**, præf. pass. **διδυμημαι**. aor. 2. **ιδάμην**. hinc in infinit. **δαμιῶμαι**, & **δαμῆδρῳ**. **ε**. 117. Th. **δαμῖω**, **domo**.

Δειλότις, metuentes, part. præf. med. à **δείδω** **timeo**, præterito med. **δίδα** & **δίδα**, poëticè, unde part. **διδίως**. **α**. 248.

Διδυκήριον, observans. à **δουκίω**, **observo**. f. **ήσω**. Th. **δοκίζω**, f. **κω**, **observo**. **α**. 314.

Διδρυκός, intuens, præf. med. part. à **δύκω**, **video**. f. 2. **δρυκῶ**. aor. 2. **ιδρυκον**. **α**. 1. pass. **ιδρυχθῆν**. p. m. **δεδρυκα**. **α**. 145.

Δικνύει, 3. indicat. **δίκνυ**, per apocopen pro **δίκνυσι**. 3. perf. sing. ind. à **δίκνυμι**, idem quod **δικνύω**. f. **δίξω**. p. **χα**. **ε**. 451. 526.

Δειλός, **ε**, **όν**, **timidus**. **ε**. 713.

Δεῖμος, **ε**, **όν**, nomen viri à **δείδω**, **timeo**. **α**. 195.

Δεινός, **ή**, **ον**, **terribilis**, **gravis**. **δυνός** poëticè pro **δυνῶ**, **δυνόει**, dat. pl. Ionic. hinc **δυνότα**, **acerrimus**, superlat. **α**. 129. **ε**. 369. **α**. 71. **θ**. 138.

Δεινωπαί, nom. pl. **graves aspectu**, ex **δυνός** **gravis**, & **ὤψ**, **ὠπός**, **όν**, **facies**. Th. **ἐπθωμαι**, **video**. At **ὤψ**, **ὠπός**, **ή**, **νοκ**. **α**. 250.

Δείξω, f. 1. **δείξαι**, **α** 1. inf. à **δίκνυμι**, **ostendo**, f. **ξω**. p. **χα**. **ε**. 648.

Δειπνήσεις, **α**. 1. part. à **δειπνίω**, **caeno**. f. **ήσω**. Th. **δειπνόν**, **ε**, **τὸ**, **coena**. **ε**. 442.

Δειπνολόχης, comessatricis, gen. sing. g. f. pro **δειπνολόχῃ**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **δειπνολόχῃ**, **ε**, **όν**, **ή**, **propiè qui convivii insidiatur**, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **δειπνόν** **coena**, **convivium**, & **λόχῃ**, **ε**, **όν**, **insidix**. **ε**. 704.

Δειρῶ, acc. sing. à **δερῆ**, **ή**, **ή**, **collum**, vel **δερῆ**. **α**. 391.

Δέκα, unde est **δέκατος**, **decimus**. in f. g. **δεκάτη**, **ε**. 612. 792.

Δεκαδώρα, dat. sing. à **δεκαδωρῇ**, qui decem palmorum est, ex **δέκα**, **decem**, & **δῶρον**, **ε**, **τὸ**, **palmus**, **donum**. **ε**. 426.

- Δελφῖνες**, nom. pl. à δελφῖν, seu δελφίς, ἱεῖα, delphin. a. 210.
Δέρμας, corpus, τὸ ἄκλιον, & indeclinabile. θ. 260.
Δέρματα, τὰ, cubilia maritorum, à δέρμιον, &, τὸ, stratum, lectus. s. 328.
Δένδριον, pl. num. ab δένδριον, &, τὸ, arbor, lignum. Poëticè pro δένδρον. sic ἀδελφὸς pro ἀδελφός, frater. θ. 216.
Δέξατο, a. i. med. Ion. pro ἰδέατο, à δέχομαι, recipio, f. δέχομαι. p. δίδεγμα. a. i. m. ἰδέξάμην. θ. 185.
Δξιπρὸς, αἰ, ὄν, Δξιπρῇ. dat. sing. pro δέξιπρῃ Ionicè à δξιά, dextra manus: παρὰ τὸ δέχαζ. fut. δέχομαι. θ. 179.
Δέω, δέω, τὸ, timor. Th. δέω, f. ὦω timeo. p. διδέω, δίδω, δέω. θ. 167.
Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἰδόν, liga ant, à δέω, vincio. f. ἔω. a. 291.
Δερκιδῶν, pro δερκιδῶν, aspiciunt, à δερκιδάω, αἶμα. & Poëticè δερκιδάωμαι. Th. δερκω, video. a. 236. θ. 910.
Δερκορῶν, tuentes, præf. part. dualis numeri, à δερκορῶν. δερκορῶν, gen. Ion. δερκορῶν, f. g. pl. num. Æolicè pro δερκορῶν, à δερκορῶν, præf. part. idem quod δερκω, seu δερκορῶν, video. θ. 911.
Δέρμα, ατος, τὸ, cutis, à δέω, excorio. Them. δέρμα, ατος, τὸ, pellis, corium. s. 513.
Δισμύων, manipulans, præf. part. à δισμύω, idem quod δισμύω & δισμύω, ligo. à δισμύς, &, ὅ, vinculum. Thema, δέω, ligo. s. 481.
Δισμύ, genit. sing. à δισμύς, &, ὅ, vinculum, & in pl. δισμύι vel δισμύ. hinc δισμύω, vincio. Th. δέω, ligo. a. 43.
Διόση, 3. sing. a. i. act. subj. à δέω, humecto, rigo, f. δέω. s. 556.
Διῶπ, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. δῶπ, huc, hunc in locum. s. 2.
Δύπρος, &, ὅ, secundus. s. 26.
Δέχεται, 3. sing. à δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p. δίδεγμα. θ. 800.
Δη, sanè jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. s. 2. θ. 643.
Δηδῶ, diu, adverb. à δέω, diu. θ. 623.
Δηϊότης, genitiv. à δηϊότης, ἡτός, ἡ, pugna à δηϊός hostilis: & hoc à δαίω. uro. θ. 662. 852.
Δημήτης, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτης, Ceres δημήτης, δημήτης, δημήτης. θ. 454. s. 300.
Δημὸς, &, ὅ, adeps, pinguedo. Vide in δῆμος, &, ὅ, populus, aut tractus. θ. 538.
Δῆμος, &, ὅ, populus. θ. 477.
Δώω, acc. pl. consilia. à δώω, σοφία, τὸ, consilium, vaframentum. Chaldaicè dena, meditari. alii habent μῆδία. θ. 226.
Δῆεν, acc. sing. à δῆεν, σοφία, ἡ, lis, contentio. hinc δηεάω, pugno. s. 14.
Δηρόν, diu, adverbialiter usurpatur pro δέω. θ. 629.
Δῆσεν, a. i. ind. Ion. pro ἰδῆσεν, ligavit. δῆσεν, a. i. med. infinit. à δέω, ligo. θ. 618.
Δηΐσιν, fut. i. act. infinit. à δηΐω, populus, occido. pro quo Poëtæ etiam δηΐω, à δηϊός vel δαΐός, hostilis. Thema est δαΐω, uro, vasto. a. 67.
Δία, Jovem, acc. sing. à Ζεύς, οἶος,

- διός, διί, δια, vocat. Ζεῦ, Jupiter. s. 52.
- Δια, præpositio, ἀπὸ βελῆς, ex consiliis, ἀπὸ ῥήκας, per Thraciam. s. 13. §. 398.
- Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζῆς, διός, Jupiter. α. 338.
- Διαβάς, part. a. 2. act. *emensus*. à ἀγβαίνω, transeo, f. βήστωμαι, p. βέβαια, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βας. §. 292.
- Διαβῆ, transierit, a. 2. act. subj. ἀγβῆ. Th. βαίνω, eo. s. 738.
- Διάησι, 1. perf. ind. sing. perflat. ex ἀγ, & ἄησι, flo. Th. ἄω, f. ἦσιν, flo, spiro. s. 514.
- Διάκτορος, s, ο, *nuntius*. Dicitur etiam ἀγκτωρ, ορος, ο, à ἀγγω, traduco, transmittito. s. 77.
- Διακρινάμεθα, 1. perf. pl. præf. subj. à ἀγκρίνω, discerno. Th. κέρω, f. νῶ, secerno, judico, p. κέρεικα, a. 1. ἔκρινα, s. 35.
- Διαρρηγείς, adverb. *perpetuò*, ex ἀγ, αἰνά, & ῥήγας, ατος, τῷ, *terminus*. q. d. penitus (ἀγ intendit significationem) ad finem. s. 236.
- Δίαν, acc. à διῶ, α, ον, *divinus*, bonus. Th. ζῆς, διός, Jupiter. α. 287.
- Διασπιδῆσι, dissipant. 3. pl. præf. act. à ἀγσπιδῆσι, dissipo, ad formam ἱσημι. Thema est, σπιδῆσι, σπιδῆζω, & σπιδῆσιν, dissurgo, f. ασω. §. 875.
- Διδάξας, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάσκα, a. 1. ἔδιδάξα, a. 1. pass. ἔδιδάχθην. s. 699.
- Διδασκῆται, a. 1. act. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
- Διδῶ, dat. pro διδώσι, à διδω. Th. διδῶμι, do, f. δῶσιν, p. δίδωμι, a. 2. ἔδων, α, ω, α. 328.
- Διδυμῶσι, geminos, dualis num. à διδυμῶν, αἰῶ, pro διδυμῶσι, s. ο κῆ ῖ, geminus. α. 49.
- Διδοῖσθαι, distribuit. 3. sing. a. 1. med. à ἀγδοῖσθαι, σ Poëticè duplicatur. sic διδοῖσθαι, *divisisti*, 2. sing. a. 1. med. pro διδοῖσθαι. Ionicè ω mutatur in α. Th. δαῖω, divido. §. 544.
- Διέκειθ, constitutum erat, imperf. med. à ἀγκείνω, constitutus sum. Th. κείνω, f. κείστωμαι, jaceo. α. 20.
- Διέλονθ, pro διείλονθ. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, ῶ, divido, f. ἦσιν, p. διήρηκα, a. 2. διείλον. Th. αἰρέω, eligo. §. 112.
- Διερῶ, *humidam*, acc. à διερῶς, humidus. Th. διαίρω, f. αἰῶ, humecto. s. 460.
- Διέπει, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀγπέω, vel πῶ, ordino. Th. σάω, vel πῶ, f. ξω, p. πέπεικα, a. 1. ἔπεικα. s. 276.
- Διέπειν, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀγπειν, certis signis probo, f. αἰῶ, a. 1. ἔπεικα. Th. τέπεικα, ατος, τῷ, signum. s. 397.
- Δίξω, inquirere, præf. med. infinit. à δῖνω, quæro, fut. διξήσω, Them. δῖω, quæro. s. 603.
- Δίω, divina, à ζῆς, Jupiter. §. 260.
- Διωκῆσιν, longis, dativ. pl. Poëticus, α διωκῆς: ex ἀγ, & διωκῆς, τῶ, ο κῆ ῖ, *perpetuus*, *perpetuus*, *perpetuus*. §. 627.
- Διῷ, dat. sing. à ζῆς, vide suo loco. s. 69.
- Δικαιοπρεπῶς, justius, comp. à δικαιο, justus. Th. δίκη. s. 213. 159.

- Δίκαις**, acc. pl. à Th. *δικη*, ἡ, *jus*, *fas*, *δικησι*, dat. pl. pro *δικαίς*, inde *δικαίῳ*, ὁ, *justus*. & *δικαίῳ* per apocopen, pro *δικαίῳ*. s. 125, 280. 219.
- Δικαίῳ**, a. i. act. infin. pro *δικαίῳ*, à *δικαίω*, *jus dico*. Them. *δικη*, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμεν**, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico *δινέμεναι*, communiter *δινεῖν*, à *δινέω*, *moveo*, f. ἤσω, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινέμεναι**, acc. pl. à *δινέμεναι*, *εἶσα*, εἰ, *vorticofus*, a, um, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*, *gurgēs*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro *δινάις*, à *δίνη*, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à *Ἰοῦς*, Th. *ζῶς*, *διός*, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à *ζῶς*, *Jupiter*, vocat. ὦ *ζεῦ*. α. 4.
- Δίων**, *δίων*, *δία*, *divinus*, a, um. Th. *ζῶς*. s. 891.
- Διόγενος**, à *Ἰοῦς* generatus, *generofus*, ex *διός* & *γεννῆς* pro *γεννῆς*. Thema, *γίνομαι*, *nascor*, f. *γενήσομαι*, p. *γενήσομαι*. α. 340.
- Διοτρεφίῳ**, à *Ἰοῦς* nutriti, à *διοτρεφῆς*, *ἴῳ*, ὁ, ἡ, ex *διός*, & *τρέφω*, *alo*, f. *ψω*, p. *πέτρεφα*, a. 2. *ἱτρεφον*, p. m. *πέτρεφα*. s. 992.
- Δίς**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρου**, gen. sing. à *δίφρος* (q. *διφρος*) ὁ, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διφῶσα**, inquirens, præf. part. à *διφάω*, *quæro*, f. *άσω*, s. 374.
- Δίχ'**, pro *δίχα* *seorsim*. Thema est *δὶς*, bis. s. 168.
- Διώνυσος**, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur *διός* ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis, propter metrum τὸ εὐ duplicatur & e mutatur in ω. α. 400.
- Διῶνη**, nomen Idoli Ethnici, q. d. *διὸς ἀνέσσορα*, *Jovis regina*. s. 353.
- Διμηθεῖσαι**, a. i. part. f. g. *domita*, à *δέμω* (pro *δαμῶν*, *domo*.) Fut. *διμῶ*. præf. act. *διδμηθη*. præf. pass. *διδμηθησάμην*, *σάμην*, *τῆ*. Hinc a. i. pass. *ἐδμηθῆναι*, ης, η. Vide supra *δαμῶν*. α. 48.
- Διμῶναι**, acc. pl. à *διμῶναι*, ὡς, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. *διμῶσι* & *διμῶσι*. & *διμῶναι*, ὡς, ὁ, idem quod *διμῶναι*. Thema est *δαμῶν* *domo*. s. 57. 430. 597.
- Διόφρετος**, ἡ, ὁ, *tenebrosus*. *διόφρετος*, dat. pl. (Ionicè) à *διόφρος*, ὁ, ὁ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Δοιά**, & *δοιά*, & *δοιά*, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro *δοῖς*, vel *δοῖς*, *domo*. s. 432.
- Δοῖν**, 3. pl. a. 2. opt. pro *δοῖναι*, à *δοῖναι*, f. *δοῖναι*, do. s. 188.
- Δοῖν dual. num.** vide *δοῖν*. α. 234.
- Δοκῶν**, infidatus, part. præf. verbi *δοκῶναι*, *observo*, f. *εἶσω*, Th. *δοκῶναι*, f. *άσω*, *observo*. α. 480.
- Δολίῳ**, acc. sing. à *δολίῳ*, *dolosus*. *δολίῳ ἐπὶ τέχνῃ*, *dolosa arte*. Th. *δολίῳ*, ὁ, ὁ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, longas, per apost. pro *δολιχά*, acc. pl. n. g. à *δολιχός*, ἡ, ὁ, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογνῶν**, f. ἤσω, *cogitans fraudes*, à *δολῶν*, & *φρογνῶν*, *mens*. s. 550.
- Δόλω**, dat. sing. à *δολῶν*, ὁ, ὁ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. i. part. pass. à *δολῶν*, *dolos machinor*, *circumvenio*. s. 494.
- Δόμῳ**, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

- pro δῖμας Æolicè, Iones tollunt solum α, relicto accentu, pro δῖμας. Them. δίδωμι, do, f. δῖσω, p. δίδωμι, a. 2. ἰδών, ας, α. 1. 354.
- Δόμος, α, ὅ, domus, à δίδωμαι. §. 386. hinc δόμον δι, domum versus. α. 38.
- Δορυοτόμος, hastarum concussori, à δορυοτόμος, ex δόρυ, lancea, & τόμος, à τίω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.
- Δός, a. 2. imperat. ut & δός date, à δίδωμι, do, f. δῖσω. a. 2. ἰδών. α. 453. hinc δόσις, δόσις, munus. §. 93.
- Δότις, datrix, à δότης, ἡγήσας, dator, ὅ. Th. δίδωμι. α. 131. α. 356.
- Δῶπ, α, ὅ. fragor, strepitus. §. 70.
- Δῶρα, ligna, acc. pl. pro δῶρα perapocopen, & hoc pro δῶρα, à δόρυ, δῶρα, & δῶρα, lignum, dat. δῶρα, δῶρα. α. 807. α. 362.
- Δοχμωθεῖς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμῶ. Th. δοχμῶς, ἡ, ὄν, obliquus. α. 389.
- Δράκωντες, genit. à δράκων, ὄντες, ὅ, draco. α. 144.
- Δράκων, aspiciabant, pro ἰδράκων, 3. pl. a. 2. act. à δῖρα, video, in a. 2. ἰδράκων, facta metathesi ἰδράκων, p. m. δῖδρα. α. 152.
- Δράκωντι, dracones, dual. num. à δράκων, ὄντες, ὅ, draco. α. 233.
- Δράκων, ὄντες, ὅ, draco, dat. pl. δράκωνσι. §. 323. α. 166.
- Δριπάναι, acc. falces, à δριπάνη. idem δρίπανον, α, τί, à δρίπω, carpo, f. δρίψω. hinc δρίψαδ, a. 1. med. inf. α. 292. §. 31.
- Δριμείαν, acerbam, à δριμύς, εἶα, ὅ, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.
- Δρύαλον, acc. à δρύαλον, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.
- Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, ὄντες, ὅ, nomen viri, à δρύς, ὄντες, ὅ, quercus, tam durus ut quercus. α. 179.
- Δρύς, ὄντες, ὅ, quercus. in acc. δρύω. hinc δρύα, acc. à δρύω, α, τί, nemus, quercetum. α. 232. 530.
- Δυναμῆς, ας, ἡ, nomen proprium muliebri.
- Δύναμις, ας, ἡ, potentia. dat. δύναιμι, à δύναιμι. possum. in 2. sing. δύναιμι ad formam κρήναιμι, f. δυνήσμαι, δύναιμι. Ionicè pro δύναιμι. 2. sing. præf. med. subj. usitatè δύναιμι. a. 1. pass. ἰδυνάομαι. §. 420. α. 350.
- Δύνει, 3. perf. ind. præf. pro δύνει, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δύνω. a. 2. ἰδύνω, ας, α. 151.
- Δύνει, 3. perf. præf. sub. verb. δύνω, subeo. α. 728.
- Δύο, communiter, δύο, δύο atticè. genit. dual. δύοιν, f. δύοιν, duarum, dat. pl. δύοιν, α. 112.
- Δύσαι, a. 1. inf. act. verbi δύνω, subeo, f. σω, p. δύνω, a. 1. act. ἰδύνω. a. 1. inf. act. δύνω, pro λυδοῦσαι, per τμήσιν, α. 329.
- Δυσηλείς, molestæ. num. pl. à δυσηλείς, ἑῶ, molestus. ex δυς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & αλέγω, curo, f. ξω. α. 506.
- Δυσκέλαδ, α, ὅ, ἡ, raucus. Th. κέλαδ, α, ὅ, sonus, vox. α. 196.
- Δυστομία, acc. Ion. à δυστομία, Ionicè α mutatur in α, propriè mala legum institutio. item licentia,

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiant. ex *δύς* & *λέγω*, lex, hoc à *λέγω*, tribuo. §. 230.

Δυσήμφιλος, gravis accessor, propriè *trajectus difficilis*. ex *δύς* & *πήμφο*, verbi *πέμπω*, f. *ψω*, mitto. §. 722.

Δύσσειο, induere, Poëticè pro *δύσσειο*, Ionicè, & hoc pro *δύσσειο*, *ἰδύω*, præf. med. imperat. à *δύω*. Fut. med. *δύσσειμαι*, unde formant novum verbum, *δύσσειμαι*, induo. *ἰδύσσειμι*, & *ἴτω*, induebam. Th. *δύω*, vel *δύω*, subeo. α. 108.

Δυσσημῖαν, gen. pl. Æolicè, g. f. pro *δυσσημῖαν*, præf. part. à *δύσσειμαι*, mergor. idem quod *δύω* & *δύω*, subeo. §. 384.

Δυσφήμις, ominoso, gen. sing. Ion. à *δύσφημις*, mali ominis, ex *δύς*, & *φάω*, vel *φημί*, dico. §. 735.

Δυσφρογνῖαν, præf. part. à *δυσφρογνῖαν*, animum abjicio, ægrè terro. ex *δύς*, & *φρέω*, *νός*, *ἦ*, mens. §. 102.

Δυσφροσυῖαν, genit. pl. Æolic. à *δυσφροσυῖαν*, animi ægritudo, ex *δύς*, & *φρέω*, *νός*, *ἦ*, mens, animus. §. 528.

Δυσώνυμος, gen. sing. à *δυσώνυμος*, inauspicatus, ex *δύς* & *ὄνομα*, nomen, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, *δωδεκάτη*, duodecimus, & *δωδεκάτος*, duodecimus. ex *δύο*, & *δέκα*, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνος, ex *δωδεκά*, duodecim, & *μήν*, *μήν*, *ἦ*, mensis. §. 252.

Δω, (*δω*, *δω*, *δω*) 3. sing. a. 2. act. subj. à *δίδωμι*, do. §. 354.

Δωδεκά, duodecim. Th. *δέκα*, decem. α. 162.

Δών, dederit, Atticè, pro *δών*, a. 2. opt. act. à *δίδωμι*, do, vide *δύμι*. §. 357.

Δωκ, dedit, pro *δωκε*, & hoc pro *ἰδωκε*. apocope Poëtica, *δωκεν*, pro *ἰδωκεν*, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab *ἰδωκε*. Th. *δίδωμι*, do. α. 400.

Δωμος, *αυτο*, *τι*, domus, pro *δωμῆς*, à *δύω*, exstruo. §. 410.

Δωρον, acc. pl. à *δωρον*, & *τι*, donum, *δωρον*, dat. plur. §. 614.

Δωρεῖς, *δωρεῖς*, *ἦ*, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à *δωροφάγος*, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice *ἦ δωροφαγία καὶ ἦ προσωποληψία*. dicitur *δωροφάγος*, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit *τὰς ἐν τῷ λαμβάνειν δῶρα διαζῶντας*, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è mediotollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex *δωρον*, donum, & *φάγω*, edo, comedo. §. 39.

Δως, donum, indeclinabile Poët. idem quod *δωκε*. Th. *δίδωμι*, do. §. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à *δίδωμι*, vide in *δύμι*. §. 57.

Δωτή, datori, dat. cas. usitatius *δότης*, & *ὁ*, dator. Th. *δίδωμι*, do. §. 355.

Δωτῆρες, nom. pl. à *δωτήρ*, donator, à *δίδωμι*, do. *δωτῆρες ἰάων*, datores

datores honorum. malo *δωτῆρες* *δαίων*, *δαίων* scil. *δωρεῶν*, ubi *δαίων* est genit. pl. g. f. pro *δαίων*, vide infra *δαίων*. §. 46.

Δωτή, ὄν, ἡ, nomen mul. §. 248.

Δάωσι, a. 2. subj. pro *δῶσι*, Poëticè, *πονι* *ἔω* *μεγάλα* *ἐπιθεσι*, verb. *δίδωμι*, do. §. 222.

E.

E^a, *ipsum*, acc. ab *ἔ*, *οἱ*, *ἐδὲ* *ἢ* *λῆθι*, neque ipsum latet. §. 268.

E'α, 3. pers. ind. ab *ἔαω*, sino, permittu, f. *ἔαω*, p. *εἶαμι*. §. 772.

E'αίων, *honorum*. vitiosè videtur quibusdam scribi *δαίων* pro *δαίων* Æolicè, ab *ἔος*, ἡ, ὄν, *suus*. Magis arridet iis analytis, qua deducitur ab *ἔος*, *ἔα*, *ἔον*, idem quod *ἔως*, vel *ἡὺς*, *bonus*, subintelligi potest *δωρεῶν*, à *δωρεά*, *donum*. Sed pace illorum, subintelligi etiam potest in *δαίων* (pro *δαίων* Æolicè) τὸ *δωρεῶν*. Nam omne donum per se intelligitur esse bonum. *Deus* verò *dator* & largitor donorum *suorum*, h. e. quæ ab ipso proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum *ἔος*, *α*, ὄν, pro *ἔως*, sit vox proba nec ne. Desideramus hic auctoritatem, *ἔος*, verò *ἔν*, *ἔον*, *suus*, *a*, *um*, esse usitatissima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per transfennam inspexit, ignorare potest. Verius ergo per spiritum asperum scribitur *δαίων*, quàm per spiritum tenuem. §. 46.

E'αα, 3. sing. præf. med. pro *ἔαα*, *fractus* fuit. verbi *ἄγνυμι*, vel

Tom. II.

ἄγω frango, p. m. *ἔαα* & *ἔααα*, solutione & in *sa*. aor. 1. *ἔαα* & *ἔααα*. aor. 2. pass. *ἔγλυα* & *ἔάγλυα*. Errant ergò Grammatici, qui affirmant p. æt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. activè tantum capi, non passivè. §. 534.

E'αε, *ἔαε*, τὸ, ver. contractè *ἔε*, unde Latinorum *ver.* §. 477.

E'ασιν, Ionicè pro *εἰσιν*, sunt, ab *εἰμι*, sum. §. 95.

E'αυτῇ, dat. sibi, ab *ἑαυτῇ*, *ἑαυτῇ* τῆς, sui. §. 126.

E'εδδμη, *ἑδδμη* *ἑρῶν* *ἡμετε*, septima dies, sacra dies. ab *ἑπτε*, septem. §. 770.

E'εδδμητι, Poëticè, pro *ἑδδμητι* §. 805.

E'εη, 3. sing. a. 2. aet. à *βαίνω*, eo, mcedo, f. *βήσωμαι*, p. *βέβηκα*. a. 1. med. *ἑστημι*, *ἐσθ* *ἑσθ*, pro *ἑσθ*, per tmesin. §. 194.

E'εῦλόω, a. 1. ind. à *βυλάω*, consilium agito. f. *ου*. Th. *βυλή*, consilium. §. 389.

E'εργήσῃ, a. 1. ind. à *βεργῆναι*, *tono*. Them. *βεργῆ*, *tonitruum*. §. 839.

E'εὐαλίξιν, 3. sing. a. 1. aet. indic. ab *εὐαλίζω*, f. *ἔω*, vel *ἔω*, in manus do, à *μάλον*, & τὸ, *cavitas manus*, seu *vola*. idem quod *ἑχεμίζω*. §. 483.

E'εγὺς, & *ἑγὺς*, Poët. comp. *εγ* *γυπε*, superl. *εγὺς*, *proximus*. §. 249.

E'εἰνοτο, 3. pl. imperf. à *γίνομαι*, gignor, nascor. *εἰνοτο*, 3. sing. a. 1. med. a. 2. *εἰνόμηνω*, & 3. pl. *εἰνόμηνε*. §. 46.

E'εἰρε, *excitat*. 3. pers. præf. ind. ab *εγείρω*, excito. *εγείρω*, 2. dual. imperf. pass. Poëticè

P

augmento

- augmento abjecto pro ἡγυρί-
δῳ, f. ἡγῶ. p. ἡγρεα, & Atti-
cè ἡγήρεα. a. 1. ἡγρεα. s. 20.
Ἐγχεῖα, πῖ, intestina. θ. 537.
Ἐγχεῖσθαι, condidit, per synco-
pen, pro ἡγχεῖσθαι. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἡγχεῖσθαι.
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἡγχεῖω,
σθ, πθ. 9. 487.
Ἐγχεῖλαιπον, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φω, p. m. λείλοιπαι, a. 2. m.
ἡγχεῖλω. s. 378.
Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part.
ab ἡγκύρω, incido, f. ἡγκύρω,
a. 1. act. ἡγκύρωσθαι. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.
Ἐγνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tanquam à γνώμι. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσκωμαι. a. 2. ἔγνω, ως,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.
Ἐγχεῖα, πῖ, lancea, dat. ἡγχεῖα,
dat. pl. ἡγχεῖων. α. 135, 190.
Ἐγχέριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex κό, & χέρις,
s, δ, locus. s. 344.
Ἐγώ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἔγαν,
Doricè. s. 654. 10.
Ἐδνκ', rodit, pro ἔδνκε, 3. sing.
a. 2. act. à δένκω, rodo, mordeo,
f. δένκωμαι, p. δένκω, a. 2. ἔδ-
νκον. s. 451.
Ἐδύμωσθαι, a. 1. act. Poët. pro
ἔδύμωσθαι, à δυμῶ, domo. α.
408.
Ἐδυσσάμεθα, divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἔδυσσάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à δίσσωμαι, divido. ἔδυσ-
σασθε, destinavit. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p.

δέχομαι. 9. 479.

Ἐδῆσαν, alligarunt, a. 1. act. à δῆω,
ligo, f. δῆω, & δῆω, præf. pass.

δέδομαι. 9. 718.

Ἐδῆξαν, decuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi δέδωκα, doceo.
f. ξω, p. δέδωκα, a. 1. ἔδω-
κα. s. 662.

Ἐδίδουν, 3. perf. pl. imperf. pro
ἔδιδουν, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δίδωμι. s. 140.

Ἐδῶν, pro ἔδδουν, a. 2. 3. pl. à δῶ-
μι, do. 9. 30.

Ἐδνέσθαι, agitabatur, imperf. pass.
Th. δνέω, f. ἡσθ. α. 237.

Ἐδς, πῖ, fedes. Th. ἔζωμαι,
f. ἔδωμαι, sedeo. α. 203.

Ἐδουσι, edunt, præf. ind. ἔδω, edo,
p. ἔδωκα, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.

Ἐδρη, Ionicè pro ἔδρα, sella, ἡ.
Thema, ἔζωμαι, sedeo. θ. 386.

Ἐδρῶν, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἔδρῶν, ab ἔδρα, ὦ,
Poëticè ἔδρῶν. Th. ἔζωμαι, f.
ἔδωμαι, sedeo. 9. 388.

Ἐδύνωσθαι, 3. pl. imperf. à δύνω-
μαι, possum. Vide suprà δύνω-
μις. s. 135.

Ἐδυνε, imperf. induit, à δύνω. Vi-
de in ἔδω. ἔδυνε.

Ἐδωδής, genit. sing. ab ἔδωδ, ci-
bus. Th. ἔδω, edo. s. 593.

Ἐδωκα, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δῶσθαι, p. δέδωκα. a. 2.
ἔδωκον, ως, ω. s. 279.

Ἐδωρῶν, a. 1. ind. à δωρίω, f.
ἡσθ, dono. Them. δῶρον, s, πῖ,
donum. s. 82.

Ἐειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε prosthese
poëtica. Them. εἶπω, dico. a. 1.
εἶπε. a. 2. imperat. εἶπῃ. s. 86.

Ἐεῖς, unus, pro εἷς, per ὡς ὡς
σιν poëtica. f. μία, n. ἑν. 9.
s. 45.

Ἐέλδω

Εἰλεῖν, appetit, præf. ind. verb.
ἐλεῖναι, cupio. hinc ἐλεῖναι, τὸ
desiderium. s. 380.

Εἰργῶ, præf. imperat. pro ἱεργῶ,
cohibe, ab εἰργῶ, pro ἰεργῶ, ar-
ceo, f. ξῶ. s. 335.

Εἰρη, pro ἱρη, ros. α. 395.

Εἰζει, fervebat, 3. perf. imperf.
aet. à ζῆω, ferveo. θ. 695.

Εἰζόμενος, sedentem, part. præf.
verbi εἰζόμεναι, sedeo. f. ἐδόμεναι.
s. 593.

Εἰζων, vivebant, 3. pl. imperf.
aet. à ζῶω, Poët. pro ζάω, ὦ,
vivo, f. ζῶω. p. εἰζήκω. s. 112.

Εἰώ, erat vel fuit, Poët. pro ὤ,
imperf. verbi εἰμὶ, sum. s. 11.

Εἰώ, suam, acc. ab εἰς, ἡ, ὃν, *suam*,
α. *um*. ab εἰ, fui. θ. 487.

Εἰσθα, Poëtica prosthesis, pro
ἡσθα, & hoc pro ἡς, & est. a. 2.
subj. εἰς, ἡς, & Poët. εἰώ, εἰς. *Th.*
est Aëolica paragoge. *Th.* εἰμὶ,
sum. s. 134.

Εἶ, pro ἱ, ob seq. aspiratam.
Et est adverb. significans, adhuc.
α. 50.

Εθέλω, vel θέλω, volo, f. θελή-
σω, p. πθέληκα, ἐθέληκα, 2. perf.
præf. subj. pro ἐθέλης per para-
rogen Aëolic. ἐθέλῃσι, vel ἐθέλη-
σιν, 3. perf. singul. subj. præf.
Ionicè pro ἐθέλῃ. s. 209. 268.
668.

Εθέλημος, voluntarius, ab ἐθέλω,
volo s. 120.

Εθνε, ponunt, 2. pl. a. 2. m.
ἐθνήσω, σθ, τθ. à πῆμι, pono.
s. 512.

Εθισαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἐθῆναι,
posui, εἶθις, a. 1. ind. à πῆμι.
s. 74. 289.

Εθλασε, comminuit, a. 1. ind. 3.
perf. sing. à θλάω, αἶσα, *frang-*
go. α. 149.

Εθίσαν, depascebant, 3. pl. im-
perf. à θισάω, epulor. f. ἴσων.
Them. θίστη, ης, ῆ, epulum. α.
212.

Εθρίφθη, innutrita est, a. 1. pass.
pro ἐθρίφθη, quia formatur à
πῆραπται alioqui τ scribitur,
quoties sequitur litera aspirata,
prout in voce ἐθρίφην videre
est. à θρίφω, alo, f. ψω. p. φασ.
a. 2. εἰθρίφην, p. m. πῆραφα. θ.
192.

Εθύνει, furebat, imperf. à θύνω.
idem quod Thema θύνω, *impetis*
feror. f. ὕσων. α. 210.

Εἰ, si. s. 106.

Εἴα, vere. dat. sing. pro ἱαεῖ,
ab ἱαε, εἰε, τῆ, ver. s. 462.

Εἴα, vernus, a. um. dat. pl.
εἴαενοις, ab ἱαε, ver. s. 682.

Εἴασε, reliquit, a. 1. aet. ab εἰάω,
fino. f. εἰάσω. p. εἰάσω. α. 424.

Εἴαται pro ὤται Ionicè, *sedent*,
3. pl. ind. præf. verbi ἵμαι, ἵαται,
sedeo. Imperf. ἵμηναι, ἵαται. θ.
622.

Εἴετα, destillat. 3. præf. ind. Poë-
ticè pro εἴετα. Thema εἴεω,
f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδες, εἶ, τῆ, forma. dat. εἶδῃ,
εἶδῃ. *Th.* εἶδω, video, f. εἶστω
μαι, aor. 2. εἶδον, & εἶδον. s. 63.
α. 5.

Εἶδῃς, εἶδῃς, pro εἶδῃς, ἡς, perf.
part. aet. εἶδῃς, vel εἶδῃς, scio,
f. εἶδῃς. p. εἶδῃς. s. 54. 521.

Εἴλω, εἴως, εἴως, præf. opt. ab εἴω,
um. s. 271.

Εἴπα, statim, adverb. Poëticum.
θ. 688.

Εἰκίδι, viginti, dat. sing. *Them.*
εἰκίδι, viginti, unde est εἰκίδις,
εἰκίδις, ῆ, numerus comple-
ctens viginti, accus. εἰκίδις. s.
792, 820.

Εἶκε, præf. imperat. *cede*, ab εἶκω, *similis sum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἶκ', siquidem. α. 645.

Εἶκαλον, α, ο, *similis*. Them. εἶκω, f. ξω, *similis sum*. εἶκόντων pro εἰκόντων, 3. dual. imperf. act. ab εἶκω, f. ξω, *similis sum*. α. 390.

Εἶκόντων, *similes sunt*, Poëticè pro εἰκόντων, & εἰκόνων, *similes*. part. præf. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶξω. (p. εἶξα.) inde εἰκας, ἤα, ος. α. 206.

Εἶλε, cepit, α. 2. act. ab αἰρέω, capio, f. ἔσω, p. ἤρηναι, α. 2. εἶλον, α. 2. med. εἰλόμεναι, α, ο, ο, α. 137. 156.

Εἰλείθυα, α, ἡ, *Lucina*, dea quæ parientibus opitulatur. eadem etiam vocatur εἰλαθύα, ab εἰλαύναι, venio. 9. 922.

Εἰλιγμύρον, intortus, perf. part. ab εἰλίπναι, volvo. Th. εἰλίω, f. ἔσω, verso. 9. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπαι, οδός, flexipes, ex εἰλίω, incurvo, volvo, flecto, & πῆς, ποδός, pes, dat. pl. εἰλιπόδεσσιν, Ion. α. 795. 9. 290.

Εἰλύφαζε, resplendebat, imperf. ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur etiam εἰλυφάω, ᾧ, circumvolvō, ἰπυολύω, εἰλυφάντες Poëticè pro εἰλυφάντες, & hoc pro εἰλυφάντες. Th. εἰλίω, verso. α. 275.

Εἰμμετο, jato decretum erat, 3. perf. pl. perf. pass. Att. à μείρω, divido, partior, f. μερῶ. p. μέμαρκα. præf. pass. μέμαρμαι, Att. εἰμαρμαι cum spiritu aspero, quæ iuvum cuique distribuit. in plusq. perf. εἰμάρμεναι, ο, το. hinc εἰμαρμύρη, ης, ἡ, fatum. 9. 894.

Εἰμαρ, εἰμαρ, τὸ, vestis, ab εἰμαρῖναι, vel ἔω, induo. α. 159.

Εἰμὸν, *sumus*, pro εἰμὸν, Poëticè, 1. pl. ab εἰμὸν, sum. α. 351.

Εἰν, in, pro εἰν, Poëticè. α. 364.

Εἶναι, præf. inf. esse, ab εἶμὸν, sum. α. 365.

Εἰνάς, pro εἰνάς, ἄδης, ἡ, nonarius numerus. Hesiodo est nona dies mensis. Them. εἰνία, novem. α. 810.

Εἰνεα, pro εἰνεα, propter, causā, εἰνεα ἀποδοσῆς, propter improbitatem. 9. 516.

Εἶο, pro εἶ Poëticè, μετ' εἶο, secum. 9. 392.

Εἶπεν, dixerat, 3. perf. sing. α. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116.

Εἶπαπ, α. 1. imperat. ἔπω, dico, ἔπαπ, pro εἶπαπ. θ. 108. 115.

Εἰργον, coercens, præf. part. n. g. ab εἰργω, f. ξω, arceo. α. 494.

Εἰρίας, acc. pl. coetus, conciones, ab εἰρή, ης, ἡ, concio, coetus, ab εἶρω, νεστό, vel potius dico. 9. 804.

Εἰρεῖναι, enumerantes, pro εἰρεῖναι, Doricè α pro α, præf. part. f. g. pl. num. ab εἶρω, dico, quod est ab εἶρω, in fut. εἶρω, unde suppullulavit novum verbum εἶρω, Poëticè εἶρω, dico. 9. 38.

Εἰρημύρον, constituta, perf. part. à ρέω. F. ῥέσω, dico, præf. pass. ἔρρημαι, & Atticè, εἶρημαι. α. 370.

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax. α. 228.

Εἰρηπύκων, lanigerarum, πύκων, vel πύκων, πεστό, f. ξω, p. m. πύκων. hinc πύκων, α, ο, vel-lus, & εἶργος, εἶ, τὸ, lana. α. 224. 9. 446.

Εἰρύμηναι, præf. inf. Doricè pro εἰρύειν, trahere, ab εἶρω, traho, pro

pro quo etiam dicitur εἶναι.
Sic & εἶναι. 3. sing. plusquam
perf. pass. 1.818. α. 138.

Εἰς, ad, ἵκτο δ' εἰς κρείοντα, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.

Εἰσυναβαίνειν, conscendens, præf.
part. m. g. εισυναβαῖναι, α. 2.
part. act. f. g. verb. εισυναβαί-
ναι. Th. βαίνω, incedo. f. βήσο-
μαι, p. βήσῃς, α. 2. ἴδω, α. 2.
opt. βάλω. 9. 57. 939.

Εἰσκαίων, scandens, α. 2. part. Th.
εἶμι, eo. 9. 761.

Εἶδοντο, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶσθαι, α. 2. εἶ-
δον, & ἴδον. 9. 700.

Εἰσπρίχων, reversus est, ex εἰς
ἀπὸ & ἵκναι, venio. Th. ἵκναι-
μαι, venio. f. ἵξομαι, vel ἵκω,
ἵξω, venio. α. 45.

Εἶσε, α. 1. ind. act. verbi εἶναι, col-
loco, induo, f. εἶσθαι, α. 1.
m. εἰσάμηναι, p. εἶμαι.

Εἶσ', pro εἶσι, Vadit, ab εἶμι, eo.
9. 972. εἶσι, eunt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.

Εἶσι, sunt. 1. 12.

Εἰσπερήσει, transivi, ab εἰσπεράω.
Th. περάω, transeo, f. ἦσθαι, &
ἄσθαι. 1. 755.

Εἶσκειν, assimulare, præf. inf. pro
εἶκεν Poëticè. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. 1. 62.

Εἶσθαι, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad,
& ὅτι. 1. 562.

Εἰσηκὶ, stabat, 3. singul. plusq. ab
ἵσημι, sto. F. ἵσθαι. p. ἵσηται, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἵσθαι. α. 264.

Εἶσω, pro εἶσω, intra, Poëticè,

cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad.
α. 151.

Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔξω, & ἔχῃς, p. ἔχῃς. α. 2.
ἔχον. α. 214.

Εἶως, Poët. pro εἰως, donec, Ad-
verb. Th. ὡς, sicut. α. 378.

Εκ, ex, præposit. regit. genit.
1. 70.

Εκείντο, superabat, imperf. à κεί-
ναι. Them. κείνω, propriè oc-
cido. item vinco. per syn. spe-
cici. α. 4.

Εκάλισσε, vocavit, α. 1. pro ἐκά-
λισσε Poëticè, à καλέω. f. ἴσθαι. p.
κέκληται. 9. 391.

Εκερταίνοντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κερταίνω, confir-
mo. Them. κερταίνω, & per me-
tathesin κερταίνω, 1. 676.

Εκός, procul, longè, cum Genit.
α. 217.

Εκός, singuli, ἑκάστος, ἑκάστη,
ἑκάστη. α. 283.

Εκείτη, Hecata, nomen mul. 9.
406.

Εκταπάλαι, & ὁ, qui procul tela
ejaculatur. Epitheton Apolli-
nis, ab ἐκός, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.

Εκταπάλαιος, genit. Æolicè, pro
ἐκταπάλαιος, ab ἐκταπάλαιος, &
ὁ, ex βάλω, 1. 676, τὸ, telum,
& ἐκός. Adv. procul. α. 100.

Εκταπάλαιος, ἐκταπάλαιος, ης, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκός, centum,
& βῆς, Doricè βῶς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.

Εκός, centum. 1. 130.

Εκταπάλαιος, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκταπάλαιος, præf.
med.

- med. verbi ἐνζάω, pro ἐνζή-
νυμαι, enascor. Th. γέννομαι,
gignor. f. 2. ζήνομαι, p. γ-
ζήνομαι, a. 2. m. ἐζήνούμεν, a.
1. m. ἐγενάμην. p. m. γέγονα.
§. 76.
- Ἐξήλομαι, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro ἐξηλύομαι.
Th. γέννομαι. α. 648.
- Ἐξ-ἐγάλασσι, a. 1. Ion. pro ἐγέ-
λασσι, a. γαλάω, video. ε. 59.
- Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνῳ, η. ον, Ille,
a, ud. α. 72.
- Ἐκείνῳ, jacebat, imperf. à κείμαι,
jaceo, f. κείτομαι. α. 172.
- Ἐκείλιν, acclamavit, seu accla-
maverat, imperf. à κέλομαι,
pro κέλομαι, cum clamore jubeo.
α. 341.
- Ἐκέλευε, a. 1. ind. à κελεύω, ju-
beo, f. ἔλω. Th. κέλω, jubeo.
ε. 60.
- Ἐκείλῳ, ε, ο, eminus jaculans,
ab ἐκεί, procul, eminus &
βολή, jactus, mutato α in η.
Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκείνῳ, dativus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκείνῳ,
ὅλῳ, ο, voluntarius. ε. 4.
- Ἐκείνῳ, imperf. à κείω, eo, accipio,
ex ἐκ per metathesin. α. 277.
- Ἐκκερυφώσω, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κερυφίω, f. ὠσω. Th. κερυφή, ἥς,
ῆ, vertex, q. d. summa capita
indicabo. ε. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a.
1. ind. verbi κλέπτω, furor, f.
ψω, p. κέκλοφα, p. med. κέκλο-
πα. ε. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. ἴω,
p. κέκλιχα, a. 1. ἔκλινα, p. m.
κέκλινα. §. 711.
- Ἐκλονίστο, imperf. pass. à κλονίω,
comitroueo, f. ἥσω. Them. κλό-
νῳ, ε, ο, motus. α. 317.
- Ἐκλυε, imperf. à κλύω, audio, f.
ύσω. α. 68.
- Ἐκπάλγας, stupendos, pro ἐκ-
πλάγας, per metath. ab ἐκ-
πλόσσω, f. ξω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. act. ἐξέπλαγαν.
ε. 154.
- Ἐκπλείν, expleto, genitiv. a. ἔκ-
πλεινῳ pro ἔκπλεινῳ. Thema,
πλείνῳ, plenus. ε. 778.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρί-
νω, judico, f. ἴω, p. κέκριχα.
§. 535.
- Ἐκρύψε, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύπτω, occulto, f. ψω, p.
κέκρυφα. a. 2. ἔκρυπον. ε. 47.
- Ἐκπρία, proventum, acc. ab ἐκ-
πρία, ἔ, ο, ἥ, perfectus.
Th. m. πρία, ἔ, ο, τῷ, finis.
ε. 466.
- Ἐκρίσθη, perfecit, a. 1. subj.
verbi ἐκπρίω, perficio. Them.
πρία, finis. ε. 565.
- Ἐκτενε, occidit, a. 1. act. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ, p. ἔκτενα. a. 2.
ἔκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἔκτῳ, ε, ο, sextus.
Th. ἔξ, sex. ε. 782.
- Ἐκλυμήσας, a. 1. part. à κλυμίσω.
Th. κλυμῶ, ης, ἥ, audacia. Alii
legunt ἐκλυπύσας, quæ lectio
est melior. Th. κλυπύη, ης, ἥ,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκτοθεν, extra. Them.
ἐκ, vel ἔξ, ex. ε. 729.
- Ἐκτυπε, intonuit, a. 2. à κτύπω,
resono. à κτύπῳ, ε, ο, fragor.
sicut à φιλέω ἵφιλον. Th. τύπω.
f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

- pro ἐξίφου, ab ἐκφύζω, effugio. F. ἐκφύζομαι. p. m. ἐκπύφου. Th. φύζω. §. 182.
- Ἐκὼν, ὀϊϙ, ὅ, voluntarius. §. 232.
- Ἐλαίῳ, dat. sing. ἐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, & τὸ, fructus, oleum. §. 572.
- Ἐλάσσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσσω. ἐλάσσεις, a. 1. Æolic. opt. ἐλάσσαι, adigens, part. a. 1. act. pro ἐλάσσει metri causâ. §. 522. α. 372. & 477.
- Ἐλάτης pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies, sic dicta à ventorum agitatione. §. 509. α. 190.
- Ἐλάφω, gen. Ion. ab ἐλαφῷ, ὅ & ἡ, cervus, quasi ἐλαφρός, cervus est levis. α. 402.
- Ἐλαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφός, ὅ, ὅ, levis. §. 415.
- Ἐλαύνω, ducat, præf. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσσω, agito. §. 443.
- Ἐλαχυν, sortita est, à λαχάνω, fortior, in a. 2. act. ἐλαχυν, f. λάξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. ἐλάχα. p. med. ἐλέσχα. §. 424.
- Ἐλιχῷ, σϙ, τὸ, probum, dedecus. Th. ἐλέχω, f. ξω, arguo. §. 26.
- Ἐλίεν, capere, pro ἐλαῖν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρίω, capio. α. 337.
- Ἐλέε, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλετο, concubnerat, verbi λέγωμαι, cubo, f. ξομαι, p. ἐλέεσμαι. α. 46.
- Ἐλεν, invasit, a. 2. ind. pro ἐλεν, ab αἰρίω, capio. Vide ἐλέοθαι. §. 167.
- Ἐλίης, genitiv. ab ἐλίη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. §. 165.
- Ἐλίον, pro ἐλειων, per syncopen, miserè. ἐλειωνός, miser. ἐλείω, misericeor. Them. ἐλιϙ, & ὅ, misericordia. §. 205.
- Ἐλέσθ, capere. a. 2. med. infinit. ab αἰρίομαι, f. 1. αἰρεθήσομαι, p. ἡρημαι, a. 2. med. εἰλόμην. §. 287.
- Ἐλεῖ, elige, Doricè pro ἐλεῖ ad formam τυπῆ, ἐλεῖ, a. 2. med. imp. ab αἰρίομαι. §. 549.
- Ἐλεσθῆρης, ἐλεσθῆρ, ἡρϙ, ἡ, nomen proprium urbis in Boeotia. §. 54.
- Ἐλεφαίρετο, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. §. 330.
- Ἐλέφαντι, ebore, dativ. sing. ab ἐλέφας, αἰϙ, ὅ, elephas. α. 141.
- Ἐλέλαται, ductum est, 3. sing. præt. pass. ab ἤλακω, in præt. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλέλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσσω, p. ἤλακω. §. 726.
- Ἐλεῖ, 3. sing. ab ἐλαίω, &, ητι, a. 2. med. subj. ab αἰρίομαι, capio, f. 1. pass. αἰρηθήσομαι. p. ἡρημαι, a. 2. m. εἰλόμην. ponitur & ἤλαται, per τμησιν pro αἰρήλαται. §. 320. & 605.
- Ἐλθι, a. 2. opt. act. venerit, ἐλθης, subj. ἐλθῶν, inf. ἐλθόντϙ, genit. part. ab ἐρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἤλθον, & s. p. m. ἤλθον, Att. ἐλήλυθον. §. 543.
- Ἐλικας, acc. pl. ἐλίκας, dativ. pl. ἐλίκας, q. d. amfractuosas, ab ἐλιξ. Them. εἰλίω, verso. §. 452.
- Ἐλίην, nomen urbis. α. 475.

Ελικεβλίφαρος, ε, ο κ' η, cui palpebrae sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab ελικός, ε, volubilis, hoc ab ελίσσω, volvo. Them. ειλίω, verso, & βλίφαρος, ε, π', palpebrae. §. 16.

Ελικών, ε, ο, ε, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. ε. 639. §. 2. 23. hinc

Ελικονιάδης, Musæ. ελικονιάδης, dat. pl. Ion. ε. 63. θ. 1.

Ελικώπις, dat. ab ελικώπις, ιδος, η, *limis oculis contuens*, εκ' ελιζ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, *intorto*, hoc ab ειλίω, verso, & ὠψ, oculus. Them. ὀπθίμαι, video. §. 307.

Ελιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λέλοιπον. ε. 156.

Ελκε, trahebat, imperf. Ion. pro ελκεν, ε, ε, ab ελκω, traho, f. ελξω. α. 158.

Ελκεδν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ελκω, f. ξω, traho. α. 302.

Ελαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ελαβεν, vero. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λήψα, & Atticè. ελήφα, α. 2. ελαβεν, εε, ε, §. 181.

Ελαάδης, genit. ab ελαός, αάδης, η, Græcia. ε. 653.

Ελεδανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. ειλίω, convolvo. α. 291.

Ελοπις, *mitos*, acc. plur. q. d. ες ελαίην η ὠψ, quos deserit vox, ab ελωψ, ετ, qui vocem edere nequit, ab ὠψ, ὀπος, η, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ελπς, ελπίδης, η, spes. ε. 96.

Ελπίμην, sperans, præf. part. ab ελπομαι, Poët. pro ελπίζω. Them. ελπίς, ιδος, η, spes. α. 66.

Ελυμε, τ, π', *temo*, ab ελω, traho. Thema, ειλίω, verso. ε. 436.

Ελύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λέλυσα. §. 528.

Εμ', pro ἐμὶ, acc. ab ἐγώ, ego. ε. 296.

Εμμενάδην, 3. dual. imperf. med. à μέγαμαι, pugno. α. 238.

Εμς, ace. pl. f. g. ab ἐμός, η, ὄν, meus, a, um. ε. 55.

Εμμάχοντο, dimicabant, imperf. verbi μάχουμαι, pugno, f. μάχησμαι, p. μεμαχημαι. α. 301.

Εμβάλλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐμβάλλε. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβαλον, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβηκα. α. 453.

Εμβασίλδον, εε, ε, imperf. pro ἐμβασίλδον, verbi ἐμβασίλδω, regno in Th. βασιλεύς, ε, ο, rex. ε. 169. θ. 71.

Εμβεβαώς, insists, ἐμβεβαώς, f. g. pl. perf. part. act per crafin, pro ἐμβεβηκώς, verb. ἐμβεβαίνω, ingredior. Them. βαίνω, eo. α. 195.

Εμείο, Ion. & Poët. pro ἐμίο, & hoc pro ἐμῷ, ab ἐγώ.

Εμελλε, imperf. à μέλλω, f. μεμλήσω, futurus sum. α. 26.

Εμελε, imperf. à μέλει, imperson. *cura est*, p. μεμείληκε. ε. 147.

Εμρ, Ionicè pro εἶναι, præf. inf. ab εἶμι, sum. §. 500.

Εμροίνα, curabat, imperf. à ροιναίνω, curo. Th. ροίμ, ε, π', animus. α. 368.

Εμήσατο, paravit, a. 1. m. à μήδμεναι, F. ἡσμεναι, cogito, *machinor*,

- ποτ. à μῆδος, ☉, τὸ, cura. s. 49.
 Ἐμῶν, mansit, imperf. à μῶν, maneo. Th. μῶν, f. ῶν, maneo. s. 97.
 Ἐμίσγῃς, imperf. pass. verb. μί-
 σσῃς, idem quod μίσγνυμαι,
 misceor. f. 1. μίχθῃς, præt.
 perf. μίμισμαι, a. 1. ἐμίσχθῃς,
 a. 2. ἐμίσχῃς.
 Ἐμματαίως, adverb. dicto citius,
 q. d. ἄνω τὸ ἔπ, ab ἔπος, ☉,
 τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico.
 a. 442.
 Ἐμμεροῦσα, f. g. p. m. part. à μέω,
 cupio. a. 439.
 Ἐμμερῶν, esse, Æolic. pro ἔμμερῶν,
 Doric. pro εἶναι. ab εἶμι, sum.
 s. 272.
 Ἐμμερῶς, fortiter, adverb. μέως,
 ☉, τὸ, robur. S. 712.
 Ἐμμερῶς, fortitus est, per meta-
 thesin pro μίμμερῶς, præt. med.
 à μείρω, divido, fortior. præt.
 pass. μίμμερμαι, & Attic. εἰμμερ-
 μαι. s. 247.
 Ἐμὸς ἢ ὄν, meus, a, um, ab ἐμῷ.
 Th. ἐγὼ, ego. s. 270.
 Ἐμπαλιν, retrò, adverb. Them.
 πάλιν, rursus. a. 145.
 Ἐμπελαδὸν, juxta. Adverb. Them.
 πέλαις, propè. s. 732.
 Ἐμπελάσμεντες, inter se commit-
 ten. a. 1. part. pl. num. ab
 ἐμπελάζω, appropinquo. Th.
 πέλαις, propè. a. 109.
 Ἐμπίσῃ, inciderat, pro εἰπίσῃ,
 a. 2. ab ἐμπίπῃ, incido. Th.
 πίπῃ, cado, f. πίπῃς, p. πί-
 πῃς, a. 2. ἔπιπῃ, a. 2. part.
 πίπῃς. a. 420.
 Ἐμπης, saten, Ionicè pro ἔμπης.
 s. 143.
 Ἐμπῶν, propè, adverb. ab ἐμ-
 πλάζω, appropinquo. Them.
 πέλαις, propè. a. 371.
- Ἐμπνέσας, inspirans, a. 1. part.
 Th. πνέω, flo, spiro, f. πνέων,
 p. πνέοντα. s. 508.
 Ἐμπορεύω, acc. Ion. ab ἐμπορεύω,
 ἡ, mercatura. Th. πείρω, tranleo,
 p. m. πείρω, unde est πείρος,
 s. ὁ, via, hinc ἔμπορος, mer-
 cator. s. 646.
 Ἐν, in, præposit. regit dat. pro
 ἐν, ibi. a. 204.
 Ἐναι, habitabat, imperf. à ναίω,
 habito. a. 14.
 Ἐναλγῆμιον, similem, ex ἐν & ἀλγί-
 σμιον, similis, q. ex α & λγῆμιον,
 resono, non absonus, vel q. d.
 ἄλλος ἔχων. s. 129.
 Ἐναντίοι, hostes, ab ἀντί, adver-
 sus. Th. ἀντί, pro. a. 184.
 Ἐναπύχων, alvum exonerare,
 excernere, præf. inf. ex ἐν, ἀπὸ
 & ψύχω, f. ζῶ, refrigero. s.
 759.
 Ἐναρῶ, τὸ, spolia, ab ἐναίρω, oc-
 cido. a. 367.
 Ἐναρίζω, f. ζῶ, idem quod ἐναί-
 ρω occido. a. 194.
 Ἐναρφόρῃς, spoliator, pro ἐνα-
 ρηφόρῃς, spolia ferens, ab ἔνα-
 ρῶ, τὸ, spolia, & φέρω, fero.
 a. 192.
 Ἐνάτη, Poëtice pro ἐνάτη, nonα,
 ab ἐνάτη, novem. s. 772.
 Ἐναυλῶ, s, ὁ, stabulum. Them.
 αὐλή, ἡ, aula, atrium. S. 129.
 Ἐνδεκάτη, undecima, ab ἐν, unum,
 & δέκα, decem. s. 774.
 Ἐνδήμιον, popularibus, dat. plur.
 Ion. ab ἐνδήμιον, qui in popu-
 lo est. hinc ἐνδήμιον, ἔνδον est
 morbus euidam populo pecu-
 liaris. Th. δῆμιον, s, ὁ, popu-
 lus. s. 225.
 Ἐνδον, intus adverb. hinc ἐνδον,
 ex interiori loco. ἐνδον, intus.
 S. 964. s. 31.

Προμαίνω, adverb. *valde accurate*,
ab *ἐκείνης*, *ἐκ*, *ἐ*, *ἐ*, *promptus*,
accuratus. α. 427.

Εἶδος, *ε*, τὸ, cor & medulla arboris, *κερδία* ἢ *δῖνδρα* καὶ τὸ *μείον*. **Th. δῖς**, *ὡς*, *η*, quercus. *ε*. 469.

Επιτιμη, a. i. ind. verbi επιτιμημι,
impono, f. τιμων, p. τιμωμε, a.
2. ιδω. §. 174.

Εἶναι, ferat, a. i. subj. **εἴηαι**,
a. i. act. infinit. ab **εἶναι**, idem
quod **εἶναι**, vel à **εἶναι**, fero,
f. **εἶναι**, a. i. **ἔσται**, Poëticè
ἔσται, & abjecto augmento,
ἔσται, **αι**, s. p. 563. θ. 784.

ἔνεμον, distribuērunt, a. i. ind.
 à νέμω, f. μᾶ, tribuo, præt.
 νένεμοντο, a. i. ἔνεμον, p. med.
 νένεμοντο. s. 224.

Exemplum, propter, causâ, adverb.
s. 162.

Εἵκατο, inerat, 3. sing. imperf.
ab ἵκημαι, f. κείσμαι. Them.
κῆμαι, jacco. 9. 145.

Εἰσπνέω, a. i. act. ab ἐμπνέω, inspiro, adspiro. Them. πνέω, f. πνέω, flo, spiro. α. 131.

ἔμπροσθεν, duxerunt, a. 1. med.
verbi ἔμπροσθεν, facio in. Them.
πρὸς, ὅ, facio. 9. 7.

Εἰπὼν, alloquens, præs. part. Th.
ἔειπεν, dico. 2. 1. εἶπεν, s. 194.

Engels, infraz, adverb. Th. *Eng.*
at, i, terra. S. 720.

Εὐεργισ, inferis, dat. pl. Ion. idem
quod ~~καταχρηστικῶς~~. Th, ἱερ, ας,
terra. §. 850.

Еѣ, ѣ, ѥ, novilunium. Th. ѣ, ѥ,
seu ѣ, ѥ, annus. a. 770.

Em̄, placidz, genit. ab cōns,
 ē, ē, bonus, placidus. Thema
 est iū, ē, ē, bonus, §. 65.

Εἴρηται, α. ι. m. ab *οἰκίῃ*, occi-
do. f. *αἰῶν*. α. ι. ἔρχομαι. θ. 316.

Εἰς, hinc, ibi. s. 495. hinc. εἰς
πρ, idem quod εἰς. θ. 586.

E, *Ja*, hîc, huc, adverb. Th.
Ja. n. 654.

E^{us}, hinc, adverb. de loco. Th.
 ἔνθεν, hinc, illic. n. 285.

Εἰσέρψωμι, *inferere*, a. i, inf. m.
 ab εἰσέρψω, also in. Them. πρί-
 ψω, also. f. ῥίψω. p. πέρψω.
 a. 2. ἔρψωρον. p. m. πέρψω, s.
 781,

Εν, in, Poët. pro cū. α. 276.

Ενιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος,
 α. ὁ καὶ ἡ, annuus. Th. ἐνιαυτὸς,
 annus, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθὼν.
 τ. 449. θ. 58.

Εἰσφύγετε, ῥεponc, pro ἰσχυατιθι-
 σι, 2. sing. a. 2. med. imperat.
 ab ἰσχυατιθης. Them. τιθης,
 ποιο. s. 17.

*Εἰπαὶν, proloqui, præf. inf. pro
 εἰπέν. Thema ἵπν, dico. a. i.
 εἶπν. §. 369.*

Εἰσὶν, novennio, ενναετης, no-
vennis. Th. ab εννια, novem,
& ετη, ετη, το, annus. 9.
801.

Ἐννατήρ, dual. num. ab ἐνάτη-
 ρος, & ὅ, novennis, ab ἐνία,
 & ἑρ. s. 436.

Ἐνία, εἰ, αἰ, τὲ, novem, ἀκλι-
τον. §. 56.

Εἰπάτω, Poet. dicite, pro εἰπάτω, præs. imperativ. ab εἰπάω. Th. ἔγω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. s. 2.

Εἰσάγει, dat. pl. Ionic. & Poët.
pro εἰσαγας, ab εἰσάγω, consi-
lium, sicut σωύω, intelligen-
tia est, à σωίναι, ita ἔσται, ab
εἰσέναι, immitto. Th. 1°, mit-
to. §. 494.

Ἐρρινόφιν, perendinum, ab ἔρην, seu ἔρην, vel ἔρην, seu ἔρην, vetus, (subj. ἡμῶν,) φιν, est paragoge poetica.

poëtica. Th. ἦ, seu ἦ, an-
nus s. 410.

Εἰνεσίγαιος, Neptunus, ab εἶναι,
moveo, & γαῖα, terra. α. 104.

Εἰνύχος, ἡ, ον, seu ἑνυχός, no-
cturnus, adject. Th. νύξ, κτός,
ἡ, nox. §. 10.

Εἰνόησε, sensit, ut & εἰνόησας, α. 1.
ind. à νοῖον, cogito. Th. νόος,
νῆς, mens. s. 89.

Εἰσιπῶ, clamorem, ab εἰπῶ, dico.
Th. ἔπω, dico. §. 708.

Εἰσεῖς, εἰς, ἡ, uctus, ab εἶναι.
moveo. Them. εἷς, εἶος, unus.
§. 681.

Εἰσιχθών, terræ quassator, ex
εἶναι, moveo, inde εἰσεῖς, mo-
tus, & χθών, terra, quod ter-
ram moveat. Neptuni Epithe-
ton. s. 667.

Εἰπῆς, intus, adverb. s. 269.

Εἰσπῶν, & εἰσπῶν, idem quod
εἰσπῶν. s. 542. §. 10.

Εἰσπῶν, α. 1. med. infinit. ab
εἰσπῶν, apparo. Th. ἔπῶ,
ἔπῶ, πῶ, apparo. s. 632.

Εἰσαλίσιο, gen. Ion. ab εἰσαλίσιο,
s, ο, Mars. Th. Εἰσῶ, ἡ, Bel-
lona. α. 37.

Εἰσῶ, ὁ, ἡ, Bellona, ab εἰσῶ,
perimo. θ. 273.

Εἴξ, ex, præposit. reg. genit. s.
149.

Εἴξος, s, ο, nomen viri. α.
180.

Εἴξοπα, diripiet, f. 1. Th.
λαπάξω, sive λαπάσσω, f. ξω.
evacuo. s. 189.

Εἴξοπα, evitare, α. 1. med. in-
fin. Vide supra εἴξοπα. s.
105.

Εἴξοπα, imperf. Ion. abjecto
augmento, verbi εἴξοπα, f. ψω,
commuto.

Εἴξοπα, blanditias, acc. pl. ab
εἴξοπα, dolus, Them. εἴξοπα,
decipio. §. 205.

Εἴξοπα, pro εἴξοπα. α. 1.
ind. Th. εἴξοπα, f. ἡσω, deci-
pio, propriè πᾶσι εἴξοπα, à
via aliquem abduco in devia,
hinc εἴξοπα, α. 1. subj. s.
323.

Εἴξοπα, f. ilens, Poët. idem
quod εἴξοπα. §. 537.

Εἴξοπα, de modo adv. Thema est
αἴ, rursus. §. 915.

Εἴξοπα, procreati sunt, α. 2. m.
cum Genitiv. verbi εἴξοπα,
enascor. hoc à γένομα, nascor.
Vide in γένομα. §. 124.

Εἴξοπα, α. 2. act. ab εἴξοπα, pro-
filio. Th. ὄρω, vel ὄρω, salio.
§. 281.

Εἴξοπα, habebit, f. 1. Them. ἔχω,
habeo. α. 2. ἔχον. s. 272.

Εἴξοπα, Poëtice pro εἴξοπα, deinceps,
ordine. θ. 809.

Εἴξοπα, sexaginta. s. 564.

Εἴξοπα, Poëtica εἴξοπα epenthesi,
pro εἴξοπα: ab εἴξοπα, f. αἴσω,
expello, p. εἴξοπα. Th. εἴξοπα,
f. αἴσω, agito. §. 491.

Εἴξοπα, expellunt, præf. verbi
εἴξοπα, εἴξοπα, α. 1. act. ver-
bi εἴξοπα, f. αἴσω, p. πῶ. s. 224.
θ. 820.

Εἴξοπα, exemit, α. 2. m. ab εἴξοπα,
εἴξοπα. Thema, αἴρω, capio.
f. ἡσω, p. ἡσῶ, α. 2. εἴξοπα. s.
104.

Εἴξοπα, exire, α. 2. inf. εἴξοπα-
σα, α. 2. part. Th. εἴξοπα ve-
nio, f. εἴξοπα. α. 2. ἡσῶ.
p. med. εἴξοπα. θ. 772.

Εἴξοπα, f. 1. inf. pro εἴξοπα, Ionicè.
Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔξω-
σα. α. 2. ἔχον. θ. 394.

Εἴξοπα, α. 1. ind. verbi εἴξοπα,
εἴξω.

- εἶω**, f. **ζω**. Th. **ψαίρω**, occido. §. 289.
Εξίπτη, s. 98. a. 2. indic. act. ab **εξίπτημι** evolo. F. **εἰπτήσθαι**, a. 2. act. **εξίπτω**.
Εξορίπτης, a. 2. part. act. Th. **ἱρείπω**, f. **ψω**, *cado*. in a. 2. act. **ἱερίπω**. α. 174.
Εξέρουσαι, a. 1. part. ab **εξέρω**, extraho. Th. **έρω**, f. **ύω**, traho. α. 616.
Εξετίλειον, & **εξετίλειον**, pro **εξετίλειον**, *perfecit*, a. 1. ab **εἰπείω**, perficio. **εξεπλεῖτο**, impert. pass. Th. **πλέω**, finis. s. 83. §. 1002.
Εξεφαίνθη, emerſit, a. 1. pass. ab **εἰφαίνω**, emergo. pro **εξεφάνθη**, per epentheseſιν α. Th. **φαίνω**, f. **ύω**. p. **πίφαρχα**. a. 1. **ἔφηναι**. ostendo. §. 200.
Εξήμυσε, a. 1. ind. *evomit*, ab **εξήμειω**. F. **ύω**. Th. **ἱμείω**. α. f. **ύω**, vomo. §. 497.
Εξήρχον, incipiebant, *duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab **εξάρχω**. Th. **ἀρχομαι**, incipio. α. 205.
Εξήκει, pervenit, a. 2. med. **εξήκειν**, α, *επν*. verbi **εξικνέομαι**, pervenio. Th. **ἱκνέομαι**, venio, f. **ἔκομαι**, p. **ἔγμαι**, a. 2. med. **ἱκνέω**. α. 471.
Εξίπτον, verbale, οἷς ὅτε **εξίπτον** ἐσσι, quibus non exire licet. ab **ἔξιμι**, exeo. Th. **ἔμι**, eo. §. 732.
Εξόπιθεν. Poët. pro **εξόποθεν**, adverb. à tergo. Th. **ἐπίζω**, retrorsum, retro. α. 130.
Εξοχή, adverb. pro **ἔξοχα**, excellenter, ab **εξέχω**, excello. Th. **έχω**, f. **έχω** & **χέσω**, habeo. α. 773.
Εοικώς, ὅτι, part. præf. med. ab **εἶκω**, *similis sum*. hinc **εἶ**

κα dicitur pro οἷκα, sicut **εἶ** κα pro ὄρεκα. α. 215.

Εὐλοπία, præf. med. spero, ab **ἔλωμαι**. Th. **ἔλπις**, ἰδῶ, i, spes. s. 475.

Εὐλίω, ἰόντι, ἰόντι, gen. dat. & acc. ab **εἶν**, Poët. pro **εἶν**, ab **εἶμι**, sum. s. 476.

Εὐς, suus, hinc genit. Ion. **εἰς**, pro **εἶ**. §. 472.

Εὐσπε, præf. part. f. g. ab **εἶσπε**, sum. s. 292.

Επ', pro **ἐπὶ**, in, præposit. s. 33.

Επύχω, adduco. f. **ἔχω**, p. **ἔχα**, a. 2. **ἔχον** & Atticè **ἔχαρον**. Th. **ἔχω**, duco. §. 176.

Επαυίασται, probaverit, a. 1. act. opt. Aol. ab **επαυίω**. Th. **αἶνῶ**, α, ὁ, laus. s. 12.

Επαιῆς, genit. ab **επαυνή**. gravis. Th. **αἶνῶ**, α, ὁ, laus. §. 768.

Επείκει, animum adjice, præf. imperat. ab **επείκω**, f. **ύω**, præf. **επείκω**, a. 1. **επείκωσθε**, hinc in sub. **επείκωσθε**, ης, η, p. m. **επείκω**, α. 275.

Επείλδω, infiliens, præf. part. ex **ἐπὶ** & **ἀπείλδω**, Poëticè **ἀλδω**, sic **ἔκω**, **ἔρμω**, pro **ἱκνέω**, **ἔρμω**. Th. **ἔκωμαι**, f. **ἔμαι**, falio. §. 815.

Επάρμδρον, sufficientem, præf. part. vide **ἀρμδρον**. s. 601.

Επάσων, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, à **πείω**, vel **πείωμαι** possideo, vescor. præf. pass. **πείωμαι**. §. 642.

Επαυρεῖ, fruitur, ab **επαυρίω**, Th. **αἶρα**, ας, ἡ, qui fruitur aura, qui respirare potest. §. 238.

Επείχωνται, a. 1. ind. *vexavit, constrinxit*. Th. **πείχων**, ης, ἡ, *pruina*. unde **πείχων**, α. s. 366.

Επὶ,

Ἐπι', pro ἱππῶ, acc. pl. ab ἱππῶς, τοῦ, verbum, ab ἵπῳ, dico. α. 117.

Ἐπίβησεν, ingredi fecit. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνα, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. α. 580.

Ἐπίπασσι, dat. pl. Ion. pro ἱππασσι, ab ἵππῳ, τοῦ, τὸ, verbum. Th. ἵπῳ, dico. α. 186.

Ἐπὶθήκεν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔθην, a. 2.

Ἐπὶ, postquam, quoniam. α. 121.

Ἐπείγεται, festinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἐπειτα, deinde, Th. εἶτα, postea. α. 616.

Ἐπικέετο, imperf. verbi ἐπικείμεναι, jaceo super, impositus sum. f. κέεσμαι. Them. κέεμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπὶμέβαλε, injecit. a. 2. act. pro ἐπιμέβαλε, ab ἐπιμεβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλλῶ, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 98.

Ἐπιμύψε, misit, a. 1. ind. verbi ἐπιμύπτω, mitto, f. ψυ, p. φα. θ. 784.

Ἐπίπλω, ως, ω, πειπλῶν, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλῶν, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἔδιδων, ως, ω, ἔδιδωμι, do. Th. πλῶν, f. πλεύσω, navigo. α. 650.

Ἐπὶρρώσκει, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπὶρρώσκειν. Them. ῥώννυμι, confirmo, corrobore. f. ῥώσω. p. ῥώρηκα. a. 1. ῥώρησαι. θ. 8.

Ἐπισπινάγξει, imperf. à σπινάγξω, f. σω. Them. σπινός, σ, δ, angustus. θ. 843.

Ἐπισπινε, ingemiscebat, imperf. à σπινω, gemo, f. κῶ, Them.

σπινός, σ, δ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπὶχέω, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπὶχέω, animum attendo, f. ἐπέχω, a. 2. ἔπιχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἔξω & χήσω. p. ἔχηκα. a. 2. ἔχον. θ. 177.

Ἐπὶπτεν, sequitur, præf. ind. Th. ἵππομαι, vel ἵπῳ. α. 222.

Ἐπὶπτεν, imperabat, imperf. act. ut ἐπιτίλλει, imperf. pass. Th. τίλλω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπὶπτεν, imperf. verbi ἐπιπτεσθαι, delector. Th. τέρεται, f. ψα. delecto. θ. 158.

Ἐπὶφάνεον, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πρὸ φανερῶν ἵππων. ἔφαινεσθαι, apparco. f. 2. φανίσσεται, præf. pass. πύφασται, & Att. πύφασται, a. 2. ἐφάνη. α. 166.

Ἐπὶφονε, occidit, imperf. à πέφονε, idem quod φέω, occido, p. m. πέφονα. α. 57.

Ἐπὶφραδί, a. 2. ind. act. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σω. p. φρα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Them. ἔφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπὶφράζομαι, excogito, ἐπιφράσσει, a. 1. m. Poët. pro ἐπιφράσσει. θ. 160.

Ἐπὶφύκει, enata erant, imperf. verbi πεφύκει, idem quod φέω, nascor. θ. 673.

Ἐπὶφύκει, prognatæ erant, 3. pl. imperf. ἀπιφύκει, εις, ει, quod verbum est à πέφυκε. Th. φέω, pigno, nascor, f. σω. p. φει, a. 2. ἔφω. α. 76.

Ἐπὶχεν, abstinere, præf. inf. Th. ἔχω, f. ἔξω. α. 136.

Ἐπὶων, gen. pl. ab ἵπῳ, τοῦ, τὸ, verbum. Th. ἵπῳ, dico. α. 403.

Ἐπὶπτεν

Ἐπήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπή-
γα, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
duco, f. ξω. s. 242.

Ἐπιεὶνός, ἔ, ὁ. annuus. Th. ἔτος,
ἔ, π, annus. s. 31.

Ἐπὶ, aderat, imperf. ab ἐπι, sum. s. 114.

Ἐπὶ, postquam, ex ἐπὶ & ἦ, pro
αὐ, & hoc pro ἰάν.

Ἐπῆσαν, laudarunt, aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπῆσαν, ab αἰνῶ.
Th. αἶν, laus. s. 664.

Ἐπὶ, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπανά, expedio.
Them. αἰνώ, item αἰνύτω, per-
ficio. s. 311.

Ἐπῆγες, amabilis. Them. ἐργῶ,
άω, amo. s. 63.

Ἐπηρεφίας, coopertis, ab ἐπηρε-
φῆ, tectus. & hoc ab ἐρέφω,
f. ψω, tecto. s. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ἐπιδήμιαι, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπιδήμιαι, ἐπιδησέμεν,
Ionicè pro ἐπιδήσειν, f. 1. inf.
ἐπιδήντες, ἐπιδήσει, aor. 2. part.
ab ἐπιδάινω, conscendo, f. βή-
σμαι, p. βέθηκα, aor. 2. ἔβην.
s. 40. θ. 396.

Ἐπιδίαιλα, adverb. post meri-
diem, à δία, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δία &
ἔλα, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δίαλαι,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ἐπιδέκνται, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δρακῶ,
a. 2. ἔδρακον. s. 268.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do, a. 2. ἔδωκα, ες, ω. s.
396.

Ἐπὶ ἐκείνῳ, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. s. 181. θ. 207.

Ἐπιθείς, imponens, a. 2. part. act.
Them. τίθημι, pono, a. 2. ἔθην.
s. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
Th. τίθημι, pono. s. 380.

Ἐπίθεντο, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πείθω, assentior,
a. 2. m. ἐπιθήμην, p. m. πίπει-
θα. præt. pass. πίπεισμαι, f. 1.
pass. πειθήσμαι. s. 69.

Ἐπὶ--δύρι, a. 2. act. à θύρι, salio.
a. 21.

Ἐπιθρόσκουσα, insiliens, præf. part.
f. g. Them. θρώσκω, salio. s.
438.

Ἐπὶ κλησιν, acc. ab ἐπὶ κλησις, co-
gnominatio, ab ἐπὶ, & κληίω,
f. ἦσιν, voco. s. 207.

Ἐπὶ κλοπῇ, furax. Th. κλέπτω,
f. ψω, furor, p. m. κέκλοπα.
s. 67.

Ἐπὶ κρυγί, auxiliarii, ab ἐπὶ κρυγί,
s, ὁ, auxiliator. s. 815.

Ἐπικρατίον, plur. part. præf. ab
ἐπικρατίω, prævaleo. Th. κρα-
τῇ, robur. s. 308.

Ἐπικρατίως, Poët. pro ἐπικρατῶς,
adverb. validè. Them. κρατῆς,
ἔ, π, robur. s. 206.

Ἐπικυρτώνται, attollentes, Poëticè
dualis num. part. præf. ab ἐπι-
κυρῶ, ᾧ, incurvo. Th. κυρτός,
ἔ, ὁ, curvus. s. 234.

Ἐπιλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλήθε, præf. imperat. verbi
ἐπιλήθωμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σω, lateo, a. 2. ἔλαθον,
p. m. λέληθα. s. 275.

Ἐπιμάρτυρες, testes. Th. μάρτυρ,
ἔ, ὁ, ἡ, testis. s. 20.

Ἐπιμειδῶς, arridens, a. 1. part.
act. Them. μειδῶ, f. ἦσιν, ri-
deo leniter. s. 547.

Ἐπιμεινός, nomen viri. s. 85.

Ἐπιμνησέω, mutuum dabo, f. 1.

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Επιμίσγει, commiscetur, præf. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, misco, f. ξω. §. 802.
- Επιμωμητή, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμη, s, ὅ, dedecus. s. 13.
- Επιόνει, accedentem, a. 2. act. part. ab ἐπειμι. accedo. Them. εἰμι, eo. s. 675.
- Επίορκον, perjurium. Th. ὅρκον, s, ὅ, jusjurandum. s. 282.
- Επιπείχην, prorsus, adverb. πείχην, pro πᾶν, valde. s. 264.
- Επιπεπόνηται, obtemperans, præf. part. à πίνομαι, vide in ἐπίθοντο. α. 369.
- Επιπλομάριον, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμη, pro ἐπιπλόμη. Thema, πείλομαι, sum. α. 87.
- Επιπλων, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πινάω, pro πινυτάω, vel πινυτάωμι, impleo, a. 2. ἐπιπλων, sicut à πινάω ἐπινυ. Them. πλῆ, s, ὅ, plenus. α. 291.
- Επιπνέουσι, inspirant, præf. ind. Them. πνέω, f. πνέω, spiro. §. 872.
- Επίρροδοι, ex ἐπὶ & ῥόδον, s, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροδοι, s, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Επισμυγερή, xumposa, ἡ. Thema, σμύγω, vasto, f. ξω. α. 264.
- Επισπορέω, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, fero. s. 446.
- Επισταδρικός, scienter, adverb. ab ἐπιστάμαι, scio, ex ἐπὶ & ἵσταμι, scio. α. 107.
- Επιτελάειν, Adverb. ornate, succincte. Th. τίλλω, mitto. item, cerno, f. τελλῶ, p. ἵσταμαι, a. 1. ἵσταμαι, p. m. ἵσταμαι. α. 287.
- Επιστρέφει, convertitur, præf. ind. à στρέφω, verto, f. ψα, p. ἐστρέφω, a. 2. ἐστρέφον. θ. 753.
- Επίχρη, præf. act. imperat. solibe, inhibe, ab ἵχω, pro ἵχα, inhibeo. α. 446. hinc ἐπὶ χρεται, in dual. 350.
- Επιτίλλεται, exoritur, præf. ind. hinc ἐπιτελλομαι, Æolicè, pro ἐπιτελλομαι, part. præf. genit. pl. g. f. Them. τίλλω, verbum inusitatum. s. 567.
- Επίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ον, ὅ, ἡ, prudens. Thema, φρέν. θ. 122. ἐπιφροσύνησι, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύναις, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Επιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι. αὖ ἐπὶ τῇ γῇ ὄντες. ἐπιχθόνιοι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & γῆν, ονός, ἡ, terra. s. 123.
- Επιψάων, præf. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. α. 217.
- Εὔλετο, per syncopen, pro ἐπύλετο, facta est, à πείλομαι, sum? item, εὔλετο, imperf. pro εὔλετο. §. 425.
- Εὔωλλω, Adverb. propè, ab ἐμπαλάζω, appropinquo. Th. πείλας, propè. α. 372.
- Εὔποιον, a. 1. ind. ἵχον, ποιῶν, vestigium facere. à ποιῶ, facio. α. 680.
- Εὐμύσση, 3. sing. a. 1. act. subj. Poen. ε, pro ἐμύσση juraverit, ab ἐμύσσωμι. f. ἐμύσσω. Them. ὅμωμι, juro, f. ὁμῶ, p. ὁμῶ. §. 793.

Εὔποιται,

Ἐπύρται, 3. pl. præf. ἔπυρτο, sequebantur, pro ἔπυρτο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔπυ, sequor. α. 277.

Ἐπὺρθεω, inspicio. Th. ὀπθεύω, video, p. m. ὀπύς, a. i. pass. ὀπθεύω. α. 758.

Ἐπύρυσσι, a. i. ind. irrui, ex ἐπι, & ἐρύω, f. σι, impetu feror. Th. ἔρω, f. ῥῶ, vel ῥου, concito. α. 442.

Ἐπῶ, ὠ, τῶ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 451.

Ἐπῶντο, volabat, 3. singul. imperf. med. à πῶντομαι, volare, à πῶν, ἦς, ἦ, volatus. Them. πῶμαι, vel πῶντομαι, volo. α. 222.

Ἐπύρυναι, instigare, præf. inf. act. Them. ὀπύναι, f. ὠνῶ, incito, p. γῆν. α. 597.

Ἐπύρσι, a. i. ind. pro ἔπυρσι, à πύρσι, incendo. β. 856.

Ἐπῆ, septem α. 272.

Ἐπῆπῶδω, septem pedalem, acc. ab ἔπῆπῶδης, ex ἔπῆ, & πῶς, ποδῆς, pes. α. 424.

Ἐπῆπυρρον, acc. sing. nomen fluvii, q. d. habens septem vias. β. 341.

Ἐπῆπυλῶ, septem portas habens, à πύλη, ης, ἦ, porta, & ἔπῆ, septem. α. 162.

Ἐπῆπυται, evolat, 3. sing. præf. pass. à πῆπῶ, Poëticè πῆπῶ, terrefacio, attonitum reddo. πῆπῶμαι, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπῆπυρον, α, τῶ, nomen è re impositum, ex ἐπῆ, & ὄνομα, ὄνομα, τῶ, nomen. β. 144.

Ἐπῆρσι, concitavit, 3. sing. a. i. act. ab ἔπῆρῶ, concito. Them. ἔρω, ῥῶ, & ῥου, concito. α. 69.

Ἐρῶ, pro ἔρῶς, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔρῶ, ῥῶς, ἦ, terra. α. 174.

Ἐρῶς, humi. in prosa ῥῶμαί, adverb. α. 421.

Ἐρῶτατο, a. i. m. amavit, pro ἔρῶτατο Poëticè; ab ἔρῶ, amo, f. ὦν. hinc ἔρῶς, amabilis, jucundus, & ἔρῶται, amabilis. β. 915.

Ἐρῶτι, ὦ, ῥῶ, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἔρῶ, amo. ἔρῶτι, amabilis. β. 78, 147.

Ἐρῶζονται, operantur, ἔρῶζοντο, imperf. pro ἔρῶζοντο, abj. augmento, ἔρῶζω, pro ἔρῶζω. Doricè, præf. imperat. ἔρῶζαι, a. i. med. opt. p. pass. ἔρῶζομαι. Them. ἔρῶν, opus. α. 151. 299.

Ἐρῶμα, operi, dat. sing. pro ἔρῶμα, per metathesin à ἔρῶ, f. ἔρῶ, & per metathesin ἔρῶ, facio. β. 823.

Ἐρῶν, opus, ἔρῶν, gen. Ionic. pro ἔρῶν, ἔρῶ, pro ἔρῶ. α. 20. 21.

Ἐρῶν, facere, præf. inf. ab ἔρῶ, idem quod ἔρῶ. α. 35.

Ἐρῶν, ὠ, πῶ, Erabus, est nomen gehennæ, caligo, ἔρῶν, ex orco, pro ἔρῶν, φῶ, est paragoge Poëtica, ἔρῶν, caliginosa, ab ἔρῶν, ὠ, πῶ, caligo. β. 12. α. 17.

Ἐρῶν, diruta, præf. part. pass. ab ἔρῶν, diruo, f. ψῶ, β. 705.

Ἐρῶν, genit. sing. quasi ἔρῶν, ab ἔρῶν, obscura. Them. ἔρῶν, ὠ, πῶ, orcus.

Ἐρῶν, per syncopen, pro ἔρῶν, vel potius pro ἔρῶν, à Themate ἔρῶν, investi-

go. Vide Them. *ἰεῦω*, f. *ξω*, ructo, a. 2. *ἱρυζον*. Alii *ἱεῦμας* *ιον*. Doricè, pro *ἱεῦμας*, ab *ἔρω*, seu *ἱεῖω*, dico s. 476.

Ἐῖω, dico. Them. *ἔρω*, dico. s. 202.

Ἐἰδρύχω, valdè mugientis, Ionicè pro *ἰεἰδρύχῃ*, ab *ἰεἰδρύχης*, *χ*, *ὀ*, valdè mugiens, ex *ἱε* quod in compositione valet valdè, & *βρύχω*, f. *ξω*, strideo, frendo. θ. 832.

Ἐργάπιος, gen. Ion. ab *ἰεργάπης*, *π*, *ὀ*, *ἡ*, Poëticè pro *ἰεργάπης*, valdè sonans. Th. *δύπος*, *π*, *ὀ*, sonitus. θ. 41.

Ἐρίζε, certabat, imperf. pro *ἡερίζε*, ab *ἰερίζω*, certo. Th. *ἱεμ*, *ἰω*. α. 5.

Ἐἰδηλῆς, *ἰ*, *ὀ* & *ἡ*, Ionicè pro *ἰεδηλῆς*, valdè virescens, ex *ἱε*, intensiva particula & *δύλω*, vireo. θ. 30.

Ἐἰδ, *ἡ*, ancilla, famula, ab *ἔργς*, *ἰ*, *τὸ*, lana. hinc *ἱεργς*, *π*, *ἡ*, ancilla, qua lanificium exercet. s. 602.

Ἐἰχίονον, valdè sonantem ex *ἱε* valdè (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex *κίονον*, *π*, *ὀ*, sonus pulsu factus, per prosthesin *ἔ* *κίονον*, à *τύπος*, *π*, *ὀ*. Them. *τύπῳ*, pulso, verbero. θ. 456, 930.

Ἐικυδὴς, *ἰ*, valdè gloriosus. Them. *κῦδης*, *ἰ*, *τὸ*, gloria. θ. 988.

Ἐἰμυχοῖ, valdè mugientem, à *μυχαῖω*, mugio. boum proprium. s. 790.

Ἐἰνὺς, *ἰ*, Furia, peccatorum ultrix, in acc. pl. *ἰευνύας*. s. 802.

Ἐἵπ', cecidit, a. 2. Ionic. Th. *ἵπῳ*, *ἰ*.

ἱεῖω, evertio, f. *ψω*, item, *καῖω*. α. 423.

Ἐἵσιδος, *ἡ*, lis. acc. *τὴν ἱεῖδα*, & *ἱεῖν*. s. 11. 28.

Ἐἱσῆς, antecedentes, a. 1. part. ab *ἰεῖω*, f. *ἰω*, contendo, certo. Them. *ἱεμ*, *ἰω*, *ἡ*, lis. s. 439.

Ἐἱσῆς, *ἰ*, *ὀ* & *ἡ*, valdè potens, ab *ἱε*, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & *δύω*, *ἰ*, *τὸ*, robur, vis. Th. *δύω*, valeo, possum. s. 416.

Ἐἱσῆς, gen. Ionic. valdè tonantis. Th. *σπασγῆν*, f. *ἱεμ*, magnos strepitus edo.

Ἐἵπων, gen. pl. ab *ἱεῖω*, *π*, *ὀ*, *ἡ*, *ἱεῖω*, q. *ἱεῖω* *φανόμενος*, quod vere nasci soleat. s. 543.

Ἐἱμῆς, dat. sing. ab *ἱεμῆς*, *ἡ*, *ὀ*, Mercurius, ab *ἔρω*, dico, *πῶς* *ἱεμῆς*, acc. Ion. pro *ἱεμῆς*, ab *ἱεμῆς*, dicitur etiam *ἱεμῆς*, Poëticè, pro *ἱεμῆς*. θ. 444. s. 68.

Ἐξῆς, f. 1. ab *ἱεῖω*. Th. *ῥίξω*, f. *ῥίξω*, & per metathesin, *ἱεῖω*. hinc *ἱεῖω*, a. 1. part. s. 325.

Ἐῖος, f. g. in masc. *ἱεῖος*, *ἰ*, amabilis, *ἱεῖος*, *ἰ*, *ὀ*, in malam partem accipitur. *ἱεῖος* verò in bonam. Thema *ἱεῖω*, amo. θ. 245. 120.

Ἐῖος, *π*, *ὀ*, Amor. Them. *ἱεῖω*, amo. θ. 120.

Ἐῖος, perrupit, a. 1. act. à *ῥήσω*, vel *ῥήσωμι*, frango, f. *ξω*, a. 2. *ῥήσωμι*, p. m. *ῥήσωμι*. α. 140.

Ἐῖος, formidanti, præf. part. act. ab *ῥήσωμι*, formido, quod est ab *ῥήσωμι*, præf. med. ver-

bi *ρήϊον*. Th. *ρήϊος*, *ῥῆος*, τὸ, rigor, frigus. α. 228.

Εῤῥίψαι, a. 1. indicat. verb. *ρίπτω*, abjicio, f. *ψω*, p. *ῥρίφα*, a. 1. *ῥρίψα*, a. 1. part. *ρίψας*, a. 2. *ῥρίπον*, p. m. *ῥρίπα*. θ. 181.

Εῤῥώοντο, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro *ῥῥώντο*, à *ῥάινυμι*, roboro, f. *ῥάσω*, à *ῥάω*, hujus passivum *ῥάωμαι*, roboror. item fluo, ruo, in imperf. *ῥῥώοντο*, festinabant, ruebant. α. 230.

Εῤυθείη, dat. sing. nomen proprium loci, ab *ῥυθεία*, ας, ἡ. θ. 290.

Εῤύκει, abducatur, præf. act. opt. ab *ῥύκω*, inhabeo, F. *ῥύξω*. α. 28.

Εῤύσαι, a. 1. act. infinit. ponitur pro imperativo, *ῥρυτο*, pro *ῥρύετο*, & *ῥρυτ'*, pro *ῥρυτο*, ab *ῥύωμαι*, quod idem est cum *ῥύωμαι*, libero. hinc *ῥρυμει*, τῷ, τὸ, munimentum, ab *ῥύωμαι*, custodio. ε. 536. 624.

Εῤυσσάμεντοι, currum trahentes, pro *ῥυσσάμεντοι*, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in *Ἰλιάδ.* π. ex *ῥεύω*, *ῥεύσω*, traho, & *ἄρμει*, τῷ, τὸ, currus. α. 369.

Εῤυσσάμεν, extractus, Poëticè, pro *ῥυσσάμεν*, a. 1. part. med. ab *ῥύω*, f. *ύσω*, traho. α. 457.

Εἶχε, præf. ind. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἔλθωμαι*, a. 2. *ἤλθον*, p. m. *ἤλυθα*. α. 419.

Εἶς, Poëticè, pro *εἷς*, *ἓν*, *ἑς* *φάσκει*, in lucem. θ. 626.

Εἶπαι, 3. pers. pl. imperf. per sytolen Poëticam, ab *εἶμι*, sum. α. 161.

Εἶπαι, præf. inf. ab *ἔδω*, comedo, & hinc *ἔδω*, idem. α. 278.

Εἶλας, ἡ, ὄν, bonus, a, um. dat. pl. Ion. *ἔδλαϊσιν*. α. 214. 130.

Εἶδεν, inspexerit, poëticè pro *εἶδεν* 2. singul. a. 2. act. subj. ab *εἶσθαι*, *intueor*. Them. *εἶδω*, video, f. *εἶσθαι*. aor. 2. *εἶδον*, & *ἔδον*. α. 610. θ. 82.

Εἵκατθετο, condidit, pro *εἵκατθετο*. a. 2. m. 3. pers. sing. verbi *εἵκατθετο*, Them. *πῆμι*, pono. a. 2. m. *ἔδωκα*, σ, τ. θ. 890.

Εἵκει, poëticè pro ἡ, erat, ab *εἶμι*, sum. α. 151.

Εἵκεται, disperfit, pro *ἔσκειται*, σ, a. 1. ind. à Them. *σκεδῶ*, vel *σκεδῶνται*, *diffuso*, f. *σκ*. α. 95.

Εἵκομαι, importare, a. 1. inf. act. à *ἔκομιζω*, porto. Them. *ἔκομι*, curo. α. 606.

Εἵμαρξεν, friduit. a. 1. act. à *σμερῶ*, fragorem edo. & *ἔσμερξεν*, imperf. à *σμερῶ*, ῶ. Them. *σμερῶ*. θ. 679. 693.

Εἵπει, Hesperides, ab *ἑσπερος*, ε, ὅ, *vesper*, *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, h. e. quo tempore stellas in caelo videmus, tamquam poma. θ. 215.

Εἵπεν, Poëticè pro *ἔπεν*, sequebatur, imperf. pass. ab *ἔπομαι*, *sequor*. Poëticè pro *ἔπομαι*, *ἔπει*, pro *ἔπει*, præf. imperat. verb. *ἔπω*, dico. θ. 201. 114.

Εἵπην, a. 1. m. part. f. g. *ἔπει*, *ἔπει*, aëre involuta, pro *ἔπει*, τὸ *σίγμα*, Poëticè duplicatur. ab *ἔπει*, F. *ἔσω*, induo. Th. *ἔω*, induo. α. 223.

Εἵπεται, erit, & *ἔσεται*, pro *ἔσεται*,

- ται, f. ἱ. ex εἰμι, sum. s. 184. 503.
- Ε'σόμενος, & ἰσόμενός, fut. 1. part. verbi εἰμι, sum. s. 56.
- Ε'συνόμενος, certatim, cum impetu. adverb. pro στυνόμενος, per metathesin. Th. στίω, στύω, poetice σῶ, concutio. α. 340.
- Ε'συντ', perf. pass. pro ἴσυνται, irrui, pro σῑσυνται, per metathesin. à στύω, F. στύσω, p. σῑσάω, præt. pass. σῑσάμεναι, ubi abjecto s & facta metathesi est ἴσυνται. Th. στίω, f. σῑίσω, concutio. α. 458.
- Ε'σται, erit. per syncopen pro ἴσται, f. ἱ. verbi εἰμι, sum. s. 34.
- Ε'σάλατ', succinctas habebant, pro ἱσάλαται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἱσάλασθαι εἰσι. Th. σάλλω, orno. σάλλομαι, vestibus orno, f. 2. σαλλῶ, p. ἱσάλαμαι, a. 1. ἱσάλα. præt. pass. ἱσάλαμαι, p. m. ἱσάλα. α. 288.
- Ε'σῑετ', pro ἱσῑεσι, stantes, part. act. dualis num. ab ἱσημι, sto. F. σῑῶ. præt. ἱσησθαι. in part. præt. ἱσησῶς, & per syncopen, ἱσῑ, ἱσησῶς, ὅτ. pro quo ἱσησῶς, 9. 519. item ἱσησῶς, ὅτ. α. 61.
- Ε'σῑων, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἱσημι, sto. α. 196.
- Ε'σῑσι, stant, 3. pl. præf. act. ab ἱσημι, quod Poëtis idem est cum ἱσημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφαίνω), cinctum est, præt. perf. pass. ἐσφαίνεσθαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐσφαίνοντο, à σφαίνω. Th. σίφω, coronō. 9. 382. α. 204.
- Ε'ση, stetit, a. 2. ab ἱσημι, f. σῑῶ, p. ἱσησθαι. α. 361. 9. 745.
- Ε'σῑεσται, firmatae sunt, 3. sing. præt. hinc ἱσῑεσθαι, in pl. perf.
- à σφείζω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'σῑη, dat. Ionicè, pro ἱσῑῃ, ab ἱσῑῃ, ας, ῃ, focus. item Vestis quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἱσῑη. s. 734.
- Ε'σι, ἱσῑ, ἱσῑν, est, licet. ab εἰμι, sum. s. 36.
- Ε'σφασμάζων, sonum excitabant, imperf. verbi σφασμάζω. Thema σφασμάζω, σ, ὅ, sonus. 9. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἱχαπα, extremitas rei alicujus. Th. ἱχατ, σ, ὅ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χοι, obtinuerint, a. 2. ab ἱχῶ, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'σω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἰμι, sum. s. 370.
- Ε'πῑρ, amicus, acc. ἐπῑρ, & ἐπῑρ, poetice. s. 183. 716.
- Ε'πινύσθῃ, extensum est. a. 1. pass. à πινύω. f. σῶ. p. κῶ. Th. πίνω, tendo. 9. 177.
- Ε'πῑς, acc. ἱπῑς, pro ἱπ, genit. singul. ab ἱτ, ἁπῑς. s. 130. 173.
- Ε'πῑ, pro ἱπῑς, a. 2. act. verb. τίπτω, pario. f. τίπομαι, a. 1. pass. ἱπῑσθαι. p. m. τίπομαι. 9. 60. 211.
- Ε'πλίσθῃ, 3. person. a. 1. pass. à πλῑω, ad finem perduco. f. ἵσω. Th. τέλλω, εἰ, finis. 9. 59.
- Ε'πρῶζῆλως, iniquè, adverb. ab ἐπρῶζῆλ, qui alio zelo ducitur, ab ἐπρ, alius, diversus, & ζῆλ, σ, ὅ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'πρ, ἱπρ, alter, alius. ἐπῑρῑ, pro ἱπρῑ, nominat. f. g. φῑ per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πρῶδε, 9. 11, ex altera parte, adverb. ab ἐπρ. α. 184.

Εἰπυκεῖ, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro ἐπὶ τούτῳ à πύχω. F. ξω. fabricor. α. 208.

Εἰπυκεῖ, liquefcebat, imperf. verbi πύχω, & Dor. πύκω, f. ξω. liquefacio. p. med. πίπυκα. 9. 862.

Εἰπυμυ, vera, pro ἔτυμυ, per poëticam epenthesein syllabæ πη. Th. ἔτυμος, verus. α. 10.

Εἰπύλον, genuerunt, imperf. verb. πύλω, pario, f. πύλομαι. α. 2. ἔπυγον. α. 2. subj. πύω. α. 1. pass. ἐπύχθην. p. m. πίπυκα. θ. 45.

Εἴπ, ad hoc. α. 157.

Εἰπιάσειε, concutiebatur, imperf. à πιάσειν, quatio, f. ξω. θ. 680.

Εἴπει, coluit. α. 1. ind. à πῶ, honoro. α. 10.

Εἰπείναιε, extendebatur, imperf. à πείναι, quod à πῖναι, tendo, f. πῶ, p. πίπυκα. α. 229.

Εἴτλη, sustinuiſſet, 3. sing. α. 2. à τλήμι, tolero, f. τλήσω, p. τίτληκα, α. 2. ἔτλιν. Th. τολάω, αἶσω, ſuffero, hinc per ſyncopen τλάω & τλήμι. α. 73.

Εἴτραπ', evertit, α. 2. αἶτ. à τρέπω, verſo, α. 2. ἔτραπον, f. ψω. p. φω, p. m. τίτρεπα. θ. 58.

Εἴτραπιν, imperf. νύας calcabant, à novo verbo τραπίω, formatum à fut. 2 τραπῶ, ver. τρέπω, verſo. α. 301.

Εἴτρεφει, nutrit, imperf. αἶτ. ἐτρέπει, pro ἐτρέπειε, imperf. p. ſſ. à τρέφω, F. θρέψω, alo, p. τίτρεφα, α. 2. ἔτρεφον, p. m. τίτρεφα. θ. 107.

Εἴτρυνον, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐτρέυνον, à τρυγῶν. Them. τρύγη, ας, ἡ, triticiim, vindemia. α. 292.

Εἴτρυμιον, veris, dat. pl. Ion. ab ἔτρυμι, α. ὁ καὶ ἡ, verus. Vide paullo ante ἐπὶ τρυμνῶ. 9. 27.

Εἴτρυμι, fuit, α. 1. pro ἐπύτρυμι Poet. à Th. πύχω, f. ξω, ſum, ſio. p. paſſ. πύτρυμαι. α. 366.

Εἴτρωμα, inania, acc. pl. ab ἐπύσσω, hoc ab ἐπύς, Adverb. ſφραστῶ. Th. εἰμί. α. 440.

Εἴτρωμα, qui incassum laborat, ab ἐπύσιον, inane, & ἔργον, opus. α. 411.

Εὔ, bellè, adverb. ab εὖς, bonus. α. 107.

Εὐαγέρη, nomen mul. 9. 257.

Εὐαί, dat. ſing. ab εὐαῖς, εἰ, ὁ, ἡ, qui benè à ventis perflatur. Them. αῶ, vel αἶψα, ſpiro, α. 599.

Εὐάρεη, nomen mul. 9. 259.

Εὐβασία, Est nomen loci, ex εὖ, benè, & βῶν, paſco. α. 651.

Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, αἶσ, ὁ καὶ ἡ, Deus. α. 825.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὐδμητή, benè edificatus. Thema δέμων, f. δέμω, præſ. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδύρη, nomen mul. 9. 244.

Εὐδ', torret. præſ. ind. idem quod φλογίζε, ab εὖω, vel εὐω, uro, f. σω. α. 705.

Εὐειδής, εἶος, ὁ, ἡ, ſpecioſus. ex εὖ, & εἶδος, εἶος, τὸ, forma. Them. εἶδω, video. 9. 250.

Εὐεργής, fabrefactum, n. g. ab εὐεργής, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. α. 629.

Εὐεργισαίων, Æolicè pro εὐεργισαίων, ab εὐεργισαί, ας, ἡ, beneficentia. Them. ἔργον, opus. 9. 503.

Εὐεργής, εἶσ, ὁ καὶ ἡ, benè ſeptus, ab ἔρε, ſeptum. Th. εἶργω, includo, α. 732.

Εὐώνος

Εὐλίαν, nomen fluvii.

Εὐθετίαι, αἰσες, ὁ, α. 1. part. qui ritè disposuit, ab εὐθετίζω, concinnè dispono. Thema, τίθημι, pono. f. τίσω. θ. 541.

Εὐθημεσιών, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, ον, concinnus. Th. τίθημι, pono. α. 671.

Εὐκηλήτειρα, placatrix, à κηλέω, f. ήσω, mulceo. α. 464.

Εὐκηλος, tranquillus. ex εὖ & ἔκκλη, mitis, pacificus. α. 671.

Εὐκρημίσταξ, benè recondere, α. 1. med. infin. Them. κρημία, unde κρημίζω. α. 600.

Εὐκρόμας, adverb. concinnè, rectè. Th. κρόμας, α, ὁ, ordo. α. 628.

Εὐκρότης, genit. ab εὐκρότης, ἑ, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κροτήνυμι, f. ήσω, misceo, vel εὐκρότης, per syncopen pro εὐκρότης. α. 594.

Εὐκρότης, nomen mul. θ. 245.

Εὐκραιίς, pl. num. sunt venti eto-
fii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκράτης, purus, liquidus. Them. κράνω, discerno. α. 670.

Εὐκρήμων, benè extructum, perf. part. pro εὖ ἐκρήμων, à κρίζω, f. ήσω, condo. α. 81.

Εὐκρημός, nomen mul. bonus portus. θ. 246.

Εὐμμελίης, α, ὁ, Ionicè pro εὐμμελίας, α, ὁ, fraxini peritus. Them. μελία, ας, ἡ, fraxinus. α. 368.

Εὐνάχη, cubitum ieris, præf. Subj. pass. ab εὐνάζω, sorio, f. ήσω. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. α. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. benè litigans. θ. 247.

Εὐνηθῆσαι, concumbens, α. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, sorio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνών. α. 6. 1. 229.

Εὐνομίλω, nomen mul. legitima. θ. 902.

Εὐξη, oraveris, 2. sing. α. 1. med. subj. εὐξομαι, η, ηται, ab εὐχομαι, precor, f. εὐχομαι, p. εὐχνομαι. α. 738.

Εὐξοον, benè rasam, politam, dolatam, idem quod εὐξεία. Th. ξέω, polio, f. ήσω. α. 352.

Εὐξοκ, qui iusjurandum religiosè colit. Th. ὄρα, α, ὁ, iuramentum. α. 170.

Εὐξορμ, iutus. ab ὄρμος, α, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐππῶλον, Th. πίπλω, α, ὁ, replum, vestis muliebris. θ. 273.

Εὐπλεκίων, gen. pl. ab εὐπλεκής, ἑ, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto,necto. α. 306.

Εὐποίηται, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποιέω, facio. α. 64.

Εὐπόμνη, nomen mul. ἡ μὲν μεζαίλης φασασίαις. θ. 261.

Εὐπυργος, benè turrita. à πύργος, α, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὐρε, invenit, 3. sing. α. 2. act. ab εὐρίσκω, invenio, f. εὐρήσω, p. εὐρηκα, α. 2. εὐρον. inde in subj. εὐρω, ης, η. α. 58.

Εὐρείτης, α, ex εὖ & ρέω, fluo, f. ρεύσω, p. όρε. θ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. θ. 276.

Εὐρυδής, Ionicè pro εὐρυδίας, α, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυδία, nomen proprium mul. εὐρυδίω, ex εὐρύς, ἑ, ὁ, δ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. θ. 932. 375.

- χίς, ἡ, *convivium*. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φάθ', pro ἵφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἱσάμην, ἱσάσθαι, s. 59.
 Ε'φαινον, ostendebant, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφασκα, a. 2. ἵφαινον, a. 1. ἵφηναι, f. 2. pass. φανήσονται. θ. 667.
 Ε'φασαν, dixerunt, pro ἵφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἵφάθ'. θ. 29.
 Ε'φειζόμενος, inlidens, præf. part. ab εἰζόμενος, *sedeo*, f. ἰδύμενος. s. 583.
 Ε'φίπουν, incolunt, 3. perf. sing. ab ἵπω, ἵπομαι, *sequor*. hinc ἰφίπουν, præf. part. θ. 366.
 Ε'φερον, εἰ, s. ferebam. Th. φέρω. f. εἶσω, a. 1. ἤνεκα: s. 118.
 Ε'φίστανον, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι pro ἰφίστημι, *insto*, *urgeo*. f. ἐπιστήσω, p. ἰφίστηκα, a. 2. ἐπίστω. α. 258.
 Ε'φίλωνος, genit. ab ἐφίλημι, præceptum. ab ἐφίημι, *immitto*. Th. ἵω, *mitto*. s. 296.
 Ε'φίμενος, adaptavit, a. 1. ind. ab ἐφαρμέζω. Th. ἄρω, *apto*. s. 76.
 Ε'φίστανον, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἵω, *mitto*. α. 307.
 Ε'φίμωρος, ε, θ, amabilis, ab ἱμωρός, *desiderium*. Th. ἱμείρω, *desidero*. α. 15.
 Ε'φώρας, ferebas, imperf. à φέρω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. s. 28.
 Ε'φώραν, ferebant, imperf. Doricè pro ἰφώραν. à φορέω, Th. φέρω. α. 293.

- Ε'φορμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ἐρμίσω, *impetu feror*. hinc ἰφορμηθῆναι, a. 1. inf. Them. ἐρμή, *impetus*. α. 127.
 Ε'φροσάμενος, cogitavit, a. 1. m. ind. à φροζώ, *eloquor*, *cogito*, *consulto*, f. σῶ. s. 85.
 Ε'χ', contine, pro ἔχε, præf. imperat. ab ἔχω, *teneo*, *habeo*. f. ἔξω. α. 95.
 Ε'χέεσσαν, infrendebant, 3. pl. imperf. à χερέσσω, f. ξω, *sculpo*. α. 235.
 Ε'χους, pro ἔχε, imperf. Poët. cum ab ἔχω. θ. 533.
 Ε'χέτη, ης, ἡ, stiva, παρὰ τὴν ἔχην, quia manu tenetur. s. 467.
 Ε'χέφρονος, pl. ab ἐχέφρων, ον, θ, cordatus. Th. φρέων, *mens*, & ἔχω, *habeo*. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθω, ον, ὄν, *odium*. s. 300.
 Ε'χθρὸς, hostis, ab ἔχθω, ον, ὄν, *odium*. θ. 766.
 Ε'χθρα, vipera, in masc. ἔχης, ον, & ἔχθραν, nomen mul. θ. 304. 297.
 Ε'χόλας, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολάω. Thema, χολή, *bilis*. θ. 568.
 Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. ἔχον, & Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἔξω & χήσω, p. ἔχνηκα, a. 2. ἔχον, a. 2. subj. χῶ. Præf. inf. ἔχον, & Ionic. ἐχίδν. s. 207. 457.
 Ε'δ', suo. dat. ab εἶς, ἡ, ὅν, *suus*, a, um. α. 385.
 Ε'ὼν, pro ὦν, *ens*. Ionica prosthesi, ab εἶμι, *sum*. s. 514.
 Ε'ωσφώραν, luciferum, ab ἴως, α, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ὅν, ἔς, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

Z Ἀδίσιο, genit. Poëticè pro Ζαδίσιο, à Ζάδισ, valdè divinus, admirandus, Ζα particula in compositione intendit significationem. Th. Θεός, Deus. §. 6.

Ζαυρήν, a. 1. Ion. vires intendit. à Ζαυρία, quod est à Ζαυρίς, ἰσ, vehemens, & hoc ex Ζα & ῥή, ῖσ, τή, robur. §. 928.

Ζεύς, fertilis, pro Ζεύς, ubertim proferens ad vitam sustentandum, ex Ζη, quod est Ζη, & δῶς, munus. s. 118.

Ζεύς, ἰσ, ῖ, nomen proprium mul. q. d. conjugans. à Ζεύς, jungo. §. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. διός, διτ, δια, vocat. Ζεύς. Dicitur & Ζεύς, Ζηρός, Ζεύς, Ζεύς, & Doric. Ζεύς, Ζεύς, &c. s. 8. 47.

Ζεφύριος, Genit. Poët. pro Ζεφύριος, Ζεφύριος ex Ζην, caleo, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinant. θ. 870.

Ζηλός, 3. sing. præf. à Ζηλός, επι- lor. Th. Ζηλός, livor, invidia. s. 23.

Ζεύς, genit. à Ζεύς. Vide Ζεύς, Jupiter. s. 86.

Ζηπύριος, quæras, præf. subj. Poëticè pro Ζηπύριος dicitur Ζηπύριος. s. 400.

Ζόφος, s, ὁ, caligo, inde Ζοφερός, gen. Ιον. à Ζοφερός, s, ὁ, caliginosus. s. 227. θ. 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, Ζυγά. Them. Ζαγνύω, f. Ζεύς, jungo. s. 581.

Ζωή, vivebat, 3. sing. imperf. à Ζών Poëticè pro Ζών, Ζών. Ζών

σπον, imperf. Poët. pro Ζών. §. 90. 606.

Ζωή, vivat. (differt à Ζωή vitæ) 3. sing. præf. subj. Vide in Ζωή.

Ζώνησι, dat. plur. pro Ζώνησι, Ionicè, ἰσ in fine est parago- ge Ionica. à Ζώνη, ῖ, zona. Them. Ζώνησι, f. Ζώνη, cingo. s. 233.

Ζωός, Ζωή, Ζωός, vivus, a, um. Ζωήσι pro Ζωήσι, Ionicè, dat. pl. Th. Ζώνη, vivo. s. 157.

Ζώνη, a. 1. Ion. cinxit, pro Ζώνη, à Ζώνησι, cingo. Ζώνησι, cin- xerunt se, 3. pl. a. 1. med. pro Ζώνησι. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut ὅς, ἡ, ὅ, qui, quæ, quod. s. 4.

Hⁱ, cui quatenus, s. 85.

H^o, sequente μὲν, profecto tamen, adverb.

H^o, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

H^o κ' dixit, ὅς, ἡ pro ὅς, ὅ pro ἰσ, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημί, dico.

H^o, aut. s. 175.

H^o, ἡ, pubes. ab Hebr. Eb. vi- ror. quod flos est in arbore re- virescente, id pubes in homi- ne. est & ἡ, Dea pubertatis. s. 132. θ. 17.

H^o ἡ, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡ, ὅς, & Poëticè, ἡ, Them. ἡ, ἡ, pubes. s. 132.

H^o, 3. singul. præf. act. opt. Atticè, communiter ἡ, ἡ, Atticè, ἡ, ἡ, ab ἡ, f. ἡ, pubesco. s. 698.

H^o ἡ,

Ἡγάγετο, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἦγετο est ἡγάγετο per Atticam reduplicationem) ἡγάγετ'. pro ἡγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἤξα. a. 1. ἤξα, a. 2. ἤγον, & Attic. ἡγάγον. 901.

Ἡγάθει, *divina*, ἡγάθει, q. d. ἄγαν θεῖ. Them. θεός, *Deus*. θ. 499.

Ἡγα, a. 2. aet. indic. *abduxit*. Atticè, ἡγάγε, ab ἄγω, f. ἄξω, θ. 994.

Ἡγαροῦμαι, *præeo*, sum *dux*. Th. ἡγούμεαι, f. ἡγήσομαι, *duco*. 9. 387.

Ἡγαροῦντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἡγαροῦμαι, Poëticè, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imperf. ἡγίροτο, α. 475. Th. ἄγαρω, *congrego*, f. ἠρῶ, p. ἡγαρω. α. 184.

Ἡγῆτ', 3. sing. præf. med. subj. pro ἡγῆται, *præveniat*. (pro ἀπαγῆται) si precibus te antevertat, præf. pass. ἡγήμην.

Ἡγνοίει, *ignoravit*, a. 1. aet. ab ἄγνοίω, Poëticè, ἄγνοίω, ex α, & ἰό, ἰός, mens. 9. 551.

Ἡγόντ', pro ἡγόντο, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. α. 274.

Ἡδ', & a. 22. tum ἡδ', pro ἡδὲ. α. 318.

Ἡδία, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδιον, Superl. ἡδιστος. θ. 40.

Ἡδῆ, adverb. *super, tum*. α. 172.

Ἡδύπνηαι, *suaviloque*, ab ἡδύ, & ἵπν, *dico*.

Ἡῖ, *aut*, pro ἦ. α. 207.

Ἡῖλιος, *sol*, Poëticè, pro ἥλιος, Heb. *Hel*, *splendor*, Græc. ἥλι, German. *hell*. ἡλίοιο, Poëticè pro ἡλίου α. 155.

Ἡῖν, *erat*, scilicet *licitum*, pro ἦν, ἦ, Poëticè, ἦα, ἦας, ἦς, ab αἶμι, sum. α. 15.

Ἡῖρα, d. t. pro αἶρα, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. αἶρ, αἶρος, ὁ, *aër*. θ. 9.

Ἡερενδῖι, *obscurus*, ab ἡερενδῖς, ἱος ὁ καὶ ἦ, *obscurus*, ab ἡε, ἱος, pro αἶρ, apud Poëtas, pro *caligine* & *tenebris*, & ἱδῖς, forma. Them. ἱδῖν, *video*. θ. 252.

Ἡερός, *tenebrosus*, ἡερόντος, ab ἡε, pro αἶρ, αἶρος, ὁ, *aër*. θ. 807.

Ἡῖα, *mores*, acc. pl. ut & ἡῖα, *domicilia*. ἡῖσι, *habitalis*. α. 167.

Ἡῖος, *patruus*, ἡῖος, vocat. pro ἡῖσι, ἀ θεῖος, *patruus*. Them. θεός, *Deus*. α. 103.

Ἡῖος, ἱος, τὸ, *mores*, ἡῖος, furaces *mores*. α. 67.

Ἡῖλον, *volebant*, imperf. ab ἡῖλῶ, *volo*. 9. ἡῖλῶ, idem. f. 9. ἡῖλῶ, p. πῖλῶ. α. 136.

Ἡῖον, *nomen mul.* θ. 255.

Ἡῖον, *incedebant*, 3. pl. plusq. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἵον, quia ἦ, initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. 1. iausitat. ἵον, & Poëticè ἡῖον. Th. αἶμι, eo. α. 170.

Ἡῖα, *immissit*, 3. sing. a. 1. aet. ab ἡῖμι, *mitto*. α. 343.

Ἡῖασι, *percussit*, a. 1. aet. ab ἡῖασι, f. ἡῖασι, a. 1. ἡῖασι, pro ἡῖασι, *vulneravit*, p. ἡῖασι. α. 363. 419.

Ἡῖασι, *nomen mul.* θ. 266.

Ἡῖασι, *nomen mul.* α. 86.

Ἡῖασι, *nomen viri*. α. 3.

Ἡῖασι, α, ἦ, & ἡῖασι, α, ἡῖασι.

- πὲ, electrum, ἀ λήκτρον, lectus. Th. λέξομαι, cubo. α. 142.
- Ἡλήλαιντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλῃμι, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ἥλαιντο. Th. αἰλάομαι, ὤμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἱλαύνω, f. αἶσω, in pl. perf. ἐλάλαμαι, σι, το, & cum augmento temporali in pl. ἡλάλαιντο, discurrebant. α. 143.
- Ἡλθεν, venit. a. 2. Vide ἥλυθεν. α. 81.
- Ἡλβάτις, gen. Ion. ab ἡλίβατον, τσ, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἥλιον, sol, Æolic. ἥλιον, & βαίνω, eo. §. 422.
- Ἡλίπιν, peccavit, a. 2. aet. ab αἰλιπῶ, vel αἰλόντω, a. 2. ἥλιπον. α. 80.
- Ἡλῶμεθα, venimus, præf. med. ab ἔρχομαι. Vide ἥλυθεν. §. 619.
- Ἡλυθεν, venit, a. 2. & per synopen, ἥλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλάσσομαι, p. m. ἥλυθε, a. 2. m. ἡλθόμεν.
- Ἡμερόδιον, ων, nomen regis. §. 985.
- Ἡμερόσιον, areoso, genit. ab ἡμερόσις, Ionicè pro αἰμερόσις, ων. Idem quod ψαμμοβώτης, arenosus. Th. ψάμμον, α, ἡ, arena. α. 360.
- Ἡμέρ, dies, gen. ἡμέριον, ἡμερίκιν, hinc ἡμερίκον, diurnus. Th. ἡμέρ, α, ἡ, dies. α. 176. 419. 778.
- Ἡμέρως, imperf. augmentum Atticum, sic ἡδελήθην, pro ἰδελήθην, ἀ μέλῳ, futurus sum. f. μελάσσομαι. §. 478.
- Ἡμεῖς, & sequente plerumque, ἡμεῖς, &. α. 339.
- Ἡμερον, part. præf. ab ἡμῃ, sedes. α. 501.
- Ἡμέρην, Ionicè, pro ἡμέρην, dies. α. 825.
- Ἡμερόχρῖον, α, qui tota die dormit, epitheton turis, ab ἡμέρην, dies, & χρίτη, κ, ἡ, lectus. α. 605.
- Ἡμέτερον, nostrum, ἡμετέρη, ἡμετέρησι, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, ego. α. 367.
- Ἡμευσι, a. 1. ind. aet. ab αἰμῶν, μετο, f. ἥσω, p. ἡμῃσι, hic per tmesin, pro αἰπῆμῃσι. §. 181.
- Ἡμιόδοι, semidei, ab ἡμισυς, α, dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
- Ἡμιότιον, gen. pl. ἡμιότιοι, dat. pl. ab ἡμιόν, α, ὅ κ, ἡ, μῆλις, q. d. semiasinus, ab ἡμισυς, dimidius, & ὦν, α, asinus. α. 46.
- Ἡμισον, dimidium, in masc. ἡμισυς, in f. ἡμισία. α. 40.
- Ἡμῶν, quando, adverb. α. 420.
- Ἡμῶν, metebant, 3. pl. imperf. aet. ab αἰμῶν, μετο, f. ἥσω. α. 288.
- Ἡ, erat, 3. pers. imperf. ab εἶμι, sum. α. 178.
- Ἡ, quam, acc. ab αἶ, ἡ, ὅ, α. 408.
- Ἡ, ἡ, pro αἶ, αἶν, verò per aphæresin, pro αἶν. α. 401.
- Ἡνία, α, ἡ, habona. α. 323.
- Ἡνίοχη, nomen mul. agitatricis. α. 83.
- Ἡνιόχης, fortitudinis, genit. ab ἡνιόχης, idem quod ἀνδρεία. Th. ἡνιόχης, αἶν, vir. §. 516.
- Ἡνίκα, quam, acc. ab ἡνι, ὅτις, ὅπ, gen. ἡνιόν, ἡνιόν, α. 761.
- Ἡνίοχος, α, auriga, q. d. πλῆν ἡνιόχων, qui manu habenas tenet, equosque quò libet inflectit. α. 323.
- Ἡνωμε, jussit, imperf. vel præf. med.

Ἡσυχί, *quiesci*, ab ἡσυχός, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hæcque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet obseq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. s. 318.

Th. ἦ, aut. sive. s. 20.

Ἡπ, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ. ὅς πς, ὁ π. Vide ἰώ π-
να. s. 406.

Ἡπσι, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
s. 166.

Ἡπρ, π, cor. s. 360.

Ἡπρως, *pulchricom*, genit. ἡπρ-
ως, & poetice ἡπρῶς, poetice
ἡπρῶς, ex ἡπρ & ἡρως, κς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡπρ, accusf. ab ἡρ, *bonus*. Them.
ἡρ, ἡρ, ὁ, *bonus*. θ. 817.

Ἡπρτο, 3. sing. imperf. pass. ab
αἰσχρομαι, pro αἰσχρομαι, *augeo*,
pert. ἡπρμαι, a. 1. pass. ἡπρ-
θω. f. 1. med. αἰσχρομαι. Th.
αἰσρ, *augeo*.

Ἡφαισος, s, ὁ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἡφω, *accendo*, & αἰστω,
destruo, *fabrorum metallicorum*
Deus. α. 319.

Ἡχῆ, 3. person. præf. act. verb.
ἡχῶ, f. ἡχῶ, *sono*. Them. ἡχς,
ς, *sonus*.

Ἡχῆς, pro ἡχῆς, *vocativus*. Th.
ἡχς, s, ὁ, *sonus*. unde ἡχῆ, *fra-*
gor. α. 382. α. 438.

Ἡχῆς, εντος, ὁ, *sonorus*, ab ἡχς,
sonus. θ. 767.

Ἡχθρς, a. 1. act. ab ἡχθῶρ, *odio*
prosequor, f. αἰρ, p. ἡχθρς.
Th. ἡχθ, ἡχθ, π, *odium*.
θ. 138.

Ἡχθρτο, 3. pl. imperf. ab ἡχθ-
μαι, *succenseo*. f. ἡχθμαι, vel
ἡχθμαι. Them. ἡχθς, ἡχθ, π, *pondus*. θ. 155.

Ἡχθ, ἡχθ, ἡχθ, ἡ, *sonus reciprocus*,
echo, ab ἡχς, *sonus*. α. 279.

Ἡχθ, ὡχθ, ἡχθ, ἡ, *aurora*, acc.
ἡχθ, ἡχθ, ἡχθ, ἡχθ, *circa auro-*
ram, & ἡχθ, *auroræque*,
pro ἡχθ π. vel ἡχθ π. s. 550.
θ. 372.

Θ.

Θ, pro π, θ. s. 554.

Θαλαμῆα δύορ, *ligna tha-*
lamo vel ædibus struen-
dis apta. Th. θαλαμῆα, s, ὁ,
thalamus. α. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλίη,
ας, ἡ,) *Ionice*, à θαλῶ, *vireo*.
θ. 245.

Θαλίη, *convivia*, θαλίησι, dat.
pl. *Ionic*. Them. θαλῶ, *vireo*.
α. 115.

Θάλασσα, κς, ἡ, *mare*. α. 164.

Θάλας, *nomen Musæ*. ut Poëtæ
fixerunt. θ. 77.

Θαλερς, ἡ, ὁ, *in flore existens*,
à θαλῶ, f. λαῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλαςσιν, *florent*, præf. ind. à
θαλῶ, f. αλαῶ, *vireo*, *floreo*.
α. 236.

Θαλφθς, *calefactus*, a. 1. part.
pass. θαλφω. F. ψω. θ. 864.

Θαμρ, *frequently*, *crebrò*, ad-
verb. s. 362.

Θανάτῳ, s, & θανάτῳ, *Ion. mors*.
Th. θνήσκω, f. θανῶμαι, *mori*.
α. 155.

Θανῶν, *mori*, a. 2. inf. θάνω. α. 2.
act. opt. à θνήσκω, *mori*. f. 2.
θανῶμαι. f. 1. pass. θνήσκω. p.
τίθημι. α. 2. ἴθω. p. m. τίθημι.
α. 175.

Θάπρ, *sepelivit*, imperf. *Ionic*.
verbi θάπρ, *sepelio*, f. ψω, p.
τίθημι, aor. 2. ἴθω, præf.
med. τίθημι. α. 472.

Θάρεθ, ἡ, π, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θράς, *audacia*.

Hinc

- Hinc *ἡμεσίως*, a. i. part. verb. *ἡμεσίω*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
- ἡμεσίως*, f. *αὐῶ*, fiduciam affero. *ἡμεσίως*, præf. part. Th. *ἡμεσίω*, s. *ω*, τὸ, fiducia. a. 326.
- ἡμεσίως*, celerius, comparat. pro *ταχέως*, ex *ταχὺς*, celer. a. 95.
- ἡμεσίως*, τὸ, res mira, *ἡμεσίως* ἰδέσθαι, mirum visu, Th. *ἡμεσίως*, f. *ω*, miror. a. 140.
- ἡμεσίως*, genit. à *ἡμεσίως*, *αὐῶ*, ὁ, nomen viri. s. 265.
- ἡμεσίως*, ας, ἡ, Dea, *ἡμεσίως*, gen. Dor. pl. num. & *ἡμεσίως*, Æolicè. a. 338. θ. 41.
- ἡμεσίως*, imperf. pro *ἡμεσίως*, *discurrebat*, à *ἡμεσίως*, *curre*, f. *ἡμεσίως*, a. 224.
- ἡμεσίως*, Ionicè pro *ἡμεσίως*, *deabus*. Vide *ἡμεσίως*. s. 62.
- ἡμεσίως*, ἡ, ὁ, cum admiratione spectandus, à *ἡμεσίως*, cum admiratione spectro. Th. *ἡμεσίως*, spectro, contemplor. f. *ἡμεσίως*, Ionicè *ἡμεσίως*.
- ἡμεσίως*, nomen mul. & *ἡμεσίως*, divinam, Ionicè pro *ἡμεσίως*, à *ἡμεσίως*, α, ὄν, adject. Th. *ἡμεσίως*, Deo. s. 371. s. 32.
- ἡμεσίως*, 3. perf. præf. sub. *ponat*, h. e. *faciat*, more Hebræorum, à *ἡμεσίως*, *pono*, pro quo Poëtæ *ἡμεσίως*, sicut pro *πνέω*, *πνέω*. vel est aor. 2. Poët. pro *ἡμεσίως*, à *ἡμεσίως*, *pono*, a. 2. *ἡμεσίως*. s. 556.
- ἡμεσίως*, a. 2. act. infinit. à *ἡμεσίως*, *pono*, f. *ἡμεσίως*, a. 2. *ἡμεσίως*. s. 815.
- ἡμεσίως*, divinus, gen. *ω*, vel Ion. *ἡμεσίως*. a. 138.
- ἡμεσίως*, volens, præf. part. f. g. à *ἡμεσίως*, F. *ἡμεσίως*. s. 446.
- ἡμεσίως*, dat. pl. à *ἡμεσίως*,
- idem quod *ἡμεσίως*, fundamentum. s. 816.
- ἡμεσίως*, ponere, Ionicè pro *ἡμεσίως*, a. 2. inf. à *ἡμεσίως*, *pono*. s. 61.
- ἡμεσίως*, *ω*, *ω*, vel *ω*, ἡ, *jus*, acc. *ἡμεσίως*. *ἡμεσίως*, gen. pl. pro *ἡμεσίως*, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. simplicium, nisi dicamus *ἡμεσίως* esse à *ἡμεσίως*, ἡ. *ἡμεσίως*, ἡ, ὄν, *legibus consentaneus*. s. 137. s. 235. *ἡμεσίως* & *ἡμεσίως*, nomen Deæ. s. 16.
- ἡμεσίως*, nomen mul. quæ sapit ex legibus. a. 356.
- ἡμεσίως*, *ω*, ἡ, nomen mul. s. 261.
- ἡμεσίως*, forma Deum referens, ex *ἡμεσίως*, & *ἡμεσίως*, forma. Th. *ἡμεσίως*, video. s. 350.
- ἡμεσίως*, divinitus data, à *ἡμεσίως*, do. s. 320.
- ἡμεσίως*, Deus, gen. *ἡμεσίως*, & *ἡμεσίως*, Ion. a. 415. dat. pl. Ion. *ἡμεσίως*, *ἡμεσίως*. a. 28. *ἡμεσίως*, adverb. ex Deo. s. 871.
- ἡμεσίως*, præf. inf. act. à *ἡμεσίως*, *ἡμεσίως*, famulor, servio. f. *ἡμεσίως*. Th. *ἡμεσίως*, *ω*, ὁ, minister. s. 135.
- ἡμεσίως*, *ω*, ὁ, minister famulus. s. 100.
- ἡμεσίως*, *ἡμεσίως*, τὸ, æstas. s. 503.
- ἡμεσίως*, ἡ. ὁ *ἡμεσίως*, calidus. Th. *ἡμεσίως*, f. *ἡμεσίως*, & Æol. *ἡμεσίως*, calefactio. s. 696.
- ἡμεσίως*, a. 2. med. infinit. à *ἡμεσίως*, *pono*. s. 23.
- ἡμεσίως*, divina, per syncopen pro *ἡμεσίως*, Deo *similia*, ex *ἡμεσίως* & *ἡμεσίως*, similis sum. a. 24.
- ἡμεσίως*, ἡ, divina. à *ἡμεσίως*, ὁ *ἡμεσίως*, divinus. Th. *ἡμεσίως*, *ω*, ὁ, ἡ, vaticinus. a. 383.

Θίς, nomen mul. §. 244.

Θίτο, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθίμω.

a. 2. med. verbi πῆμι, pono. §. 886.

Θιόντων, gen. pl. part. Alii θιόντων, à θίω, curro. At illi, à θιάω, exhibeo me videndum. α. 146.

Θίς, ἡ, nomen urbis. Θίς, &c. α. 105.

Θεωλήτης, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, à θάινω, nascor. §. 530.

Θήξ, acuit, 3. perf. præf. ind. à θήω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θητί, mirandum. à θείωμαι. Th. θιόμαι, ὠμαι, specto. θητίται, suspicient, f. 1. à θείωμαι. ε. 482. θ. 31.

Θήω, a. 1. ind. θήωτο, a. 1. med. verbi πῆμι, pono, f. θήω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθω. α. 465.

Θήλυς, ἡ, vel ἡ, foemineus. θήλεια, foemina. §. 667. θηλυτέρων, gen. Aëolic. à θηλυτήρ, comparat. à Them. θήλυς, εἰς, foemineus. α. 295. α. 4.

Θησαυρός, ὁ, thesaurus. ε. 717.

Θήρ, ὅς, ἡ, fera, in pl. θήρες, dat. θηροί. ε. 277.

Θηρότης, pro θηροτάτης, Poëtic. à θηρότης, venator. θηροτάς, in pl. à θηρεύω, venor. Th. θήρ, fera. α. 388.

Θησία, acc. à θησιός, nomen viri. α. 182.

Θής, accus. sing. servus, à θής, θητός, ὁ, servus, θήσας, ἡ, ancilla. ε. 602.

Θήσκον, moriebantur, pro ἔθισκον, 3. pl. imperf. verbi, θιήσκω, morior. Vide in θανόν. ε. 117.

Θιήτης, ὁ, mortalis, θιήτης, θιήτης, à θιήσκω, morior. α. 73. ε. 88.

Θείη, ἡ, epulum. hinc θουάω, epulor. α. 114.

Θόος, ὁ, celer. α. 97.

Θόρε, defiliit, a. 2. aët. à θορίω, vel θόρω, salio. α. 392.

Θόρην, defilierunt, imperf. pro ἔθορην, à θόρω, salio. α. 370.

Θαῖς, adverb. celeriter. Th. θόος, ὁ, celer. α. 418.

Θρασία, f. g. à θρασύς, audax. Th. θάρος, ἡ, τὸ, fiducia. α. 263.

Θρασύκωτος, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θάρος, ἡ, fiducia, & καρδία, ἡ, cor. α. 448.

Θραπύλαια, educationis præmia. Them. τρέφω, f. θρίψω, alo. ε. 188.

Θρέψη, a. 1. pass. Ion. à τρέφω, alo, f. ψω, p. φη, a. 2. ἔτρεφον, p. m. πίτρεφα. hinc & θρίψασα, a. 1. part. θρίψς, pro ἔθρεψς, a. 1. §. 198. 328.

Θρηάκις, genit. à θρηάκι, Thracius, à θρήξ, θράς, Thrax, nomen gentile. ε. 553.

Θρήκη, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, & θυγάτηρα Poëticè, vocat. ὡς θυγάτηρ. α. 3. §. 265.

Θύς, æstuabant, imperf. Ionic. à θύω, maeto, & impetu feror. §. 848.

Θύλα, ἡ, procella. §. 742.

Θύσσι, victimis, dat. pl. Ionic. à θύω, ἡ, τὸ, victima, à θύω, immolo. ε. 338.

Θύεις, ἡ, redolens, ὁ, à Th. θύω, f. ύω, maeto. θ. 558.

Θυμολία, accusativ. à θυμολογής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εἰς, dolor. θ. 629.

Θυμήα-

Θυμῆνασσι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμᾶίνω, irascor, F. θυμῶν, a. i. act. ἰθυμῆται, hinc part. a. i. act. θυμῆται, ασι, ας. Them. θυμός, ira. α. 267.

Θυμοβόρειν, præf. inf. à θυμοβόρειν, animum exedo tristitia, ex θυμός, animus, & βορέν, pabulum, esca. s. 799.

Θυμολέοντα, acc. sing. à θυμολέων, leonino animo praeclusus, ex θυμός, animus, & λέων, οἶον, leo. s. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρον, animum labefactans, ex θυμός, animus, & φθείρω, corrumpo. Th φθείω, corrumpo. s. 717.

Θυμός, ὅ, ὅ, animus, ira. s. 381.

Θύον, θ. 131. furans, part. præf. act. g. n. à θύω, maesto, cum impetu feror. s. 620.

Θύραζε, adverb. foras, θύραφι, foris, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. s. 97. 365.

Θύσαντες, οἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, simbriz. α. 225.

Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico. sumitur & θύω, pro ὄρεω, impetu quodam feror: item furo. hinc μυθύω, q. d. μῦτ' τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. s. 109.

Θύον, acc. à θύω, s, sedile, pro θύω, s, τὸ, à θάσσω, sedeo. Th. θύος, ὅ, ὅ, celer. s. 493.

Θώρηξ, thoracem, acc. pro θώρηκα, Ionicè, à θώρηξ, ακ, ὅ, Ionicè mutatur α in η, θώρηξ, pectus: unde θωρήσω, ξω, pectus armis seu lorica munio,

per syn. speciei αρμο, θωρήσονται, armantur, præf. ind. s. 431.

Θωπὴ, nom. pl. θωπὴ ἔργα, admiranda opera, θωπῆ, Ionicè, idem est quod θωπῆ, & hinc θωπὴ, pro θωπῆ, Ion. Th. θωπίζω, f. αἶσα, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλων, volitabant, 3. pl. imperf. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλλῶ. s. 269.

Ἰάνερος, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, sola, & ἄνερ, quæ sola animo virum imitatur. s. 536.

Ἰάνη, nomen mul. ab ἰάω, calefacio. item, exhalo, latissia perfundo. s. 349.

Ἰαπίεω, gen. Ion. ab ἰαπίης, nomen viri, ab ἰάπλω, mitto. item, maledictis laceffo, ἰαπίονιδι, vocat. casus, filius Japeti, à ἰαπίονιδι. s. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, F. ἰάσω. s. 970.

Ἰάχε, ἰάχον, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχον, οἶον, hinc ἰάχη, clamor. s. 69. α. 441.

Ἰαλκήος, ὅ, ἡ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδάλιμος, sudorificus, ab ἰδῶ, ἰδῶ, τὸ, sudor. idem quod ἰδρῶς, ὠδῶς. ὅ. s. 415.

Ἰδὲ, a. 2. act. imperat. ab ἰδῶ, video. f. ἰδῶμαι, a. 2. εἶδον. & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, οἶον, & ἰδῶς, pro ἰδῶσαι. α. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἰδὲ, ὅ, atque. α. 19.

Ἰδῶ.

ῥῆ, æstu, dat. sing. ab ῥῆ, σῆ,
ῥῆ, sudor. α. 397.

Γιδν, 2. 2. act. infinit. ἰδέναι, 2. 2.
med. infinit. ab εἶδεν, video.

Vide idē. n. 166.

1745, genit. ἡ Ἰθά, *Mons Creta*,
sic dictus, quòd ex eo longè la-
tèque licuerit circumspicere.
O. 1010.

vidēs, videris, 2. sing. a. 2. act.
subj. ab *vidē*, video. n. 335.

Ἰσμεν, pro ἰσμεν, & hoc per syn-
copen, pro ἰσμεν, *scimus*, ind.
pres. 1. pl. Th. ἴσμεν, *scio*. Im-
perat. ἴσθε, & ἴαθι. 9. 27. Hinc
ἰδμεν, peritus & ἰδμεσων, pe-
ritia, dat. pl. Ion. ἰδμεσωνων.
9. 377.

aspexerint, ab *aspicere*, video. 2.
451.

*Idem, periti, ab idem, quod est ab
idem, scio. a. 351.*

Ἰδεν, ὁ, ἡ, provida, sic xῆν
 ἔχων, dicitur, formica. Th.
 ἴσως, scio. s. 778.

ἰδρῶς, acc. ab ἰδρῶς, ὠτός, ὅ, su-
dor, per metonym. effecti la-
bor molestus. Thema est, ἰδρῶς,
ἰδρῶς, ἰδρῶς, sudor. s. 289.

Γδῦα, α, ῖ, nomen mul. quasi
ειδῦα, gnara. 9. 352.

l'εἰσιν, emittentes. part. præf. g. f.
pl. num. ab ἵμι, mitto, alii scri-
bunt εἰσιν, idque Æolicè, im-
perf. ἵλῳ, ἤ, ἢ, 3. pl. ἵσιν, f.
ἵνῳ, p. εἰσιν, a. 1. ἵνῃ, a. 2. ἵνῃ,
ἤ, ἢ, præt. pass. εἰσιν, a. 1.
pass. ἵλῳ. 9. 10. 43.

ῥῆμα, Ionicè, pro ῥίμα, Atticè,
præf. inf. ab ῥίμα, ubi lones α,
in fine abjiciunt, accentu in sua
sede relicto, ab ῥίμα, mitto.
s. 596.

Γένηται, *expientes*, part. præf. m.

ab *ἰσμαι*, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, *ἰσμεν*, *cupiebant*, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰῆται, ἰρε, ab εἶμυ, eo, pro quo
 etiam dicitur ἰμυ, ἀγρ' ἰῆται,
 perrexit ire. α. 40.

ἱερός, ἱή, ἱ, sacer. item, magnus, immensus, ἱσπύ, Ionicè, pro ἱερός. ἱερός, g. n. pl. num. intel-
liguntur sacrificia, ἱεῖ, pro ἱερόν
ἱεδόν ἱεῖ, facere sacra, h. e. sa-
crificare, ἱερόν (pro ἱσπύ, in
f. g.) Doricè. Ὡ. 1014. α, 201.
Ὡ. 417. α. 336.

I^{us}, tranat, ab *in*, *misto*, spi-
 ritu differt, ab *in*, *eo*, de quo
 paullo antè. 9.806.

Ἰῆσους, dat. sing. nomen viri, ab
Ἰησὺν. §. 1000.

I'θeia, ab ἰθὺς, εἶα, ὅ, idem quod
 ὁθὺς, rectus, ἰθεινός, dat. plur.
 Ionic. s. 36.

Ist, praeſ. imperat. accede, ab ei-
mus, vel ^{im}mus, eo. s. 493.

Ἰσθ' *ἰσθ' καὶ*, iustos, dat. pl. Ion. pa-
ragoge ab ἰσθ' *ἰσθ' καὶ*, & ὁ, cujus
judicia sunt recta, ab ἰσθ' *ἰσθ' καὶ*,
ὁ, rectus, a, um, & δική, jus.

1994, dirigit, 3. sing. prael. ab
 idem, dirigo. Th. 106, 107, 108,
 rectus. s. 7.

Ἰγέρω, pervenit, ab ἰγέρω. Th.
 ἰκω, f. ἴκω, a. i. ἴκα, venio. S.
 697.

ἴσμεν, similis, & ἴσμεν, ab ἴσμεν, *similis sum.* s. 304.

ἱκέτους, a. i. ind. ab ἱκετεύω, sup-
plico: Th. ἱκέτης, s. ē, supplex.
α. 13.

Γένησι, supplicibus, dat. pl. Ion. ab
 ἰκέτης. α, ὁ, supplex. s. 327.

Ἰνσρ', 2or. 2. med. Ἰνσρ' εἰς ἀθάνα-
τας, pervenit ad immortales.
Vide in *innay.* 9. 286.

Грчоч:

Ἰκηαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκη, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἴξομαι, p. ἴγμαι, a. 2. m. ἰκνύμι, u, ἴξ, & in 3. plur. ἴκοντο, in aor. 2. subj. ἰκώμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὶ τῆς ἰκιάξ. Th. ἰκνέομαι. §. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἴκτο, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκηαι. §. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἱλαο, propitius, Atticè ἱλαος. s. 340.

Ἰλάσκεαι, præf. inf. ab ἱλάσσομαι, placo. Th. ἱλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. aet. à verbo ἰμείζω, loris cado, f. ἰμείσω. Th. ἰμείς, αἶψα, o, lorum. §. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶν, hinc ἰμειρώς, desiderium, & ἰμειρόντες, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρώς, εἶσα, u. Th. ἰμείρω. s. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἱνα, ut. s. 546.

Ἰνῶ, ἰνῶ, ἰ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἰ, robur, fibra. §. 976.

Ἰξ, 3. sing. a. 1. aet. indic. Th. ἴκω, venio, f. ἴξω, a. 1. ἴξα. s. 32.

Ἰξαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἴξη, ab ἰκνέομαι, ἴμαι, f. ἴξομαι, Præt. pass. ἴγμαι, a. 2. med. ἰκνύμι, u, ετο. s. 477.

Ἰουδία, acc. sing. in nom. ἰουδής, ἰο, niger, ab ἰον, u, πῶ, viola purpurea, nigricans, & εἶδος, εο, forma, & hoc ab εἶδω, video. §. 3.

Ἰόλαο, u, nomen peritissimi auri-gæ. Iolans, q. d. ἰός τῆς λαῦ, jaculum seu telum populi. s. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. aet. part. ab ἴμι, eo. part. a. 2. aet. ἴων, ἴοντα, ἴον. θ. 773.

Ἰοχάουρος, ας, ἦ, sagittis gaudens, ex ἰός, ἦ, o, telum, & χαίρω, gaudeo. §. 14.

Ἰππιδάμορ, equorum domitor. ἴππας, & δαμάω, domo. s. 346.

Ἰππύον, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam ἴππῳ in compositione quandoque auget, sic & βῆ quod est ex βῆς, ut βάλιμῳ. §. 251.

Ἰππύον, nomen mul. valdè intel-ligens. §. 251.

Ἰππῷ, equus, dat. pl. Ion. ἴππῳσι. s. 341.

Ἰππών, vocativi casus. ab ἴππῳ, u, o, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. s. 216.

Ἰππυκλήν, equi fons. Nomen fontis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρξ, ηκῶ, o, Ionicè, pro ἱεργῆ, αης, o, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδς, ἱερος, & ἱρις, ἦ, iris in accus. ἱεον. §. 780.

Ἰς, ἰνός, ἦ, vis, ἰς ἀνέμῳ, vis ven-ti. §. 332.

Ἰσ, pro ἴσῃ, ab ἴσος, par. s. 350.

Ἰσων, ibant, 3. pl. imperf. aet. ab ἴμι, eo. imperf. ἴν. a. 2. ἴον, pl. perf. ἴκον. θ. 68.

Ἰσται, & ἴσται, 3. pl. ab ἴσται, scio. s. 40.

Ἰσν, parem, æqualem, ab ἴσος, par. s. 327.

Ἰσν, æquale, scilicet prima in ἴσος est anceps, & proinde scribitur etiam ἴσος, quoniam prima corripitur. s. 752.

Ἰσυνῶν, pro ἴσυνῶν, præf. med. infinit. æquare, ab ἴσῳ, ὦ, s. 490.

R

αquo. Them. ἴσθι, σ, ε, par. s. 562.
 Ἰσοφάειζι, *aquirarat*. q. d. ἴσθι φέρει. s. 430.
 Ἰσχυρός, part. præf. pass. ἰσχυρός, *stans*, genit. Ion. ἰσχυροῖο, ab ἰσχυραί. s. 569.
 Ἰσσο' pro ἴσσο, 2. sing. præf. pass. imperat. ab ἰσημι, sto, f. σήσω, a. 2. ἴσω. α. 449.
 Ἰστω, Ionicè pro ἰσίων, ab ἰσία, α, η, *Vesta*, focus. θ. 454.
 Ἰσσοῖν, *stiva*, dat. singul. ab ἰσσοῖς, temo, *stiva*. ab ἰσός, tela, quod ab ἰσημι, sto, & βῆς, bos. s. 435.
 Ἰσόν, *telam*, accus. ab ἰσός, σ, ε, tela, & malum navis. Them. ἰσημι, sto. s. 64.
 Ἰσσορ, ab ἴσσορ, ορρ, ε, ε, η, *gnarus*, sciens. s. 792.
 Ἰσπον, acc. ab ἴσθι, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.
 Ἰχάνει, *detinet*, ab ἰχάνω, idem quod ἴχω, habeo. Them. ἴχω, habeo. s. 495.
 Ἰχων, εις, ει, idem quod ἴχω, habeo. ἴχων, 3. pl. præf. subj. act. s. 625.
 Ἰχὺς, ἴχθι, η, *robur*. dat. ἰχὺι, acc. ἰχὺν, *fremitum*. Hinc ἰχὺς, robustus sum. θ. 146.
 Ἰπτον, abierunt, 3. dual. præf. act. vi, ab εἶμι, eo. ponitur verò præfens, pro, a. 2. ἴπν, qui 3. dual. format ἰπτῶ enallage temporis. α. 199.
 Ἰπτω, *extremam oram*. ab ἴπτος, ορ, η, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.
 Ἰφθίμω, genit. *fortis*, ab ἰφθίμος, & hoc ab ἴφι, *fortiter*. quod est ex ἰς, ἰδός, η, *vis*, *robur*. ἰφθίμω. θ. 768.
 Ἰφι, adverb. *fortiter*, ab ἰς, ἰδός,

η, *vis*, *fibra*. s. 541.
 Ἰφικλείδω, nomen viri. α. 111.
 Ἰφικλῆς, nomen viri. ad formam ἰφικλῆα. à nominativo ἰφικλῆς contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.
 Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præf. part. ab ἰχθυάω, σ, piscor. Them. ἰχθὺς, ἴχθι, ε, piscis. α. 210.
 Ἰχθὺς, ἴχθι, ε, piscis, ἰχθὺς pro ἰχθύας sicuti ὄρως pro ὄρως &c. α. 212.
 Ἰχθί, σ, τ, *vestigium*. s. 680.
 Ἰψ, dat. sing. ab ἰδός, σ, ε, sagitta. quod est ab ἰημι mitto. item *arugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἰος, ἰα, ἰον, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, α, υπ. α. 409.
 Ἰων, ἦς, η, clamor, vociferatio. θ. 682.
 Ἰωλχόν, acc. ἰωλχός, σ, η, *urbs Thessalia*. θ. 997.
 Ἰωχμῶ, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμῶς, σ, ε, persequutio hostilis, idem quod ἰωκῆ. Th. δῶκω, f. ξω, persequor. θ. 683.

Κ.

Κ' pro κ' ἔ, η κ' dixit ἔ. θ. 547.
 Κάββαλε, & κρῖβαλ', prostravit, a. 2. ind: pro κρῖβαλε à κρῖβαλῶ dejicio, κρῖβαλετ', a. 2. m. 3. perf sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462.
 Καδδύαμιν pro κατὰ δύναμιν, pro virili, à δύναμις, ιως, η, potentia. Them. δύναμαι, f. ἔσμαι, possum s. 336.
 Καδδ', καδ' δ' βάλε pro κατὰ βάλε δ', *dejicit verò*. α. 384.
 Καδμῶς,

Κάδμος, *κ*, nomen viri, hinc *καδμείῳ*, *καδμείοισι*, dat. pl. & in f. g. *καδμείῃ*, & *καδμυῖς*, ἰδός, Cadmæa. *κ*. 161. *θ*. 937.

Καταπύρῳ, præf. part. à *κα-
θύπλω*, invado. Them. *ἀπύρμαι*,
tango, f. *ψομαι*. *κ*. 332.

Καθαῖος, purè, adverb. à *καθαρός*,
κ, *ο*, purus. Th. *καθαίρω*, pur-
go. *κ*. 337.

Καθίζομαι, præf. part. *residens*.
à *καθίζομαι*, sedeo. Th. *ἔζομαι*,
f. *ἰδύρω*, sedeo. *α*. 34.

Καθίζῃ, 3. perf. præf. ind. *sedet*.
καθίζεν, præf. inf. *collocat*. à *κα-
θίζω*. Them. *ἵζω*, f. *ἵσω*, sedere
facio. *θ*. 434.

Καὶ, *sed etiam*, *π* *κ*, quæ duo si-
mul juncta sunt distributiva,
ὁμῶς κ, *simul etiam*. *κ*. 43. 243.

Καίω, adolent, pro *καίωσι*, *καίω-
μῃ*, ardens, præf. part. à *καίω*,
uro, accendo, f. *καύσω*, p. *κέ-
καυκα*, a. 2. pass. *ἐκαίω*, f. 1.
pass. *καυθήσομαι*. *θ*. 557.

Καινία, à *καίνης*, *έ*, *ο*, nomen
proprium regis. *α*. 179.

Καιρός, *κ*, *ο*, *tempus opportunum*,
occafio. *κ*. 694.

Καίῃ, ille: ex *κ* & *οἷν*.
κ. 293.

Κακρέπλων, pro *κακρεπύλων*, ab-
scondens, præf. part. à *κρέπλω*,
abscondo. f. *ψω*. p. *φα*. a. 2.
ἱκρεβον. *κ*. 471.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex *κακόν*,
malum & *θήμων*, *ον*, *ο*, acer-
vus rerum simul congestarum.
Th. *πῆμι*, pono. *κ*. 472.

Κακός, *malus*, propriè *piger*, à
καίω, *cedo*. *κακῇ*, *ή*, neut. *κα-
κόν*, *κακ'* pro *κακῷ*. dat. pl. *κα-
κῶσιν*. *κακόν*, pro *κακῶς*, adverb.
κ. 327. comp. *κακίων*, superl.
κακίστῳ. *κ*. 266. 346.

Κακότης, dat. sing. à *κακότης*, *ητος*,
ή, improbitas. *α*. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis eandens*,
ex *κακόν*, malum, & *χαίρω*, gau-
deo. *κ*. 28.

Κακώμεναι, occidere, Doric. pro
κακωπύμεναι, & hoc pro *κα-
τωπύμεναι*, a. 1. inf. act. à *κακώμε-
ναι*, pro *κατωκλέμεναι*. Th. *κλείω*,
f. *κλειῶ*, occido, p. *ἐκέκω*, a. 2.
ἐκέκωνον. *α*. 453.

Κάλα, ligna. à *καῖλον*, *κ*, *τὸ*, li-
gnum. *κ*. 126.

Καλέω, *vocare, invitare*, à *καλέω*,
voco, f. *έσω*, p. *κέκληκα*, *καλέ-
σκην*, 3. perf. imperf. Ionicè, pro
ἐκαλέη, *ει*, *καλέησ'*, pro *καλέεσθ'*
vocant. *θ*. 207. *κ*. 342.

Καλιαί, horrea. *καλιαί*, *αῖς*, *ή*, *πι-
δus* ex *virgultis*, *καλιῶ* Ionicè
pro *καλιάν*. Th. *καῖλον*, *κ*, *τὸ*,
lignum. *κ*. 307.

Καλιγυνώαικα, acc. à *καλιγυνώαιξ*,
αικας, *ο*, *ή*. *pulcris mulieribus*
abundans. ex *καλῷ*, *ε*, *τὸ*,
pulcritudo, & *γυνή*, *mulier*. *κ*.
653.

Καλικόμοιο, genit. Ion. *καλικό-
μοις*, *pulcricoma*. à *καλός*, *ή*,
ον, *pulcher*, a, um, & *κόμη*, *ης*,
ή, *coma*. *θ*. 915.

Καλιπάρη, Æolic. seu Bæotice
pro *καλιπάρειος*, *pulcras ha-
bens genas*, ex *καλός*, *ή*, *ον*,
pulcher, & *παρεῖα* & Æolic.
παρηά, *αῖς*, *ή*, *mala, gena*. *θ*.
238.

Καλιρέθρον, *pulcrifluum*, à *καλός*,
ή, *ον*, *pulcher*, & *ρίω*, *fluo*, f.
ρίύσω, p. *δύκα*. *θ*. 339.

Καλιόπη, *ης*, *ή*, nomen Musæ,
*cujus est elegans eloquium, fa-
cunda*, ex *καλός*, *εος*, *τὸ*, *pul-
critudo*, & *ὀψ*, *ἐπός*, *ή*, *vox*.
θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλίτριχες, pulcricomos, καλ-
λίτριξ, ἡ, pulcros crines ha-
bens. ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher,
& τριξ, τριχός, ἡ, pilus. α. 372.

Καλίρρουν, limpidam, ex καλός,
pulcher, & ῥόϙ, fluentum. Th.
ρίω, f. ῥόσω, fluo. ε. 737.

Καλίσφυρος, pulcros talos habens.
ex καλός, & σφύριον, malleo-
lus. Th. σφύρος, ρος, ἡ, mal-
leus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus.
Comp. καλίων, οϙ, ὅ, ἡ, &
καλλιον, τὸ, Superl. καλλίςϙ,
optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτήριον, contectæ, præf.
part. pass. à καλύπτω, tego,
f. ψω, p. φα, α. 1. ἐκάλυψα,
ας, ι, α. 2. ἐκάλυψον. α. 134.
ε. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύ-
πτω, tegmen capitis mulie-
bre. Them. καλύπτω, tego.
θ. 574.

Καλυψώ, nomen mul. θ. 359.

Κάμψις, dat. pl. palis, pedamen-
tis, à κάμψις, αχός, ἡ, palus.
α. 298.

Κάματος, ε, ὅ, labor. hinc καμω-
πώδης, ϙ, ὅ κῆ ἡ, laboriosus.
Th. κάμω, f. μῶ, p. κίμνημι,
lassesco. ε. 177. 584.

Κάμωμι, pro κατὰ μῦθ. ε. 429.

Καμπύλα καλα, curva ligna. à
καμπύλϙ, ε, ὅ Th. κάμπω,
f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.

Καν, quavis, etfi, ex κῆ & αν,
fi. ε. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc
καναχιδά, adverb. cum strepi-
tu. Them. ἤχος, ε, ὅ, sonus.
α. 164. θ. 267.

Κανάχτις, imperf. substrebat, à
καναχίζω & καναχίω, resono,

hinc καναχή, crepitatio, κανα-
χῆσι, dat. plur. Ionicè. Them.
ἤχος, ε, ὅ, sonus. α. 373.

Κανός, ε, ὅ, fumus. ε. 43.

Κάσϙ, ε, ὅ, aper, item verres,
quo sensu accipitur. ε. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, caput,
per apocopen pro κάρηλον, ε.
ε. 534.

Καρπάλιμος, citò, raptim. adverb.
q. d. ἀρπάλιμος, ab ἀρπάζω,
f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, ε, ὅ, fructus. ε. 172.

Κάρει, robore, pro ἐν κρείτῃ, h. ε.
κρεπτός, more Hebræorum,
κρείτος, pro κράτος, ϙ, τὸ, ro-
bur. θ. 73.

Κρεπτόθυμος, dat. κρεπτόθυμον;
à κρεπτόθυμος, ε, ὅ, pertinax,
qui toleranti animo est, ex
κρείτος, per metathesin littera-
rum pro κράτος, ϙ, τὸ, ro-
bur, & θυμός, ε, ὅ, animus.
θ. 476.

Κρεπτόφρων, acc. à κρεπτόφρων,
οιός, ὅ, ἡ, praefatus, item ma-
gnanimus, à κράτος, ιός, τὸ, ro-
bur, & φρόν, animus.

Κρείσων, præstantissimum, pro
κράσων, ab ἀγαθός, bonus,
κρείσων, κράσων. θ. 981.

Κάρφϙ, siccit. Th. κάρφω, sicco,
arescacio, f. ψω. ε. 7.

Καρχαρόδοντι, acc. sing. dentibus
asperum, à κάρχαρος, asper.
Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, &
ὄδης. ὀδός, ὅ, dens. ε. 604.

Κασίγνητος, ε, ὅ, ex κείς, ιός, ὅ, ἡ,
f-ater, soror, & γαίνομαι, nascor.
θ. 756.

Κασίπρας, κασιπρίοι, genit. ὅ,
stannum. θ. 862.

Κατὶ, cum Genitiv. per. Cum
Accus. ad, secundum, κατ' ὄρες,
in monte, κατὰ οἶκον, domi. κατ'
ἄρην,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod *εὐρὺς καιρὸς*. s. 617. 100.
- Καταβεβήκασιν, *onusa sunt*. 3. pl. præt. medii, à *βείθω*, *oneror*, sum gravis, f. *σω*, p. *κα*. s. 234.
- Κατεβήκει, intrat, f. 1. à *κατεβαίνω*, f. *βήσσω*, *descendo*. Th. *βαίνω*, eo, a. 2. ἵδω. θ. 750.
- Καταγηράσκουσιν, præt. ind. à *καταγηράσκω*, *senesco*. Thema, *γήρας*, αἰῶ, τὸ, *senectus*. s. 93.
- Καταδύει, 3. præt. subj. *humefiat*, à *δύω*, *rigo*, f. *δύσω*. s. 546.
- Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro *καταδυῖναι*, a. 2. aët. infinit. à *καταδυῖναι*, a. 2. aët. *καπιδύω*, *us*, *u*. Th. *δυῖναι*, & *δύνω*, *fubeo*. α. 196.
- Καταδύνει, occidentem, part. a. 2. aët. Thema, *δύνω*, *fubeo*, vel *δύνω*. θ. 596.
- Καταθεῖς, *poneres*, 2. sing. a. 2. med. opt. *καταθήσθαι*, *deposueris*. 2. sing. a. 2. med. subj. *καταθήσθαι*, *καταθήσθαι*, & pro hoc *καταθήσθαι*, Ionicè, à *τίθημι*, *pono*. s. 45.
- Κάτθει, Poët. pro *κατατίθει*, & *κατατίθω*, *recondo*, a. 2. imperat. med. à *κατατίθημι*, *repono*. Th. *τίθημι*, f. *θήσω*, a. 2. ἵδω. s. 627.
- Κατακείδω, præt. part. à *κατακείμαι*, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
- Καταλείπει, destillat. præt. ind. à *καταλείδομαι*, *destillo*. Th. *λείβω*, f. *ψω*, *libo*. θ. 786.
- Καταλείπειν, præt. inf. à *λείπω*, *linguo*, f. *ψω*, p. *φα*, a. 2. ἵλιπον, p. m. *λείλοιπα*. s. 746.
- Καταλείξει, cubat. fut. ind. à *λείζω*, *cubare facio*. s. 523.
- Καταμύρψη, *opprimat*, a. 1. subj. à *καταμύρπτω*, *comprehendo*. Thema, *μύρπτω*, f. *ψω*, *capio*. s. 496.
- Καταπτήνημα, *exterrita*, perf. part. activi. per syncopen, *πτήχ*, pro *καταπτήνημα*. à verò *καταπτήσσω*, f. *ξω*, *perterrefio*, præt. aët. *καταπτήνημα*. Thema, *πτήσσω*, *ω*, f. *ήσω*, *exterreo*. α. 265.
- Κατίπτει, *deglutiebat*. imperf. Ion. Th. *πίνω*, *bibo*, f. *πώσω*, p. *πίπω*, a. 2. ἵπιον, inde in imperat. *πίθι* & *πίς*. θ. 459.
- Κατίσκιον, *opacus*, à *σκιά*, *ās*, *h*, *umbra*. s. 513.
- Κατασφύει, *durus*, *asper*. Thema, *σύφω*, *astringo*, f. *ψω*. θ. 806.
- Καταφθιμένοισιν, *mortuis*, dativ. plur. præt. part. à *φθίω*, idem quod *φθίω*, f. *ήσω*, *corrumpo*. θ. 850.
- Καταφλέξαι, *combussisset*, 3. sing. a. 1. aët. opt. à *φλέγω*, *uro*, f. *ξω*, p. *χα*. α. 18.
- Καταφράζομαι, præt. imperat. pass. à *καταφράζομαι*, *confidero*. Th. *φράζω*, *dico*, f. *σω*, p. *κα*. a. 2. ἵφραζον. p. m. *πέφραδα*. s. 248.
- Καταχέει, *effundit*, 3. imperf. à *καταχέομαι*. Th. *χέω*, f. *χέσω*, *fundo*. s. 583.
- Κατῶν, *descendebat*, ex *κατὰ* & *ἔμω*, eo, est 3. sing. præt. med. *εἶα*, & Atticè *ῆα*, *as*, s. *κατῶν*, part. a. 2. à *κατεμι*. θ. 723. α. 254.
- Καταγχεῖτω, *redarguat*, præt. imperat. à *καταγίγχα*. Th. *ιλέγχα*, f. *ξω*, *arguo*. s. 714.
- Κατίλαξε, *recensuit*, a. 1. ind. *καταλίζω*. Thema, *λίζω*, f. *ξω*, *dico*. θ. 627.

Καπινάουλον, adverb. ex adverso, coram. Th. αἰπὶ, pro. α. 73.

Καπίνασσε, a. i. ind. pro καπίνασσε, ab inusitato verbo, καπινάω, habitandum do. Th. ναίω, habito. s. 168. §. 538.

Καπινώθεν, constraverat. præter. med. à καπινέω, cōbίω ex cō & βίω, pono. per metathesin cōbίω, in præter. med. λῶδην, & per reduplicationem cōbίωδην, præposita præpositione καπὶ, fit hinc καπινώδην, constravi. Errant qui à καπινέω, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπινώδην, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπινώδην, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentii. Præsens, si usitatum foret, esset καπινέω. α. 269.

Κατίπαυσε, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. κατῆπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cesso. §. 87.

Κατίσθην, oppositi sunt, pro κατιστάθηναι, Æolicè, a. i. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. ἵστω, statuo. §. 674.

Κάπη, imperf. ut & καπῆχθε, detinebat, pro ἔχω, dicitur χέω. §. 700. 575.

Κατηριφέ, pro κατηριφέα, à κατηριφής, ἴσθι, ὁ κῆ, rectus, dat. pl. Ion. κατηριφέεσσι. Th. ἱρίφω. f. ψω, tego. §. 778.

Κατηρεῖντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατηρεῖντο, à verbo καταινείομαι, dependeo, ex κατὶ & αἰνέω, f. ἵστω, in sublime tollo. α. 225.

Κατεπαύζη, expulerit, præf. subj. ab ἐπαύζω, f. σω, persequor. s. 324.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.

Καυάζαις, fregeris, a. i. opt. act. à καυάζω, contero, frango. sic Æoles pro αἶε, dicunt αὐήε, vel pro καυάζαις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶω, frango. s. 666.

Καῦμα, ατος, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύω. §. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa αἶν, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κέατο, jacebant, pro ἔκειτο, Ion. & κέατο pro κέατο, à κείμεναι, jaceo. α. 241.

Κέγγροις, dat. pl. Ion. à κέγγρον, milium, genus leguminis. α. 398.

Κεδῖν, castæ, dat. sing. à κεδνός, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. κεδνός, σθ, τὸ, cura. s. 69.

Κείνω, illo, pro ἐκείνω, per aphæresin. κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκείνω, ille. §. 628. 836.

Κέτωι, jacet, κείτ', pro ἔκειτο, imperf. Ionic. à κείμεναι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυδοι. §. 745.

Κεκασμένη, perf. pass. à καίω, σθ, no, f. σω. §. 929.

Κεκρύβει, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κρύβω, f. κρύβω, p. κα. in præter. med. κέκρυβεν. sicut ἐκλήθη πέπληθη, γηβίω μέγηθη, &c.

Κεκλήροτες, præter. med. Æolicè pro κεκληρότες, à κλέζω. prior analysi hæc est: ex præterito κέκληθα, novum verbum κεκλήω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κεκλή-

κεκλήμην, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
γρητες. α. 412.

Κεκληγώς, vociferans, præf. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω,
α. 2. ἐκλαζον, p. m. κέκληται,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.

Κέκλυσι, audite, à κλύμι, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
& poëtica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλύτι, & κέκλυσι, audite,
correpta penultima. 9. 644.

Κεκοιμῆσθαι, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεκοισμῆσθαι, à κοιίζω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νις, ius, ἡ, pulvis. α. 473.

Κεκορημένον, satiatum, à κορίω, fa-
tio, F. έω, & ήω, p. κεκόρηται.
α. 592.

Κεκοιμῶμαι, diversam. Them. κεί-
νω, f. κῶ, secerno, p. κέκεκα.
α. 55.

Κεκρύφαται, latent, 3. pl. præf.
pass. Ionicè pro κεκρυμμένοι σίσι.
à κρύπω, abscondo, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἐκρυβον. α. 386.

Κεκτῆσθαι, comparare, præf. pass.
infin. à κτίζομαι, acquiro, f.
κτίζομαι, p. κέκτημαι. α. 437.

Κελάδδιο, genit. Poëticus, pro κε-
λάδδς, à κέλαδος, α, ὁ, strepitus.
9. 926.

Κελασιφίη, nubium offuscatori,
dat. à κελασιφής, ex κελαπός,
niger, idem quod μέλας, & νέ-
φον, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.

Κελαινή, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλας, niger,
pro με, ponitur κ, κελαινόν. α.
173.

Κελεύω, genit. κέλευθς, α, ἡ,
via. α. 580.

Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κέ-
λονθ', pro ἐκέλονθ', 3. pl. im-

perf. 9. 33. α. 306. 9. 686.

Κενὸν, Poëticè, pro κενόν, à κε-
νός, ὅ, ὁ, vacuum. α. 498.

Κένταυροι, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
tinè, taurus. α. 184.

Κεραμίδες, οἷον, ὁ, figulus, à κέρα-
μος, α, ὁ, urceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.

Κεραὶ, cornutæ, à κεράς, ὅ, ὁ,
hoc à κέρα, cornu. α. 529.

Κεραυνῶν, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
fulmen, q. à κείρω, scindo, &
αἶω, κρο. hinc κεραυνόω, ful-
mino, fulmine percutio. κεραυνω-
θέντος, α. 1. part. pass. genit.
9. 846. 859.

Κέρας, κτος, τὸ, cornu. 9. 311.

Κέρβερων, Cerberus. 9. 311.

Κέρδος, οἷον, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνειν, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.

Κερκῆς, nomen mul. 9. 315.

Κέρσε, 3. perf. α. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. κῶ, &
Æol. κέρσω, α. 1. ἐκέρσε, & ἐκέρ-
σαι. hinc κέρσε, per τωῆσι, pro
ἀπέκέρσε. α. 419.

Κέρτμος, convicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρτμος, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομέω, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
σμή, σέττιο, quod est à τέμνω,
seco, p. m. τέτομαι. α. 788. θ.
54.

Κάθισσι, dat. pl. à κεύθος, οἷον, τὸ,
caverna profunda, à κεύθω, oc-
culto. unde etiam est κεύθμων.
ὦν, ὁ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ὦν,
& ῶον, significant locum. ut,
ἀμπέλων, ὦν, ὁ, vineetum.
9. 300.

Κεφαλή, ἥς, ἡ, caput, gen. plur.
κεφαλίων, Ionicè, pro κεφα-

- λῶν, dativ. κεφαλῆς. 9. 827.
 α. 418.
 Κεφάλῳ, dat. sing. in nom. κεφα-
 λῶ, α, nomen viri. 9. 986.
 Κεχάρητο, letatus est. 3. sing. a. 2.
 med. ut, ἐχαρήμην, α, ετο, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεχαρήμην. Dicitur verò, κεχα-
 ρητο, per συσπλήν, ut vocant.
 Mallem à pluriq. perf. formare,
 ἐκεχαρήμην, ησιν, ητο, à χυίρ-
 μαι, lator. perf. κέχαρμαι, & κε-
 χάρημαι, quasi à χάρειν. α. 65.
 Κεχαρισθῆναι, grata est, perf. part.
 à χαιρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιη, η, gratia.
 α. 683.
 Κεχρημένος, indigus, præf. perf.
 part. à χρεῖν, uitor, f. χρεῖσ-
 μαι, p. κέχρημαι, α. 1. m. ἐχρη-
 σάμην. α. 478.
 Κέχυται, fusa est. 3. perf. perf.
 pass. à χύν, f. ὕσιν, p. pass. κέ-
 χυμαι. Th. χύν, f. χέουσιν, fun-
 do. 9. 727.
 Κέδν, lædit, 3. perf. præf. à κέδν,
 angō. Th. κῆδος, ιη, τὸ, cura.
 α. 364.
 Κέδνα, acc. pl. à κῆδος, ιη, τὸ,
 cura, damnum. α. 49.
 Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
 9. 708.
 Κηλῖν, dativ. à κῆλιν, calidus.
 Thema, κηίω, f. κηύσω, uro.
 9. 865.
 Κῆρ, κηρός, η, παρκα, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
 Κῆρ, pro κίαρ, ατις, τὸ, cor. (sicu-
 ti pro ἱαρ, ἥρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρες. α. 249, 435.
 Κηρόν, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
 Κηρίον, α, τὸ, faunis, à κηρός, ὤ,
 ὅ, ceras. 9. 597.
- Κηρυτρίων, gen. pl. à κηρυτρίης,
 ιη, ὅ, η, morti obnoxius, q. d.
 fato nutritus, à κῆρ, fatum, &
 τριών, αλο. α. 418.
 Κῆρυξ, υγις, ὅ, praco. α. 79.
 Κητῶν, ὅ, η, nomen mul. fortè
 sic dicta à prodigiosa crassitie,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo marino, κητῶς, ge-
 nit. contract. 9. 270, 336.
 Κῆυνξ, acc. sing. à κύνξ, υγις, ὅ,
 nomen regis. α. 354.
 Κηφύωσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηφῆσι, à κηφῶν, ὠ, η, fucus,
 ex apum genere. 9. 595.
 Κίβισις, η, περα, sacculus, ubi κῆ-
 ται βόσις, ubi victus reconditur,
 α. 224.
 Κιδάειζεν, personabat, imperf. ab-
 jecto augmento à κιδάειζω, f.
 ἴω, cithara cano. Th. κιδάει-
 ας, η, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
 Κιδάριστις, ὤ, ὅ, citharista, pl. οὗ
 κιδάρισται, à κιδάειν, ας, η, ci-
 thara. 9. 95.
 Κικλήσκω, vocat. 3. person. ἰνδ.
 à κηλῖν, voco, Poët. κικλήσκω.
 9. 418.
 Κίον, columnis, dat. pl. à κίων,
 οἷ, ὅ, η, columna, κίον, acc.
 pro κίονα. 9. 521. 779.
 Κίρκη, Circe, nomen sagæ. 9.
 957.
 Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
 à κλάζω, clamo. Vide suprà
 κεληγῶς. α. 406.
 Κλαίωσιν, fens, præf. part. à κλαίω,
 fleo, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. α.
 222.
 Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέα,
 res praeclare gesta, à κλέ, ιη, τὸ,
 gloria. Them. κλείω, celeb-
 bro. 9. 160.
 Κλέμπι, præf. imperat. celebrate,
 à κλείω,

- ἀ κλέϊα, celebrō. hinc κλειτὴς, ὤ, inclytus. α. 473.
- Κλειώ, ὅϙ, ἡ, nomen mul. & Musæ. 9. 77.
- Κλέϙ, ὅϙ, τὸ, gloria. pro quo etiam dicitur κλειϙ, ὅϙ, τὸ, gloria. Them. κλέϊα, celebrō. α. 107.
- Κλέψας, furatus, a. i. part. ἀ κλέπῳ, clepo, furoz. fut. κλέψω, p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. α. 55.
- Κλῆρον, acc. ἀ κλῆρος, υ, ὅ, fors, patrimonium. α. 37.
- Κλόρον, acc. ἀ κλόϙ, υ, ἡ, turbatio, tumultus. hinc κλονίω, ὦ, commoveo, f. ἥσω. 9. 935.
- Κλυζομένη, inundanti, dat. præf. part. ἀ κλύζω, eluo, f. σω, p. κέκλυχα. α. 209.
- Κλυμένη, nomen mul. 9. 351.
- Κλύοιμι, præf. opt. audirem, ἀ κλύω, audio, κλύθι, præf. imperativi est ἀ κλύμι, at κέκλυθι, & κέκλυπ, per reduplicationem, pro κλύθι, & κλύπ, in præf. imperat. hinc κλυτὴς, κλυτῷ, inclytus. 9. 32, 644. α. 9. 70.
- Κλωθώ, nomen Paræ. Vide Calpin. α. 258.
- Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, ἀ κνήμη, tibia, supra, cruris. α. 123.
- Κνημίδας, acc. pl. ἀ κνημίδας, ἴδω, ἡ, ocreæ. Th. κνήμη, υς, ἡ, tibia. α. 122.
- Κοθύρις, ἀ κόθυρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κόθειν τὴν ἕρην, quod aculeum non exerat more apium, ἀ κόθω, oculo, & ἕρην, cauda. α. 305.
- Κοίλϙ, cavus, κούλη, dat. pl. κούλησι. α. 52, 689.
- Κοιμηθεῖσα, a. i. part. pass. ἀ κοιμῶ, sorpio, facio dormire, κοιμῶμαι, dormio, f. i. pass. κοιμηθήσονται, a. i. m. ὅποι-
μῶσιν. 9. 214.
- Κοινῷ, genit. ἀ κοινός, ὤ, ὅ, communis. α. 723.
- Κοῖος, κοῖα, nomen viri. 9. 407.
- Κοιρανίαν, præf. part. imperans, ἀ κοίρανος, υ, ἡ, rex. hinc κοιρανίω, ὦ, dominor. 9. 33.
- Κοῖτον, acc. ἀ κοῖτος, υ, ὅ, idem quod κοῖτη, υς, ἡ, cubile. α. 574.
- Κοκκύζι, canit. 3. perf. præf. ἀ κοκκύζω, coccyzo, ἀ κούκουξ, υς, ὅ, cuculus. α. 486.
- Κολλήνται, ferruminati, nom. pl. ἀ κολλῆεις, εσσα, εν, glutinatus. Thema, κόλλα, υς, ἡ, gluxen. α. 309.
- Κολοσσεῖ, palearum strepitu, ἀ κολοσσεῖς, ὤ, ὅ. Schol. ἡχῶ φρυγάνων συρρομένων. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur, ex σύρω, traho. & κούλον, lignum, seu κούλϙ, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum. 9. 880.
- Κομῶν, nutrito, præf. inf. ἀ κομῶ, f. ἥσω, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσταξ, a. i. m. inf. α. 604. 317.
- Κοιῶντες, edidit fragorem, a. ε. ind. Ion. ἀ κοιῶν, ὦ, resono. Th. κοιῶν, υ, ὅ, sonitus. 9. 840.
- Κοιῶσι, dat. pl. Ion. pro κοῖαις, ἀ κοῖα, υς, ἡ, idem quod κοῖς, υς, ἡ, pulvis, acc. κοῖν. α. 365. 9. 706.
- Κοιῶντες, pulverem excitantes, præf. part. ἀ κοιῶ, vel κοιζῶ. Them. κοῖς, υς, ἡ, pulvis. α. 342.
- Κοιτῶν, excitatus, præf. part. ἀ κοιτῶμαι, pulsor, scindor. Them.

- Them.** κῆπῳ, f. ψῳ, scindo. α. 63.
- Κορυσάμμος**, satiatus, a. i. m. part. Poet. pro κορυσάμμος. Vide κορυσάμμος. α. 33.
- Κορυσάμμος**, laturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à κορύσσωμι, vel κερῖω, saturo. § 366.
- Κόρυμν**, collegit, imperf. act. pro ἐκόρυμνεν, verbi κερύμνω, vel κερύμνω, coacervo. Th. κέρυς, α. 853.
- Κόρυς**, α, & Ion. κέρυς, satietas. Thema, κερῖω, satio. § 593.
- Κόρυς**, genit. à κέρυς, υῖος, ἡ, galea. α. 417.
- Κορύσσω**, præf. inf. à κορύσσω, α. 853. q. d. galea munio, κερύσσω, præf. part. f. g. Thema, κέρυς, υῖος, ἡ, galea. α. 198. 148.
- Κορυφῆς**, genit. §. 62. κορυφῆς, dat. pl. Ionic. à κορυφή, ἡς, ἡ, vertex. §. 1010.
- Κορύνη**, ας, ἡ, cornix, hinc κορυμνίζω, acc. rostrata, Poëtice, pro κορυμνίζω, à κορυμνίζω, α, incurvus & lunatus sum. à κορυμνίζω, summitas, curvatura. α. 679. α. 289.
- Κορυμνίζω**, præf. inf. sic κορυμνίζω, ornavit, a. i. pro ἐκορυμνίζω, à κορυμνίζω, f. ἡσσω. Th. κέρυς, α, ὁ, ornatus, ordo. α. 72, 76.
- Κορύς**, 3. præf. ind. est infestus, κερύσσω, præf. part. f. g. κερύσσω, dual. num. part. à κέρυς, f. ἡσσω, & ἡσσω, irascor. Th. κέρυς, α, ὁ, ira vetus. α. 291. §. 315.
- Κορύς**, α, ὁ, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κορύς**, ας, ἡ, puella, idem quod κέρυς, ex eoque factum Poëtica epenthesi, §. v. pl. κέρυς. Thema, κερῖω, verro. α. 126.
- Κερύσσω**, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi κερύσσω, à puerili ætate educo, à κέρυς, idem quod κέρυς, puer. Th. κερῖω, verro. §. 347.
- Κερύππος**, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à κέρυς, idem quod κέρυς, juvenculus. Thema, κερῖω, f. ἡσσω, & ἡσσω, verro. α. 447.
- Κερύππος**, α, juvenicularum nutritor, à κέρυς, hoc à κέρυς, juvenacula, κερῖω, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- Κερύσσω**, præf. part. f. g. à κερύσσω, f. ἡσσω, levo, à κέρυς, levis. α. 463.
- Κέρυς**, α, ὁ, levis, ut κέρυς ἡλπίς, levis spes. α. 761.
- Κερύς**, ας, ἡ, pro sicu sylvestri. α. 699.
- Κερύς**, acc. sing. Ion. à κερύς, per metathesin, pro κερύς, ας, ἡ, cor. α. 340.
- Κερύς**, dat. sing. imperio, à κερύς, ας, ἡ, robur. hinc κερύς, validus, κερύς, gen. plur. Æolicè, κερύς, superl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- Κερύς**, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à κερύς, α, imperium obtineo, f. ἡσσω, p. κερύς. Thema, κερύς, ας, ἡ, robur. §. 403.
- Κερύς**, dat. sing. à κερύς, ας, ἡ, infracto animo sum, ex κερύς, robur, & κερύς, animus. α. 458. κερύς. α. 147. §. 509. κερύς. §. 297.
- Κερύς**, capiti, dat. sing. à κερύς, ας, ἡ, κερύς.

κρατὶς, ὁ, vel τὸ. Th. κράλινον, & τὸ, caput, unde per apocopen, κράτη, τὸ ἀκλίβον, pro κράτη, dicitur κράτος Doricè, & per novam apocopen κράς, pro κράτη. item, pro κράς, per metathesin κράσις, αἰῶ, & κράς, κρατὶς. unde etiam descendunt κράνον, & τὸ, & diminutivum κρανίον, & τὸ, calvaria. α. 136.

Κράσις, αἶμας, & Atticè, κρείας, τὸ, caro. s. 591.

Κρεῖον, acc. à κρεῖον, & ὁ, nomen viri. s. 134.

Κρεῖοντα, acc. sing. nomen viri. à κρείων, ὅτος, ὁ. α. 83.

Κρεῖσσων, vel κρείττων, ὅτος, ὁ κῆ, ἢ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κρεῖττον, ὅτος, τὸ, robur. s. 210.

Κρεμνίσταται, a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, suspendor, conjugatur ut ἵσταμαι. Them. κρεμνίσω, & κρεμνίσνυμι, f. αἶσω, suspendo. s. 629.

Κρενδεμνον, & τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κράς, & δέω, ligo. per metaph. pinna murorum, & ponitur pro mœnibus. α. 105.

Κρεῖθεν, adverb. à capite, ex κράς, αἶμας. Thema est, κράλινον, & τὸ, caput. α. 7.

Κρελῶς, genit. à κρελῶν, ης, ἢ, fons, à fundendo, quia fundit aquas, κρελῶων, Æolicè, pro κρελῶν, genit. pl. s. 758.

Κρήτη, κρήτης, nomen Insulæ. s. 477.

Κρητῆρας, genit. Ion. κρητῆς, Ionicè, pro κρητῆς, ἥρας, ὁ, Latinè, crater, à κρεάννυμι, f. αἶσω, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. s. 744.

Κεῖναι, pugnare, 3. pl. a. 1. med. à κεῖνω. discerno, f. ἴω. κεῖναι, 3. pl. a. 1. act. subj. κεῖναι, part. a. 1. act. s. 801. s. 882.

Κεῖσιν, nomen mul. s. 359.

Κεῖω, nomen mul. s. 375.

Κρόμα, tramat, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκίς, ἰδός, ἢ, vel tamquam à κρόξ. Thema, κρόκη, ης, ἢ, trama. s. 538.

Κροκόπεπλον, croceo peplo, à κρόκος, & ὁ, crocus, & πέπλον, & τὸ, pepulum, vestis muliebris. s. 358.

Κροκίδης, & ὁ, filius s. κρόκω, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ ζεύς. κροκίδω, Ionicè, pro κροκίδω. s. 18.

Κροκίαν, ὅτος, ὁ, idem quod κροκίδης, à κρόκω, & ὁ, Saturnus, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. karan, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi κρόκω tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. s. 276.

Κροκίφωσι, dat. pl. Ion. à κρόκωφω, & ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κροκίον τὴν ἀφῶν, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, ὅτος, τὸ, frigus, hinc κρυερός, ὅτος, & Ionicè κρυερόιο, frigidus. hinc κρύος, ὅτος, Poëtis idem quod κρυερός. s. 494. s. 657. 936.

Κρυπιδίης, secreti, gen. à κρυπιδίος, apud Poëtas idem quod κρυπτός, occultus. hinc & κρυφίος, abditus. Th. κρύπτω, f. ψω, occulto, abscondo, a. 2. ἔκρυπον. s. 329. 789.

Κρύψις, a. 1. Ion. à κρύπτω, occulto. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασκε, f. g. s. 174. s. 50.

Κρύψις.

- Κρώζω**, præf. subj. à κρώζω, *cro-*
cito, quod est cornicis. s. 747.
- Κωμήεις**, occisæ, part. a. 2. med.
ab indic. ἐκώμην, ad formam
ἐκώμην, ab a. 2. aët. ἔκτιν, pro
quo Doræ ἔκταν, à κῆμι, *occi-*
do, f. κῆτω. Them. κτείνω. α.
402.
- Κπάνων**, gen. pl. à κτείνων, α, τῷ,
possessio. Poëtis idem quod κῆ-
μι & κτείνω, ατ, τῷ, idem.
Th. κτείνω, f. ἔκτω, acqui-
ro. s. 317.
- Κτείνω**, acc. à κτείνας, ατ, τῷ,
part. a. 1. aët. à κτείνω, *occido*,
f. κτείνω, p. ἔκταν, a. 2. ἔκτανον,
a. 1. ἔκτανω, κτενέμεναι, Doricè
pro κτείνω, præf. int. aët. α.
414. 448.
- Κτήμας**, dat. plur. pro κτήμασι,
per apocopen. à κτήμα, posses-
sio. Th. κτείνω, ὦμα, acqui-
ro. s. 34.
- Κτηνῷ**, famulam, ecc. à κτηνός,
acquisibilis. Th. κτείνω, f. ἔκ-
τω, acquiro. s. 406.
- Κτύξ**, sonitus, à τύπω, pulso.
α. 98.
- Κυανόπιπλον**, cæruleo peplo. à κύαν-
ος, cæruleus, & πίπλον, pe-
plum. s. 406.
- Κυανόπτερος**, nigras alas habens,
ex κύανος, cæruleus, & πτερόν,
α, τῷ, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύανος, cæruleus.
hinc κυάνη, nigra, dat. plur.
κυανίησι pro κυανίαις, & κυανί-
ωι, Æolicè, pro κυανίαν. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανόχαιτης**, α, nom. ex κύανος, α,
ο, cæruleus, color niger, &
χάιτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανώπιν**, nigroculam, acc. à κυανί-
ωπις, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύανος, cæruleus, & ὤψ,
- ὀπός, ο, oculus. Th. ὀπτομαι,
video, p. m. ὀπτο. α. 356.
- Κυδάλιμος**, idem quod κύδιμος,
gloriosus, à κύδις, ατ, τῷ, glo-
ria. α. 74.
- Κύδης**, ατ, τῷ, gloria, in comp.
κυδίων, gloriosior, superl. κύ-
δις, α, ο, gloriosissimus. s.
313. θ. 548.
- Κυδαίνων**, illustrans, præf. part. à
κυδαίνω, gloriosum reddo, f. ὦ,
p. κω. Th. κύδης, ατ, τῷ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδίων**, exultans. jactabundus;
præf. part. pro κυδίων, à κυδαίνω,
glorior, jactito. Th. κύδης, ατ,
τῷ, gloria. α. 27.
- Κυδῖος**, ἡ, ον, inclytus, celebris;
Th. κύδης, ατ, τῷ, gloria. s.
257.
- Κυδιμός**, α, ο, tumultus, q. à
κύω, pario, & δῆμος, timor,
α. 156.
- Κυδίρεα**, ας, ἡ, Venus, ὅπ κούρε
τὰς ἑρῶας, occultat amorem ve-
nereus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρις**, κυθήρισι, dat. pl. à κύ-
θηρος, α, ο. Th. κυθήριον, insula
ad Laconiam. s. 192.
- Κυκλοπετής**, ατ, ο, κῆ, tornando
rotundus factus, ex κύκλος, α,
ο, circulus, & πτερόν, terebro.
α. 208.
- Κύκλωψ**, απός, ο, οἱ κύκλωπες,
Cyclopes, ex κύκλος, α, ο,
orbis, circulus, & ὤψ, oculus.
Th. ὀπτομαι, video. s. 144.
- Κύκνος**, α. 65. 346. 368. 413.
κύκνον, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκνη. α. 350. κύκνοι, α. 316.
- Κυλίνδω**, præf. ind. pass. à κυ-
λίνδω, volvo. hinc κυλινδω-
μεν. Th. κυλίνω, f. ὶσιν, volvo.
α. 378. 438.

Κυμαίνωντος, genit. præf. part. à **κυμαίνω**, fluctuo. Th. **κῦμα**, ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à **κῦμα**, ατῶ, τὸ, *fluctus*, q. à **κυκνίω**, *misceo*, unde est **κύκνημα**, pro quo **κῦμα**. **κύματ'**, §. 352. s. 687.

Κυμαλόγη, nomen mul.

Κύμω, acc. casus, à **κύμη**, ης, ἡ, nomen urbis. s. 636.

Κυμπούλαια, nomen mulieris. θ. 810.

Κυμώδκη, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυμώθη, nomen proprium mul.

Κυνίη, ης, ἡ, (sub. *δορά*) pellis canis, galea. Th. **κύων**, *κυνὸς*, canis. α. 227.

Κυμώ, nomen mul. §. 255.

Κυπαρίσσια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur **κυπαρίσση**. §. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & **κύπρις**, Venus. §. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à **κυρίω**, incido. Th. **κύρω**. fut. *Æol.* σω. incido. s. 755.

Κύρωται, a. 1. inf. incidere. à **κύρω**, F. **κύρωω**, **κύρωται**, a. 1. part. α. 326.

Κυσαμμένη, a. 1. part. med. f. g. pro **κυσαμένη**, quæ concepit, verbi **κύωμαι**, in utero gestor. Th. **κύω**, osculor. θ. 125.

Κύν, *κυνὸς*, ὁ vel ἡ, canis. **κύνια**, acc. **κύνι**, nom. & acc. dual. **κύνι**, dat. pl. §. 769.

Κῶμος, τος, τὸ, *teternus*, *somnus profundus*. §. 798.

Κῶμίζον, imperf. Ion. pro **οἰκώ-**

μίζον, verbi **οἰκίζω**, comestor. Th. **κῶμος**, s, ὁ, comestatio. α. 281.

Κῶμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωπύλασσα, præf. part. f. g. à **κωπύλαω**, garrio. s. 374.

Λ.

Λάβησι, *prehenderit*, a. 2. aet. subj. *σι* est paragoge Ionica, à **λαμβάνω**, accipio, f. **λήψομαι**, p. **λήψα**, Attic. **έληφα**, aor. 2. **έλαβον**, inde in part. **λαβών**, *έσται*, ὄν. §. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro **λαγῆς**, *lepræ*. Accusativus Atticus: pro **λαγῆς**, à **λαγῶς**, *έ*, ὁ, *lepus*: Atticè **λαγῶς**, ὦ, ex **λα**, particula quæ intendit significationem & *έ*ς, ὡτός, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à **λάω**, τὸ **βλέπω**, *video*, quia dormit avertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. §. 344.

Λαθιόθης, *obliviscimini*, 2. pl. a. 2. med. imperat. à **λανθανομαι**, f. **λήσομαι**, præf. pass. **λέλησμαι**, a. 2. aet. **έλαθον**, præf. m. **λέληθα**. s. 264.

Λαθιφρόνησις, *facientis oblivisci vocem*, gen. Ionic. à **λαθιφρόνης**, vocis oblivionem inducens. à **λάθης**, *εις*, τὸ, oblivio: Them. **λήθω**, *lateo*. & **φρόνης**, *sonus*, hoc à **φρόνησμαι**, f. **γξομαι**, *loquor*. α. 131.

Λαίτμα, *magnus maris fluctus*. ex **λα** valdè & **ίται** *ire*. vel dictum quasi **λαίτμημα**. Nam quum univrsum distributum esset in partes duas, terram & mare, **λαίτω** **τμήμα** vocabatur ἡ **θάλασσα**. Vide in **τίμω**, *feco*. s. 165.

Λαίψω

Λαυρηοκέλευτον, rapidum, acc.
ex λαύλαψ, αἶπος, ἡ, tempe-
stas, & κέλευθος, ὅ, ἡ, via.
§. 379.

Λάκκι, crepitabat, pro ἔλακκι, a. 2.
aēt. à ληκίω, crepitum cieo, a. 2.
ἔλακκον, præf. med. λέλακκε. §.
694.

Λακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula.
ε. 747.

Λάμπιν, collucebat. imperf. Ion.
pro ἔλαμπιν, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζώνω, fulgentia. Poëticè pro
λαμπιζώνω à λαμπίζω, luceo.
Λαμπύμῳ, splendens, λαμπυ-
μῳοις, dat. pl. Ion. part. præf.
Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπύς, ἡ, ὄν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §.
257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl.
Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὅ, popu-
lus. §. 430.

Λαοσάτης, populorum defensor, vel
agitator, ex λαός, ὅ, ὅ, popu-
lus, & σάω, servo. Th. σάτης,
salvus, vel ex λαός & σείω, mo-
veo. α. 37.

Λαπιθάιν, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίθης,
ὅ, ὅ, Lapitha. vide in Calepi-
no, Lapitha. α. 178.

Λαπῶ, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σις, ἡ, Lachesis, nomen Par-
cæ. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, lanugo, vellus. ε.
53.

Λίγειν, dicere, præf. inf. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα,
præf. m. λέλοχα. §. 27.

Λεαγρή, nomen propr. mul. sua-
υιλοquia. ex λείω, ὅ, ὅ, lævis,

& ἀγροόμαι, concionor. Th.
ἀγροῦ, ἡ, forum.

Λείβεται, stillat, à λείβω, f. ψω
α. 390.

Λειμώνι, dat. à λειμών, ὦν, ὅ, ὅ,
Latinè, pratum, q. d. paratum,
ubi non opus est satione. Nam-
que injussa virescunt gramina. §.
279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, re'in-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λεί-
λοιπα, à. 2. m. ἐλιπύμην. §.
490.

Λειριόσχη, dat. sing. florida. Th.
λείριον, ὅ, τὸ, lilium. Hinc est
λειριόεις, εἰλή, ὅ, in f. g. λει-
ριόσχη, liliaceus, α & per syn.
sp. floridus, suavis. §. 41.

Λελάθει, Poët. lateret, pro λά-
θει, a. 2. med. opt. à λαυθαί-
νω, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med.
ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθί-
μην, οἶο, οἶτο. p. m. λέληθα. §.
471.

Λέλακας, strepis, p. m. à ληκίω,
resno, crepo. in a. 2. ἔλακκον,
unde est præf. med. λέλακκε,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plurima.
ε. 207.

Λέλειπ, relicta est, præf. pass.
λέλεμμαι, ψα, πῶ, à λείπω,
linquo. ε. 284.

Λελεχέτις, lambentes, part. præf.
aēt. per syncopen, & epenthe-
sin, ἔ, pro λελεχμωχέτις, à
λεχμώω, Th. est. λείχω, lingo.
f. ξω. §. 826.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing.
præf. med. indic. (tamquam à
λέγχω) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. κληρώσωμαι, a. 2. ἔλα-
χον,

μεν, p. m. λείλογα. §. 203.
Λέοντες, pl. num. à λίων, οἷον, ὁ,
leo. in dual. λίους, dat. pl.
α. 175.

Λεπτή, macilenta, dat. à λεπτός,
ῥ, ὁ, tenuis, exilis, viribus
destitutus. ε. 497.

Λερναίη, acc. Nomen hydræ. à
λίρνη, ης, ἡ, palus Argivorum,
ubi erant sordium confluges.
prov. λίρνη κακῶν, Lerna malo-
rum. Dicitur hydra seu serpens
λερναίη, quod in illa versata fue-
rit palude, à loco. §. 314.

Λέχη, dat. sing. à λέχη, ης, ἡ,
termocinatio: & pro loco pu-
blico sumitur, ubi confabulan-
tur. ε. 501.

Λοχαλίοισιν, dat. pl. Ion. tristibus.
h. e. in casulis pauperculorum,
à λοχαλίον, ε, ὁ, pernicio-
sus. Thema λοιγός, perniciēs.
ε. 525.

Λοκρός, ε, ὁ, candidus, albus,
affine τῷ λεύσσει, video. alba sunt
lucida, λοκροῖσιν, Ionicè, dat.
pl. pro λευκοῖς. ε. 190.

Λοκώλειον, pulcris ulnis, ex λο-
κή, alba, & ὤλην, ulna, quæ
habet candida brachia. §. 913.

Λύουσι, vident, 3. perf. pl. præf.
ind. à λύσσει, video, Poëticum
est. ε. 250.

Λίχον, ε, ὁ, πῶ, lectus, dat. pl.
λίχισσι, Poëticè pro λίχισσι. Th.
λίχων, vel λίχισμα, cubo, dor-
mio. §. 57.

Λίον, leo. Vide paullò antè λίον-
τες. §. 323.

Λήγῃ, cessat, 3. perf. præf. à λή-
γω, cesso, desino, F. λήξω. ε.
414.

Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, la-
teo, f. λήσω, α. 2. ἔλθῃ, p.
λέληθα, ε. 268.

Λήδ', pro λήδα, acc. à λήδ',
ἰδῶν, ἡ, pecus. à λέα, ας, ἡ.
prada. λυῖς, propriè prada
item pecus, quia pecudes à
prædonibus rapi & abigi so-
lent.

Λήζετ', fortitur. imperf. Ion.
verbi ληίζομαι, nanciscor, f.
ἵσσω, hinc ληίσσῃ, f. i. pro.
ληίσσεται. Th. λεία, ας, ὁ, πρᾶ-
δα. ε. 322, 702.

Λήϊον, ε, πῶ, seges. α. 288.

Λιναῖονα, acc. à λιναιών, ὦν, ὁ,
Januarius, quo Ethnici vinum
libabant idolo Baccho. Them.
λίωδες, ε, ὁ, lacus preli torcula-
rii, hinc Λιναῖον, Bacchus.
ε. 504.

Ληυσωμένη, ης, ἡ, oblivio, à λή-
θω, seu λανθάνω, lateo. §. 55.

Ληϊόδης, ε, ὁ, Latona filius. α.
479.

Λητώ, ὅτι, ἔς, ἡ, Latona, acc.
λητόα, λητώ. §. 19.

Λιγίως, stridulè, adverb. à λιγίς,
εἶα, λιγύ. α. 206. à λίγισσῃ, strī-
deo, α. 223. Hinc λιγυρός, fou-
rus. λιγυρίω. ε. 583.

Λιγύφωνοι, arguta, nom. pl. quī-
bus vox erat gracilis, & acuta.
αἷς ἡ φωνὴ λιγυῖα. Them. λίγισσῃ,
f. ξω, strideo, & φωνή, ἔς, ἡ,
vox. §. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, ε, ὁ, lapis.
§. 485. hinc λίθισσι, dat. pl.
Ionicus. ε. 624.

Λιλαίομενοι, cupientes, præf. part.
à λιλαιόμαι, apud Poëtas idem
quod γαίχομαι, cupio, deside-
ro, verba desiderii regunt Ge-
nitivum. α. 113.

Λιμνὴ, αὐτός, ὁ, portus, q. ex λιμνῇ
μῦρον, quod ibi naves tutæ à
fluctuum agitatione conquie-
scunt. α. 207.

Λιμνῇ,

Λίμνη, ης, ἡ, stagnum, palus, lacus, παρὰ τὸ λίαν μῆρεν. §. 365.

Λίμνη, ὤ, ὁ, fames. s. 230.

Λιπαρόν, Ionicè pro λιπαρόν, splendidam, acc. sing. λιπαρός, ὁ, ὄν, proprie pinguis, à λίπος, ιϙ, τὸ, pinguedo. §. 63.

Λίπ', pro λίπ', (ut vult Tzetzes) darivus sing. à λίπος, ιϙ, τὸ, pinguedo. per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex ἱλιάδ. α. 117. βύλον' ἰγ', pro βυλομαῖ ἰγ'. Effet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, urbs Roma. At alii λίπ'. pro λιπαρόν.

Λίπειν, dialysi Poëtica pro λιπῖν, a. 2. aët. infin. λίπειν. 3. pl. a. 2. aët. opt. à λείπω, linquo, f ψω, p. φω, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 2. p. λίπειν, a. 2. part. λιπών, ὄν, α. 332. s. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, οἷος, ὁ. α. 172.

Λίχμωζον, 3. pl. imperf. aët. λινγεῖαν, à λιχμώζω, linzo, lambō. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, ης, ὁ, dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præf. med. λέλοχα. s. 106.

Λοισαμένη, lota, Poëtica pro λοισαμένη, part. a. 1. med. ubi & resolvitur in ιο, & τὸ σῆμα duplicatur, lota, λείδαι, λυαρι, Poët. pro λείδαι, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th. λύνω, f. σω, lavo. s. 522.

Λοιμός, ὤ, ὁ, pernicies. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμός, ὤ, ὁ, peffis. s. 243.

Λοιοτοπίτιον, postremum, à λοιοτο, pro quo etiam λοιοτο, ης, ὁ, postremus, ultimus. §. 921.

Λοκροί, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτροί, balneo, dat. à λουτρον, ὤ, τὸ, lavacrum, λῦτρον verò αἷμα sordida, quanos lavimus. Accentu differunt. Th. λύνω, f. σω, lavo. s. 753.

Λοφίον, dorso, Ionicè pro λοφίον, dat. sing. à λοφίον, ἡ, cervix. Th. λόφος, ης, ὁ, cervix, collum. α. 391.

Λόχον, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, ης, ὁ, insidiae, à λέγωμαῖ τὸ κείμαῖ, jaceo, quod soleant κειῖν, δαῖ οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes, hinc λοχάω, ὤ, insidior. §. 174.

Λοχοῖον, gen. sing. Ion. ex insidiis, ubi additur præpositio, à λοχός, ὤ, ὁ, idem quod λόχος, ης, ὁ, insidiae. §. 178.

Λυγγή, genit. à λυγίος, ιϙ, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγὴ, pro λυγέ, Ionicè gravis, λυγὴ εἰδήσιν, pro λυγέα, οἰοῖσιν edoctam. §. 312.

Λύκον, acc. à λύκος, ης, ὁ, nomen urbis in Creta. §. 477.

Λυγὴς, molestus sis, 2. perf. præf. subj. à λυγίω, ὤ, f. ἦσιν, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, ης, ὁ, dolor. s. 401.

Λύσαι, a. 1. aët. infinit. & λύσει, pro ἔλυσε, a. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λέλυσκα, a. 1. ἔλυσα. s. 608.

Λυσίασκα, nomen mul. §. 258.

Λυσιστῆς, solvens membra. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μίλος, ιϙ, τὸ, membrum.

brum: Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύειν τὴν μελεδήμεν, id est, curas. §. 911.

Λύειν, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λύβη, ης, ἡ, contumelia, πικρὰ δὲ λώβη, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.

Λωβητός, ὤ, ὁ, infamia notatus. à λωβάσθαι, ὤμας, contumelia afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria. α. 366.

Λώϊον, melius, comp. à positivo ἀγαθός, comp. λωϊόν, superlat. λῶϊς. Them. λῶ, λῶς, volo. s. 350.

M.

Μάζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, α, ὁ, nomen fluvii. §. 339.

Μαίη, propriè obsterix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίωμαι, inquirentes, præf. part. à μαίωμαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μαίω, ὦ, vehementer cupio. s. 532.

Μαίωρες, beati, nom. pl. à μαίωρε, αργός, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαίωρες, & Ionicè μαίωριος. Μαίωρε, sic videtur dici, quasi μὴ κεῖν. (Doricè μαίωρε) ὑποκείμενος, mortui non subjectus: hinc μαίωρεως, α, ὁ, dicitur, ὅτι τῶν ἀγίων. s. 139. 141.

Μακέλλω, acc. ligonem, à μαίκαλα, ἡ, ligo, à μάς, & κάλλω, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.

Μακρός, α, ὁ, longus, κύματι μακρό, fluctus decemmani. h. e. μακρὸν. Tom. II.

ἔνι, in acc. μακρὸν, Ionic. pro μακρόν, μακρόσι, dat. pl. pro μακροῖς, Ionicè. Them. μακρός, α, ὁ, πῖ, longitudo. Dor. μακρός, α, 290. 780.

Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακίῳ, dat. pl. Ion. μαλακός, α, ὁ, mollis. Th. μαλάσσω, mollio, f. ξω, §. 92.

Μαλάχη, ης, ἡ, malva, sic dicta, quia alvum natura sua μαλάσσει, mollit. Th. μαλάσσω, vel τῶ, f. ξω, mollio. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μάλλον, superl. μάλιστα, maxime. s. 343. s. 310. α. 176.

Μαλερῶ, flagranti, dat. singul. à μαλερός, ὤ, ὁ, ustivus, perniciōsus. Th. μαλός, pro ἀμαλός, α, ὁ, tener. α. 18.

Μαλλοῖς, velleribus, dat. plur. à μαλλός, ὤ, ὁ, vellus, lana promissa. s. 234.

Μαπίον, apprehendere, per synecopen τρ, pro μαρπίον, à μαρπίζω, apprehendo, in a. 2. infinit. μαρπιῶν, & poëticè μαπῖν, & poëtica reduplicatione μαρπίον, ceperant. a. 2. opt. act. præf. med. μαίμαρπι. α. 231. & 252.

Μαρκόρια, splendida, pl. f. g. à μαρκαίριος, splendidus. Them. μαρμαίρω, splendo, f. αῖω, hinc in part. f. g. μαρμαίρεται. §. 699. 811.

Μαρινώμεθα, pro μαρινώμεθα, Ion. pro ἐμαρινώμεθα, pugnetus. 1. pl. subj. medii. μαρινώμετο, & μαρινώμεθ', 3. plur. imperf. pro ἐμαρινώμετο, Ion. Th. μαρινώμεθα, pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρας, acc. singul. à μάρτυρ, αργός, ὁ, testis, hinc μαρτυρέειν.

- ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είαις, à μαρτυρία, αι, ή, testi-
monium. α. 371. 282.
- Μαστίγω, flagellaverunt, 3 dual.
imperf. vel, a 2. αὐτὸν à ματίω,
Poeticè pro μασηῶν, fl. gello.
duo illa tempora hic coinci-
dunt μασιών, flagellans, per
syncopen pro μασηῶν. Them.
μασίς, ιγς, ή, flagellum. α. 431.
466.
- Μασιχάνη, mandenti, dat. sing.
part. à μασιχάω, ᾶ, & poeticè
μασιχῶν, μασιχάονη, ᾶν, & poë-
ticè μασιχῶν. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.
- Μαψ, sine usu, frustra, Adverb.
9. 872.
- Μαυροῖσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per sphaeresin pro αἰμαυροῖ-
σι, ab αἰμαυρῶν, obscuro, offu-
sco. Th. αἰμαυρῶς, ὤ, ὅ, obscu-
rus. α. 305.
- Μάχη, ης, ή, pugna, à μάχομαι,
f. μαχέμαι, & μαχίσταμαι, p.
μαχεσθαι, pugno, prælior,
μαχέσθαι, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίστα, α. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.
- Μαχλόπις, falacissimæ. à μάχλος,
libidinofus. α. 586.
- Μέ, & μέ, pro ἐγώ, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.
- Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
α, um, multus, α, um, μέγα,
valde. α. 58. μέγα νήπις, val-
de stultè, h. c. stultissimè, μέγ
pro μέγα, item pro μεγάλως.
α. 774. Comp. μέζων, ονος, su-
perl. μέγας, η, ον, maximus.
α. 227. α. 148. 41.
- Μεγαθήρεϊ, dat. sing. à μεγαθήρ-
ης, magna fiducia prædixus.
- ex μέγας, μεγάλη, μέγα, ma-
gnus, α, um. & θάρσος, εἶ, τὸ,
fiducia. α. 485.
- Μεγαθύμην, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, η, ὅ, animus.
α. 17. 57.
- Μεγαλήτορος, acc. sing. à μεγαλή-
τωρ, magnanimus, à μέγας, ma-
gnus, & ἦτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες.
α. 656.
- Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
α, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
α. 377.
- Μεγάλη, dat. à μέγας, ονος, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.
- Μεγέρεα τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valde, &
ἐρεῖα, αἶμα. alii legunt μεγέρε-
α. θ. 240.
- Μέγας, superlat. maximus, à μέ-
γας, μέζων, major. θ. 49.
- Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, cu-
ro. μεδίτσα, præf. part. f. g. à
μεδῶ, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.
- Μέζ, pro μέζω ex μέζω, τὸ, με-
αένδα. Th. μέσος, α, τὸ, me-
dius. α. 512.
- Μεθ', pro μεθ', præposit. cum gen.
cum acc. post. θ. 127.
- Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵημι, f. ἵστω, p. εἶπε, α. 2. λῶ,
unde μεθήμι, dimitto. α. 309.
- Μείδωσεν, α. 1. à μειδῶν, subrideo.
μειδήματα, acc. pl. à μειδήμα.
α. 115.
- Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γας, maximus, in acc. sin-
gul. μείζω ex μείζονα, μείζονα.
α. 272.
- Μεῖλιχος, ὤ, ὅ, ή, blandus. hinc
μειλίχῳ, ή, ὅν, idem. Them.
μειλίχῳ

- μειλίω, f. ξω, p. χα. *delinio, demulceo.* θ. 406. 192.
- Μείναντις, part. a. 1. Thema. μῆναι, maneo, expecto, f. μῆναι, p. μεμῆνηκα, a. 1. ἔμμενα. hinc in aor. 1. part. μεΐνας, αὐτος, ὁ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, *minor*, in gen. μεΐονος, ὁ κ' ἢ, & τὸ μεΐον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, *mensis*, Æolicè pro μῆνός, μῆνός, ὁ, *mensis*. s. 557.
- Μελαγχαίτιν, acc. sing. à μελαγχαιτης, *nigram cæsariem habens*, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, um, & χαιτη, ης, ἡ, juba, cæsaries.* α. 186.
- Μελάνιδτον, *nigro illigatus capulo.* ex μέλας & δέω, *ligo.* α. 221.
- Μελάνησαν, 3. pl. a. 1. pass. indic. Ion. *nigrescebant.* à μελάνω, *de-nigro*, f. ανῶ. Th. μέλας, αὐτος, *niger.* α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, rum.* s. 142. 636.
- Μελιδῶνας, acc. pl. *curas.* à μελιδῶν, ανῶ, ὁ, *cura.* à μελιδάινω, *curo.* s. 66.
- Μελίεσσι, & μέλεισσι, *membris*, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλι, αἶμα, τὸ, *membrum.* s. 149.
- Μελίοισι, dat. pl. *miseris.* Them. μέλι, αἶμα, ὁ, *vanus, infelix.* θ. 563.
- Μελετᾶς, 2. pers. ind. præf. aët. à μελετῶ, αἶμα, *curam gero.* f. ἔστω. Them. μέλι, *curæ est.* s. 316.
- Μελίτη, *meditatio.* Them. μέλι. s. 280.
- Μελία, ας, ἡ, *fraxinus arbor*, hinc μελίω, *pro Nymphis, ita dictis.*
- Μελίω, *Nymphæ creditæ sunt dictæ μελίω, ἀπὸ τοῦ ἐν ὅριστι Διδροφόρου ἀνασπίφιας.* Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, *fraxinus.* Ionicè μελίη, μελιῶν. Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιθεῖα, *dulcem*, acc. à μελίη-δης, *dulcis instar mellis.* ex μέλι, & ἡδύς, *suavis.* s. 172.
- Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel τίς, ἡ, *apis.* s. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, *nomen proprium mul.* θ. 246.
- Μελίφρων, *dulcem*, acc. singul. à μελίφρων, *qui mellea dulcedine animum perfundit*, à μέλι, *mel*, ac φρέν, εἰς, *animus.* α. 428.
- Μέλαι, *cura sunt.* à μέλι, *impersonale*, *curæ est.* θ. 216.
- Μελπομένη, *nomen Musæ.* à μέλομαι, *cano.* θ. 77.
- Μεμῆπαι. Vide paullo antè μεπίπαι. α. 251.
- Μεμβλομαι, η, επι, *curo*, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum εἰς ad euphoniā: & denique ἡ Atticā more in ω mutato. à μέλι, (*impersonale*) *curæ est.* θ. 61.
- Μεμῆρας, *præteritum medium.* à μερέπαι, *corripio.* Vide suprὰ μεπίπαι. μεμῆρας, a. 2. aët. *initialis litera repetitur*, prout in præterito fieri solet, pro ἔμμερας, præf. med. μεμῆρας. s. 204 α. 245.
- Μεμῶς, μεμῶπις, *studentes.* perf. part. aët. pro μεμῶκας, à μῶν, αἶμα, *vehementer cupio.* α. 240.
- Μίμῃ, *curæ est*, per syncopen pro μεμῶκη, præf. aët. Th. μέλι

- μῆλ', μῆληδες, acc. pl. part. præt. s. 231.
- Μιμῖξεται, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullo post, à μίγνυμι, F. μίξω, P. μίμικα, præt. pass. μίμνημαι, μίμικα. s. 179.
- Μίμηται, meminit. præt. perf. pass. à μνήομαι, ὤμην, recordor. f. μνήσομαι, præt. μίμηται, a. i. pass. ἐμνήθην. f. 203.
- Μίμνονα, nomen viri. acc. sing. à μίμων. f. 984.
- Μίμνε, remugit. præt. med. à μυκήω, mugio, in a. 2. 28. ἔμυγεν, sicut à πηγέω est ἔπηγεν. Hinc præt. med. μίμνε. s. 508.
- Μῖν, quidem. s. 5. 12.
- Μιναῖον, furens. præf. part. à μῖναιον, cupio, irā percitus sum. Th. μῖν, ἔμιν, τὸ, animus. a. 361.
- Μίον, pro περιμένειν, expecta, præf. inf. à μέω, maneo, expecto, f. μέω, p. μεμένηκα, a. i. ἔμεινα. s. 674.
- Μισοῦ, ὄμ, ἔς, ἡ, nomen mul. θ. 357.
- Μισώπη, nomen mul. q. d. valde robusta. θ. 260.
- Μίον, ἔμ, τὸ, animus, ira. a. 412. a. 235.
- Μισέμνα, κς, ἡ, cura. s. 178.
- Μισόπων, genit. pl. à μίροψ, divitiam vocem habens. ex μίρος pars, & ὀψ vox. s. 109.
- Μίρμιρες, sollicita, acc. pl. à μίρμιρος, κς, ὅ, anxius. Th. μίρμιρην, anxie cogito. θ. 604.
- Μίρμηράων, gen. pl. Æolicè, pro μίρμηρῶν, à μίρμηρα, ἡ, cura. Th. μίρμηρα, vel μίρμηρα, curo. θ. 55.
- Μισαίω, loro, dat. sing. à μίσω, κς, τὸ, medium lignum in-
- ter boves, ex μίσω, κς, ὅ, medius, & βῆς, bos. s. 469.
- Μίση, κς, ὅ, medius, μίσση, media. μίσση, pro μίσση, Poëticè, μισέει, adverb. in medio, μισέειν, è medio, μισσητός, pro μισσητός, adverb. inter. s. 233. 502. a. 367, 417.
- Μισί, & μισί, præposit. regit genit. & acc. f. 449.
- Μισαίωποι, intermediæ, incerta, à δῶπος, κς, ὅ, sonus aquarum ex alto ruentium, κς, μισαίωπος, κς, ὅ, cataraeta, quod est ab αἰετῶσιν. s. 823.
- Μισαναιῖται, cohabitatores, acc. pl. à μισαναιῖταις, κς, ὅ. Them. ναιῖται, habito. ultima per naturam longa, hic licentiâ Poëticâ corripitur. θ. 401.
- Μισέω, idem quod μισσητός, inter. Th. μῖ. s. 394.
- Μισαπέπῃ, eminet, 3. perf. ind. à μισαπέπην, decorus sum inter. μισαπέπην, praecebat, imperf. Th. πέπην, decorus sum. θ. 430.
- Μισαπαχίζετ', ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. σινός, κς, ὅ, angustus. a. 92.
- Μισάποπ, qui potest converti, mutabilis. Hinc
- Μισάποπα ἔρχα πλάσι, res in integrum restituunt, ex μῖ & πέπην, verto. f. 89.
- Μισάποπον, κς, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φελέω, ενός, ἡ, mens. a. 223.
- Μισαχρόναι, in caelo degentes, à μισαχρόναι. Sed sunt qui hinc legant μισαχρόναι, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χροῖν, caelum, vel, μῖ, trans, q. d. quæ sunt trans tempus, à χροῖν, κς, ὅ, tempus. θ. 269.

Μαίεμαι, interlocutus est, pro **μαίειμι**, a. 1. ind. Th. **ἔγω**, dico, a. 1. imperat. **εἰπαι**, **άγω**, aor. 2. ind. **εἰπαι**, **ας**, s. θ. 643.

Μαίειναι, præf. inf. cum dat. interesse, ex **μαί**, inter, & **εἰμι**, sum. s. 174.

Μεῖπειθαι, & **μεῖπειθαι**, ponè, pòst. adverb. Th. **ὀπίω**, retrorsum. s. 285.

Μεταπυρεῖν, in autumnno. Adverb. à **μεταπύρειν**, autumnalis. Th. **ἐπύρε**, **ας**, **ή**, autumnus. s. 415.

Μετρίαι, perf. inf. pass. à **μετρίαιμαι**, f. **ἔμαι**, mensuram admitto. Th. **μέτρον**, **ας**, τὸ, mensura. s. 349.

Μέτρον, **ας**, τὸ, mensura. hinc **μέτρον**, **ας**, **ὀ**, modum non excedens. s. 132. 306.

Μετώπας, genit. à **μετώπων**, **ας**, τὸ, frons, ab **ὄπαιμαι**, video. a. 147.

Μέ, pro **με**, me, Doricè, genit. ab **ἔγω**. θ. 644.

Μή, Adverbium prohibendi, ne. s. 213.

Μή, Adverbium negandi, non. s. 21.

Μηδὶ, neque, & **μηδὶ**. s. 488.

Μήδαι, consilia, genitalia, à **μήδης**, **ας**, τὸ, cura, consilium, & significat etiam, **παῖ αἰδῖα**, pudenda. θ. 180. 398.

Μηδ', pro **μήπι**, idem quod **μηδὶ**. s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήδην. θ. 1001. **μήδην**, nomen viri, & **μήδης**, nomen mul. θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. **μηδὲν ἔν**. s. 395.

Μηδέποτε, numquam, ex **μηδὲ**, neque, & **ποτέ**, aliquando. Th. **ὅπ**, quando. s. 717.

Μήδην, pro **μήδην**. Vide **μήδην**, versabat, imperf. verbi **μήδην**, f. **μήδην**. Th. **μήδης**, **ας**, τὸ, cura. a. 34.

Μήδης, **ας**, τὸ, cura, consilium: & significat etiam **παῖ αἰδῖα**, pudenda. θ. 180.

Μηδέπ, idem quod **ὅπ** **ἔπ**, non amplius. Thema, **ἔπ**, adhuc. s. 174.

Μῆλα, oves, à **μήλον**, **ας**, τὸ. s. 793. Sic & **μήλον**, & Doricè, **μέλον**, **ας**, τὸ, pomum. **μέλοισι**, **ροῖσι**. s. 116. Th. **μηλία**, **ας**, **ή**, malus arbor. θ. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. **ovium custos**. θ. 354.

Μή, ἢ **μή**, quatenus. a. 11. 101.

Μήνεις, genit. à **μήν**, mensis, **μήν**, **ας**, acc. **μήναιν** **φθινοῦτων**, mensibus decrefcentibus. s. 766. θ. 59.

Μήνιν, à **μήνεις**, **ας**, **ή**, ira inveterata. a. 21.

Μήποτε, ne quando, ex **μή**, ne, & **ποτέ**, aliquando. Them. **ὅπ**, quando. s. 86.

Μήπως, ne quando. Them. **πῶς**, (adverb. interrog.) quomodo? s. 394.

Μηρός, femur, crus, à nom. **ἰ** **μηρός**, **ας**. Dicitur & **μηρείον**, **ας**, τὸ, idem quod **μηρός**, femur. a. 363.

Μηρύσσειν, a. 1. med. infinit. à **μηρύω**, revolve, intexo, agglomerare, f. **ύω**. s. 538.

Μήσεται, pro **ἰμήσεται**, a. 1. m. à **μήσσειν**, curam gerò. Th. **μήδης**, **ας**, τὸ, cura. θ. 165.

Μήτηρ, **ή**, mater, **μητρός**, **μητρίαι**, & **μητρί**, acc. **μητρίαι**, tantum, hinc **μητρίαι**, & Ionicè, **μητρίαι** **νογεραι**. s. 563, 824.

- Μητρίτης**, *consultor*, vocativus pro nominativo, *μητρίτης*, α, ὁ, *μητρίς*, α, ἡ, *consilium*, à *μήτρως*. item θ. 358. Nomen mul. *μητρίς*. θ. 886. α. 104.
- Μητρίτης**, genit. *παρὰ μητρίτης*, à *consilio*, *consilio poliente*, à *μητρίτης*, α, ὁ. Thema, *μητρίς*, α, ἡ, *consilium*. α. 51.
- Μηχανάται**, *machinatur*, 3. pers. præf. ind. p. pro *μηχανᾷται*, per Poëticam novi ἔαλφα epenthesin. Sic pro *ἀποτροπῆς* *averfari*, dicunt metri causâ *ἀποτροπῆς* *αἰ*, à *μηχανάω*, *machinor*. Them. *μηχανή*, ἡς, ἡ, *artificium*. α. 240.
- Μηχανή**, ἡς, ἡ, *artificium*, *machina*. pl. αἱ *μηχαναί*. θ. 146.
- Μία**, ας, una, in dat. *μιαί*, & Ionicè, *μῆ*, in masc. ἓς, unus. θ. 321.
- Μιγίσσει**, α. 2. part. pass. f. g. à *μιγνυμι*, *misceo*. F. *μιξω*, P. *μίμικα*, α. 2. pass. *μίμικω*, præf. pass. *μίμικμαι*, ξαι, κλαι, α. 1. pass. *μίμικθω*, &c. *μιγνύμεναι*. Doricè, pro *μιγνύμαι*, α. 2. pass. infinit. paullo pòst fut. *μιμίσσωμαι*. θ. 53. 305.
- Μίμωσα**, acc. *μίμως*, αὐτῷ, ὁ, nomen viri. α. 186.
- Μίμων**, mane, 3. pers. præf. ind. à *μίμνω*, verbum Poët. pro *μῆνω*, f. νῶ, *maneo*. α. 520.
- Μιν**, ipsam, Poët. pro αὐτήν, αὐτὴν. α. 18. 48.
- Μινύθ**, *minuit*, 3. pers. præf. ind. ut, *μινύθ*, subj. *minuatur*. à *μινύθω*, *minuo*. Th. *μινύς*, ἕ, ὁ, *parvus*. α. 6. 409.
- Μίνω**, genit. à *μίνως*, αὐτῷ, ὁ, nomen viri. θ. 948.
- Μισγέμεν**, præf. part. à *μίσγω*, idem quod *μιγνυμι*, *misceo*, f. *μιξω*, p. *χα*, α. 2. ἔμεινον. θ. 238.
- Μισθός**, α, ὁ, *merces*, *μισθός* ὁ, ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημὸν ἄρειον ἔστω, ein wort ein wort, ein man ein man. α. 370.
- Μισθούς**, α. 1. part. pass. Vide paul. id antè *μυγίστα*.
- Μνημοσύνη**, nomen Deæ, & idem quod *μνήμη*, ἡ, *memoria*. Th. *μνάομαι*, f. ἡστυμαι, *memoro*, *commemoro*. θ. 54. hinc α. 1. med. *μνησάμενοι*, *memores*. θ. 651.
- Μογήσαι**, *perpeffus*, α. 1. part. à *μογίω*, ᾧ, *arumnas patior*. Th. *μόγος*, α, ὁ, *labor*. θ. 997.
- Μόρον**, acc. *pugnam*, à *μόρος*, α, ὁ, q. *παρὰ τὸ ὄμοῦ θᾶν*, à *concurrendo* α. 158.
- Μοί**, pro ἐμοί, *mibi*, per aphæresin, ab ἐγώ, *ego*. θ. 20.
- Μοῖρα**, εως, *fatum*, à *μείρω*, *divido*, in præf. med. *μίμερρα*, unde est *μόρος*, α, ὁ, *fatum*, *mors*, & *μοῖρα*, ας, ἡ, *proprie*, *portio*. item, *fatum*, idem quod *εἰμαρμένη*, quæ omnia ejusdem sunt etymologizæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, *μεμψόμενοι*. α. 745. θ. 204.
- Μολπῇ**, dat. sing. à *μολπῇ*, *cantilena*. hoc à *μύλασμαι*, *cano*, in præf. med. *μίμελπω*. θ. 69.
- Μόρε**, α. Vide in *μοῖρα*.
- Μορφῶς**, *nigra*, genit. Ionic. à *μορφός*, *obscurus*. ab ὀφθαλμῷ, *caligo*. α. 134.

Μονοθής, unicus, à μὺς, pro
μὺς, solus, & γίνομαι, na-
scor. s. 376.

Μὺς, pro μόνος, solus, Poëti-
cè. θ. 143.

Μῦσαι, nom. pl. & in genit. pl.
μουσῶν, Æolicè, pro μύσαν,
à μῦσα, ης, ἡ, Musa. s. 1, θ.
100.

Μίχθς, η, ὁ, labor. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χρώτι, madidum corpus.
Them. μυδαίω, destillo, f. ἵσσι.
s. 556.

Μυθησιμύω, dixero, a. 1. m. opt.
Vide in μῦθος. s. 10.

Μῦθος, η, ὁ, verbum, sermo, dat.
pl. μύθοισι, Ion. Hinc est ver-
bum μυθίωμαι, dico, μυθησι-
μύω, dixero, a. 1. med. opt.
μυθήσασθαι, a. 1. inf. θ. 24.
s. 10.

Μυλῶντις, præf. part. pro μυ-
λῶντις, ex μυλιάω, ὦ, denti-
bus frendeo, epenthesis Poëti-
ca, ὦ μικρόν. Scilicet præce-
denti syllaba brevi interponi-
tur ο μικρόν, ut, ὀρώ, ὀρῶ,
ὀρώ, ac præcedenti syllaba lon-
ga, interponitur α μέγα, ut,
ἡβῶ, ὦ, Poëticè, ἡβῶ, ζῶ,
ζῶ. Th. μόλη, ης, ἡ, mo-
la, molaris dens. s. 530.

Μύξαι, nom. plur. à μύξα, ας, ἡ,
mucor, muçus. ὅ ἐν μὲρ ῥιπὴν
μύξαι ῥέον, cujus quidem ex na-
ribus mucores fluebant. α. 267.

Μύρτο, imperf. Ion. pass. lugebat,
à μύρω, propriè fluo, at μύρ-
μαι, lugeo, ubi lacrymæ per
genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, πῖ μύριοι, infiniti,
innumeri, à μυριάς, η, ὁ, infi-
nitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à μυρμιδών, ὅς, Græcus. Vi-
de μῦρμις, η, ὁ, formica. α.
380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. int-
pert. act. pro ἵμουρον, à μύρω,
mædeo, fluo, unguentis imbua,
à μύρον, η, τὸ, unguentum.
α. 132.

Μυχῆ, dat. singul. in recessu, in
penetrati, à μυχθς, η, pene-
trale, à μύω, claudio, f. σω.
θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus qui-
dam reliquorum omnium deo-
rum irrisor & reprehensor. fu-
mitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Nαί, incolit, à ναίω, habi-
to, incolo. ναίον, pro ἵναον,
imperf. Hinc ναίπειν, idem
quod ναίω, ναίπειν, 3. pl. ind.
præf. Hinc ναόσατο, habitavit,
a. 1. m. pro ἐνάσατο, & hoc
pro ἐνάσατο, à ναίω, habito. in
Themate, ναίω. θ. 387. s. 639.

Νάρθηκι, dat. sing. à νάρθηξ, ης,
ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, qui navi
currit. Navem Plautus vocat
lignæum equum. A. 1021.

Ναυσίθοον, nomen viri, cujus ani-
mus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτης, acc. pl. à ναύτης, η, ὁ,
nauta, à ναῦς, ναός, ἡ, navis.
θ. 876.

Ναυκλής, genit. Ion. à ναυκλία,
ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, na-
vis. s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro νῆας,
& simpl. ναῦς, à ναῦς, navis,
genit. ναός, & Attic. ναῖς, &
Poët. νῆς, dat. νῆι, acc. ναυῖ.
s. 247.

Νέμεαι, præf. inf. *redire*, à νέμω, vcl ex νέω, eo, redeo. s. 554.

Νέη, *net*, *spinet*, à νέω, f. ήου, no, neo. s. 777.

Νέικα, acc. pl. à νέικω, s. ω, τὸ, *contentio*, νέικω, pro νέικω, *lites*, νεικείη, *probris affecerit*, pro νεικείη, 3. sing. præf. act. subj. à νεικέω, ω. Them. νέικω, s. ω, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, non, & εἶλω, cedo. hinc νεικετήρη, *conviciatorium*, acc. à νεικετήρ. Th. νέικω, s. 33, 716.

Νέηλα, s, ε, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νεότης, adverb. loci, pro νεαῖδι, in imo fundo, νεότης, ex ima parte, à νέω, novellus. Th. νέω, s, ε, novus. s. 567.

Νεῶς, s, η, Ion. pro νέος, s, η, novalis. s. 464.

Νεώοντες, *navigant*, 3. pl. præf. à νέω, eo, navigo. Them. νέω, eo, redeo. s. 227.

Νέκυρος, genit. à νέκυρ, υρος, τὸ, *potus generosus*. s. 640.

Νεμεός, nomen regionis, sic dictæ à nemoribus, νέμω, s. ω, τὸ, *nomus*. à νέμω, *pasco*, hinc νεμεαῖος, *Nemeus*. s. 327, 329.

Νέμεσις, s, η, indignatio, à νέμεσις, *indignor*. Est & nomen certæ Deæ, quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis pœnas sumere solet. s. 200.

Νεμίσσῃ, indignè fert, Poëtice, pro νέμισσῃ, 3. præf. ind. à νέμισσῃ, ω, *irascor*, *succenseo*. s. 756.

Νέμω, fruuntur, 3. præf. pass. νέμω, f. μῶ, Them. νέμω, f. μῶ,

possideo, *tribuo*, p. νέμω, s. 1. s. 231.

Νεοκηδής, s. ω, recentem dolorem habens, νεοκηδής, dat. Th. κηδής, s. ω, τὸ, *cura*, & νέω, s, ε, novus, recens. s. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. νέος, novus. s. 569.

Νεώπτερος, recens vulneratus, à νέος, novus, & πτερόν, ω, f. ήου, *vulnero*. s. 157.

Νέστον, nomen fluvii. s. 341.

Νέουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à νέω, *innuo*, nuto, f. έου. s. 473.

Νεύρω, dat. à νέω, *nervus*. hinc νέω, genit. Ionicè, à νέω, εἶς, η, *nervus arcus*. s. 544, 409.

Νεφέλη, genit. Aëol. à νεφέλη, s, ε, *nubes excitans*, ex νεφέλη, *nubes*, & *εγείρω*, excito. s. 53, 745.

Νέφος, s, ε, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφίον. s. 204.

Νεωμένη, *iterata*, præf. part. f. g. scil. γῆ, à νέω, *renovo*. Them. νέος, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. νεώτερος, à νέος, novus. s. 445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro νηῶ, *navem*, à νῆος, νηός, dat. plur. νηῶν. s. 165, 641.

Νηδύς, acc. à νηδύς, υός, η, *venter*. s. 460, 800.

Νῆα, *navalia*, à νῆος, s, ε, *navis*. Thema, νηῦς, *navis*. s. 808.

Νήκει, *sine cornibus*. à νήκει, s, ε, & κῆ, ex νῆ, & κέρας, *cornu*. s. 529.

Νήκετον, *insanabiliter*, ex νῆ, *negandi particula* & *εἰς*, *sana*. s. 283.

Νηλῆς

Νηλεὺς, ἰ, ὁ κὶ ἡ, crudelis. *νη-
λεῖ*, per sync. pro *νηλεῖ*, dat.
sing. ex *νῆ*, & *ἐλ*, *ε*, *τῆ*,
misericordia. Sic & *νηλεὺς*, *sa-
vus*, pro *νηλεὺς*. §. 770. 765.
Νηλεόπειον, *immitis*, crudeli sup-
plicio puniens, à *ποιῖν*, poena,
& *νηλεὺς*, immitis. §. 217.
Νήμα, pro *νήμα*, *filum*, à *νήμα*,
τῆ, *filum*. Thema, *νῆμα*, neo.
s. 777.
Νημερτής, verus. Th. *αἰμαεζίνω*,
aberro, f. *ήσω*, a. 2. *ήμαεζίνω*,
& *νημερτής*, nomen proprium
mul. §. 234. 262.
Νηοῖς, *templis*, pro *ναοῖς*, à *ναὸς*,
ῶ, ὁ, *templum*. §. 990.
Νηπιόν, *adituum*, à *νηπιόν*,
ε, ὁ, *aditus*, qui circa tem-
plum versatur, ex *νηὸς*, pro
ναὸς, & *παλίν*, *verso*. item,
versor. §. 991.
Νηὸς, *navis*, genit. Poëticè, dat.
plur. *νηοί*. Vide in *νῆας*. s. 628,
634.
Νήπιον, *ε*, ὁ, *infans*, vocat. *νή-
πι*, s. 286. 132.
Νηρῆον, pro *νηρέας*, à *νηριὺς*, no-
men viri. §. 240.
Νήεσι, ex *νῆ* negativo, & *ἔεις*,
ἰδὲς, ἡ, *lis*. tanta, ut adversus
eam non integrum sit sese op-
ponere.
Νηαίον, nomen mul. à *νήσος*, *in-
sula*, q. d. in *salō*. §. 249.
Νήσσοι, *insulis*, dat. pl. Ion. à *νή-
σος*, *ε*, ἡ, *insula*. s. 171.
Νηοί, nomen mul. §. 261.
Νηυσὶ, dat. pl. à *ναὸς*, *navis*, vide
in *νῆας*. s. 634.
Νήυστρον, *anima expers*, ex *νῆ*,
negativo, & *αὐτρώ*, ἡς, ἡ, *spi-
ritus*. Alii legunt, *νήυστρον*,
infaustus. §. 795.
Νήχον, pro *νήχων*, *natabant*, à *νή-*

χω, f. *ξω*, idem cum *νῆω*, nato.
a. 317.
Νίκη, *νίκης*, *victoria*, à *νικάω*, f.
ήσω, *vinco*. a. 311.
Νικηθεὶς, *victus*. part. a. 1. pass.
νικήσας, part. a. 1. act. à *νικάω*,
ῶ, *vinco*, f. *ήσω*, p. *νικήσας*. §.
496. 73.
Νίσσον, imperf. pro *νίσσοντο*, *re-
vertébantur*. Vide *νίσσωναι*, *re-
deo*. pro quo, *νίσσωναι*, seu *νίσ-
σωναι*. a. 462.
Νίφω, acc. per apocopen pro *νι-
φάδω*, à *νιφάς*, *ἄδης*, ἡ, *nix*.
à *νίφω*, *ningo*, f. *ψω*, p. *φω*.
s. 535.
Νιφώεις, g. sing. à *νιφώεις*, *nivo-
sus*, à *νίφω*, f. *ψω*, p. *φω*, *ni-
go*. §. 42.
Νιψάμενον, *lotus*, a. 1. part. m. à
νίψω, *lavo*, f. *ψω*. s. 739.
Νοή, *sapit*, 3. præs. subj. à *νοῖω*,
ῶ, *νοῖώντες*, Doricè pro *νοῖόντες*,
cogitantes, præs. part. Th. *νόον*,
νῆς, *mens*. s. 296. 261.
Νόημα, pro *νόημα*, *τὸ*, *intellectus*,
cogitatio. Them. *νόον*, *νῆς*, a.
222.
Νοήσας, a. 1. part. *νοήσας*, inf.
νόησε, pro *νόησσε*, Ion. a. 1. ind.
Them. *νόον*, *νῆς*, *mens*. s. 12.
484.
Νομὸν, *pabulum*, acc. à *νομὸς*, *ῶ*,
ὁ, *pabulum*. Th. *νίμω*, *pasco*.
s. 526.
Νόμον, *lex*, *νόμους*, *leges*, à *νίμω*,
tribuo. s. 276. §. 66.
Νόον, *νῆς*, ὁ, *mens* *νόος*, genit.
Ion. s. 685. 483.
Νόσφι, *absque*, ut & *νόσφιν*, *seor-
sum*. s. 91. *νόσφιν ἄπτε τι κα-
κῶν*, hoc est, *planè absque*
malis. Adverbia quæcumque
ingeminata, sunt *ἐμφατικὰ*.
s. 91.

Νόον,

Νότος, α, ό, νότιο, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

Νόσος, α, ή, Ionicè, pro νόσος, α, ή, morbus. s. 102.

Νο, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα s. 166.

Νύκτις, adv. noctu, à νύξ, νύκτις, ή, nox. s. 177.

Νύμφη, ης, ή, Nympha, νυμφίον, nymphaeum, Ionicè, pro νυμφών, à νύμφη, sponsa, h. c. promissa, nempe foedere promissa, foederata. s. 298. 305.

Νύν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νύκτις, ή, nox. νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχίη, nocturna. Thema, νύξ, νυχίη, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύσσωντες, præf. part. à νύσσω, pun-go, f. ξω. α. 62.

Νῶτ', pro νῶπι, à νῶτος, α, ό, dorsum, in pl. πῆ νῶπι. α. 286.

Νῶι, & νῶιν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγώ, ego. α. 358.

Ναυήσας, vibrans, α. 1. part. à ναυάω, agito, moveo, à νῆμα, ficut σπασάω, à σπῆω. α. 462.

Νῶντος, ignobilis, ex νῆ, & ὄντος, Aëol. pro ὄνομος, nomen. s. 155.

Νῶτα, pl. num. à νῶτος, α, ό, dorsum, & in pl. πῆ νῶπι. s. 534.

Z.

Ζαῖη, nomen mul. θ. 356, & Ζαῖς, ἡς, ή, flava. s. 547.

Ζῆος, Poëticè pro ζῆο, α, α,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ζῆοις. σι. s. 224.

Ζενόδοχος, hospiti, dat. à ζενόδοχος, Ionicè pro ζενόδοχος, α, ό, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ζῆος, & δόχος, f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ζεῖσι, rasiles, à ζεῖς, α, ή, Th. ζῆω, f. ἴσω, rado. α. 133.

Ζύλα, ligna, à ζύλον, α, πῆ, lignum. s. 808.

Ζύμπασα, universa, in m. g. ζύμπας. Th. πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. s. 240.

Ζυῶ, Atticè pro συῶ, σκῆτ, præposit. dativum solum regens. s. 347.

Ζυνήσας, participes, acc. pl. à ζυνήων, σι, ό, ή, à ζυνός, pro κρηός, κοττηνης, unde ζυνήων, σι, ό, ή, s. 595.

Ζυνόντων, confligentibus, part. α. 2. act. genit. à ζυνήσας, congregator, confliquo, vel ζυνήσας. Th. ἴημι, & εἶμι, eo. illud in α. 2. ἴον, εἶ, s. s. 707.

O.

Ο', Ille, σπγ. 89. α. 135. & ο' ponitur pro ὅτι. α. 22.

Οἶαρες, confabulationes, acc. pl. nam pro ὅαρες, dicimus & ὅαροι. Th. ὅας, αρ, ή, κχορ. s. 205.

Οἰεμαι, terriblem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἰεμαι, validus, hoc à βεβαίω, fortis sum. s. 819.

Οἰεμαίτης, fortium facinorum patratōr, composita cum voce ἵεσσι sunt οἰεταί. s. 996.

Οἰεμαίτης, α, ό, ab οἰεμαι, robustus, & hoc à βεβαίω, robustum

robustum reddo, & θυμῶς, animus. §. 140.

Ὀβελυμπάτης, forti patre nata, genit. sing. ab Ὀβελυμπάτης, Epith. Palladis, ab Ὀβελυμῶ, fortis, & πατὴρ, ipῶ, pater. §. 587.

Ὀγδοῦν, dat. ab ὀγδοῦν, Poët. pro ὀγδοῦ, octavus. Th. ὀκτώ, octo. s. 90.

Ὀμ, g. m. s. 357. ὄμ, g. n. s. 14 & ὀδ', pro ὀδ'. s. 363.

Ὀδύς, dentem, acc. ab ὀδύς, ὀνῶ, ὀ, dens. α. 146.

Ὀδύς, ὀδύς, ἡ, via. s. 579.

Ὀδυσῆς, dat. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσῆος, genit. Ion. ab ὀδυσῆος, Ulysses. θ. 1016.

Ὀδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. iratus fuit, ab ὀδυζομαι, F. ὀδυσομαι, a. i. ὀδυσομένη. Th. ὀδυσα, irascor. §. 1012.

Ὀζός, s, ὅ, propriè significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός, Ἀρῆος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὀρῶν, genit. ab ὀρῶν, ὄν, ἡ, nomen montis. §. 632.

Οἱ, illi. s. 69. 77. 86.

Οἱ, qui. s. 29.

Οἱ, qui. s. 39. οἶδ', s. 119.

Οἱ, h. e. αὐτοῖς. illi, ab οἱ, οἶ, s. 163. α. 20.

Οἶμα, α. 288. 301.

Οἶα, qualia, ab οἶα, s, ὅ, qualis. α. 400.

Οἶα, aperi, præf. imperat. act. ab οἶα, aperio, f. οἶα, p. ὀία, & ὀία, præf. med. ὀία. s. 819.

Οἰδιπόδης, genit. Æol. pro οἰδιπόδης, ab οἰδιπόδης, s, ὅ, nomen viri. s. 163.

Οἶδ', pro οἶδ', novit. præf. med. οἶδ'α, pro οἶδ'α, nosti. ἡ. Ἀλφια paragoge præf. med. οἶδ'α, ας, s. εἰδῶ, vel εἰδῶν, scio, f. οἶδ'ω, p. οἶδ'ω. s. 456. α. 355.

Οἶδ'ω, dat. sing. ab οἶδ'ω, per tyncope pro οἶδ'ω, αἶω, n. g. τῶν. Th. οἶδ'ω, vel οἶδ'ω, f. ἴω, tumeo, inflatus sum. §. 109.

Οἶζος, genit. ab οἶζος, ὄζος, ἡ, ἀρῶν, in acc. οἶζων hinc οἶζος, calamitosus, οἶζος, ἡ, Ionicè pro ὄζος. s. 639. §. 214.

Οἶκος, Poëticè pro οἶκον, præf. part. habitans, commorans, f. ἴω, p. ὀίω, ab οἶκον. Th. οἶκος, s, ὅ, domus. §. 330.

Οἶκος, πῶ, res domesticæ. ab οἶκος, Ion. pro οἶκον, domesticus. Th. οἶκος, s, ὅ, domus. s. 457.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, s, οἶκος, pro οἶκος, à singul. οἶκον, s, πῶ, domuncula, οἶκον δὲ & οἶκος, domum. α. 576. 523. §. 758.

Οἶμα, s, ἡ, semita, idem quod οἶμα, ης, ἡ, via, semita. α. 290.

Οἶον, genit. pl. Ion. pro οἶον, ab οἶον, ης, ἡ, vitis. Th. οἶον, s, ὅ, vinum. s. 572.

Οἶον, dat. sing. nigro. οἶον, acc. ab οἶον, οἶον, qui vinei coloris est. q. ὄψις ὅτι οἶον, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶον, vinum, & ὄψις, oculus. Th. ὀίω, video. s. 622. 817.

Οἶον, οἶον, vinum. s. 596.

Οἶον, pro ὀίον, similis. s. 314. α. 386.

Οἶον

Οἶνος, **ω**, **ν**, patina libatoria,
ex **σ**, **α**, & **χ**, **ω**, fundo, trul-
la, ex qua vinum fundebatur.

• 744 •

pro ^{pro}, similis, ^{et}
ergo qualis, item, similis, sed
^{et}, ^{et}, ^{et}, solus. Neut. ^{et},
solum. s. 313.

Oīar, tantummodò, adverb. ab
oīe, *sūy*, *oīar*, solus, a, um.
 9.386.

Q^uis, contracte pro ^ovis, oves,
acc. pl. Thema est ^ovis ^ovis, vel
^ovis, ^ovis, n, ovis. s. 775.

Oil, & ¹⁷oil, dat. pl. Ion. ab ¹⁷oil,
quis. s. 145.

O'iss, *sagitta*. ab *iss*, ū, ò, *fa-*
gitta. ab *aiss*, *fero*, *f. oissu*. *ss.*
I 30.

וִיטָה, & אִיטָה, nom. pl. ab וִיטָה. §. 46.

ὅστις, nom. pl. ab ὅς, ἡς, ὅν,
quicumque, n. 150.

Qianqian, dat. pl. ab *qianqian*, ẽ, ẽ,
avis. hinc *qianqian*, ẽ, ẽ, augur.
m. 185. s. 701.

Old, live old, puto. item fera. a.
III.

Ovis, *ovium*, genit. pl. Vide fu-
prà *ovis*. 9. 446.

Ὀκρίδαρος, acto perfusus. à
βάρης, ῥ, ῖ, pro panis por-
tione, bucella, &c. ὀκρί, ὀκρί.
5442-

Ὀκρυπώδης, okrypódēs, acc. ab
 ἐνταυρῶς, è ntáw, pódēs, pres. a.
 425.

q. d. 220, 220, beatitudo, felicitas.
q. d. 220, 220, hinc 220,
beatus. = 826, 326.

ὁλίσσας, *adject.* ὁλίσσας, *per-*
do, *F.* ὁλίσσας, *a. i.* *act. infn.*
 ὁλίσσας, *præf. m.* ὁλίσσας, *et Att.*
 ὁλίσσας. *2.* 326. *a.* 180. 668.

Q^uid, paucillūm, adverb. ab
 ēdⁱz^uz, x, ē, paucus hinc

Ολίγος, superl. paucissimus. α.
723.480.

Ὀλυσπὸς, ὁ, ὁ, fluvius in Helico-
ne Boeotiae, sic dictus ab Hol-
meio Sisyphi filio. 9. 6.

Ὀλμός, α, ὅ, mortarium. s. 423.

Ὅλον, pernicioso. ab ὅλος, ἡ, ὅν,
hinc & ὅλως, idem. Th. ὅλ-
ως, f. ὅλως, perdo. s. 745.

Ὀλύμπιος, α, ο, Thessalica mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, coelestis, & ὀλυμπιάδης, Musae dicuntur, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. 9. 390. 25. 52.

Ὁμοί, *similia*, ab ἰμοί, *similis*. α.
50.

ὄμιλος, α, ὁ, tumultus, multi-
tudo. Th. ὄμιλος, ᾱ, ὁ, similis.
α. 155.

ὁμαρπόμενος, secutus. 2. 1. part.
ab ὁμαρπία, ᾶ, sequor, f. ἴσμε.
Th. ὁμαρπῶ, idem quod ὁμαῖ,
simul. 1. 676.

Ὠμβρῆς, *pluviosus*. Alii *Ὠμβρῆς* est adject. g. f. ab *Ὠμβρος* imber. hinc *Ὠμβρῆς*, *pluviosus*. s. 461.

Ophioxys, *robustus*. Vide *supra*
Opheoxys. 2. 145.

Ombrosus, s. i. imber. *umbrosus* re
quæ pñ simul fluere, ubi aqua
copiosè fluit, quod in imbre
(quæ ipsa vox hinc orta est)
fieri solet, hinc *ombrosus*,
pluente. s. i. part. ab *ombrosus*,
s. pluo. s. 492. 415.

Омѣтити, jurabit, 3. sing. fut. 2.
med. verbi ѡмѣтити, juro, f.
ѡмѣтити, f. 2. med. ѡмѣтити, ѣ.
ѣтити, p. ѡмѣтити, a. 1. ѡмѣтити.
5, 194.

ὁμόλογος, coartaneos, acc. pl.
ab ὁμολογῶ, uys, coartaneus.
Th.

- Th. ὅμοις, similis, & ἡλικία, ας, ἡ, statura. s. 444.
- Ὁμωρεῖσθαι, pro ὁμωρεῖσθαι, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμωρεῖν, in unum convenio, Thema ὁμωρεῖς, s, ὅ, obfes. q. ex ὁμῷ, simul, & εἶρω, loquor. §. 39.
- Ὁμιληδὴν, turmatim, Adverb. Th. ὁμιλῶ, s, ὅ, turba. α. 170.
- Ὁμιχεῖν, meiere, præf. inf. ab ὁμιχέω, q. d. ὁμῷ χέω. s. 727.
- Ὁμματα, oculis, dat. pl. ab ὁμᾶν, video. F. ὁμῶμαι. P. ὁμῶμαι. hinc est ὁμματα, ατος, τὸ, oculus. α. 262.
- Ὁμῶδιν, simul, ab ὁμῷ, Th. ὁμῶς, ῶ, ὅ, similis. s. 109.
- Ὁμοῖ, sive ὁμοῖ, s, ὅ, similis, Poëticè ὁμοῖ, Th. ὁμῶς, ῶ, ὅ, similis. s. 145.
- Ὁμοκλή, genit. ab ὁμοκλή, ἡ, hortamentum, comminatio. q. λὰν ὁμοῦς κέκληται. Eustath. Th. κέλεται, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὁμοῖ, eundem. ab ὁμῶς, unde est ὁμοῖ. §. 508.
- Ὁμῶσθαι, juraverit. a. 1. subj. ὁμῶσθαι. a. 1. part. pro ὁμῶσθαι. ab ὁμῶμαι, fut. ὁμῶσθαι, a. 1. act. ὁμῶσθαι. §. 232.
- Ὁμῷ, simul, ab ὁμῶς, similis. s. 143.
- Ὁμωρεῖς, nom. pl. q. ὁμῶς ἐς τὸ φαγεῖν, studi ad vescendum, ab ὁμωρεῖς, ας, ἡ, uva acerba. α. 399.
- Ὁμόφρων, εν, ὅ, ἡ, concors, acc. pl. ὁμόφρονες, ab ὁμῶς, similis, & φρέων, ὡς, ἡ, mens, animus. §. 60.
- Ὁμῶς, tamen. sed ὁμῶς, simul. Th. ὁμῶς, ῶ, ὅ, similis. s. 3. 20.
- Ὁ, δὲ. ἀφ' οὗ δὲ δὲ δὲ δὲ, re-
dunt domum suam. δὲ postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὁπι, quemque. s. 3.
- Ὁπια, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum, ab ὀπῶμαι profuso. f. ὀπῶμαι. s. 41.
- Ὁπιδες, εν, τὸ, probrium. hinc ὀπιδεῖν, exprobrare. s. 311. 718.
- Ὁπιδων, somniorum, gen. pl. ab ὀπιδεῖν, s, ὅ, somnium. Th. ὀπιδων, somnium, nomen indeclinabile. §. 212.
- Ὁπιδων, juvat. 3. præsent. ind. sing. ab ὀπιδων seu ὀπιδων, f. 1. ὀπιδων, a. 1. ὀπιδων, §. 429.
- Ὁπιδων, ατος, τὸ, nomen. Æolicè ὀπιδων. ὀπιδων pro ὀπιδων. hinc ὀπιδων, celebres, nominandi. §. 148. 369.
- Ὁπιδων, appellavit. a. 1. act. ab ὀπιδων, nominato, f. ατος, a. 1. ὀπιδων. Th. ὀπιδων, nomen. s. 80.
- Ὁπιδων, præf. part. convicians, ab ὀπιδων, vitupero, f. ὀπιδων. Th. ὀπιδων. vitupero. s. 258.
- Ὁπια, quemcumque, ab ὀπια, ὀπια. ab ὀς, & πια, quis. §. 82.
- Ὁπιδων, ungues. ab ὀπιδων, ὀπιδων, ὅ, unguis. prov. ἐξ ὀπιδων λέοντι, ex ungue leonem. ὀπιδων, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὁπιδων, acutum. In plur. pro ὀπιδων, capitur, & metri gratiā pro ὀπιδων, ab ὀπιδων, ὀπιδων, ὅ, acutus. ὀπιδων, dat. pl. Ion. ut αἰχμητὶς ὀπιδων, mucronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὁπιδων pro ὀπια, vocem, sonum, acc. ab ὀπιδων, ὀπιδων, ἡ, vox, q. ab ὀπια, dico.
- Ὁπιδων, dat. præf. ind. ὀπιδων. a. 1.

- α. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo, ὀπάσκεις*, pro ὀπίσκεις, part. α. 1. act. s. 168. θ. 433.
- Ὅπερ, quod. θ. 864.
- Ὅπηδ' ἔτι, *comitatur*, 3. pers. praes. ind. ab ὀπηδῶ, *comitor*. Th. ὀπάζω, f. αἶσω, *persequor, comitem do*. s. 142.
- Ὅπι, voce, dat. ab ὀψ, ὀπὲς, ὅ, vox. Vide ὀπα. s. 29. 806.
- Ὅπιζετε, *curabat*, imperf. ab ὀπιζομαι, *curo*, ab ὀπις, ἰδὲς, ἡ, ultio, *cura*. α. 21.
- Ὅπιθεν, metri causā, pro ὀπίθεν. Th. ὀπίσω, *retrosum*. θ. 3.
- Ὅπιπιδόντ', pro ὀπιπιδόντα, *spectantem*, praes. part. acc. casus, ab ὀπιπιδῶ, ab inusitato ὀπιδῶ. Thema est ὀπιπιδω, *video*. s. 29.
- Ὅπιν, acc. sing. ab ὀπις, ἰδὲς, ἡ, ultio, *vindicta, cura*. s. 251.
- Ὅπιθεν, adverb. ponē, à tergo. ab ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrosum*, retrò. s. 469. 741.
- Ὅπλα, *instrumenta*, ab ὀπλον, s, τὸ, arma. θ. 813.
- Ὅπλια, acc. ab ὀπλιὺς, ἴϥ, ὅ, *nomen viri*. α. 180.
- Ὅπλιον, *ungulam, ungulā pecus est armata*, ab ὀπλῖ, ἥς, ἡ. Th. ὀπλον, s, τὸ, & in pl. πλ' ὀπλα, arma. s. 589.
- Ὅπλιότατος, *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὀπλιότερος, s, ὅ, junior. ab ὀπλον, s, τὸ, arma. θ. 137.
- Ὅποτε, quando, cūm, ex ὅπι, ὅπ' ὀρελικόν τε, ut liquet ex ὀπόσους ὀποῖς, &c. sicut & λιμνικὸν sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πιντήγιον, &c. ὀποσι idem quod ὀποσι. π duplicatur metri causā,
- ὀποσι ex ὀποσι & ἄν, ubi. α. 397. θ. 782. s. 543.
- Ὅπη, Poëtice, pro ὅπη, ubi. θ. 387.
- Ὅπιπιδόν, utram, acc. f. gen. Poët. ab ὀπιπιδός, uter. Them. ὀπιπιδός, s, ὅ, uter. θ. 549.
- Ὅπιπιδός, s, ὅ, autumnalis, ex ὀπιπιδός, ας, ἡ, autumnus, q. d. ὄρεσι ὀποῦ, tempus succi. s. 674.
- Ὅρεται, *spectat*, 3. pers. praes. ind. verb. med. ὄρεται ὁ εἰς ὄρεας ὄρεται, *caput pavimentum spectat*, est lenis descriptio. ab ὄρεω, *video*. imperf. ἰώρων, perf. ἰώρηκα, s. 534.
- Ὅρεχαλκίον, genit. Ion. ab ὄρεχαλκῶ, orichalcum, aes montanum, ab ὄρεος, ἴϥ, τὸ, mons, & χαλκός, s, ὅ, aes. α. 122.
- Ὅρεω, *porrigere*, α. 1. infinit. ὀρέσμενος, part. f. g. α. 1. med. ab ὀρέσσομαι, *porrectis manibus prendo*. Th. ὀρέω, f. ζω, *porri-go, extendo*. θ. 433.
- Ὅρεος, montis, gen. singul. à τὸ ὄρεος, *mons*. α. 374.
- Ὅρεσιόνους, in montibus pascentis, genit. ex ὄρεος, ἴϥ, τὸ, mons, & νίω, *pasco*, in praet. m. νίωμι. α. 407.
- Ὅρεται, *orta fuerit*, 3. sing. α. 2. med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ἡ, ηται, praesens & aor. 2. coincidunt. in subj. Hinc est Latinorum *orior*. θ. 782.
- Ὅρετος, *rectus, erectus*. hinc
- Ὅρεται πύλας, *erecti pili*. α. 391.
- Ὅρεσι, g. com. *arduus*, ex ὄρεος, s, ὅ, *rectus*. s. 290.
- Ὅρεσιον, ας, ἡ, *mane lugens*. ab ὄρεσι, s, ὅ, tempus matutinum, & ῥῶα, f. ῥῶα, *gemo*. s. 568.
- Ὅρεσι, genit. ab ὄρεσι, τὸ, *difficilium*,

*culum, ὄρῃς ἀνιστάμενος, ἵνα τοι
βίῃ ἀρκέσῃ ἐμ. Diluculo sur-
gens, ut tibi victus sufficiens sit.*
s. 277.

*ὄρῃς, dat. sing. nomen proprium
viri, ὄρῃς, s, ὁ. Ὁ. 293.*

*ὄρῃς, s, ὁ, iuramentum, aut
potius Numen quod præerat
iurijurando. Ὁ. 231. s. 219, 804.*

*ὄρῃς, impetum faciunt, 3. pl.
a. 1. act. subj. ab ὄρῃς, ὄρῃς,
impetu feror, f. ὄρῃς, ὄρῃς-
ται, a. 1. pass. infin. Them. ὄρῃς,
ἡς, ἡ. impetus. α. 403. s.
526.*

*ὄρῃς, monilia, acc. pl. ab ὄρῃς,
s, ὁ, monile, colli ornamen-
tum. s. 74.*

ὄρῃς, ὄρῃς, ἡ, avis. s. 212.

*ὄρῃς, ὄρῃς, τὸ, mons. At ὄρῃς, s,
ὁ, terminus. Ὁ. 2.*

*ὄρῃς, irruerant, pro ὄρῃς,
3. pl. a. 1. act. indic. ab ὄρῃς,
ab ὄρῃς formatum est, sicut &
ὄρῃς, & ὄρῃς. item, ὄρῃς, à
præt. med. ὄρῃς per metath.
ὄρῃς. ὄρῃς, pro ὄρῃς, pra-
cipitan, part a. 1. act. f. g. ab
ὄρῃς. α. 437.*

*ὄρῃς, stimulum, acc. ab ὄρῃς,
ἡς, ὁ, virga aculeata è ramo.
s. 468.*

*ὄρῃς, orphanos, ab ὄρῃς, s,
ὁ, orphanus, pupillus, q. ab
ὄρῃς, obscurus, q. d. ὁ ἐν σκό-
τει ὢν, negligitur enim & velu-
ti in tenebris versatur. Flecti-
tur more adiectivorum. s. 330.
Vide Manuale N. T.*

*ὄρῃς, ὄρῃς, salto, 3. persf.
pl. num. ὄρῃς, tripudians,
saltans, Doricè, pro ὄρῃς,
f. ὄρῃς, a. 1. med. ὄρῃς.
Hinc ὄρῃς. s, ὁ.
chorea. α. 282. Ὁ. 4.*

*ὄρῃς, s, ὁ, pulvinus, ordines
vitium. α. 296.*

*ὄρῃς, excitabatur, 3. plusq. persf.
med. verbi ὄρῃς, excito, f. ὄρῃς,
& ὄρῃς, præt. m. ὄρῃς, & ὄρῃς,
quod activè & passivè usur-
patur. α. 274.*

*ὄρῃς, videns, præf. part. ab ὄρῃς,
ἡ, f. ὄρῃς, p. ὄρῃς. Att. ὄρῃς.
α. 426.*

ὄρῃς, q. 1. 8.

*ὄρῃς, suus, πατὴρ εἰς ὄν, ad patrem
suum. Ὁ. 71.*

*ὄρῃς, quanta, & ὄρῃς, ab ὄρῃς,
& Poët. ὄρῃς, s, ὁ, quantus.
Ὁ. 475.*

ὄρῃς, ἡς, ἡ, vox. Ὁ. 10.

*ὄρῃς, pro ὄρῃς, quotquot, pl. m.
f. g. ὄρῃς, pro ὄρῃς, quacumque,
ab ὄρῃς, & Poëticè, ὄρῃς, s,
ὁ, quantus. Ὁ. 183.*

*ὄρῃς, praevidebat, imperf. ver-
bi ὄρῃς, video, Æolicè, pro
ὄρῃς, f. ὄρῃς, p. ὄρῃς.
θ. 551.*

*ὄρῃς, s, ὁ, & ὄρῃς, τὸ, oculus.
ὄρῃς, oculis. ὄρῃς, dualis nu-
meri, pro ὄρῃς, per apocopen
θ. 1. ψιλῷ. α. 426.*

*ὄρῃς, quantum, Poëticè, pro
ὄρῃς. Ὁ. 49.*

*ὄρῃς, quicumque, Poëticè, pro
ὄρῃς. ὄρῃς, quotquot. ὄρῃς, pro
ὄρῃς. Ὁ. 154. s. 303.*

*ὄρῃς, ossa, pl. num. ab ὄρῃς, ὄρῃς,
s, ὁ, os ossis. θ. 540.*

ὄρῃς, pro ὄρῃς, ut & ὄρῃς. s. 113.

*ὄρῃς, quando, quum. Notetur dis-
crimen. ὄρῃς, quando, extra in-
terrogationem. πῶς, quando?
in interrogatione. s. 89.*

ὄρῃς, s, ὁ, sonus. Ὁ. 709.

*ὄρῃς, celeriter, ocyssimè, ad-
verb. Th. ὄρῃς, f. ὄρῃς, inci-
so, instigo. α. 410.*

ὄρῃς,

- Οἷ**, *quia, quoniam, ὅτι τῆς*, *quàm celerrimè*, Poëticè, pro *ἐπ*, quod. s. 48.
Οἷ, *non, ἔ* *δικη*, pro *αἰκία*, more Hebræorum. s. 244.
Οἷπ, *non*, Poëticè, pro *ἐ*. s. 9. 182.
Οἷα, acc. pl. *aures*, ab *ἄα*, *αἶ*, *τὸ*, Poëticè, pro *ἄς*, *αἷ*, *τὸς*, dat. pl. *ἄασιν*. s. 702.
Οἷδ, *neque, ἔδ*, pro *ἐδ*, per apostrophum. s. 40.
Οἷδαμῃ, *nusquam*, adverb. ab *ἔδαμῃ*, ex *ἔ*, & *ἀμῃ*, *ῃ*, *ὅ*, unus. s. 218.
Οἷδας, *τὸ*, *præmentum*, idem quod *ἔδας*, *ἔ*, *τὸ*, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.
Οἷδεν, *nullum*, ab *ἔδεις*, *ἔδεν*, *ἔδεν*, nullus, *α*, um. s. 311.
Οἷδεντες, *numquam*, ex *πῶπ*, quando. Thema, *ἐπ*. idem. s. 176.
Οἷδινος, neuter, ex *ἔδιν*, & *ἔπινος*, alter. s. 178.
Οἷδιν, *neque ullum*, ex *ἔ*, & *πῖ*, quid. s. 147.
Οἷδης, *ἔ*, *ὅ*, *limen*, ab *ἔδης*, *ἔ*, *τὸ*, solum. s. 749.
Οἷξ, *sequente tenui, non: ἔξ*, *sequente vocali aspirata*. s. 11, 320.
Οἷκιν, *non amplius*, ex *ὄκιν*, & *ἔπιν*, adhuc. s. 34.
Οἷλ, idem quod *ὄλεος*, *ἔ*, *ὅ*, sic *ἔλ* *ἄρης*, *pernicius Mars*. Them. *ὄλυναι*, f. *ὄλίστω*, perdo. s. 192.
Οἷλομῆν, Poëticè pro *ὄλομῆν*, miseram, acc. ab *ἔλομῆν*, factum ex aor. 2. *ὄλομῆν*, interposito *ν*, metri causâ. Th. *ὄλυναι*, f. *ὄλίστω*, aor. 2. med. *ὄλομῆν*. s. 717.
Οἷλυμπος, *olympus*, quasi *ἀλάλαμπος*, *totus lucens*, *ἔλυμπος*, gen. Ion. *ἔλυμπαν* *δε*, ad *olympum*. hinc *ἔλυμπι*, *olympius*, vel *caelestis*, *ο*, mutatur in *υ* Poëticè. s. 855.
Οἷνικα, pro *ἔνικα*, *cujus rei gratiâ*, *ἔνικ*, per apostrophum *ἔ* *α*. s. 139. 517.
Οἷν, *igitur*, *τοιγαρῶν*. s. 299.
Οἷπτε, *numquam*, ex *ἔ*, & *πῶπ*, & hoc ab *ὅπτε*, quando. s. 813.
Οἷπ, *nondum*, ex *ἔ*, & *π* (enclitic.) quodammodo, hoc ab *ὅ*. s. 273.
Οἷρην, dat. sing. ab *ἔρην*, *ἔ*, *ὅ*, *coelestis*. Th. *ἔρηνος*, *ἔ*, *ὅ*, *coelum*. s. 486.
Οἷρηνος, *ὅ*, *coelum*. Hinc *ἔρην*, Ionicè, pro *ἔρην*, *Urania*, una ex *Musis*, *ἔρηνος*, *ἐ* *caelo*, *caelestis*, *ἔρηνων*, *coelicarum*, genit. plur. ab *ἔρηνων*, *ων*, *ὅ*. s. 45, 78, 939.
Οἷρεν, *meiere*, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in *ἔρησ*. s. 758.
Οἷρε, pro *ὄρε*, *montis*, *ἔρε*, pro *ὄρε*, Poëticè, *montes*, dat. pl. *ἔρεσι*, ab *ὄρε*, *ἔρε*, *τὸ*, *mons*. s. 232.
Οἷρη, Ionicè, pro *ἔρη*, dat. singul. ab *ἔρη*, *ἔρη*, *ἔρη*, *cauda*. s. 431.
Οἷρῃας, *mulos*, acc. pl. ab *ἔρῃας*, Ionicè, pro *ὄρῃας*, *ἔ*, & Ion. *ἔ*, *ὅ*, *mulus*, ab *ὄρε*, *ἔ*, *τὸ*, *mons*, quod hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. s. 791.
Οἷρήσ, *meias*, 2. sing. a. 1. act. subj. ab *ἔρῃ* *meio*, f. *ἔρῃ*. Th. *ἔρῃ*, *υ*, *urina*. s. 729.
Οἷρεν, seu potius, *ἔρεν*, nomen viri. s. 186.

Οὐς, *quos*, ab ὁ, ἡ, ὅ. At ὅς, *quos*,
ab ὁς, ἡ, ὅ. §. 45.

Οὐτίμῃ, Ionic. pro ὑπίναι, præf.
inf. ab ὑπίναι, seu ὑπίναι, vul-
nero. hinc part. ὑπίναι, vul-
neratus. nisi velis in præf. pass.
per syncopen dici, pro ὑπίναι-
αι, ab ὑπίναι, f. ἄσιν. idem
quod ὑπίναι, ὦ, f. ἴσιν. α. 335.
363.

Οὐτίσ', pro ὑπίναι, vulneravit. ab
ὑπίναι. α. 461.

Οὐτί, *neque*, & ὅτ', pro ὅτι, ut
& ὅτ'. α. 217. ε. 130. 784.

Οὐτ', *cujusque*, genit. ab ὁς, qui.
ε. 534.

Οὐτις, ὁ, & ἡ, nullus, non aliquis,
h. e. nullus. ε. 15. ὅτι, nul-
quam. ε. 105.

Οὐτις, αὐτή, τῆτο, ex ὁ αὐτός, *hic*.
ε. 293.

Οὐτις, sequente vocali, *sic*, ὅτι,
sequente consona. ε. 424.

Οὐτίσ', *auget*, 3. præf. ind. ver-
bi ὀφείλω, *adaugeo*. in præf.
imperat. ὀφείτω, *fove*. ε. 14.
213.

Οφθαλμός, ὁ, ὁ, *oculus*, ὀφθαλ-
μοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὀφθαλ-
μοῖσιν, *video*. ε. 267. §. 451.

Οφίς, *serpentis*, genit. ab ὄφις,
ἰς, ὁ, acc. ὄφιν. α. 161.

Οφείτω, *adverb*. Poëticè, pro ἵνα,
ut. ε. 260. ὀφείτω, *ut dicam*.
ε. 341.

Οφείτω, dat. pl. ab ὀφείτω, ὅτι, ἡ,
supercilium. §. 827.

Οχλήσας, α. 1. part. aët. *con-*
tristatus, ab ὀχθίω, ὦ, *gravatè*
fero.

Οψαρόπις, α, ὁ, *qui serò arat*,
ex ὄψω, *aro*, & ὄψι, *sciò*,
adverb. ε. 490.

Π.

Παλαίω, genit. pro παλαι-
ω, Doricè, à πάλαι, α, ὁ, *Pegasus*, *alatus Per-*
sei equus. Them. παλαιός, ἡς, ἡ
fons. α. 70.

Πάγκρατος, omnino *malus*, ut
πάγκρατον ἡμέρη, *infaustissimus*
dies, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν,
omnis, ε. & κακός, ὅ, ὁ, *ma-*
lus. ε. 813.

Πάρος, α, ὁ, *collis ubi multi*
lapides sunt quasi compacti,
& in unam coaluerunt cau-
tem. Thema, παρύνω, vel πῆ-
γνυμι, *compingo*, f. ξω. α.
439.

Παγγύστα, *proflus aurea*, quasi
dicas, πάντως χύστα, à χύσας,
ἡ, ὁ, *aurum*. §. 335.

Παῖς, *passus*, in f. g. παῖς, α.
2. part. aët. à πάχω, *pa-*
tior, f. πείσσω, α. 2. ἵπαρον,
præf. med. πέποιθα. ε. 218. §.
276.

Παῖς, *puer*, & Ionica diæresi,
παῖς, παῖδες, in accus. παῖδ',
pro παῖδα, in dat. pl. & Ion.
παῖσι, παῖδων. ε. 399. 130. 50.
378.

Παίζοντες, *ludentes*, præf. part.
à παίζω, F. παίζω, & σιν, *lu-*
do. α. 277.

Παιπαλοίστης, dat. plur. Ionicus,
asperis, à παιπαλόεις, ισθα, ειν,
asper, *præruptus*. Thema,
παίπαλα, πῆ, *loca prærupta*.
§. 860.

Παλαίω, *luctatur*, à πάλω, ης, ἡ,
lucta, hinc παλαίω, *luctor*. ε.
413.

Παλάμαις, *manibus*. dat. plur.
à παλάμη, *palma*, παλάμησιν,
dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλάμαις.
α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. ι.
673.
- Παλιάρχης, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρωμαι, colligor.
Th. ἀγείρω, f. ρῶ, congreco.
α. 93.
- Παλιώξις, pro παλιδιώξις, q. d. post infecutio. Thema διώκω, persequor, infector, f. ξω, p. ωχα.
α. 154.
- Παλλάς, ἄδδς, ἡ, Pallas, Sapientiae dea, quæ & Minerva dicitur. ι. 76.
- Πάλλων, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλωντα, acc. §. 376.
- Πάλλω, jactabat, imperf. pro ἱπάλλω, à πάλλω, vibro, agito, f. αλώ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ι. 275.
- Παμφαίνων, præf. part. à παμφαίνα, totius appareo. μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis, & φαίνω, appareo, f. αῶ, p. πέφαγγα, α. 1. ἴφνηα, α. 2. ἴφανον. ι. 567.
- Παναιόλ, omnino varius. ex πᾶς, & αἰόλ, α, ὅ, varius.
α. 139.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex ἀπήμων, ον, ὅ κὶ ἡ, illæsus.
Th. πήμω, αἰ, τὸ, damnum.
ι. 811.
- Πανάρις, longè præstantissimus, ex πᾶν, & ἄρις, præstantissimus. Th. ἄρης, ιος, ὅ, Mars.
ι. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandionis. ι. 568.
- Πανδιώρη, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῶρη. ι. 81.
- Πανδύωσι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πανδύωσις, ex πᾶν, & ἰδύω, ον, ὅ, Hellen. Græcus. ι. 518.
- Πανίφθς, genit. à πάνιφθος, omni ex parte coctus. Thema, ἱψω, coquo, elixo, f. ἱψήσω. α. 208.
- Πανημέριον, toto die. ex πᾶν, & ἡμέρη, seu ἡμέρη, dies. α. 396.
- Πανύχην, tota nocte, elegantia poetica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox. α. 46.
- Πανόπη, nomen mul. q. d. pro omnibus loquens. §. 250.
- Πάντοθεν, undique, adverb. à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. ι. 615.
- Παντοίω, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. à παντοῖον, α, ὅ, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis. §. 830. ι. 621.
- Παντός, παντὶ, πάντοσι, &c. Vide in πᾶσι.
- Παπτοίνων, præf. part. à παπτοίνω, circumspicio. ι. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. ι. 516. παρ, pro παρὰ. ι. 27. Cum dat. apud. ι. 130. Cum accus. trans, præter, &c. ι. 169. πάρος, pro πᾶρσι, urgent. ι. 454.
- Παραγίεται, 3. perf. præf. adest. Thema, γίνομαι, seu γένεσθαι, sum, f. 2. pass. γήνησθαι, p. γήνησμαι, α. 2. m. ἐγήνημην. §. 432.
- Παραγκύρια, importuna, à παραγκύριον, seu παραγκύριος, intempestivus. Th. καιρός, ἡ, ὅ, occasio, tempus. ι. 329.
- Παραμύθηται, prætoreat, 3. præf. subj.

- subj. à *παρεμείνω*, prätereo. Th. *αμείνω*, f. *ψω*, commuto. s. 409.
- Παραβάσις*, *delictum*, *transgressio*, idem quod *παράβασις*, ex *παρά*, & *βάω*, eo, incedo. s. 228.
- Παραφάμμοι*, appellantes, metri gratiā, inserto, *ι*, vel per epenthesin Poët. est aor. 1. part. med. à *παράφημι*, hortor. Them. *φημι*, seu *φάω*, dico. §. 90.
- Παρακρίσις*, dativ. à *παράκρισις*, *κ*, *ο*, *maritus*, *παράκρισις*, *η*, *marita*, *μχορ*, σὺν αἰδοίῃ *παράκρισις*, ex *παρά*, juxta, & *κρίσις*, *ης*, *η*, cubile, lectus. θ. 328. 928.
- Παραφαίνω*, Ionicè pro *παρφαίνω*, *revealare*, præs. inf. pro imperat. Them. *φαίνω*, f. *ιῶ*. s. 734.
- Παράχων*, est a. 2. aët. infin. à *παρίχω*, efficio, præsto, *παρήχων*, 3. pl. imperf. aët. Them. *ἔχω*, habeo, f. *ἔξω*, & *χέσω*, p. *ἔχημι*, a. 2. *ἔχον*. s. 712. α. 84.
- Παρεῶν*, gen. pl. à *παρεῖα*, *ᾱς*, *η*, *gena*, maxilla. α. 267.
- Παραβάουσι*, *exorbitant*. 3. plur. ind. præs. ex *παρά*, ex, & *βάω*, eo, f. *βήσομαι*, p. *βίβημι*, a. 2. *ἔβω*. s. 226.
- Παρελαύνω*, *aveho*, prätervehor. Th. *ἐλαύνω*, agito, f. *ἐλάσω*, p. *κη*. α. 353.
- Παρελέξατο*, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à *λέξωμαι*, *cubo*, f. *λέξομαι*. §. 278.
- Παρελθεῖν*, *pervenire*. a. 2. inf. Th. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἐλθίσομαι*, a. 2. *ἤλυθον* & *ἤλθον*, p. m. *ἤλυθα*. α. 216.
- Παρίξ*, *extra*, dicitur & *παρίκ*. Them. *ἐκ* vel *ἐξ*, ex, è. α. 352.
- Παρίοντος*, *presentis*, Ionicè pro *παρόντος*, genit. præs. part. à *παρά* & *εἰμι*, sum. s. 366.
- Παρεστέμω*, *adesse*, *adstare*. Ionicè pro *παρεστάναι*, præs. aët. infin. à *παρίστημι* pro *παρίστημι*. Non solum *ἔστημι*, sed etiam *ἔστημι* usitatum est, f. *στήσω*, a. 2. *ἔστην*. θ. 439.
- Πάριον*, à *παίρειμι*, *adsum*. Th. *εἰμι*, sum. §. 420.
- Παρίχθην*, apposit. 3. perf. præs. imperf. à *παράχθω*, idem quod *παρίχω*, *præbeo*. Th. *ἔχω*, habeo. §. 639.
- Παρίτεασι*, *deflexerunt*, a. 2. aët. à *παρετρέπω*, *diverto*, *deflecto*, f. *ψω*, p. *φα*, a. 2. *ἔτραπον*, p. m. *πέτροπα*. §. 103.
- Παρθένω*, *κ*, *η*, *virgo*, hinc *παρθένω*, & *παρθενικός*, *η*, *ον*, *virgineus*, *virginalis*. s. 256. §. 344. s. 63.
- Παρεκλίνουσι*, *deflectunt*, pro *παρεκλίνουσι*, 3. perf. pl. ind. præs. à *κλίνω*, f. *κλῖνω*, reclino, p. *κέκλινα*. s. 262.
- Παρήγοισι*, genit. Ion. à *πάριηγος*, *κ*, *ο*, nomen montis in Delphis. §. 499.
- Πάροισι*, seu *παρόισι*, idem quod *παίροις*, ante. §. 531.
- Πάρος*, *ante*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.
- Πᾶσι*, f. g. à *πᾶς*, *omnis*, *παντες*, in accus. *πάντες*, *πᾶσι*, *πᾶν*. gen plur. *παντων*, Ionicè pro *παντων*, dat. pl. *πᾶσι*, & *πᾶσιν*. & Ion. *πάντας*. *πάντων*, pro *πάντας*, *πάντ*, pro *πάντα*, *πάντα*, adverb. *passim*. s. 125. 76. 511. §. 828. 372.

Πασθίη, nomen mul. §. 247.

Πασθῶη, nomen mul. *quia ad omnes currit.* §. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πείσ-
μα, præt. med. πίπειν, aor. 2.
ἔπαθον. s. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρης, πα-
τρός, dat. πατρί, acc. πατέρα,
• tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc
πατρίς, ἰδὲς, ἡ, patria. α. 1. s. 5.
§. 259. θ. 73.

Πατρὸς σιγνήτης, patruos, ex πα-
τὴρ, pater, & κασίγνητος, fra-
ter. Th. χάσις, trater, & γένε-
μα, nascor. §. 502.

Πατρῴος, s, ὁ κῆ ἡ, paternus.
Th. πατήρ, pater. s. 376.

Παῦε, desiste, præf. imperat. aet.
παύῃ, 3. sing. a. 1. pass. f.
παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἔπαον.
α. 449. §. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ
χρόνῳ, ad exiguum tempus. à
παυρὸς, s, ὁ, Poëtic. paucus.
Hinc παῦρος, neut. pl. adverb.
ταρὸς. hinc & παυρίδιον, pauxil-
lum. Th. παύω, f. παύσω, ces-
so. s. 133. 326. θ. 780.

Παχίαις, densas, acc. pl. à πα-
χὺς, εἶα, ὁ, densus, crassus, in
genit. παχίῳ, in accus. παχύν.
s. 509. 497.

Πέδιλον, s, τὸ, calceus, talare,
§. 12.

Πέδιον, s, τὸ, campus. πεδίοιο, ge-
nit. Ion. πεδῶν, adverb. ex fun-
do. Th. πίδα, s, τὸ, solum.
α. 378. 342. θ. 680.

Πείθ' pro ἑπιθε, persuasit, imperf.
à πείθω, persuadeo, πιθῶ, Suda-
da, Dea eloquentiæ præses. Th.
πιθῶ, f. πείσσω, a. 2. m. ἐπι-
θόμην, præt. med. πίπειν. α.
450. s. 73.

Πείκειν, tondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω, pectō, f. ζω, a. 1.
pass. ἐπύχθην. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat.
pl. πείρατον. à πείρας, εἰς, τὸ,
finis. s. 168.

Πειρηθῶν, periculum fecisse, a. 1.
inf. pass. à πειράω, ὦ, conor,
nitor, f. ἄσω, vel ἥσω, p. πι-
πύραται. Th. πύρα, as, ἡ, cona-
tus. α. 359.

Περίδου, nomen viri, ardelio.
α. 179.

Πέλαιος, εἰς, τὸ, profunditas ma-
ris, pelagus, πέλας τ' ἀκτῆς κατ'
ἀντίφρασιν, vel quia πέλας ἀγλ.
§. 131.

Πελάσας, accedens, a. 1. part. à
πυλάω, f. σω, appropinquo.
Them. πέλας, adverb. propè.
s. 372.

Πιλεμίζετ' pro πιλεμίζετο, im-
perf. pass. contremuit, quas-
satus fuit, πιλεμίζεται, conck-
titur, 3. præf. ind. pass. à πι-
λεμίζω, f. ζω, moveo, quasso.
§. 842. 458.

Πίλῃ, 3. perf. ind. à πύλω, sum,
πέλει pro ἑπύλει, 3. imperf. aet.
πέλωμαι, idem quod πύλω. α.
164. s. 808.

Πελής, s, ὁ, nomen viri. θ. 996.
Πελώρη γαῖα, terra vasta, πέ-
λωρης, s, ὁ, ingens, πελώ-
ριος, idem quod πέλωρος, à
πύλω, ὠρ, τὸ, monstrum. θ.
159. 295.

Πέμπῃ, pro ἑπιμπί, πρίσι, im-
perf. πύμψαν, pro ἑπιμύψαν,
a. 1. ind. aet. à πέμπω, f. ψω,
mitto. s. 84.

Πέμπῃ, quinta, dativ. cas. πύμ-
πῃς, acc. plur. πύμπῃσι, dat.
pl. à πέμπῃ, s, ὁ, quintus.
Them. πύμπῃ, quinque. s. 803.
802.

Πέντα,

Πίνωξ, præf. inf. à πίνωμαι, ago, efficio. unde est ἡ πεία, raperas, Ionicè, πυνή. s. 497. 773.

Πένθος, εἶδος, πένθος, luctus, moeror. πρὸς δὲ μείζονα πένθος ἔχοντες, premente altum corde dolorem. §. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.

Πεντηκοντοκάρλιον, ex πενήκοντα, quinquaginta, & κάρλιον, u, τὸ, caput. §. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντοζον, u, ἡ, manus. ex πέντε, quinque, & ὄζον, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.

Πεπυλαγμύρον, pollutus. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, fædo. f. ζω. p. πεπύλαχα. a. 1. ἐπύλαξα. Th. πύλλω, t. αλώ, vibro. alii à πηλός, ἔ, ὅ, lutum. s. 733.

Πεπαρμύρη, confixa, perf. part. pass. à πείρω, transadigo, f. περῶ, perf. pass. πίπαρμαι, p.m. πέπορα. s. 205.

Πεπιέρμαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπιέρημαι, à πιεράω, ὦ, tento, f. αῶω & ἦω. Them. πείρα, αε, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρμύρα, sapientia. perf. part. Them. πύω, flo, spiro: unde πύμι seu πύω, f. σω, præf. pass. πέπυρμαι, sapiens sum. s. 731.

Πέπειθ', pro πίπειθι, præf. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπειρα, a. 2. ἔπειθον, s. 375.

Πέπων, mollis, vocativi casus, à πέπων, οἶον, ἄ, ἡ, maturnus,

mitis. Them. πίπιω, coquo, f. ψω, præf. pass. πέπιρμαι. α. 350.

Πεπότιζον, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτίζωμαι, ὦμαι, volo. Thema πίτομαι, unde est ποτὴ volatus, & hinc ποτίζωμαι. α. 148.

Πέπρωτο, satis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπιρῶτωζον. à πρῶτόω, determino, t. ὥσω, pert. pass. πεπιρῶτωμαι, & per syncopen πίπρωμαι. Th. πέρω, αἶον, τὸ, terminus. §. 464. 475.

Πεπυκασμύρον, plur. perf. part. pass. hinc πεπυκασμύρον νόον, prudens, callidus, à πυκάζω, densio. Thema πύκω, dense. θ. 484. s. 793.

Πέπειλ', pro πέπελα, folia. à πέταλον, folium. à πεπείνυμι, expando, vel πεπείω, f. αῶω. s. 680.

Περάω, præf. inf. Th. περάω, ὦ, t. ἦσω & αῶω, transeo. s. 738.

Περ in fine quamvis. Θεοί περ, quamvis sint dii. §. 739.

Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρων, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.

Περί-ἔδυνε, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δύνω & δύνω, f. δύνω, a. 2. ἔδυνω. α. 124.

Περί-ἔθηκε. Vide in ἔθισκε. α. 123.

Περγλῶχες, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλῶχινες. Th. γλῶχιν, vel γλῶχες, ἴον, ἡ, cuspis, acies. α. 398.

Περί, cum Genitivo præ, circa. περί θεοί. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί εἵθεας, propter. Cum Accusativo, circa, περί εἶδος. §. 3. α. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, valdè. s. 54.

Πίει-ῖν, excellit. §. 656.

Πίει τ' ἀμφίπ, circumquaque. §. 848.

Πίρ, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & perumque significat, quamquam, quavis. Sæpè etiam vacat. s. 20. 155. 208.

Πείραχ, insenuit, a. 2. act. à πειράω, Doricè πείραχίω, ᾧ, circumsono, f. ἴσω. Th. ἦχθ, s. ὁ, sonus. θ. 678.

Πείρασαδ, circum induito, a. 1. med. infin. à πείρηνυμαι. Thema, ἴω, induo, pro quo ἴνυμι, f. ἴσω, p. εἴμαι, a. 1. m. ἰσαρόλω. s. 539.

Πείραδία, acc. sing. f. gen. à πείραδης, perpulcher. πεί enim auget significationem. Th. πάλος, λή, λόν, pulcher. §. 10.

Πείκεται, circumdatus. 3. pers. præf. à κείωαι, jaceo, f. κείσωαι. §. 733.

Πείκλυτις, celebrem, acc. à πείκλυτις. Them. κλώ, aud. o. s. 60.

Πείμαινται, circumquaque furit. 3. pers. præf. ind. πεί inten- dit significationem, à μαινομαι, furo, f. μαινῶμαι α. 99.

Πείμαρτάμεθ', propugnauimus. pro πείμαρτάμεθα, 1. pl. præf. indic. verbi μάριναμαι, pugno. §. 647.

Πείανδρα, nomen viri. α. 187.

Πείμηκτις, prælongæ, pl. num. à πείμηκτις, ιθ, ὁ, ὁ. Th. μήκτις, ιθ, πῆ, longitudo, πεί in compositione auget significationem. α. 133.

Πείανθίζωσι, circumhabitant. 3. plur. præf. subj. à πείανθίζω, circumhabito. Th. ναιω, habito. §. 370.

Πείπλομαι, circumvoluto, pro πείπιλομαι. Th. πίλω, moueo, sum. s. 386.

Πείρυντος, s, ὁ, circumfluus. Th. ρύω, pro ρίω, fluo. θ. 193.

Πείρασι, eximia, pl. num. à πείρασι, ὅ, ὁ, excellens. à πεί, præpositio, variam habens constructionem & significationem. §. 399.

Πείρασάχτις, circumquaque ingemiscere, 3. persona imperf. à πείρασάχτις, idem quod πείρασι, circum circa gemo. Them. σπός, ὅ, ὁ, angustus. α. 344.

Πείραμνίδης, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro πείραμνεν, à πείραμνω pro πείραμνω, circumcido. Thema πείραμνω, seco, f. πείρω, p. πείραμνω, aor. 2. ἴπαμνω, præf. med. πείραμνω. s. 570.

Πείραφρον, prudentis, genitiv. à πείραφρων, οἷος. Th. φρέν, mens; α. 297.

Πείραφρον, ὅ, & Ion. εἶο, ὁ, fluvius Boeotiae ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. §. 5.

Πείραφρον, ἴθ, ὁ, nomen viri.

Πείραφρον & πείραφροναι, α, ἡ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φίνω, occido. θ. 768. 913.

Πείραφρον, ἴθ, ὁ, nomen mul. §. 356 957.

Πείραφρον, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ὁ πείραφρον, vocativi casus. s. 27. 213.

Πείραφρον, cecidit, pro ἴπασιν, 3. sing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πίπτωμαι, p. πίπτωμαι, a. 2. act. ἴπασιν,

ἴππων, inde in part. πίων, ἔσσι;
ον. α. 365. 375.

Πέπλ', folia, à πίπλον, folium,
in dat. plur. πέλαισι, à πέν-
νυμι, seu πένω, expando, f.
άσιν, præt. pass. πίπταμαι. α.
680.

Πιπτενοῖς, volucris, dat. pl. pro
πίπτενοῖς, per epenthese Poëti-
cam, à πιπινόν, ἔ, τὸ, volati-
le, avis, & Poëticè πίπτενον, à
πέπταμαι, volare, in imperf. ἐπι-
τόμω, & in 3. plurali, ἐπίπτετο.
α. 278. α. 308.

Πίπλη, Ionic. pro πίπλη. Vide
πέπλ'. α. 289.

Πίτρη, Ion. pro πίτρα, petra, ru-
pes, cautes. Differunt, πίτρα,
& πίτρη, quod πίτρα, sit gran-
de saxum, rupes. πίτρη, verò,
lapis manu tractabilis, πίτρησι,
dat. plur. Ion. θ. 728. πίτρες.
θ. 7. Hinc πίτραι, saxatilis.
α. 589. & πίτρηον, saxosum,
à mascul. πίτρηος, αἰῶ, ὁ. α.
533.

Πάθετο, imperf. à πάθωμαι, idem
quod πωθάνομαι, interrogo,
isciscitor, f. πύσσομαι, præt.
pass. πίπταμαι, aor. 2. med.
ἐπυθόμην.

Πύκιν, abietes, à πύκη, ας, ἡ,
abies. α. 376.

Πολκείδης, acc. à πολκείδης, α, ὁ,
nomen gentile. α. 187.

Πιφραδέντιω, commemorant. 3.
dual. α. 2. act. pro ἰφραδέντιω, π,
initialis littera præponitur à Poë-
tis, prout in præterito fieri so-
let. Th. φράζω, dico, memo-
ro, F. φράσω, α. 2. act. ἰφρα-
δεν, ας, α. & Poëticè, πῖφραδεν,
ας, α. πῖφραδέν, Ion. pro φρα-
δέν, α. 2. act. infinit. p. m. πῖ-
φραδα. θ. 475. α. 766.

Πιφραδέν, ὁ, ἡ, nomen mul. à
πῖφραδα. Them. φράζω, dico.
θ. 273.

Πιφύασι, nati, seu producti sunt.
3. plur. perf. act. Poëticè pro
πῖφύασι, à φύω, f. ύσω, gigno,
p. πῖφύα, α. 2. ἰφύον, & ἰφύω.
θ. 728.

Πιφύλαγμῶ, observans, perf.
part. πῖφύλαξ, esto cautus, α.
sing. præt. pass. imperativi mo-
di, à φυλάσσω, f. ξω, custodio,
p. χα. α. 704. 795.

Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, αἶδες,
ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu
πήγνυμι, f. ξω, compingo. α.
505.

Πήλασος, α, ὁ, Pegasus, alatus
Persei equus, ita dictus quod
circum Oceani fontes natus
esset. Th. πηγῇ, ἡς, ἡ, fons.
θ. 281.

Πηγά, plur. à πηγῇ, ἡς, ἡ, fons.
παρὰ τὸ πηγνύομαι, quia circa
fontes domicilia struxerunt,
unde Latinè pagi, acceperunt
nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à
πηδαῖω, salio, quod scaturiat è
terræ visceribus, πηγάς, acc.
pl. θ. 809.

Πηδάλιον, α, τὸ, remo, guberna-
culum. Th. πῆδος, α, ὁ, ligni
species. α. 45.

Πηκτὸν, compactum, à πηκτὸς, ἔ,
ὁ, compactus. Them. πηγνύω,
vel πῆσσω, f. ξω, compingo.
α. 433.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεῖς, ἱῶ, ὁ,
Pelens, nomen viri. θ. 1006.

Πῆμα, αἰῶ, τὸ, damnum, noxa.
α. 56.

Πῆνεις, nomen viri. θ. 343.

Πήξας, infigans, part. α. 1. act. à
πήττω, πῆσσω, pro quo etiam
dicitur πηγνύω, & πηγνυμι, παρ-

- go, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. s. 430.
 Πήξααζ, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἔπηξάμεν. s. 455.
 Πηοί, Ionicè pro παῖοι, cognati, affines, à παῖς, ὤ, ὅ. Th. πῖω, ὦ, vel potius πῖομαι, possideo, præf. pass. πῖομαι. s. 345.
 Πῖεν, bibere, pro πῖεν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πῖσω, p. πῖπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. a. 252.
 Πῖζοις, premas, præf. opt. Th. πῖζω, f. ἴσω, premo. s. 497.
 Πισείη, κς, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniae, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πισεῖνθεν, Adverb. è loco, ad formam, Θῆσθεν, κλισίθεν, ex tentorio, ἱλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πισεῖδης, Fierides, pl. num. à πισεῖς, ἴδης, ἡ. s. 1. a. 206. §. 53.
 Πιθῖους, fretus, a. 1. part. act. à πῖθω. Them. πῖθω, persuadeo, f. πῖσω, p. πῖπωκα, a. 2. ἔπιθον. s. 359.
 Πίθηται, paruerit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πῖθω, F. πῖσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πῖποιται. s. 295.
 Πῖθς, vasis, genit. à πῖθς, κς, ὅ, dolium, πῖθοις, Poëticè pro πῖθς. s. 98.
 Πίλναι, dejicit, 3. præf. ind. à πῖλναι, idem quod πῖλναι, appropinquo, πῖλναι, imperf. pro ἔπῖλναι, à πῖλναι, ab act. πῖλναι, quod est à πῖλναι, appropinquo. Them. πῖλναι, propè. s. 510. §. 703.
 Πῖλον, πῖλοις, à πῖλς, κς, ὅ, pileus. s. 542.
 Πῖμωλῶσαι, replentes, præf. part. f. gen. pl. num. pro πῖμωλῶσαι, Æolicè, à πῖμωλῶμαι, κς, κσι, idem quod πῖλῶ, impleo, hinc in pass. πῖμωλῶμαι, σαι, ται, expletur. Th. πῖλς, κς, ὅ, plenus. §. 880. s. 201. a. 429.
 Πινέμεν, Ionicè pro Dorico πινέμεναι, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πῖνεν, bibere, præf. inf. à πίνω, f. πῖσω, p. πῖπωκα, a. 2. ἔπιον. s. 592.
 Πῖονς, genit. Th. πῖον, ονς, ὅ, ἡ, pinguis. §. 538. Hinc in comp. πῖοντος, superl. πῖοντα. s. 585.
 Πῖπῖσαι, incidentes, plur. num. f. g. præf. part. à πῖπῖω, cado, f. πῖπῖμαι, p. πῖπῖκα, a. 2. ἔπιον. subj. πῖπῖσιν, in præf. s. 620. §. 873.
 Πῖστις, nom. plur. à πῖστις, κς, ἡ, fides. Th. πῖθω, f. σω, persuadeo. s. 372.
 Πῖσωνς, fretus. Th. πῖθω, f. σω. p. κς. persuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πῖποιται. §. 506.
 Πιφάσκαι, Ionicè pro πῖφάσκει, loqueris, 2. pers. præf. subj. à πῖφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico, à φημί, dico, & hoc à φάω, dico. §. 695.
 Πλάσσει, finxit, a. 1. ind. pro πλάσσει, Poëticè, & rursus πλάσσει, pro ἔπλασεν, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάσσω, fingo, f. αῖσω, p. πῖπλακα, a. 1. pass. ἔπλασθην. hinc πλάστις, ὅ, ον, fictus, a. ut. §. 512. s. 70.
 Πλαπῖ,

Πλατῆ, lata pro πλατία, pl. num.
g. n. à πλατὺς, εἶα, ὕ, latus.
§. 445.

Πλεῖη, Ionicè pro πλεία, hoc pro
πλεία, plena: à mascul. πλείῳ,
plenus, Poëticè πλεῖῳ. Atticè,
πλείως. §. 102.

Πλείη, plurima, & πλείων, pluri-
mum, superl. à πολὺς, multus.
Vide in πλείον. §. 720.

Πλείων, major, & pro πλείων,
Poëtæ πλείων: unde est πλείονες,
& dat. plur. Poëticus πλείονεσι,
& pro πλείονα, plura, Poëti-
cè πλείονα, nec non per synco-
pen & crasin, πλείω. §. 670.
379. 380.

Πλείων, ὦν, ὅ, annus, sic di-
ctus quod eo compleantur tem-
pora. Thema, πολὺς, multus.
§. 617.

Πλεκῶσιν, plicatis, dat. plur. Ion.
à πλεκτός, υ, ὅ, plexus. Them.
πλέκω, nec to, F. ξω, præt. act.
πέπλεκχα, a. 2. ἱπλάκη, p. m.
πέπλοκα. α. 63.

Πλέων, plus, dicitur & πλείων, n.
g. Neutra, ut hîc, sæpè ad-
verbiafciunt, à πλείων, & πλείων,
οἶ, ὅ, ἢ, amplior. in superl.
πλείῳ, plurimus. Th. πολὺς,
πολλή, πολὺ, multus, α, um.
§. 40.

Πλόος, acc. pl. à πλόος, αἶς, ἢ,
latus, costæ. α. 450.

Πλείω, pleno, in dat. à πλείῳ, ple-
nus. §. 792. & πλείω, plura,
Vide in πλείων.

Πληγῶν, percussi, genit. part.
a. 2. pass. pro πλαγῶντος, πη-
γῶντος, ejusdem temporis & mo-
di t. g. à πλήγω, vel πλῆγω,
percutio, f. ξω, a. 2. ἱπληγῶν, &
ἱπλάγῶν, p. m. πέπληγα. §. 861.
Hinc πληγή, ἥς, ἢ, plaga Do-

ricè, πλαγὰ, πληγῶν, dat. pl.
Ion. §. 857.

Πλήθωσι, impleantur, præf. subj.
à πλήθω, impleo, f. ἥσω, sed
quum de mari aut fluv. is dici-
tur, inundo. Th. πλείῳ, υ, ὅ,
plenus. §. 308. 461.

Πληϊάδης, Poëticè pro πλειάδης,
vergilia, sitius in dorso tauri,
à πλειάς, αἶδης, & hoc à πλειό-
νεις, quod ibi sint stellæ com-
plures. Them. πολὺς, multus.
§. 615.

Πλήμυα, nom. pl. f. g. à πλήμνη,
rota modiolus. Sunt fistulæ, quæ
axi inferuntur. Eustath. παρα-
τὸ πλῆθια ἦτοι πληρῶς ὑπὲρ
αἶθρον. Th. πλείῳ, υ, ὅ, ple-
nus. α. 309.

Πλώ, cum Genit. præter, adverb.
α. 74.

Πληξάουρη, nomen mulieris, quæ
multiloquio aërem verberat. §.
353.

Πλήξεν, percussit, a. 1. ind. Th.
πλόσσω, percutio, f. ξω, p. m.
πέπληγα. θ. 855.

Πλήξιωποι, nom. pl. à πλήξιωπος,
agitator equorum, ex πλόσσω,
f. ξω, percutio, & ἵππος, υ, ὅ,
equus. α. 24.

Πλήτο, implebatur, 3. sing. plusq.
perf. pass. Poëticè, pro ἐπέπλη-
το, à πλήθω. Sic & πλώτο, in
plurali. Verum malim derivari
ab imperf. verbi πλῆμαι, à πλῆ-
γω. Th. πλείῳ, plenus. α. 146.
§. 688.

Πλό, & contractè, πλῆς, na-
vigatio, à πλείω, f. πλόσσω, na-
vigo. §. 665.

Πλύσῳ, dives, à πλῆσῳ, υ, ὅ,
divitia. §. 22.

Πλεπύνε, Doricè, pro πλεπύν-
ει, præf. part. acc. à πλεπύνω,
ditesco.

- ditesco*. Th. πλῆθος, υ, ό, divi-
tiz. s. 313.
- Πλατὺς, ὢ, ἰ, nomen mul. q. d.
opulenta. s. 355.
- Πλῆθος, υ, ό, q. ex πολλόν, & ἔτος,
divitia, ex multis annis collecta.
at ἄφρονος, ἄφρονος, τοος, τός, divi-
tia (ἀφ' ὧς ἔνυ) ex uno anno su-
perflites. s. 377.
- Πλωζομαι, navigabat, 3. persf.
sing. imperf. aet. Poëticè, à
πλωζω. Th. πλώω, f. πλώου,
navigo. s. 634.
- Πνέοντες, anhelantes, præf. part.
Poët. pro πνέοντες, πνέουσαν,
acc. f. g. præf. part. πνέουσα-
ς, part. a. i. aet. Thema,
πνέω, f. πνέου, flo. α. 24. s.
506.
- Πνοιαίς, flatius, acc. pl. à πνοίη,
quod est à πνέω, flo, spiro, F.
πνέου, in præf. med. πνέ-
ουσα, unde est πνοή, ἡς, ἡ,
flatius, Poët. πνοή, πνοήσι, dat.
pl. Ionicè, pro πνοιαίς. s. 253.
268.
- Πόδις, accusf. sing. à πῆς, pes, in
dat. duali, ποδῶν, & Poët. πο-
δῶν. α. 158. s. 497. ποδῶν,
gen. pl. s. 70.
- Ποδώνιος, acc. sing. q. ὠκύς τῆς
ποσὶ, pedibus celer, à ποδώνης.
s. 30, ό κ' ἡ, pedibus celer, à
πῆς, ποδός, pes, & ὠκύς, celer.
s. 320.
- Πόθος, υ, desiderium. α. 41.
- Ποιεῖ, facit, 3. præf. à ποίω, ὦ,
facio, ποιήσε, & ποιήσ', a. i.
προῖποιήσ. s. 102.
- Ποίη, Ionicè, pro πῶα, ας, ἡ,
herba. hinc ποιήσας, herbolā.
s. 194. α. 381.
- Ποικιλόβηλος, versutus, qui
animo suo agitat varia con-
silia, à ποικίλος, υ, ό, varius,
- & βουλὴ, ἡς, ἡ, consilium. s.
521.
- Ποικιλόδην, canotam, varian-
tem vocem, à διήν, ἡς, ἡ, seu
διήν, collum, & per metonym.
causæ vox, & ποικίλος, ό, va-
rius. s. 203.
- Ποικίλος, υ, ό, varius. s. 300.
- Ποιμνίσκος, pascentem, acc. sing.
præf. part. verbi ποιμνίσκω, f.
νοῦ, pasco, aor. i. ἐποιμνισα.
Th. ποιμνίσκος, ό, pastor.
s. 23.
- Ποιμήν, dat. sing. à ποιμνίσκος, ὢ,
ό, pastor. Hinc ποιμνίσκος, ἡς, ἡ,
grex ovium. s. 100, 446. s.
787. hinc & ποιμνίσκος, ό, ad
ovium gregem pertinens.
- Ποιμή, ἡς, ἡ, pæna. s. 755.
- Πολέμιος, Ionica dialysi, pro πο-
λέμιος, bellicus. Thema, πό-
λεμος, υ, ό, bellum. α. 238.
- Πολύς, multos, acc. pl. Poëticè,
pro πολλός, (differt à πάλος,
mores, solo accentu.) Th. πο-
λός, in genit. usitate πολλός à
πολλός, sed Poëticè etiam πο-
λός. s. 580.
- Πολύς, verte, præf. inf. à πολίω,
ὦ. verto, εἰς πολίω, verè ver-
te. Hic in dimensione legen-
dum ἡς πολίω. s. 462.
- Πόλεμος, υ, & Ion. πόλεμος, acc.
πόλεμος, bellum. s. 14.
- Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλιος,
πόλιος, & Poëticè, πόλιος,
in acc. πόλιν, & πόλιν. Poë-
ticè, dat. pl. πόλιν, Ion. &
Poëticè. s. 240. α. 285. 1051
s. 121.
- Πολιορκήτες, canē circa tempo-
ra, κρήνη, υ, ό, pars ca-
pitis dicta tempus. Homo propriè
canescit. Vide κρήνη. s.
181.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκι, sæpè. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multò, πολὺ μᾶλλον, multò magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλὸν αἰμεῖναι, multò meliora. πολλὰ, adverb. valde, multum. Comp. πλείων, οἷον, Superl. πλείους, η, ον, plurimus, a, um. α. 92, 274. 9. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθία, genit. à πολυγηθής, multum letitiæ afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθίω, f. ἦσω, lator. s. 614.

Πολυγύμων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμων, s, ὅ, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλον, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλον, s, ὅ. Dadalus, ingeniosus ille artifex Cretensis. s. 64.

Πολυδερκία, genit. à πολυδερκής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δερκω, video. 9. 451.

Πολυδωρή, nomen mul. 9. 254. πολυδωρην, nomen viri. 9. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ἱεράω, ᾧ, f. ἄσω, amo. 9. 404.

Πολύιδεν, multifidum, idem quod πολυΐστρον, à πολὺς, multus, & ἴδεναι, s. ὅ, ἢ, sciens. Th. ἴσθμι, scio. 9. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλής, multis transveris instructa, vel multa compage juncta. à κλήϊς, sedes nautica: vel à κλήϊς, pro κλείς, δός, ἢ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudio. s. 817.

Πολυκλύς, in dat. à πολόκλυτος, s, ὅ, undis agitatius. à κλύζω, αἰέλω, f. σω. 9. 189.

Πολύμηλοι, pecorose, ex μῆλον, s, τὸ, οὔρις. Th. μηλίσ, ας, ἢ, malus arbor. s. 308.

Πολύμνιον, ας, ἢ, Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὅ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebros, cano. 9. 78.

Πολύξενον, multum hospes, à ξίον, s, & Poët. ξένος, hospes. s. 715.

Πολύπλοκος, s, multiplex, implicatum sphaeris, à πλόσσω, f. ξω, complico. 9. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυπάρεις, dispersa, πολυπαρείς, ἴος, ὅ, ἢ, multum sparsus. Th. παίρω, dissemino, f. εἶω. 9. 365.

Πολυφλοίσβος, multifoni, gen. Ion. à φλοῖστος, s, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρω, f. ψω, pascō. 9. 912.

Πολυφροδίσσι, astuto, à πολυφροδής, valde consultus. Th. φράζω, f. σω, dico. a. 2. ἔφραδιν. 9. 494.

Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυσός, ὅ, ἢ, aurum. α. 8.

Πολύνομος, multa habens nomina, celebris, ἀνένομος, αἶος, τὸ, nomen. 9. 715.

Ποιησάμενος, laborans, part. a. 1. med. verbi ποιέω, ᾧ, f. ἦσω, laboro. Th. πίνωμαι, facio, p. m. πίπνω. s. 432.

Πόνος, s, labor, πόνος. genit. Ion. Thema, πίνωμαι, facio. s. 91.

Πόντος, s, ὅ, mare. s. 670.

Ποιζύργεια, nomen mul. ποιζύργεια

- uaga*. Sic *πυλὸπύργιο*, à *πύργος*, π, ὁ, mare, & *πυρεία*, ας, ἡ, iter. Th. *πίρω*, transeo. §. 256. s. 628.
- Πύργος*, acc. à *πύργος*, π, ὁ, iter. Them. *πίρω*, i. *πρῶ*, transeo. §. 292.
- Πόρε*, *dedit*, a. 2. act. à *πώρα*, Poëtice, pro *πυρίζω*, *πόριν*, pro *ἵποριν*, a. 2. act. *πύργι*, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πείρω*, f. *πῑρῶ*, transadigo, pertranseo, præ. m. *πίπορε*. §. 904. 412. s. 379.
- Ποσειδών*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ῶντος*, ὁ, Neptuneus. s. 667.
- Πόσις*, *πῶς*, ἡ, g. f. *potus*. idem quod *πόμα*, τὸ. Them. *πίνω*, f. *πίσω*, *bibo*. α. 395.
- Πόσι*, pro *ποσί*. *pedibus*, & *πόσι*, pro *ποσί*, & hoc pro *ποσί*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὲς*, ὁ, pes, vocat. *ὦ πῆς*. s. 541.
- Ποταμός*, genit. Ion. à *ποταμός*, ὦ, ὁ, *fluvius*. §. 242.
- Πότε*, *πότε*, & *ποῦ*, *quando*. s. 86. 228. §. 22.
- Ποτίοντο*, *volabant*, imperf. Ion. à *ποτίομαι*, f. *ἵσσομαι*, idem quod *πέτομαι*, volo, as. §. 691.
- Ποπή*, Doricè, pro *πῶς*, *ad*. s. 552.
- Πότνια*, *veneranda*, à *πότις*, π, ὁ, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab ὦ. Th. ὅς, qui. s. 88.
- Πυλὸπύργος*, *multorum aluntia*, epitheton terræ, ex *πυλὸς*, Poëtice, pro *πολὸς*, *multus*, & *βόσκω*, f. *ἵσσω*, *pasco*. à Th. *inu-fitat*. *βόω*, ὦ, f. *έσσω*, *pasco*. s. 158. §. 531.
- Πυλὴ*, acc. sing. m. g. pro *πυλῶ*. Vide in *παλὺς*. §. 258.
- Πραβέν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρᾶβέν*, a. 2. inf. verbi *πέρω*, vasto, f. *πέρω*, f. 2. *πέρω*, & per metathesin *πρᾶβῶ*, hinc a. 2. *ἱπρᾶτον*. α. 240.
- Πραπίδωσι*, dat. plur. à *πρᾶπίδες*, αἱ, *præcordia*. §. 608.
- Πρίπη*, 3. præf. à *πρίπω*, decorus sum. *μυζαπρίπω*, decorus sum inter. §. 92.
- Πρεσβύης*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύς*, *έως*, ὁ, idem quod *πρεσβύς*, *υῖος*, ὁ, *senex*. α. 245.
- Πρεσβύτης*, *maximum natæ*, superl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. θ. 363.
- Πρῶν*, *έως*, ὁ, ἡ, *præus*. α. 365.
- Πρῆξις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πρᾶξις*, à *πρᾶττω*, facio, f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρηστῆρον*, *valde spirantium*, gen. pl. à *πρηστῆρ*, ἡρῶ, ὁ. Them. *πρητῶ*, *incendo*. §. 846.
- Πρηνέ*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè, pro *πρᾶνέ*. Th. *πρᾶνς*, vel *πρᾶν*, π, ὁ, *lenis*. θ. 254.
- Πρηνῶν*, *præcipitio*, genit. à *πρηνῶν*, ὦντος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.
- Πρῖν*, *præus*, adverb. s. 90.
- Πρῖνον*, *ilignum*, à *πρῖν*, π, ἡ, *ilex*, arbor. s. 429.
- Πρῖν*, genit. *πρῖντος*, π, ἡ, *ilex*. s. 436.
- Πρὸ*, *juxta*, *unà*. *πρὸ τ' ἰόντα*, *præterita*. §. 32. α. 303.
- Προβάδω*, adverb. *in progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, εἰ, f. *βήσομαι*, p. *βίβωχα*, a. 2. *ἔβω*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*, *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἔβαλον*, p. m. *βέβολα*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à *προβαίνω*, *υ*,
τὸ, *ovis*, *pecus*. s. 558.

Προβίηκε, *antistat*, perf. ind. act.
Th. *προβαίνω*, *anteo*, *supero*.
Vide in *προβάδω*. α. 355.

Προβήσιν, *procedebant*, pro *προ-*
βήσιν, & hoc pro *προβήσιν*,
3. pl. a. 2. med. indic. Them.
γίνομαι, *sum*, *nascor*, f. *γνή-*
σμαι, p. *γνήσμαι*, a. 2. m.
ἐγνήσθην, p. m. *γίγνα*, a. 1. m.
ἐγναίμην. α. 345.

Προβύλα, *impetiosa*, à *θύλα*,
η, *η*, *procella*. videtur hæc
vox dividenda & τὸ *πρὸ* per
τμήσιν referendum ad τὸ *φέρω*.
θ. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à
προβίδω, *prævideo*. Th. *εἶδω*,
video, f. *εἶσμαι*, a. 2. *εἶδον* &
εἶδν. α. 386.

Προβίωξις, *ως*, *η*, *persecutio*, pro
προβιάξις, per syncopen, à *προ-*
βιάω. Th. *διώκω*, f. *ξω*, p. *χα*,
persequor, *abigo*. α. 154.

Προβλιπών, *relinquens*, a. 2. part.
act. & in f. g. *προβλιπῶσα*, *προ-*
βλιπὼν pro *προβλιπόντε*, nomi-
nat. dual. a. 2. part. Th. *λείπω*,
linquo, f. *λείψω*, p. *φα*, a. 2.
ἐλιπον, p. m. *λέλοιπα*. ε. 199.
566. α. 1.

Πρόλοχος, *nomen viri*, q. d. *pri-*
mus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, *Prometheus*, *nomen*
viri. Thema *μῆδης*, *εἶ*, τὸ, *μη-*
τα, sed in composito *προμηθεύς*,
εἶ, *ο*, *η*, *providus*, mutatur
δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ.
α. 48.

Προμή, *nomen mul.* θ. 261.

Πρόπαν, *universum*. Th. *πᾶς*, *πᾶ-*
σα, *πᾶν*, *omnis*, e. θ. 525.

Προπάρει, pro *πρὸ*, *ante*, cum
Genit. vide *παρὸς*, *ante*, *πρὸς*,
act.

per apocopen, pro *προπάρει*,
è regione. θ. 518. α. 285.

Προπαραδύμια, *prædeliberata*, Do-
rice pro *προπαρασύνδρα*, perf.
part. à *φράζω*, *dico*, f. *σω*, in
a. 2. *ἵφραδον*, p. m. *πῖφραδα*,
perf. pass. *πῖφρασμα*. ε. 655.

Προρί, *præf. ind. profluit*, *προρίον-*
των, *influentium*, *præf. part.*
gen. pl. Th. *ρίω*, *fluo*, f. *ρίωσι*,
p. *ῖρδον*. θ. 792.

Πρὸς, cum Dativo *ad*, cum Accu-
s. *ad*, *πρὸς ὑγρόν*, *ad caelum*
usque, *præter*, *adversus*. ε. 210.
319.

Προσρήριται, *adaptaverit*, est 3.
sing. *præf. pass. indic.* à *προσ-*
ρήριμαι. A *præterito* enim me-
dio formatur *præfens*, signifi-
cans idem quod *primitivum*.
Sic ab *ἄρω*, *apto*, *congruo*, f.
ρῶ, *præt. m.* *ἤρα* & Atticè *ἄρη-*
ρα, unde *præfens* hoc *ἀρήριμαι*.
ε. 431.

Προσθήσεται, *accessit*, a. 1. med.
à *προσβαίνω*, *accedo*. Th. *βαί-*
νω. co. α. 33.

Προστίπει, *alloquebatur*, imperf.
vel a. 1. vel 2. à *προστίπω*. Vi-
de Them. *ἵπω*, *dico*, a. 1. *εἵπα*,
a. 2. *εἵπον*. α. 349.

Προστίνα, *adesse junare*, *præf.*
infin. ex *πρὸς*, & *εἰμί*, *sum*.
ε. 353.

Προστέκυσσε, *appulit*, a. 1. act. à
προσκύρω, *appropinquo*. Them.
κύρω, f. *Æolia*. *κύρω*, *incido*.
θ. 198.

Προσελέξατο, *versat*, a. 1. m. The-
ma, *λέγω*, *dico*, f. *ξω*, p. *χα*.
ε. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à *πρόσφημι*,
alloquor. Th. *φημί*, *dico*, vel
φάω. ε. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf.
act.

- αἴ. à *αἰσχυρόν*, f. ἴστω. Th. αἰσχύη, vox. α. 117, 326.
- Πρόθεν, prius, ante, & ἀπὸ, pro ἀπὸθεν. Them. ἀπὸ, ante. α. 98. α. 277.
- Προσόνει, dat. sing. part. a. 2. αἴ. à ἀπὸσειμι, accedo, in aor. 2. ἀπὸσειν, εἰς. adivi, ex ἀπὸς, ad, & εἰμι, eo, a. 2. ἴον. α. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὀπθόμεαι, video. α. 594.
- Προπύρῃσιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ ἀπὸπύρῃσιν ἐλαζέμεν ὅκ' ἐβλήσω. Cum viris me majoribus contendere noluerō Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. ἀπὸπύρῃς, prior. Th. ἀπὸ, ante. α. 424.
- Προϋῆκε, proposuit, pro ἀπὸϋῆκε, a. 1. ind. à ἀπὸϋῆμαι, f. ῥήσω, propono, p. τίθειμι, a. 1. ἴθην, a. 2. ἴθλω. α. 537.
- Προϋέκετο, propositus erat, pro ἀπὸϋέκετο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσμαι. α. 312.
- Προφίει, promouet. 3. sing. præs. Thema, φέρω, fero, f. οἶσω. α. 579.
- Προφίεις, ἴστω, ὁ καὶ ἡ, praestans, in comp. ἀπὸφίεισπερος, superl. ἀπὸφίειστος, à ἀπὸφίρω, praesto. Th. φέρω. α. 260.
- Πρόφρων, ὡς, prudens, ἀπὸφρονίως, adverb. α. 433. α. 667.
- Προφυγεῖν, a. 2. αἴ. infinit. à ἀπὸφύγω, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύγομαι, a. 2. ἴφυγον, p. m. κίφω. α. 647.
- Προχέει, infunde, præs. inf. Th. χέω, f. ἴσω, fundo. α. 596.
- Προχῆ, alveo, gutturnio, ex ἀπὸ & χέω, f. ἴσω, fundo. α. 757.
- Προχῆ, gutturnio, dat. à ἀπὸχῆ, α, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. α. 785.
- Προχῆσσι, pedestribus, dat. plur. à προχῆς, ἴστω, ὁ. Legitur tantum in pl. προχῆς, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. α. 746.
- Πρωμῶν, ὡς, ἡ, nomen mul. q. d. ultima. α. 350.
- Πρωῖ, manè, cui opponitur ὀψι, vesperi. α. 461.
- Πρώτη, prima, à πρῶτος, α, ὁ. Th. ἀπὸ, ante. α. 397.
- Πρωτηρότη, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτηρότης, ex πρῶτος & ῥόω, αρο, t. ὅσω. α. 490.
- Πρωτόγονοι, primogenitorum, genit. plur. à πρωτόγονοι, ex πρῶτος, primus, & γέσσομαι, nascor, inde γόνι, genus. α. 541.
- Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. α. 249.
- Πρῶτον, τὸ πρῶτον, Adverb. primum, πρῶτον, ut & superlat. πρῶτα & πρῶτος. Them. ἀπὸ, ante. α. 291. 458. 811.
- Πρωτῶ, ὡς, ἡ, nomen mul. ἡ πρῶτον. α. 242.
- Πυλῆς, ὡς, ἡ, ulmus, genit. Ion. à πυλῆα, ας, ἡ, ulmus. α. 435.
- Πυρρῶ, acc. plur. à πυρρῶν, αλα, hinc πυρρῶς, ἴστω, ὁ. alatus, acc. pl. πυρρῶν, & πυρρῶν, genit. plur. à πυρρῶν, ὡς, ἡ, αλα, πυρρῶν, dat. pl. Ionicè. Th. πυρρῶν, α, τὸ, αλα. α. 628. 684. α. 117. 134.
- Πυλαμίζειν, Poëticè pro πυλαμίζω, præs. inf. à πυλαμίζω, f. ἴσω, bello. Th. πύλεμος, α, ὁ, bellum. α. 358.
- Πυλίσθρον, oppidulum, pro πύλιν dicunt Poëται πύλιν, ας, ἡ, unde

- unde est *πῶλίσθρον*, *π*, τὸ, idem. *α*. 81.
- Πτολιπόρθω*, dat. sing. à *πῶλίσθρω*, *θω*, *urbium everfor*, ex *πῶλεις*, pro *πόλεις*, urbs, Poët. & *πίρῳ*, *vasio*, in præt. med. *πίπρω*. *θ*. 936.
- Ππέρθω*, genit. Ion. à *πῶρθω*, *π*, *ο*, *ramus*. Th. *ἀρθός*, *π*, *ο*, *reclusus*. *α*. 421.
- Ππύχες*, plicæ, pl. num. à *πύχ*, *πύχης*, *η*, plica. Them. *πύσσω*, *φ*. *ξω*, plico. *α*. 143.
- Ππύσσης*, 2. perf. subj. præf. à *πύσσω*, mendico. hinc *πύσσης*, *π*, *ο*, mendicus. Them. *πῶίω*, *ω*, *φ*. *ήσω*, perterrefacio. *α*. 395. & 26.
- Πυγέλα*, *π*, *η*, *que nates vestibus ornat*. ex *πυγή*, *ης*, *η*, nates, clunes, & *εἰλάω*, orno. *φ*. *αλῶ*. *α*. 373.
- Πύθεται*, 3. præf. ind. *ὅστια πύθεται*, ossa computrescunt. à *πύθω*, *φ*. *ύσω*, putrefacio, unde est Latinorum, *puteo*, *es*, *ere*, *πύθωμαι*, putrefio. *α*. 153.
- Πύθῃ*, 3. perf. præf. subj. act. à *πύθω*, *φ*. *ύσω*, putrefacio. *α*. 626.
- Πυθώμι*, dat. sing. à *πυθώμι*, *ένος*, *ο*, fundum, ima pars. Thema, *πύθω*, putrefacio. *θ*. 952.
- Πυθῶι*, dativ. sing. à *πύθω*, *έω*, *η*, nomen urbis. *θ*. 499.
- Πυθῶι δὲ*, *pythum versus*. Hic δὲ postponitur Dativo, alioquin postponi solet accusativo, ut *οἰκόν δὲ*. *ιλιὰδ*. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ dativo postponitur, non evertit regulam. δὲ post accusativum casum postpositum significat, *ad. versus*; & est dictio enclitica. Sic legimus *ἀγνῶν δὲ*. *ὀδυσσ.* ε. 426. *α*. 480.
- Πυκρίσση*, 2. i. inf. à *πυκρίζω*, *φ*. *άσω*, *munio*, *fulcio*. propriè *condenso*. Nam *πύκρ*. Th. est Adverb. & vertitur *densè*. item *accuratè*. *α*. 624.
- Πυκνός*, idem cum *πυκνός*, *π*, *ς*, *creber*, à *πυκνά*, *densè*. *α*. 532. 553.
- Πύλαι*, nom. plur. à *πύλη*, *ης*, *η*, *porta*, & *πυλίων*, gen. pl. Ion. pro *πυλῶν*. *α*. 272. 246.
- Πύλαις*, acc. plur. à *πύλη*, *porta*. *θ*. 732.
- Πύλας*, genit. à *πύλῳ*, *π*, *η*, nomen regionis. *α*. 360.
- Πύμας*, Poët. *ultimus*, à *πυθώμι*, *ένω*, *ο*, fundum. Th. *πύθω*, putrefacio. *θ*. 497.
- Πύξ*, Adverb. *pygno*. *mit der faust*. *α*. 302.
- Πύρ*, *πυρός*, τὸ, ignis. *α*. 57.
- Πύρα*, acc. plur. à *πῶρ*, *έω*, τὸ, *grex*. Them. *πύω* vel *πύωμαι*, *possideo*. *α*. 516.
- Πύρρι*, pro *πύρρι*, *απὸς*, τὸ, *operculum*. *α*. 98. 94.
- Πάποτε*, *umquam*. Th. *ὅπ*, quando. *α*. 650.

P.

- Ρ* *Ἀδινῶσι*, *mollibus*, à *ραδινός*, *π*, *ο*, *gracilis*, *mollis*, q. d. *ῥῖα ἀνέμῳ*, *qui facile movetur*. Th. *δίνη*, *ης*, *η*, *vortex*. *θ*. 195.
- Ρᾶ*, per *metathesin*, pro *ῥᾶ*, ex *ᾶρ*, dictio encl. *α*. 325. *α*. 4.
- Ρ᾽*, pro *ῥᾶ*, dictio enclitica, hic expletiva Græcè *ῥῶρον συμπληρωματικόν*, *vocula expletiva*, quæ nihil significat, sed carmen explet. *α*. 125.
- Ρ᾽ ἀγνῶν*, plur. num. *gutta*, à *ῥαγνῶν*, *η*, *gutta*, Poëtice,

ticè, q. à *ῥαίνων* *ῥαίνομαι*, *persundere semper*. §. 183.
Ῥέα, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ῥεία*. Vide in *ῥεία*. s. 5.
Ῥέον, *fluenta*, à *ῥέειν*, s. *ῥέω*, *fluere*. Th. *ῥέω*, f. *ῥεύω*, *fluo*. §. 695.
Ῥέω, acc. *Rheam*, à *ῥέν*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
Ῥεῖα, Poëticè pro *ῥεία*, *facile*, idem quòd *ῥηιδίως*. Th. *ῥαδί*, s. *ὁ*, *facilis*, comp. *ῥάων*, superl. *ῥάε*. s. 6. 7. 325. 379.
Ῥεῖα, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
Ῥέουσιν, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ῥέω*, *facio*, f. *ῥέω*, *Ῥεῖα*, præf. m. *ῥεοῖα*, & per metathesin *ῥεοῖα*, *feci*. *ῥέει*, a. I. inf. act. s. 685. §. 209.
Ῥέω, *fluo*, *ῥέειν*, pro *ῥέειν*, 3. sing. imperf. ut *ῥέον*, pro *ῥέειν*, 3. pl. imperf. act. f. *ῥεύω*, p. *ῥέοντα*. §. 84. a. 314. 267.
Ῥεῖα, ἥρ, ὁ, *factor*, à *ῥέω*, f. *ῥέω*, *facio*. s. 191.
Ῥέοντα, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ῥήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ῥήσσω*, t. *ῥέω*, *frango*, unde *ῥήγνυμαι*, *ῥήγνυμι*. a. 377.
Ῥηιδίη, *facilis*, à *ῥαδί*, Ionicè *ῥηιδί*, *facilis*, hinc *ῥηιδίως*, *facile*. s. 43. 292.
Ῥηιδίως, acc. singul. à *ῥηιδίως*, ὁ, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ῥήσσω*, f. *ῥέω*, *frango*, & *ἄνθρωπος*, vir. §. 1007.
Ῥήσσω, nomen fluvii. §. 340.
Ῥήτοι, *clari*, ἄρρητοι, *ignobiles*, à *ῥέω*, f. *ῥέω*, *dico*. s. 4.
Ῥήγας, ἔ, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ῥήγιον*, *durius*, comparativi significatione, à *ῥήγας*, ἔ, *ῥήγας*, *rigor*, *frigus*. a. 131. s. 701.

Ῥήγιον, *pejus*, comp. à *ῥήγας*. s. 703.
Ῥήγας, pro *ῥήγας*, Ionicè, à *ῥήγας*, ἔ, *radix*. s. 19.
Ῥήγας, *facile*, *celeriter*, à *ῥήγας*, f. *ῥήγας*, *projicio*.
Ῥήγας, ἔ, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam *ἰδρωτες* *ῥέουσιν*, *ῥεοῖα*, gen. Ionic. pro *ῥεοῖα*. s. 515.
Ῥεοῖα, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ῥεοῖα*, propriè *pellem terebrans*, *percutiens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ῥεοῖα*, ἔ, ὁ, ἡ, *pellis*, & *πρὸς*, *penetrans*, ex *πρὶω*, f. *ῥέω*, *terebro*, item *vulnero*. §. 934.
Ῥήγας, *impetu*, τὸ *ῥήγας*, pro *ῥήγας*, dativus pro genitivo: *ἰσχυρῶς*, à *ῥήγας*, ἔ, ἡ, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ῥήγας*, f. *ῥήγας*, *projicio*. §. 681.
Ῥήγας, *abjiciebant*, 2. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥήγας*, à *ῥήγας*, *jacto*. Thema *ῥήγας*, *jaicio*, t. *ῥήγας*. a. 256.
Ῥήγας, 3. pl. a. I. pro, *ῥήγας*, à *ῥήγας*, *abjicio*, *projicio*, f. *ῥήγας*, p. *ῥήγας*. §. 868.
Ῥόδια, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
Ῥόδον, nomen fluvii, à *ῥόδον*, s. *ῥόδα*.
Ῥόδον, *habens roseos digitos*, ex *ῥόδον*, & *δάκτυλος*, *digitus*. s. 610.
Ῥόδον, *qua habet roseos cubitos*, ex *ῥόδον*, s. *ῥόδα*, & *πῆχυν*, ὁ, *cubitus*. §. 247.
Ῥόδον, s. ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. s. 220.
Ῥοίζων, *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ῥοίζων*, propter sequentem spiritum asperum, à *ῥοίζω*, *strido*, in imperf. act. *ῥοίζων*, & Poëticè *ῥοίζων*.

Sed Hesiodus magis gaudet li-
tera α. confer. §. v. 157. ubi
est, ἀπικρύπτω, pro ἀπικρύ-
πτω. Th. ραῖς, α, ο, *strid-
or*. §. 835.

Ρέον, acc. sing. à ρέος, ῥε, ο, *fluxus*.
à præt. med. ῥέον, *veroi ρίω*,
fluo, f. ῥέσω. α. 566.

Ρύεσθαι, *tuetur*, 3. præf. ind. ver-
bi ρύω, vel ῥύεσθαι, *servo*, hinc
fut. 1. med: ῥύσμεθα, & in pl.
ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. §. 662.
α. 105.

Ρυτί, πῆ, *frang*, à ρύω, *traho*.
α. 308.

Σ.

Σαχάριον, σαχάριον, no-
men viri. §. 344.

Σαίρει, *adulatur*, 3. præf.
sing. ind. à σαίρω, idem quod
σαίω, *moveo*, pro quo dicitur
etiam σαίρω: quod tribuitur pro-
priè canibus caudam moventi-
bus. §. 771.

Σάκος, α, ο, τὸ, *scutum*, σάκος
Doricè pro σάκος, ex σάκος,
genit. Doros *mutant* α in α.
Th. σάκω, f. ξω, p. χα, *onero*.
α. 139. 460.

Σαπίσας, *putrefacta*, part. a. 1.
pass. g. f. ex σάπω, f. ψω, a. 2.
ισαπαι, *putrefacio*. α. 152.

Σας, tuas, acc. pl. à σός, σή, σόν,
tuis, α, υμ. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαῶ, ὅ, ῥε, ἡ, nomen mul-
salva. §. 243.

Σεινυρδράν, *non amplius lactan-
tium*. Æolicè pro σεινυρδράν,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à σείνυμι, f. σεῖσω,
p. σεῖσας, a. 1. pass. σεῖσθαι, α.
590.

Tom. II.

Σῆ, & σῆιν, pro σῆιν, per syn-
copen, ῥε μικρῷ, ex σῆω, pro
σῆ, τὸ. Th. σὺ, tu. §. 341.

Σείρω, præf. part. Th. σῆω,
moveo, f. σῆσω, p. σῆσας. α.
298.

Σείρα, *Sirius*, nomen stellæ.
quæ etiam *canicula* dicitur, à
σείρω, *verro*, item *bio*. α. 417.

Σέλα, *jubare*: dativus contractus,
pro σέλαι, à σέλας, α, ο, τὸ,
fulgor. α. 60. §. 867.

Σαλίω, α, ἡ, *luna*, à σέλας, α, ο,
τὸ, *fulgor*. §. 18.

Σαμίλλω, à nom. σαμίλη, α, ἡ,
nomen mul. §. 940.

Σίω, pro σῆ, ex σῆ. α. 478.

Σεοιρῆς, *videns*, *dentes stridens*.
præf. med. in m. g. σεοιρῆς.
propriè *scopis purgatus*, à σείρω.
item *sum ore hianti seu diducto*,
prout illi faciunt, *qui cachinnan-
tur*, unde *providens* accipitur.
f. αῖω, p. σῆσας, p. m. σῆση-
ας, & σῆσας. α. 268.

Σεσοφισμῆς, *peritus*, cum Ge-
nitivo, à σοφίζω, *reddo sapien-
tem*, f. ὶω, p. κα. Th. σοφός,
ῥε, ο, *sapiens*. α. 649.

Σηκόν, acc. *stabulum*, à σηκός, ῥε,
ο, *stabulum ovium*, *caprarum*,
affine Hebræo שׂוֹפֵר *sepire*, vel שׂוֹר
70, *tegere*. α. 787.

Σῆμος, αἰ, ο, τὸ, *signum*, & σῆμα,
pro σῆμος. Hinc σημάω, *si-
gnum do*, *jubeo*, unde σημά-
ω, α, ο, *præfatus*, *dux*.
α. 450. α. 56.

Σῶ, acc. sing. à σή, *tua*, σῆσι,
& σῆσιν, pro σῶς, Ionicè *tuis*,
à σός, ἡ, ον, *tuis, α, υμ*. α. 274.
α. 104.

Σθενώ, ὅ, ἡ, nomen mulieris,
robusta, à σθένος, *robur*. §.
276.

V

Σθῆν, α, ο, τὸ,

- Σάβος**, *robur*. α. 62. 615. 619. α. 97. 420.
Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, *silentium*. Th. σιγαῖν, *fileo*. α. 104.
Σίδηρος, α, ὁ, *ferrum*, hinc σιδήριος, *ferreus*, & contractè σιδήρῃς. α. 151. θ. 764.
Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, α, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capsa ubi mellificant apes. θ. 598.
Σιμόντι, pro σιμόντι, nomen viri. θ. 342.
Σίνιτις, 3. præf. ind. à σίνιμαι, *lædo*, *noceo*. α. 318.
Σίτες, α, ὁ, *frumentum*, σίτον, α, τὸ, *panis ex frumento*. α. 147. 604.
Σκαιῇ, dat. singul. unde Latinorum *scava*, à σκαῖος, ἡ, ὄν, finis-ter. Th. Σκαίζω, f. σω, *claudio*. θ. 179.
Σκάμαστρος, fluvii nomen. θ. 345.
Σκάφος, *fossio*, à σκάπτω, f. ψω, *fodio*, p. ἵσκαφα. α. 572.
Σκίπτα, *tecta*, acc. pl. per apocopen pro σκισπίσματι. Th. σκίπτω, *tego*. α. 532.
Σκήπτρον, α, τὸ, à σκήπτω, *nitor*, *innitor*. Est ergo σκήπτρον, *baculus*, cui quis inniti potest. θ. 30.
Σκιδναίρη, *dispersa*, præf. part. Thema est, σκιδναῖν, f. αῖω, unde σκιδναίνωμι, & σκιδνάωμι, *dissipo*, *dispergo*, in passivo σκιδναίμαι, unde est part. præf. pass. σκιδναίμενος. θ. 42.
Σκια, *umbra*, σκιῇ, Ionicè pro σκιᾷ, hinc σκιερὸς, α, ὁ, *umbrosus*. α. 574. 589.
Σκληρὸν, accus. à σκληρὸς, *durus*. Th. σκίλλω, *exsicco*. θ. 839.
Σκληρὸν, acc. sing. à σκληρὸς, *tor-*
tuosus, *obliquus*, metaph. parvus, dat. pl. σκαλιῇσι, pro σκαλαιῇς, Ionicè, hinc σκαλιῶς, *toruosè*, adverb. α. 219. 258.
Σκώλυρος, α, ὁ, *carduus*. α. 582.
Σκοῖον, in masculin. σκοτίεις, σκότη, *caliginosus*. Them. σκότη, α, seu, σκότη, τὸ, *tenebrae*. α. 555.
Σκυλαίκεσσι, dat. plur. Ion. à σκυλαῖς, *ακρὸς*, ὁ, *catulus*. Them. ὑλαῖα, αῖ, f. αῖον, *latro*, as. θ. 834.
Σκυλαύταις, α. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, *αὐτός*, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλαῖα, αῖ, *spolio*. Th. σύλη, ας, ἡ, *spolium*. α. 468.
Σμύλλωσι, dat. plur. Ion. à σμύλλω, σμύλλω, τὸ, *arum exameris*. θ. 594.
Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, *metri causâ*. α. 360.
Σμικροδύλον, *terribiliter*, propriè *visu*, à σμικροδύλον, idem quod σμικροδύλος, *aspectu terribilis*. Th. σμικρὸν, *intueor*. α. 341. 840.
Σοί, *tibi*, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro σταντῷ, à σὺ, tu. α. 34. 56.
Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *um*. α. 631. α. 98.
Σπαραγιάσαι, *fasciis involutum*, part. α. 1. act. à σπαραγιάζω, f. ἴω, *fasciis involvo*, idem quod σπαραγιάω. Th. σπαραγίαν, *fascia*. θ. 485.
Σπείρειν, *serito*, præf. inf. pro imperat. Ionicè, à σπείρω, f. σπῶ, *fero*, *semino*, f. 2. σπάρῶ, p. ἵσπαρα, α. 1. ἵσπειρος, α. 1. inf. σπείρω, α. 2. ἵσπαρος, præf. m. ἵσπορος. α. 291.
Σπειῶ, ὅ, ἡ, *Spero*, nomen mul. q. d. *in specu latitans*. θ. 245.
Σπί,

Σπίς, σπ, τὸ, spelunca, specus, antrum. 9. 301.

Σπερμαίνων Ἰσραὴλ, parere prosapiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebraeis dicuntur, sōmen, à σπέρμαϊν, idem quod σπείρω, i. τρώ, semino. s. 736.

Σπέρματος ἀρχαὸς, sementem incipere, σπέρματι, à σπέρμας, αἶος, τὸ, semen. Them. σπείρω, sero. s. 446. 471.

Σπερχνὸν, celerem, accus. à σπέρχνης, ὅ, festinus: hoc à σπέρχων, idem quod σπείρω, urgeo, à σπείρω, festinare cogor. s. 454.

Σπύδῃ, festinat, à σπύδω, σπύδω, acc. part. pro σπύδοντι, f. σπύδω, p. πω, præt. m. ἱσπύδα. s. 22.

Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, antrum, pro quo Poëtæ per epenthesein Ὡ ἱῶτι, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen Ὡ ἱῶτι, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, Ὡ ἱῶτι ἱπῆδισιν. 9. 297.

Σπονδῆσι, libaminibus, dat. plur. Ionicè pro σπονδαῖς, à σπίνδω, libo, promitto, f. σπείσω, præt. m. ἱσπονδα. s. 338.

Σταβμῶς, dat. singul. σταβμῶς cὸ ἡσπέρην, in stabulo obscuro, σταβμῶσι, dat. pl. stabulis, à σταβμός, ὤ, ὅ, stabulum. Th. ἱσημι, sto. 6. 294.

Σταφυλῆσι, uvis, dat. pl. à σταφυλή, ἥς, ἡ. Th. σταφίς, ἰδός, ἡ, ννα. s. 300.

Σπείχους, spica, nom. pl. σπείχων, genit. pl. à σπείχος, υος, ἡ, spica. s. 290. s. 473.

Σπινωμένη, arcuata, Ionicè, pro σπινωμένη, præf. part. f. g. à σπίνω, gemo, & hoc à σπινός, ὤ, ὅ, Ionicè, σπινός, angustus, arcus. 9. 160.

Σπῖχον, pro ἱσπυχον, 3. pl. imperf. aët. incedebant. Th. σπῖχον, eo, vado, f. ξω, p. ζω, a. 2. ἱσπυχον. 9. 10. 690.

Σπινώχῃ, ingemiscabas, 3. perf. imperf. Ion. à σπινώχῃ. idem quod σπίνω, gemo. Them. σπινός, ὤ, ὅ, angustus. 9. 858.

Σπινώμεναι, acc. pl. à σπινώμεναι, ὠντες, ὤ, gemebundus. Th. σπινός, ὤ, ὅ, arcus. s. 146.

Σπρίσται, privatur, pro σπρίσται. Th. σπρίω, privo, f. ἴστω, & ἴστω, pro σπρίσται, ἴστω, dicitur Poëticè σπρίσται. s. 211.

Σπέρπλω, per aphæresin, pro ἀσπέρπλω, fulgur, ab ἀσπέρπλω, fulguro, & σπέρπλης, nomen proprium Cyclopi. 6. 149. 845.

Σπῆρον, pro ἱσπρον, coronarunt, imperf. à σπῆω, corono, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἱσπρωμαι. s. 75.

Σπῆσιον, Poëticè, pro σπῆσιον, dat. pl. Ion. à σπῆσιον, σος, τὸ, pectus. s. 77.

Σπῆμι, flamine, dat. sing. à σπῆμι, σος, ὅ, flamen. Th. ἱσημι, sto. s. 538.

Σπῆει, pro ἱσπῆει, firmiter fixit, a. 1. ind. à σπῆει, F. ξω, a. 1. ἱσπῆει. 6. 498.

Σπῆσται, ordiatur, facit stare, a. 1. med. opt. σπῆσται, statuere, fut. 1. aët. infinit. ab ἱσημι, sto. s. 779. s. 114.

Σπῆσται, & σπῆσται, validis, dat. plur. à σπῆσται, densus. item, robustus. Thema, σπῆω, calco.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, culcitra. α. 76.

Σύμμιξις, συμπίσις, nom. plur. à σύμμιξις, τὸ, συμπίσις, à σύμμιξις, p. πύσις, p. πύσις, p. πύσις. α. 166.

Σύμμιξις, αἱ, ordines, à σύμμιξις, πύσις, πύσις, πύσις. Th. σύμμιξις, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. πύσις. α. 170.

Συλλίσαι, ornatè præparare, α. 1. part. à συλλίσαι, amicio, apparo. Th. σύλλισαι, f. λω, apparo, orno. α. 628.

Σύμμιξις, σύμμιξις, τὸ, os. 9. 40. α. 146.

Συναχίζου, imperf. pass. verbi συναχίζουμαι, f. ίσσομαι, idem quod ίνω, f. ίνω, gemo, ingemisco. Th. συναχίζου, α. 2. angustus. 9. 159.

Συνοίοντες, συμπίρρως, acc. plur. à συνοίοντες, ωίσις, ο, gemebundus. Thema, συνοίοντες, α, ο, arctus. θ. 684.

Στρατός, α, ο, exercitus, α. 246.

Συμμίσις, acc. à συμμίσις, ωίσις, ο, nomen fluvii. 9. 339.

Στρατοίς, dat. plur. à στρατός, στρατός, hoc à στρατός, sterno, f. στρατός. Th. στρατός, α, f. ίσσω, sterno. 9. 798.

Στρατοίς, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στρατοίς. Th. στρατός, f. ψω, verito, p. φα, α. 2. στρατός. α. 528.

Συμμίσις, Ionicè, pro συμμίσις, horribilis, à συμμίσις, α, f. σύμμιξις, odio prosequor. 9. 226.

Συμμίσις, intus, ex συμμίσις, horribilis, & αψ, αψ, ο, vultus. α. 196.

Σύμμιξις, α, ο, Σύμμιξις, nomen fluvii. Thema, σύμμιξις, α, f. σύμμιξις, ab inusit. σύμμιξις, odio prosequor, exhorresco 9. 361. 805. α. 310.

Σύμμιξις, tu. α. 27.

Σύμμιξις, fmes, à σύμμιξις, ο, α, fmes, pro quo usitatus, ο, ο, α. 177.

Σύμμιξις, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poetic. pro ίσσομαι, à συλλίσαι, α, spolio. Them. σύμμιξις, α, prada. α. 480.

Σύμμιξις, omnigenus, à συμμίσις, commisceo. Them. συμμίσις, misceo, f. μίσις, p. μίσις. α. 563.

Σύμμιξις, pro συνίσις, conformat, α. 1. ind. Ion. à πλάττω, & Attic. πλάττω, f. αίσω, p. πλάττω, α. 1. pass. ίπλάττω. 9. 571.

Σύμμιξις, α, comes, à συνίσις, & φέρω, fero, f. οίσις. α. 302.

Συμμισίσις, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμμισίσις, simul delibero. Th. συμμισίσις, f. συ, dico, p. α, α. 2. ίφραδιν, p. m. ίφραδιν. 9. 471.

Συνίσις, cum. συνίσις, cum illis. 9. 628.

Συνίσις, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνίσις, irruerant, à συνίσις, α, impetu feror. F. συνίσις, præf. pass. συνίσις, plusq. perf. συνίσις, ξω, α. Them. αίσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συνίσις, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συνίσις, & hoc ab αίσω, α, f. ήσω, occurrunt. Thema, αίσω, præf. præf. 9. 877.

Συνίσις, continebat, imperf. à συνίσις, continere, Them. ίσσω, habeo,

beo, f. ἔχω, & ἔχων, p. ἔχον-
τα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔχον.
a. 315.

Συνεχώς, continuè, adverb. à συν-
χης, ἰϞ, ὁ, ἡ, continuus. Th.
ἔχω, habeo. 9. 636.

Συνεπίκειναι, confertur, 3. præf. ind.
ab εἰσέπω, Poëticè, pro εἰσέγω.
Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ἠώσκη.
a. 440.

Συνήθως, acc. pl. à συνήθως, ἰϞ,
ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡϞ,
ἰϞ, τὸ, mos. 8. 230.

Συνίημι, Ionicè, pro συνίσται,
præf. inf. à συνίστημι, committo,
intelligo.

Συνίσταν, concurrerunt, unà ive-
runt, 3. pl. imperf. act. ex συν-
& εἶμι, eo. in imperf. εἶν, εἶς,
εἶ, ἴπιν, ἴπιν, ἴμην, ἴπιν, ἴπιν, a.
2. ἴον. a. 383.

Συνωσιόμεθα, congradiamur, 1. pl.
fut. 1. med. verbi συμφέρω, f.
οἶσμαι. Thema, φέρω, fero.
a. 358.

Συνωχάδω, adverb. confertim, à
συνέχω, contineo. Th. ἔχω, ha-
beo. 9. 690.

Συείχων, genit. plur. à συείχων,
ἰϞ, ἡ, tibia. Them. συείχων,
sibilo. a. 278.

Συρράπτειν, consuere, à συρράπτω, ἰϞ,
ψω, p. ὑρράπτω. a. 544.

Συσκιάσκειν, adumbrato, a. 1. inf.
act. à συσκιάζω. Th. σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. a. 613.

Συρφετὴν, paleas, serdes corra-
sas, tamquam à σύρω, f. εἶω,
traho.

Συῶν, apriorum, gen. plur. à σύς,
Doricè, pro quæ ὅς, sua. a.
168.

Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφ',
illos duos, pro σφί, accusativus
dual. σφί, pro σφίσι. σφί, pro

σφίον. σφίος, σφῆς, ἴρσος. 9.
144. 624. a. 62.

Σφίπρον, sumit, à σφίπρος, π, ὁ,
suus. σφίπρονισι, & σφίπρησι,
dat. pl. Th. ἴ, se, pronomen.
a. 2. a. 247.

Σφίγ', pro σφίγξ, acc. à σφίγξ,
σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, constrin-
go. Vide in Calepino, Sphinx.
9. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, malleus. a. 425.

Σχέδι, propè. a. 426. 432.

ΣχίτλιϞ, π, ὁ; miser, χίτλιϞ ἔρ-
γα, prava opera. a. 187.

Σχίσσας, confindens, pro χίσσας,
part. a. 1. act. à χίζω, findo.
F. ἴσω, p. ἔχρη, p. pass.
ἔχρημαι, a. 1. pass. ἔχρηθην. a.
428.

Σώζει, servavit, præf. opt. à
σώζω, f. σω, p. σίστημι, p. pass.
σίστημαι, a. 1. pass. σισθῆναι.
a. 376.

Σώμα, αἰϞ, τὸ, corpus, σώματι.
a. 426.

Σωθὴν, acc. à σωθῆς, ὤ, ὁ, acer-
vus. hinc σωθῆναι, coacervo.
a. 778.

Τ.

ΤΑ', τίς, τίς, τίς, a. 268.
τῆ, τ, a. 398. τῆ. Poëticè,
pro αἰ. a. 162.

Ταλαιρῶν, genit. plur. laborioso-
rum, à ταλαιρῆς, qui patien-
ter opus facit, à τάλαι, αἰϞ,
ὁ, miser. Thema, τάλαι, suf-
fero, vel τάλαι, fero. a. 46.
791.

ΤαλακέρδιϞ, magnanimus, qui
animo res arduas perferre, &
superare potest, ex τάλαι, suf-
fero, & κέρδιαι, ας, ἡ, cor.
a. 414.

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à *πέλα-
ρος*, *ϛ*, *ὁ*, *squalus*, in quo lana
& fusi. Th. *ταλάω*, *suffero*, f.
αἶσα. α. 293.

Ταλασίφρων, *εμπροσι*, genitiv.
sing. à *ταλασίφρων*, *cujus pectus
omnia tolerat*, ex *ταλάω*, *suf-
fero*, & *φρόν*, *νός*, *ἡ*, *mens*.
9. 1012.

Ταμίω, *α*. 2. inf. act. *τάμνειν*,
pro *τάμναι*, *ταμνέμεναι*, Dori-
cè, pro *τάμναι*, præf. act. in-
finit. pro *τάμναι*, *τάμνω*, *α*. 2.
opt. med. verb. *τάμνω*, *seco*,
f. *μῶ*, p. *στέμνω*, *α*. 2. *ἱταμν*,
p. *τέτομαι*. Sic & *τάμνω*, per
τμήσιν, pro *ἀποτάμνω*. ε. 423.
425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à *ταύνω*,
idem quod *ταίνω*, *extendo*, &
πίπλον. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epi-
theton arboris, ut hoc in lo-
co populi quæ radices in visce-
ribus terræ diffundit, in aëre
verò ramos, à *ταύνω*, pro *ταί-
νω*, *tendo*, & *ρίζα*, *ης*, *ἡ*, *radix*.
α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex
ταύνω, pro *ταίνω*, *extendo*, &
πίπτερον, τὸ, *ala*. ε. 212.

Ταυοφόρος, *procera*, à *ταυόσφορος*,
ex *ταύνω*, pro *ταίνω*, *extendo*,
& *σφορὰ*, *malleolus pedis*, qui
festinat, & *extensis passibus in-
cedit*. ε. 364.

Ταυτότριχα, *hirsutam*, acc. sing.
à *ταυτότριχος*, qui *laxo capillo est*,
ex *ταύνω*, *scu* *ταίνω*, *extendo*,
& *τριχὴ*, *τριχὴς*, *ἡ*, *capillus*. ε.
516.

Ταυότριπε, *ταυότριπ*, ut *primum*.
Th. *αἶσα*. ε. 467.

Ταρτάρη, *Tartari*, genit. à *τέρτα-
ρος*, *ϛ*, *ὁ*, in plural. *τέρταρος*,

quam *anomaliam Scapula præ-
terit*. 9. 807.

Ταρφίης, *crebra*, nom. pl. à *ταρ-
φης*, seu *ταρφός*, *ἰσ*, *ὁ*, *ἡ*, *den-
sus*, *creber*. Th. *τέρφω*, *ἰσ*,
τὸ, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab *ἑπεί*,
αὐτῇ, *ταῦτο*, *hic*, *hæc*, *hoc*. ε.
27. 9. 75.

Ταύριος, *ϛ*, *ὁ*, idem quod *ταύριος*,
taurinus. Th. *ταύρος*, *ϛ*, *ὁ*, *tau-
rus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίων, *populi quidam dicuntur*
τάφιος. α. 19.

Τάφω, *ϛ*, *ὁ*, *sepulchrum*, à *τά-
φω*, f. *ψω*, *sepelio*, in *α*. 2. *ἱτα-
φω*. α. 477.

Τάχα, *τοι*, adverb. à *ταχύς*, *ce-
ler*, in acc. *ταχύν*, & *ταχ'*, pro
τάχην, *ταχίως*. superl. *τάχιστα*.
ὡς *τάχιστα*, *quàm* *ocysimè*. ε. 85.
312. θ. 490.

Τάων, *Æolicè* pro *τῶν*, in g. f.
ab articulo, *ἡ*. ε. 816. α. 6.

Τ'. Vide *κ*. ε. 4. 7.

Τι respondet Latino *que*, & hinc
est, *εἴ*. ε. 3. 4. *τι* *ἰσ*, atque. θ.
624.

Τῶν, acc. Doricè, pro *οἷν*, à *οἶος*,
οἷ, *οἶν*. Th. est *οἶ*, Doricè *πῶ*.
ε. 301.

Τήνης, *floruit*, præf. med. à *τήναι*,
λα. *τήναι* pro *τήνας* metri cau-
sâ. hinc in part. med. *τήναια*.
9. 902. ε. 227.

Τέθνητος, *mortuum*, part. præf.
est. pro *πθινέτος*, à *τέθνημι*,
pro *θνήσκω*, *morior*, f. 2. m.
θνήσκω, *α*. 2. *ἱθάνον*, præf. *πθ-
νήσκω*, & *τέθνηκα*, ad formam
πθνήσκω, pro *πθινέως*, *mor-
tuus*, Plato in Epist. *πθινός*,
Poëticè etiam *πθινός*, p. m.
τέθνηκα. α. 454.

Τέχος, *εἰς*, τὸ, *ministerium*. ε. 246.

Τέκος,

Τίκα, & τίχ', a. 2. aet. pro ἵπκι,
à πάλω, pario, πικιάζ, a. 2. med.
inf. Vid. ἵπκην. §. 53.

Τίκασι, dat. pl. Ion. pro τίκισι,
à τίκας, εἶ, πὲ, *fatius*. Them.
πικτω, pario. §. 478.

Τίκατο, *reperit*, 3. sing. a. 2. med.
indic. pro ἵπικατο, metri causâ
abjicitur augmentum. Them.
πάλω, f. τέχομαι, a. 2. ἵπκην.
§. 308.

Τεκμαίρει, *destinat*, 3. perf. præf.
à τεκμαίρομαι, *ad finem perdu-*
co, *struo*. Th. τέκμαρ, πὲ, *finis*.
s. 229.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ε, πὲ, *filius*.
Th. πάλω, pario. s. 235.

Τέκον, *repererunt*, 3. pl. a. 2. aet.
indic. pro ἵπκον, à πάλω, pario.
a. 6.

Τέκος, εἶ, πὲ, *foetus*, *proles*. à
πάλω. a. 216.

Τεκῶσι, *pariens*, part. a. 2. aet.
ut & πικῶν, à πικτω, pario.
a. 2. ἵπκην, p. m. τέτοκα. §.
471.

Τέκον, οἶ, ὅ, *faber*, pro τάλ-
κων, à τάλω, *fabricor*, f. ξω,
p. pass. τέτογμαι. s. 25.

Τελαμών, ὦν, ὅ, *lorum ensis*.
Th. τελαίω, ὦ, f. αῖω, *suffero*.
a. 222.

Τελέαζ, præf. inf. pass. τελέαται
ἔμελλεν, *perficienda erant*. à π-
λίω, ὦ, f. ἔσω, p. κς, *ad finem*
perduco, præf. pass. πετέλισμαι.
s. 273. §. 552.

Τελέωσι, præf. subj. à πλίω,
(Poët.) *sum*. Thema τέλω. s.
181.

Τελεσθῶ, ὅ, ἔς, ἡ, *nomen mul.*
§. 358.

Τελέσκει, *peragat*, a. 1. opt.
aet. à πλίω, f. ἔσω, *perficio*,
τέλεισθαι, pro ἑτάλεισθαι, a. 1. aet.

πλίω, a. 1. subj. πεπλισμέ-
νῳ, perf. part. §. 170. a. 36.
s. 561.

Τελιῦσι, pro πλῦσι, Doricè, à π-
λίω. Th. πάλῳ, εἶ, πὲ, *finis*.
a. 89.

Τελισφόρῳ, *ad finem perducens*
vel perductus, ex τέλω, εἶ,
τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. §.
740.

Τελούπῳ, acc. à πλούπῳ, ἥς, ἡ,
idem quod πλυστή, *finis*, *exi-*
tus. Th. τέλος, εἶ, τὸ, *finis*.
s. 333.

Τελώνιος, genit. à πλήνεις, *perfe-*
ctus. Them. τέλος, εἶς, *finis*.
§. 242.

Τέλος, εἶς, τὸ, *finis*, *exitus*. s. 167.
218.

Τερμῆ, *luco*, à τέρμος, εἶς, τὸ
lucus. Th. τερμῶν, f. μῶν, *seco*.
a. 58.

Τέρδῃ, *arrodit*, 3. præf. ind. à τίν-
δω, *rodo*. *arrodo*. s. 624.

Τέροντι, accus. dual. à τίνων, ον-
τος, ὅ, *tendo*. Thema est τεί-
νω, *tendo*, f. ἰῶ, p. τέτοκα. a.
419.

Τέξιαζ, *paritura*, fut. 1. med. inf.
finit. à πάλω, f. 1. m. τέχομαι,
a. 2. ἵπκην, a. 1. pass. ἐτέχθῳ,
præf. m. τέτοκα. §. 469.

Τέον, *tuum*, à τέος, ἡ, ὄν, *tuus*, α,
μῃ, Doricè, pro σός, σή, σόν.
Th. σὺ, tu. s. 341.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. §.
744.

Τέρινα, acc. sing. à τέρω, εἶς, ὅ,
tener, *mollis*. Th. τέρω, *vexo*,
affligo. §. 5.

Τερμίσαντι, *talarem*, acc. singul.
à τερμίδεις, εἶς, *ad pedes us-*
que demissus. Thema τέρω,
ατος, τὸ, *terminus*, *meta*. s.
337.

- Τέρπει**, 3. præf. ind. *τέρπειν*, pro *τέρπειντο*, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. *τέρπω*, f. *ψω*, delecto. s. 115.
Τέρπει, delectat. à *τέρπω*, f. *ψω*. θ. 37. α. 47.
Τερπικέραυνοι, fulminibus gaudentes. à *τέρπω*, delecto, & *κεραυνός*, ὅ, ὁ. s. 52. 273.
Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à *τέρπω*, delecto, & *χορός*, ὅ, ὁ, chorus, tripudium. θ. 78.
Τέρψις, ιως, ἡ, delectatio. Thema. *τέρπω*, delecto, f. *ψω*. θ. 917.
Τεσσαράκοντα, quadraginta. Them. *τίσσαρις*, quatuor. s. 385.
Τεσσαρεσχηγιάτης, quadragenarius, ex *τεσσαράκοντα*, quadraginta, & hoc à *τίσσαρις*, quatuor, & *ἔτος*, ἔτος, πῶ, annus. s. 441.
Τέταται, extensus est, præf. pass. & *τέτατο* pro *ἐτίτωτο*, plusq. perf. verbi *τίνω*, f. *ῶ*, p. *τίτωμαι*, præf. pass. *τέτιμαι*. θ. 68.
Τετάρτη, quarta, dat. à *τέταρτος*, ὁ, ὁ, quartus. Them. *τίσσαρις*. s. 800.
Τετάρτη, honorata est, per epenthesein Poeticam *τετάρτη*, perf. part. pass. à *τίω*, punio, honoro, f. *ῶ*, p. *ῶμαι*. θ. 415.
Τετίμηται, honorata est, à *τιμῶ*, honoro. Thema, *τίω*, idem. θ. 449.
Τέτλαθ', sustineas, pro *τέτλαθι*, per reduplicationem pro *τλάθι*, a. 2. imperat. ab aor. 2. *ἔτλω*, verbi *τλάω* vel *τλάω*, per synopen pro *τελάω*, f. *τλέω*. s. 718.
Τέτρω, 3. sing. præf. subj. à *τέτρω*, fortior, invenio. Vide *τέτρω*, *τετρω*, unde *τετρω*, *τετρω*, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) *τέτρω*. θ. 610.
Τετοκῆς, *ευία*, præf. med. part. à *πέτω*, pario, f. *τέτομαι*, a. 2. *ἔτεγον*, p. m. *τέτοκα*. s. 591.
Τέτορ' pro *τέτορι*, in dual. num. *τέτορις*, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro *τίσσαρις*. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.
Τετραμυδῆς, *versus*, perf. part. pass. à *τέτω*, verso, f. *ψω*, p. m. *τέτρωμαι*. s. 727.
Τετρας, *ἄδης*, ἡ, quaternarius, *τετράδι*, *τετράδι*, acc. pro *τετράδα*. Th. *τίσσαρις*, quatuor. s. 794. 798.
Τετράρην, qui in quatuor partes finditur, ex *τετρας*, *ἄδης*, ἡ, quaternio, & hoc à *τίσσαρις*, quatuor, & *ῥήνω*, frango, f. *ψω*, perf. pass. *τετρωμαι*. s. 442.
Τέτατος, per metathesein *τέταρτος*, ὁ, ὁ, quartus. Them. *τίσσαρις*. s. 596.
Τέτλιξ, *ὕψ*, ἡ, cicada. α. 393.
Τετύκται, 3. perf. pass. à *τέτυγμα*, verbi *τύγωμαι*, sum. Th. *τύγω*, f. *ζω*, fabricor. s. 745. 752.
Τέτυκθ', pl. perf. pro *ἐτέτυκθ'*, à *τύγω*, fabricor. Vide in *τέτυκ*. α. 154.
Τεῦ, Doricè pro *ἔ*, & hoc pro *αῦ*. Th. *αῦ*, tu. s. 230.
Τεῦξ, a. 1. ind. pro *ἔτευξ*, ut & *πῶξ* pro *ἔτευξ*, a. 1. aor. 3. plur. *πῶξαι*, Ionicè pro *πῶξη*, 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.
Τεύχεα, *πῆ*, *αἶμα*, *πύχεα*, pro *πύχεα*,

πέχει, πύχισι. α. 60. §. 186.
 Τεύχων, machinans, à verbo πύ-
 χω, εις, ει, fabricor, f. ξυ. ε.
 265.

Τέχνη, ης, ή, αρι, τέχνησι, Ionicè
 pro τέχραις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à πῶς, eius. ε. 23.

Τῇ, hac, τῇδε. ε. 208. 635.

Τηδύς, ἑ, ή, nomen mul. in acc.
 πθυῶ. θ. 136.

Τίχεται, liquefcit, à τίχω. §.
 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλῆ pro-
 cul, idem cum τῆλε, τηλέθεν.
 §. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.

Τηλεκλειπῶ, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειπῷ, inclysi, & τηλεκλει-
 πῆς, ἑ, ὁ, est nomen viri.
 q. d. longè latèque celeberrimus.
 ex τῆλε, procul, & κλειπῆς, in-
 clytus. Them. κλείω, celebroy.
 α. 327.

Τηλέσκοπον, eminus apparentem,
 ex τῆλε, procul, & σκοπέωμαι,
 f. ψομαι, video. §. 566.

Τῇμῃ, tunc, τημῇ, pro τῇ-
 μῇ. Thema, ἡμῇ, quum.
 ε. 576.

Τῶ, τῶδε, τῶ γε, τῇσιν pro
 παῖσιν, Ionicè ab ή. ε. 12. 39.
 §. 917.

Τηγᾶ, careas, 2. perf. præf. à τη-
 γάωμαι, ὤμαι. Th. τηγῶ, ὤ,
 f. ἦσιν, privo. ε. 408.

Τι, interrogativum quare. ε. 207.
 α. 380. π. indefinitum aliquid.
 ε. 88.

Τίσαιεν, honorabat, imperf. Poë-
 ticè pro ἴπαι; à τίω, honoro, f.
 ἴσω. α. 9. hinc & τίται.

Τίη, Poëticè pro τί, quid. θ. 35.

Τίθισι, πθεῖσι, faciunt. πθεῖν præf.
 opt. ε. 518.

Τίθεις, præf. part. τθίδῃ, Ionicè
 pro πθέιναι, præf. inf. à πθη-
 μι, pono, α. 2. ἴθλω. ε. 744. §.
 597.

Τιθῶν, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.

Τίππ, Poëticè pro ἴππαι, im-
 perf. præf. verbi ἴπτω, pario,
 f. τίξωμαι, α. 2. ἴππων, p. m.
 τίππος. §. 223.

Τιμᾶ, honorat. τίμω, imperf. pro
 ἱμωμαι, honorabat. Th. τίω, ho-
 noro. τίμωσιν. α. 1. ind. pro ἱμῶ-
 σιν. §. 532.

Τιμῇ, ἡς, honor, τιμῶ, à τίω, ho-
 noro. §. 203.

Τίνωξ, puniri, præf. inf. idem
 quod τίωξ, πινυράς, vindican-
 tes, præf. part. Th. τίω, punio.
 ε. 804.

Τίον, honorarunt. 3. pl. α. 2. act.
 pro ἴπον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
 honoro. α. 85.

Τίρωδος, nomen oppidi, τίρωδ',
 per apostrophum insolentem
 pro τίρωδον. α. 81. §. 292.

Τίς, quis? interrogativum, ge-
 nit. τίνος. α. 72.

Τίς, indefinitum in g. maf. quis-
 piam. εἴ τις, si quis. in form. g.
 τίς, ulla, & in neutro τί, quod.
 ε. 21. 190.

Τισάμεθα, ulti fuerimus, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, ulciscor,
 punio, f. τίω, α. 1. ἴπποι. §.
 165.

Τίσαν, ultionem, acc. à τίσις, ultio.
 Th. τίω, punio. §. 210.

Τισίνοντες, nocentes, acc. pl. præf.
 part. à τινίω, idem quod τίω,
 punio, ludo. τίω, habet primam
 longam. Alii vertunt festinan-
 tes, à τείνω, sed sic prima fo-
 ret brevis. §. 209.

Τιπίνω,

- Τῆνιν**, *calce*, *gypso*, dat. sing. à *τίμιος*, *u*, *u*, *calx*. α. 141.
- Τιτῶν**, *Titanes*, posteri Saturni. *τιῶν*, dativ. plur. & *τιτῶν*, Poëticè à *τιμῶν*, *ulciscor*, *pœnas luo*. Thema, *τίω*, *punio*. §. 630.
- Τιμῶν**, *casa*, a. 1. part. pass. à *τίμω*, *seco*, *scindo*, f. 1. *τιμῶ*, p. *τίμηναι*, a. 2. *ἴπμην*, a. 1. pass. *ἰτιμῶν*, præt. med. *τίμμε*. α. 420.
- Τὸ**, *ὅγ'*, & *ὅδ'*, articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τὸν**, pro *ὅτε*, *tunc*, & *ὅθεν*, idem. α. 32. 76.
- Ταί**, particula est enclitica, quæ adverbis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatùs tantùm gratiâ. α. 106.
- Τοίς**, *illi*. α. 726.
- Τοῖς**, Poëticè pro *ἔ*, ab *ὀ*, art. præpos. pro *αὐτοῦ*. §. 493. 210.
- Τοῖς**, *talis*. Them. *οἷος*, *qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, *ipsis*, dat. pl. *τιῶν*, paralogice Ionica, *τιῶν*, ab *ὀ*, *u*, *τὸ*, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοῦ**, dat. Ionicè, pro *τοῦ*, à *τοῦ*, *parens*, acc. *τοῦ*, dat. pl. *τοῦ*, à *τίω*, f. *τίωμαι*, *pario*. §. 155. α. 188.
- Τὸν**, quem, acc. ab *ὀ*, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, *u*, *ὀ*, *quantus*. α. 660. α. 441.
- Τότε**, *ὅτε*, pro *ὅτε*, *tunc*. Them. *ὅτε*, *quando*. α. 565. 616.
- Τὸ**, *hocque*, artic. præposit. ab *ὀ*, *u*, *τὸ*. α. 360.
- Τοσούτων**, *primum*. Sic τὸ *αὐτοῦ*, *manè*, τὸ *καθημέριον*, *quotidie*, eleganter præponitur, τὸ. α. 487.
- Τοσούτος**, idem quod *παύτος*, Poëticè pro *αὐτοῦ*. ante, *τοσούτως*. α. 184. §. 394.
- Τῷ**, & *τῷ*, quo, art. præp. ab *ὀ*, *u*, *τὸ*. α. 33. 284.
- Τῷ**, & *τῷ*, *pro* *τῷ*, ab *ὀ*, *u*, *τὸ*, *hic*, *hac*, *hoc*. α. 121. 362.
- Τῷ**, *quocirca*, pro *ἔ* *ὅτι*, *cujus gratiâ*. α. 49. §. 88.
- Τῷ**, *hos*, ab *ὀ*, art. præp. α. 136.
- Τῷ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *ἰστῶν*, ad formam *ἰσπῶν*, à *τίω*, *tremo*, f. *τίω*. α. 171.
- Τῷ**, imperf. pro *ἰστῶν*, *tremabant*, à *τίω*, *tremo*. α. 213.
- Τῷ**, *oi*, & *ai*, *tres*. θ. 148. 321.
- Τῷ**, *convertens*, & in accus. *τίω*, a. 1. part. act. *τίω*, *verro*, p. m. *τίω*. α. 316. 416.
- Τῷ**, Ionicè pro *τιῶν*, a. 2. act. infin. à *τίω*, *alo*, f. *τίω*, p. *τίω*, a. 2. *ἰστῶν*, p. m. *τίω*. §. 480.
- Τῷ**, *aspera*, f. g. à *τῷ*, *is*, *o*. α. 119.
- Τῷ**, Poëticè pro *ἰστῶν*, *expavit*, à *τίω*, *expavesco*. §. 850.
- Τῷ**, *abit*, 3. præf. ind. à *τίω*, *curro*, f. *τίωμαι*, perf. *ἰστῶμαι*, a. 2. *ἰστῶμαι*, p. m. *ἰστῶμαι*. α. 219.
- Τῷ**, *cavernosa*, Poëticè pro *τιῶν*, in form. g. à *τῷ*, *u*, *o*, *perforatus*. Thema, *τίω*, pro quo usitatum, *τιῶν*, *perforo*, f. *τίω*, dicitur & *τιῶν*, pro *τιῶν*, unde aor. 1. *ἰστῶν*. §. 331.
- Τῷ**, genit. à *τῷ*, *u*, *o*, *nomen mul.* α. 355.

Τρυχός, Ionicè pro τρυχός, asper.
s. 291.

Τρύβουσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τρύβω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τίτρεμαι, p.
m. τίτρεβα. s. 251.

Τριχάρων, τρία χάρων, tria ca-
pita, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& χάρων, τὸ, caput. s. 288.

Τριηκόντων, triginta, pro τριάκον-
τα: sunt enim ἄκλυτοι. Them.
τρεῖς, tres. s. 696.

Τριηκίδω, acc. à τριηκίς, αἶδος,
ἡ, tricesima pars, τριηκισίας, tre-
centas, à τριακῆσοι, trecenti.

Thema, τρεῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τριβήσια, nomen mul. α. 197.

Τριπύχων, tricubitalis, accus. à
τρίπυχος, ex τρεῖς, & πῆχυς, ἰσος,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τρίποδι, pro τρίποδι, tripodem,
à τρίπους, ὀδός, ὁ, tripes, τρι-
πόδιον, acc. tripedale, à nomi-
nat. τρίποδης, ὁ, ὁ, τρίπῳ, ὁ,
ἑ, Æolicè pro τρίπους, ὀδός, ὁ,
ex τρεῖς, tres, & πῆς, ποδός, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τρίπολι, dat. singul. ter arato,
hinc τρίπολι γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τρεῖς,
tres, & πόλις, verro, aro. s.
971.

Τρεῖς, ter, à τρεῖς, tres. s. 173.
252.

Τρισηνάδα, acc. à τρισηνάς, αἶδος,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
c. vigesimus septimus, ex τρεῖς
& ἐνάς, novem, ἐνάς, αἶδος, ἡ,
& εἰς, αἶδος, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τρισηκιδιηκίδω, h. c. tricesimum.
ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τριπύθαμον, à τριπύθα, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τριπυχί, triplici serie, adverb. ex
τρεῖς, seu τρεῖς, tres, & τριχί,
f. ξω, ordine eo. s. 727.

Τρίτον, tertium, pro τρίτῳ, di-
citur etiam τρίτον. Thema,
τρεῖς, tres. s. 143.

Τριβήσια, nomen mul. θ. 924.

Τρίχες, pili, à nominat. Τρίχες,
τριχός, ἡ, α. 391. in dat. plur.
Τρίχῃ. s. 539.

Τροίω, Trojam, à τρώς, τρώος,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τροπή, conversio, τροπῆς, acc. pl.
ubi ας corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συσ-
πλῶ. s. 479. 564.

Τροχάλης, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τρέχω,
curro. s. 518.

Τρυγητήριον, genit. pl. à τρυγητήρ,
ἥρος, ὁ, vindemiator h. c. qui
vina demit, à τρυγία, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρύγη, ἡ, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρυφάλεια, galeam, q. τριφάλων,
à triplici cono. Th. φάλος, ὁ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, absunt, à τρύχω, idem
quod τρύω, attero. s. 305.

Τυών, τυ, pro Dorico, τὸν, & hoc
pro οὐ, τυ. s. 10.

Τυπεῖς, percussus, α. 2. pass. à
τύπῳ. α. 361.

Τυρῶοισι, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυτθός, ὅ, ὁ, parvus, & τυτθόν,
pauculum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbis. Th. τυτθός, ὅ,
ὁ, matema. s. 469.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, οἷον, ὁ,
nomen proprium viri, τυφάο-

τιον, nomen proprium loci. §. 306. α. 32.

Τυφώϊ, genit. τυφώδης, nomen est gigantis. §. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. §. 360.

Τυχόν, ei qui obviam fuerit, part. a. 2. aēt. ἀτυχάσω, sum, evenio, incido, t. τούχομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. πέτυχα. §. 973.

Τῶν, hi, dual. num. ab ὅ, hic. §. 439. sed. τῷ, dat. sing. §. 281.

Τῶν, & τῶν, genit. pl. ab ὅ, ἡ, τί, hic, hæc, hoc. §. 335. 246.

Τῶς, sic, pro ὅπως, per aphæresin. Th. ὅπως, & ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ΄Αδης, stella septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ὕω, pluo. §. 615.

Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, injuria. Hinc est ὕβριζω, contumeliā afficio. unde est, ὕβρις, ἡ, ὅ, insolens, protervus. in acc. ὕβρις. §. 214. §. 307.

Υγρός, ἡ, ὅ, humidus. hinc ὕγραίνω, humectō. §. 625.

Υδρ, aqua, dat. cas. ab ὕδω, ὕδω, τῷ, Poëtice, pro ὕδωρ, aqua. §. 61.

Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδωρ, Hydram, ab ὕδωρ, αἶ, τῷ, aqua. §. 313.

Υδωρ, aqua, genit. ὕδατος. §. 196.

Υψ, pluit, 3. præf. ind. ab ὕω, pluo, f. ὕσω. hinc ὕψις, ἡ, ὅ, pluvia. §. 552. 545.

Υἱ, à nominativo ὕις, filius, in

genit. ὕι, & contractè, ὕι, in dat. ὕι, & contractè ὕι. α. 150. ὕις, ὕις, ad formam βασιλῆς, ab ὕδωρ, filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. & 3. contractorum. §. 268.

Υλη, ἡ, ἡ, sylva. hinc ὕλης, ὕλης, sylvestris, ὕλησιν. §. 1010.

Υληγῆται, qui in sylvis dormiunt, nom. pl. ab ὕληγίτης, ex ὕλη, ἡ, ἡ, sylva, κείνη, lectus, confer supra ἡμετέροισιν, qui toto die dormit. §. 529.

Υλοθῆμ, &, casor lignorum. hinc & ὕλοθῆμ, ligna in sylvis cædo, ab ὕλη, sylva, & τέμνω, feco, f. τέμνω, p. m. τέτομα. §. 422. 807.

Υλοφάγος, genit. Ion. ab ὕλοφάγος, qui sylvas depascitur, ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo, a. 2. ἔφαγον. §. 591.

Υμῆς, vos, à σὺ, tu. hinc ὕμει, ὕμει, vester. §. 963.

Υμῆας, hymeneus, ab ὕμῳ, ὕμῳ, ὅ, pellicula, qua factus involvitur. α. 274.

Υμῶν, vobis, Æolicè, pro ὕμῶν. ὕμῶν, pro ὕμει. §. 662. α. 328.

Υμῶν, celebros, laudo, f. ὕμῶν, ὕμῶν, Poëtice, pro ὕμῶν, ὕμῶν, pl. part. præf. f. g. ὕμῶν, ὕμῶν, a. 1. aēt. subj. ὕμῶν, Doricè, pro ὕμῶν, ὕμῶν, part. præf. f. g. pl. num. pro ὕμῶν, Doricè, ab ὕμῳ, hymnus, carmen. Th. ὕμῶν, celebros, cano. §. 2. §. 11. 33.

Υμῶν, &, ὅ, carmen, ab ὕμῳ, celebros, ὕμῶν, carmine. §. 657.

Υἱς, ἡ, ὅ, filius. §. 271.

Υπαί,

Υπαί, praeposit. pro ὑπὲρ, Poëtice. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλλάσσω, subterfugere, scil. debes, (α. 1. med. infin. Th. αἰλίω, molo, vito, Poëtice, αἰλάω.) ε. 557.

Υπαλύξαι, effugere, α. 1. act. infin. ab ὑπαλύσσω, f. ὑπαλύξω. Thema, αἰλίω, vito. ε. 304.

Υπιδίκε, suscepit, pro ὑπεδίκε, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, f. ζομαι, praet. ὑποδίδισμαι, suscepi. Thema, δέχομαι, f. ζομαι, capio. ε. 513.

Υπὴνυκε, instruxit. 3. sing. α. 1. med. indic. ab ὑποπνύμι, suppono. Th. πνύμι, pono. ε. 175.

Υπὶαντί, adversarius, ab ἐναντί, oppositus. Thema, ἀντί, praepositio, pro. α. 347.

Υπὲρθε, ab ὑπερθε, infra. Th. ἔρθε, ας, ἡ, terra. α. 410.

Υπεήλυξε, evitavit, α. 1. ind. Th. αλύω, unde αλύσσω, F. ξω, α. 1. ἡλυξα, ας, ε. ε. 615.

Υπὲρ, praeposit. pro supra. ε. 45.

Υπεβάλλω, superans, praes. part. Thema, βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, α. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπεβάσσεια, ας, ἡ, transgressio, Poëtice, pro ὑπερβάσει, ab ὑπερβάσσω, transgredior. Th. βαίνω, co. f. βήσσω, α. 2. ἔβην. ε. 827.

Υπὲρ, violentus, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, supra, & βία, ἡ, vis, robur, unde est, Latinorum superbus. ε. 139.

Υπερφανής, & ὑπερήφανος, α,

ὁ εἰς ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φάω, f. αἶψα, p. πύφασκα, ostendo, in lucem edo. ε. 149.

Υπερίωρε, οργς, ὁ, superbus, Thema, αἶψα, αἰσθός, ὁ, vir. ε. 995.

Υπὲρθεν, seu ὑπερθε, supra. Th. ὑπὲρ, super. ε. 545.

Υπὲρθυμος, ὁ, magnanimus. Th. θυμός, ὅ, ὁ, animus. ε. 937.

Υπερθύμιον, superliminare. Th. θυμός, ας, ἡ, janua. α. 271.

Υπεριονίδας, gen. Aëlicè, pro ὑπεριονίδης, ab ὑπεριονίδης, ε. ὁ, nomen gentil. ε. 1010.

Υπερίωνος, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. ε. 134 374.

Υπερυδαντα, acc. ab ὑπερυδάς, αἰς, ὁ, gloria supereminens. Them. κῶδ, εἰς, τὸ, gloria.

Υπερμήτης, praepotens, ab ὑπερμήτης. Th. ῥή, ας, τὸ, animus. α. 413.

Υπερς, α, ὁ, pistillum, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Υπερώλ, genit. ab ὑπερώλ, insolens, cujus robur arma superat. Th. ὀλώ, α, τὸ, & in pl. τὰ, arma. ε. 516.

Υπέση, pollicitus erat, α. 2. act. ab ὑψίστημι, suppono. Them. ἔσημι, statuo, f. ἔστη, α. 2. ἔστη. ε. 402.

Υπὲρτα, supremas, superlat. ab ὑπὲρ, super, comp. ὑπὲρτα, superior, ab ὑπερτα, dicitur etiam ὑπὲρ, per syncopen, Consul. ε. 8.

Υπερθεῖν, congressa, α. 1. part. pass.

pass. pro ὑποδυσχεΐσκ, ab ὑποδυσχαίω. Them. δύη, ἡς, ἡ, lectus.

§. 374.

Υπῆκον, prominebant, imperf. ab ὑπικαι, subsum. α. 266.

Υπνῶ, υ, ὁ, somnus, ὑπνῶ. α. 118.

Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit. α. 63 367.

Υποδδίσκεις, subveritus, part. a. 1. act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδίδω. Them. δίδω, τιμω, f. δίδωμαι, p. δίδωκε. α. 98.

Υπεκωφεύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκωφεύγῃ, a. 2. act. opt. effugerit, à φάγω, fugio, f. φάγομαι, a. 2. ἔφυγεν. α. 42.

Υποδυσχεΐσα, subjugata, participium, a. 1. pass. ab ὑποδυσχέωμαι, f. ἡσώμαι, p. δίδωμαι, pro ὑποδυσχέωμαι. Th. δαμνῶ, ὦ, domo. α. 53.

Υπεκυσσάμενη, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύνωμαι, fio gravis. Thema, κύω, f. σω, in utero fero. §. 308.

Υπόδρα, torvè, adverb. ponitur ἐπὶ ῥημῶν ἡκῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόδρα, per epenthesein ῥ δ, Th. ὄραω, f. αἶσω, p. ὄρακα, & Att. ἰόρακα. α. 445.

Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, sublucidus. Th. λάμπω, f. ψω, luco. α. 142.

Υπαλιύω, fuge, pro ὑπαλιύω, præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλιύωμαι. Thema est αἰλίω, mīlo, item vito. α. 760.

Υπόπρεπς, quia liberos habet, à πρέπς, πρεπς, ἡ, vitula. α. 601.

Υποταρταριοί, sub tartarum detrufi.

Th. τάρταρος, υ, ὁ, tartarus. §. 851.

Υποσδομῶν, irruentibus, præf. part. verbi σείω, agito, idem quod σείω. α. 373.

Υποχόμῃ, part. a. 2. med. ab ὑπείχομαι, promitto, f. ὑπείχομαι, p. ὑπείχουμαι, a. 2. m. ὑπείχομαι, ab ὑπείχω. Th. ἔχω, habeo. §. 170.

Υσμίνη, ἡ, pugna. Them. μῦνῃ, maneo. α. 178.

Υστέρῃ, υ, ὁ, posterior, sequens. α. 351.

Υφαίνε, texebat, imperf. act. ab ὑφαίω, idem quod ὑφαίω, texo. α. 28.

Υψίστων, aliquantò minor ἢ junior, q. d. subminor, ab ὑπὸ, & ἡπῶν, vel ἡστων, ενῶ, ὁ, ἡ, minor. α. 258.

Υψηλός, ἡ, ὅν, altus, α, υμ, ab ὑψῶ, ὑψῶ, πῶ, altitudo. α. 440.

Υψιζεύμενης, υ, ὁ, altitonans, ex Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψῶ, ὑψῶ, πῶ, altitudo, & βρέμω, fremo, resono. α. 8.

Υψίζυγῃ, altijugus, ex ὑψί, altè. Th. ὑψῶ, ὑψῶ, πῶ, altitudo, & ζυγός, jugum. Th. ζεύω, jungo. α. 18.

Υψίγμῃ, altè comatus. Epith. quer. ὕς, ex ὑψί, altè, & κόμη, ἡ, coma. α. 376.

Υψιμίδωτος, genit. ab ὑψιμίδω, in alto regnans ex ὑψί, altè, hoc ab ὑψῶ, ὑψῶ, πῶ, altitudo, & μίδω, impero. §. 529.

Υψόθεν, & ὑψῆ, altè, adverbia. Th. ὑψῶ, ὑψῶ, πῶ, altitudo. α. 849. 551.

Φ.

- Φ** αἶθρον, *Phaëthron*, nomen viri. φαῖδρον, οὐρανός, ὁ, *lucidus*, præs. part. q. d. *lumen currens*. à φαῖδρον, idem quod φαῖδρον, *luceo*. 9. 760.
- Φαέτης, *lucet*, 3. præs. ind. act. à φαέτω, *luceo*. Th. φαῖδρον, *luceo*. 1. 528. 9. 372.
- Φαιρός, ὤ, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φαῖδρον, *splendo*. α. 225.
- Φαισμοβροχός, genit. à φαείνο-βροχός, *lucem hominibus praebens*. à φαῖδρον, *luceo*, & βροχός, *mortalis*. 9. 958.
- Φαίδριμος, α, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. φαίδριος, ὤ, ὁ, *hilaris*. 9. 940.
- Φαιδριώτης, *abluc*, præs. inf. pass. à φαιδριών, *nitidum reddo*. Th. φαίδριος, ὤ, ὁ, *alacer*. 1. 753.
- Φαινομένη, *apparentem*, præs. part. pass. à φαίνω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνετε, *ostendite*, φαῖς pro ἵφαίνε, *exferebat*, imperf. Ion. Vide Φανίη. 9. 443, 689.
- Φάλαγξ, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. 9. 935.
- Φάληρον, nomen viri. α. 180.
- Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & φαῖη, 3. sing. a. 2. pass. subj. Φανείης, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. Φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πῖφασθαι, p. pass. πῖφασμαι, a. 2. pass. ἵφάνην. 1. 458, 598.
- Φάος, α, ὁ, τὸ, *lumen*. à φαω, *luceo*. 1. 155.
- Φαρέων, dat. pl. Poëticus, à φα-ρῶν, α, ὁ, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. 1. 198.
- Φαρίτρην, acc. Ion. παρὰ τὸ φέ-

ραῖ, *quia sagitta in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, α, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. 1. 485.

Φασί, & φασίν, *aiunt*, 3. pl. ind. præs. à φημί, *dico*. 1. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictabat*, imperf. pro ἵφην, Poëticè, abinufit. Φάσκω, Sic φαῖσκω (ἱλινδ. 6. v. 60.) pro ἵφην. 9. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. φημί vel φαῖδρον, *dico*. 1. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, *ad formam ἱστάμεναι*, α, α, ἵστατο. Th. φημί, vel φαῖδρον, *dico*. α. 115.

Φείδω, *parcas*, præs. imperat. m. Ion. pro φείδω, verbi φείδωμαι, *parco*, f. φείσωμαι, p. πῖφωμαι. 1. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contr. hinc φειδῶλη, *parca*. e. 369, 720.

Φερβύλῃ, Ionicè pro φέρβω, *pasce*, præs. inf. à φέρβω, f. ψω, *pasco*. 1. 377.

Φερίουα, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. 1. 571.

Φερίουα, α, ὁ, ἡ, *almus*. φέρω, *fero*, & βίος, α, ὁ, *vita*. 9. 693.

Φερισσαίης, *ferentes scuta*, *scutiferos*, à φερισσαίης, hoc à φέρω, *fero*, & σάκος, α, ὁ, τὸ, *scutum*. Th. σάτω, *onero*. α. 13.

Φίργιον, *gererent*, 3. præs. ind. opt. φέρωμαι, præs. part. φέρων, pro ἵφωμαι, 3. perf. imperf. φερίω. Ionicè pro φέρω. à φέρω, *fero*, f. οἶσω, a. 1. ἡνέγκω. p. m. ἡνέχα. α. 150. 1. 215.

Φίρμα,

Φέρουσι, ης, ι, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρειντος, superl. præstantissimus. à
 φέρω, φέρειντος. §. 49.

Φέρων, φέρουσι, ferens, præf. part.
 Vide in Φέρειν. s. 204.

Φεύγουσιν, fugientes, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, fugio,
 φεύξιας, f. i. inf. a. 2. ἔφυγον.
 p. m. πέφυκα. s. 620. α. 112.

Φῆ, dixit, pro ἔφη, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, dico. §. 550.

Φηλήτης (alii φιλήτης.) furibus,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, α, ο, fur.
 hoc à φίλῳ, α, ο, amicus.
 sed φαλήτης, α, ο, impostor,
 à φῆλῳ, α, ο, impostor.
 hinc φαλέω, decipio. s. 375.

Φάμη, ης, ἡ, fama. à φημί, vel
 φαίω, dico. s. 761.

Φημί, dico, præf. ind. ἔφλω, a. 2.
 hinc φημιζω, divulgo, dico.
 s. 656. 764.

Φθιμύδῳ, antevertens. part. a. 2.
 med. à φθίω, praevenio, F. φθά-
 σω, a. 1. ἔφθισα, a. 2. αἶτ. ἔφθλω.
 a. 2. med. ἔφθιμύλω, ad formam
 Ἔ ἱσάμην. s. 554.

Φθίζοντες, pro ἑφθίζοντες, sonabant,
 imperf. à φθίζομαι, loquor,
 φθίζατο, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἑφθιγμαι, præf. m. ἑφθιγο-
 ς. §. 831.

Φθίρουσι, perdunt, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθίρω, f. ἔφρω, p. ἑφθι-
 ρος, a. 1. ἑφθιρῶ, a. 2. ἑφθιρῶν,
 p. m. ἑφθιρῶ. Them. primum
 φθίω. §. 876.

Φθίω, pereo, deficio, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθινοῖσιν,
 φθιόντων. §. 59. s. 798.

Φθισιλόρος, acc. sing. à φθισιλόω,
 perdens viros, epitheton bello
 congruentissimum, à φθίω, cor-
 rumpro, & αἶνῃ, vir. §. 431.

Φθονέω, invidet, 3. pers. præf. ind.
 à φθονίω, invideo, f. ἔφθονω, p.
 ἑφθονησῶ. Them. φθονέω, α, ο,
 invidia. s. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιον, nomen
 montis. ex ἴφι, fortiter, & κίω,
 incedo, quia ardui montes sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλήτης, furibus, dat. plur. pro
 φιλήταις, à φιλήτης, α, ο, fur.
 Th. φίλῳ, amicus. s. 375.

Φίλῳ, α, ο, amicus. φίλα & φίλ'
 in pl. s. 306. 184. carus, gra-
 tus. s. 116. φίλοι θεοί.

Φιλεῖ, amat, 3. pers. ind. à φιλέω,
 f. ἔφω, p. πεφίληκα, præf. m.
 πέφιλα. s. 15. 300. 342.

Φιλειῶται, Doricè pro φιλεῖνται,
 3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th.
 φίλῳ. θ. 97.

Φιλυρρίδης, nomen gentile. §.
 1002.

Φιλομυμηδής, ἑῷ, ὅτι ἡ, amans ri-
 sus. die gern lachet, Poët. ge-
 minant ιω. ex φίλῳ, amicus,
 & μυμηδῶν, rideo. θ. 989.

Φιλομυμηδῆα, acc. sing. à φιλομυ-
 μηδής, ἑῷ, quæ amat genitalia,
 à φίλῳ, & μῆδες, ἑῷ, cura, &
 μῆδες παῖ, τὰ αἰδοῖα, pudenda.
 In carminis dimensione hinc le-
 gendum φιλομυμηδῆ. §. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia. Them.
 φίλῳ, ο, amicus. §. 651.

Φίλω, cari. genit. à φίλῳ, α, ο,
 amicus. §. 180.

Φίλω, amico, dat. sing. ut & φί-
 λῃ, in f. g. φίλοιςιν, & φίλῃ-
 σιν, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 s. 370.

Φίλπερος, caricer, comparat. pro
 φιλόπερῳ, in superl. φίλτατος,
 à φίλῳ, α, ο, amicus. α. 78.
 s. 309.

Φληγέγοντος,

Φλεγόντος, *ardentis*, genit. part. present. à φλεγών, ex φλέω, uro, & δίω, curro. §. 846.

Φλεγών, *aquila*, genit. Æolicus à φλεγών, &, ὁ, *aquila*. ἀπὸ τῆς φλέγην κὶ λαμπερὸς εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φόβωμαι, in præter. med. πίφοβα. α. 144. 155.

Φοβέσθαι, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἰφόνειν, à φοβέω, ᾧ, *timorem injicio*, terreo. φοβέομαι, ᾧμαι, *timeo*. Th. φόβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβη, *purus, lucidus*. éstque Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φοινίκης, εἰς, ἡ, *punicus*. à φοῖνιξ, ἡ, ὁ, *palma arbor, color ruber*. α. 194.

Φορτῶσι, à φορτίζω, *ventito, frequento*, t. ἡσσω, p. ηῡσσω. α. 103.

Φόνος, *caedem*, à φόνος, &, ὁ, *caedes*, à φίνω, *occido*, unde præter. med. πίφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρυγος, genit. à nominat. φόρυγος, ἡ, ὁ, & φόρυγος, *nomen monstri marini*, in accus. φόρυγος, in dat. φόρυγι, pro φόρυγι. §. 237.

Φόρυγος, dat. ἡ φόρυγος, ἡ, ὁ, *cithara, testudo*. α. 280.

Φορμίσκος, ὁ, ὁ, *sparca*. α. 482.

Φορτίσιος, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορτις. Them. φόρτος, &, ὁ, *onus*. α. 690.

Φόρτος, &, ὁ, *onus*, hinc φορτίον, &, τὸ, *onus*. φορτία, φορτί, pro φορτίᾳ, *opera*. α. 644.

Φῶς, δὲ, in lucem, à φῶς, idem quod φῶς, ὡς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φραδμοσύνησιν, dat. pl. Ion. pro Φραδμοσύνης, à Φραδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, præf. inf. φράσσω, 2. dual. α. 1. act. Ion. φράσσομαι, pro φράσσομαι, φράσσομαι, pro φράσσομαι. 3. sing. α. 1. med. opt. φράσσομαι, part. α. 1. medii, pro φράσσομαι, metri causâ, à φράζωμαι, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. ηῡ, α. 2. ἰφράδω, α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσὶ, & φρεσίν, *præcordiis, mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. præf. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χυ. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φρογίω, *sapio, cogito*, f. ἡσσω, p. πιφρογίω. Them. φρέω, ἡ, ὁ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*. α. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύγομαι, α. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φυλὸς, *naturam, indolem*, à φυή, ἡ, ὁ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ἡ, ὁ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, &, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*. 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. §. 769. α. 491.

Φῦλον, &, τὸ, idem quod φυλή, ἡ, ὁ, *tribus, genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ἡ, ὁ, *rugna*, in accus. φύλοπι & φυλόπιδα, *proprie*

X

clamon

clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἡ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπης, ἡ, vox, q. d. ὄψ τ' φύλον, *clamor nationum*. Sic ὄψ, ponitur pro bello, Ἰλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τ' φύλον ὄπης, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπης, ἰδὲς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύσσει, *miscere*, præf. inf. à φύω, f. υρῶ, & Æol. φύρσσω, p. κρ. τ. 61.

Φυτὴν, ἡ, τὴ, *planta*, in dat. pl. φυτῶσι, hinc φυτῶω, *planto*, φυτῶω, *plantaret*, 3. pers. a. i. subj. φυτῶνται, a. i. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. ε. 571. 782. 812. α. 29. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25.

Φῶκον, *nomen viri*. ῥήσκα, est bellua marina φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ἰδὲς. δ. 443. 9. 1004.

Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡς, ἡ, vox. α. 382.

Φῶτις, *vir*, genit. singul. φῶτε, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φῶτῶν, *virorum*, per syn. spec. ὁπῆνι, φῶτις, *vir*. Sed φῶς, ὠτὲς, τὸ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalem aspiratam pro χ. pro καί, sæpè pro κς, κς, quæ sunt dictionculæ potentiales. ε. 392. 434.

Χαίῃ, genit. sing. à χαίῃ, τῇ, τὴ, *rudis indigestaque materia qualem fingebant*. Vide in χαῖος. 9. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. pers. præf. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαῖω, p. κέχαρται, a. 2. ἔχαρον, f. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κέχαρται. ε. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντι, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαῖω, f. αἶσω, *laxo*. α. 308.

Χαλίσπῳ, *damno afficio*, ουερῖο, hinc χαλίσπος, *gravis*, χαλίσπη, χαλίσπις, genit. Ion. χαλίσπιος, dat. pl. Ion. χαλίσπιτύς, *difficilissimus*, superl. & χαλίσπῳ, adverb. ε. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίφρον, α, ὁ, *areæ voce*, ex χαλκός, ὅ, ὁ, ας, & φωνή, ἡς, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκρορυτῶ, *areæ galea munitum*, acc. sing. à χαλκρορυτῆς, ex χαλκός, ὅ, ὁ, ας, & ῥύς, ὄψης, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, ας, dat. sing. χαλκός, ὅ, ὁ, ας. α. 415. ε. 151. hinc χαλκίῳ, ὅς, ας, & χαλκίῳ, metri gratiā. χαλκίδι, accus. à χαλκίς, *nomen urbis*. ε. 145. 151. 655.

Χαμαί, *hum*, adverb. hinc χαμαίητις, *hum*, χαμαί, & γένεσθαι. 9. 879.

Χαῖ, hiatus, tenebræ, à χῆν, hisco: hinc χῆν, in chaos verito. 9. 116.

Χαροσάμῳ, præf. part. χαροσάμῳ, Doricè & Æolicè pro χαροσάειν, à χαροσάω, f. ξω, *scutro*, *incido*, πενο. ε. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, ἡ, *elegans*, à χαίς, ἡς, ἡ, gratia. 9. 129.

Χαίς, ἡς, ἡ, gratia, in accus. χαίον. ε. 709. 720.

Χαίρις, *Deæ*, in genit. pl. χαίριον. 9. 907. ε. 73.

Χαίρις,

- Χαίρω**, αἰ@, πῖ, *gaudium*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιό**, gen. Ionic, à *χαροποι*, *truces*, *fulvi* alioquin, *χαροποις*, εἰ, ὁ, *latus*, *vultu* *serenus*, *caesus*, *caruleus*, ab αῖψ, *oculus*. Th. ὁπθίμα, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo*. θ. 321.
- Χάσσω**, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. *χάσσω*, *hisco*. θ. 740.
- Χαπίζω**, egeus, præs. part. à *χαπίζω*, *egeō*. ε. 21.
- Χαυλιόδαν**, ὄδς, ὁ, *curvus dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδους*, ab ὀδὺς, ὄδς, ὁ, *dens*. α. 387.
- Χεί**, *fundit*, 3. præs. ind. verbi *χέω*, seu *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, *χέω*, & *χέω*, a. 1. ἔχδω, ἔχδω, & ἔχω, a. 1. pass. ἔχδω. ε. 421.
- Χείλις**, dat. pl. à *χέλ@*, ε@, τὸ, *labium*, *labrum*. ε. 97.
- Χείμαρρος**, *clavus ligneus sub carina*, *χείμαρρ@*, *hyeme fluens*, à *χῆμα*, αἰ@, τὸ, *hyems*, & *ρίω*, *fluō*. ε. 616.
- Χῆμα**, *χείματος*, *hyems*, hinc *χειμάν*, ὦν@, *idem*, hinc *χειμῖναι*, & *χειμαεῖν*, *hyemalis*. ε. 640. 675. 494.
- Χέκω**, 1. pl. præs. ind. Poëtice pro *χέω*, à *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, a. 1. ἔχδω, & ἔχω, pro ἔχδω, f. 2. *χέω*, a. 1. pass. ἔχδω, quasi à *χέω*. θ. 83.
- Χειροδία**, nom. pl. à *χειροδία*, cuius est in manibus, ex *χείρ*, *manus*, & *δία*, ἡ, *jus*. ε. 189.
- Χειρὸς**, genit. à *χείρ*, *manus*, *χειρὶ*, *χείρ@*, *χείρ@*, dat. pl. *χείρ@*, *χείρ@*, & *χείρ@*, Ion. & Poët. ut & *χέμα*. ε. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *Chiron*, nomen viri. θ. 1001.
- Χελιδών**, ὄνς, ἡ, *hirundo*. ε. 568.
- Χειρίων**, *deterior*, & *χειρότερον*, *deterius*, *novus* comparativus à *καχός*, *malus*, in comp. *κακίων*, *χείρων*, & Poët. *χειρίων*, in superl. *κακίστος*, & *χειρότατος*. ε. 821. α. 51.
- Χηλῆσι**, dat. pl. Ion. à *χηλή*, ἡ, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρωτά**, *remoti cognati*. Thema, *χῆρ@*, υ, *viduus*. θ. 607.
- Χίτῃ**, dativus sing. à *χίτος*, εἰς, τὸ, *penuria*. Th. *χατίν*, ὦ, *egeō*. θ. 605.
- Χθονίς**, genit. à *χθόνιος*, *terrestris*, à *χθών*, ὄνς, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & *χίλις*, *mille*, in n. g. *χίλις*. θ. 364.
- Χίμαρος**, in gen. *χειμάρης*, Ionicè, *capra hyeme nata*, à *χῆμα*, τὸ, *hyems*, per syncopen, εἰς *ψιλῶ*, metri causâ. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, acc. sing. à *χιτὼν*, ὄνς, ἡ, *tunica*, Ionicè *κίτων*. α. 287. ε. 536.
- Χλαῖναν**, acc. à *χλαῖνα*, ἡ, *lana*, vestis species. ε. 537.
- Χλωρῶ**, dativ. à *χλωρός*, *viridis*, unde per crasin, *χλωρός*, *χλωρῶ*. ε. 743. α. 393.
- Χλῆναι**, *agrestes*, à *χλῆναι*, per crasin pro *χλωῖαναι*, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex *χλῆν*, *herba virens*, & *δὴν*, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χόαιος**, genit. Ion. à *χόαιος*, *castinus*, à *χέω*, *fundo*. θ. 863.
- Χόλοιο**, gen. Ion. pro *χόλος*, à *χόλος*, υ, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. *χολή*, ἡ, ἡ, *bilis*. θ. 221.
- Χολέμης**, *iratus*, præs. part. à *χολέμω*, ἔμω, *irascor*. Them. *χολή*, ἡ, *bilis*. ε. 139.
- Χολωσέμης**, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poëta quoque dicunt.

χροσίμῳ, à χολίω, irascor.
 Th. χολή, bilis. s. 53.
 Χορός, ὤ, ὅ, chorus, chorea, tri-
 podium. α. 201.
 Χόρτῳ, ὤ, ὅ, faenum, hinc χερ-
 τίζω, propriè herbis, seu fae-
 no pascere, per synecd. saturare.
 s. 606.
 Χρεία, debita, in dimensione Poë-
 tica legendum, χροῖ, vel πὶ,
 abesse debet, quod mihi fit ve-
 risimilius, χρεία verò derivatur
 à χρεῖον, ὤ, τὸ, debitum, χρεῖος,
 ἴῳ, idem. s. 647.
 Χρεῖων, genit. pl. à χρεῖα, αἱ, ἡ,
 egestas, utilitas, &c. s. 404.
 Χρέμισσω, kinivere, a. 1. Ion. à
 χρεμίζω, per syncopen pro χρε-
 μισίζω, f. ἴσω, hinc. α. 348.
 Χρεῖζον, præf. inf. à χρενίζω, idem
 quod χρεῖζω, egeo. Th. χρεία,
 indigentia. s. 367.
 Χρήμα, αἴῳ, τὸ, res, χρεῖμα, pro
 χρεῖμα, & χρεῖμαθ', pro χρεῖμα-
 τι. s. 344. 605.
 Χροσάμην, part. a. 1. med. unctā.
 Errant ergo qui aiunt, a. 1.
 med. non habere passivam signi-
 ficationem, à χροῖω, f. ἴσω, un-
 go, perf. p. κίχρωμαι. s. 523.
 Χρόνῳ, ὤ, ὅ, tempus. s. 133.
 Χρόος, genit. à χροῖς, cutis. Them.
 χροῖα, αἱ, ἡ, color. Dicitur χροῖος,
 ὤ, ὅ, & χροῖς, χροῖος, ὅ, χροῖ,
 χροῖα s. 536. 74. 198.
 Χροσάμπους, aurea mitra revin-
 cta, ex χρυσός, ὤ, ὅ, aurum,
 & ab ἄμπους, υἱος, ὅ, ἡ, pro-
 priè funiculus auratus, quo ju-
 ba equorum in fronte sparsa col-
 ligantur, ab ἀμπύχω, circumdo.
 Deinde per metaph. tribuitur
 mulieribus. s. 916.
 Χρυσάωρ, accinctus aureo gladio,
 nomen viri, in accusativ. χρυ-

σάωρ. s. 771. ex χρυσός, ἀπ-
 ρυμ, & αἶος, ρῳ, τὸ, ensis.
 s. 282.
 Χρύσια, plur. à χρύσια, χρυσῆς,
 pro χρυσῆς. s. 975. χρυσίω.
 s. 65.
 Χρύσιῳ, idem quod χρύσιῳ. α.
 313.
 Χρύστος, & contractè, χρυσῆς, ἀπ-
 ρυς, à χρυσός, ὤ, ὅ, aurum.
 α. 297. θ. 216.
 Χρυστοκόμης, ὤ, ὅ, aureo crine con-
 spicius, ex χρυσός, & κόμη, ἡ,
 coma. s. 947.
 Χρυστοπίδων, aureis calceamentis
 gaudentem, ex χρυσός, ὤ, ὅ, ἀπ-
 ρυμ, & πίδων, ὤ, τὸ, calcens.
 s. 454.
 Χρυστοσίφανος, aurea redimitus co-
 rona, à χρυσός, ὤ, aurum, &
 σίφανος, corona. Th. σίφω, co-
 rono. θ. 17.
 Χρῶς, αὐτός, ὅ, corpus, idem quod
 χρῶς, χρῶος. Th. χροῖα, ἡ, color.
 s. 598.
 Χυτροπόδων, genit. plur. à χυτρο-
 πύς, olla pedes habens, ex
 χύτρος, ὤ, ὅ, olla, & πύς. s.
 748.
 Χωρόδρος, succensens, part. præf.
 med. pro χολοόδρος. χροσάμδρος,
 part. a. 1. med. verbi χροῖωμαι,
 idem quod χολῶμαι, irascor.
 Th. χολή, ὤς, ἡ, bilis. s. 533.
 α. 12.
 Χῶρυς, genit. à χῶρος, ὤ, ὅ, locus,
 sedes. item, spatium, item,
 ager, pradium, fundus. s. 731.
 α. 410.
 Χώστω, pro ἐχολώστω, iratus fuit.
 a. 1. m. Ion. à χροῖωμαι, irascor.
 Thema, χολή, ὤς, ἡ, bilis.
 α. 554.

†.

Ψ *Ἀμῶνη*, nomen mul. à ψάμμος, s, ò, arena, sabulum. α. 260.
 Ψ *ᾠδῆς*, mendacia, acc. pl. à ψῦδος. ψ *ᾠδῆς*, ubi in dimensione legendum ψ *ᾠδῆς*, acc. pl. à ψ *ᾠδῆς*, εἰς, ò κ; ἡ, falsus, mendax. Th. ψ *ῥῶδῶ*, fallo, f. ψ *ῥῶδῶ*, p. ἡψ *ῥῶδῶ*, p. pass. ἡψ *ῥῶδῶ*μαι, a. 1. m. ἡψ *ῥῶδῶ*μαι. α. 78. 9. 219. 783. α. 709.
 Ψ *ᾠδῆς*, guttas, acc. pl. à ψ *ᾠδῆς*, αἶδῆς, ἡ, roris gutta. α. 384.
 Ψ *ᾠδῆς*, ardentis, dat. sing. à ψ *ᾠδῆς*, Th. ψ *ᾠδῆς*, s, ò, fuligo. α. 492.
 Ψ *ᾠδῆς*, vita, anima. ψ *ᾠδῆς*, vitam. per metonym. causæ. α. 173.
 Ψ *ᾠδῆς*, frigidus, à ψ *ᾠδῆς*, f. ξω, refrigero. ψ *ᾠδῆς*, pro ψ *ᾠδῆς*, Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω, ò, vocativus. α. 27.
 Ω, cui. α. 57.
 Ω *ᾠδῆς*, antiquum. ab ᾠ *ᾠδῆς*, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per syn. speciei, vetustus, antiquus. θ. 806.
 Ω *ᾠδῆς*, sic. α. 35.
 Ω *ᾠδῆς*, Oceanis, nomen puerperæ. ᾠ *ᾠδῆς*, filia Oceani. 9. 264. 956.
 Ω *ᾠδῆς*, Oceanus, ex ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, & ἡ *ᾠδῆς*, fluo. α. 171. ᾠ *ᾠδῆς*, pro ᾠ *ᾠδῆς*. α. 566. 9. 133.
 Ω *ᾠδῆς*, pl. veloces. ᾠ *ᾠδῆς*, genit. sing. ab ᾠ *ᾠδῆς*, celer, in t. g. ᾠ *ᾠδῆς*, in n. g. ᾠ *ᾠδῆς*. α. 61. 9. 998.
 Ω *ᾠδῆς*, acc. ab ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, celer, ᾠ *ᾠδῆς*, ᾠ *ᾠδῆς*. pro ᾠ *ᾠδῆς*, Ion. dat. pl. 9. 266. 780.

Ω *ᾠδῆς*, celeriter volans, ex ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, celer, & πέτομαι, volo. est & ᾠ *ᾠδῆς*, nomen mul. α. 212. 9. 267.

Ω *ᾠδῆς*, alipedum, ab ᾠ *ᾠδῆς*, οἶδος, ò, idem quod ποδῶν. ᾠ *ᾠδῆς*, dat. pl. Ion. α. 470. 302.

Ω *ᾠδῆς*, nomen mul. 9. 360.

Ω *ᾠδῆς*, a. 1. ind. ab ᾠ *ᾠδῆς*, περδῶ, in fut. ᾠ *ᾠδῆς*, a. 1. ᾠ *ᾠδῆς*, 3. pl. ᾠ *ᾠδῆς*. α. 372.

Ω *ᾠδῆς*, a. 1. ind. aet. ab ᾠ *ᾠδῆς*, τῶν, sequor, f. ἡσῶ. Thema, ᾠ *ᾠδῆς*, simul. idem quod ᾠ *ᾠδῆς*. 9. 201.

Ω *ᾠδῆς*, 9. ᾠ *ᾠδῆς*, pro ᾠ *ᾠδῆς*, quod dimidium. Th. ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, dimidius. α. 559.

Ω *ᾠδῆς*, crudis vescentem, acc. ab ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, crudivorus, παρὰ τὸ πρὸς ᾠ *ᾠδῆς*, ab ᾠ *ᾠδῆς*, edo, & ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, crudus. 9. 300.

Ω *ᾠδῆς*, cruda, dat. ab ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, crudus. item crudelis. α. 705.

Ω *ᾠδῆς*, s, ò, humerus, ᾠ *ᾠδῆς*, gen. pl. ᾠ *ᾠδῆς*, & ᾠ *ᾠδῆς*, dat. plur. α. 468. 159.

Ω *ᾠδῆς*, 3. sing. præs. subj. med. ab ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, f. ἡσῶμαι. α. 541.

Ω *ᾠδῆς*, acc. ab ᾠ *ᾠδῆς*, ᾠ *ᾠδῆς*, εἰς, ò, vultus. Th. ᾠ *ᾠδῆς*, video. α. 62.

Ω *ᾠδῆς*, dedit, & ᾠ *ᾠδῆς*, a. 1. aet. indic. ab ᾠ *ᾠδῆς*, t. σῶ, præbeo, item insequor. 9. 442.

Ω *ᾠδῆς*, tempestivus, speciosus, ab ᾠ *ᾠδῆς*, ας, ἡ, pulcritudo, tempus. α. 32.

Ω *ᾠδῆς*, matura reddunt, pro ᾠ *ᾠδῆς*, Æolicè, ab ᾠ *ᾠδῆς*. Th. ᾠ *ᾠδῆς*, tempus. 9. 903.

Ω *ᾠδῆς*, petiit, a. 1. med. à Th. ᾠ *ᾠδῆς*, porrigo, f. ξω, p. α. α. 1.

α. 1. pass. ὠρίζεσθαι. §. 178.

ὦρῃ, Ion. pro ὥρῃ, hora, & per syn. membri tempus, ὥρῃς, ὥρῃ, ὥρῃς, ὥρῃς. §. 501. α. 30.

ὦρῃσιν, certabant, porrigebantur, 3. pl. imperf. pass. ab ὠρίζομαι, ὥρῃς, idem quod ὠρίζω vel ὠρίζομαι, f. ξω, p. χα, porrigo. α. 190.

ὦρῃς, concitat, α. 1. act. ab ὠρίζω. Thema est ὥρῃ, excito. α. 674.

ὦρῃς, tempestivus, ab ὥρῃ, hora, ὥρῃς, ὥρῃς. α. 394. α. 490.

ὦρῃς, ωρῃς, ὦ, Orion, signum caeleste. α. 609.

ὦρῃς, excitabatur, imperf. pass. ab ὠρίζομαι. Them. ὥρῃ, excito. α. 191.

ὦρῃς, immisit, α. 1. act. ab ὠρίζω, f. ὥρῃ, & Æolic. ὥρῃς, ὥρῃς, 3. sing. præter. plusq. pass. ut & ὥρῃς. α. 40. §. 990. 523.

ὦς, particula varios habens usus. α. 86. 110. ὦς κ', ὥσπερ. α. 699. §. 402.

ὦς, pro ὥσπερ, sic. α. 44.

ὦς, perinde. α. 189.

ὦς, aded ut, ὥς, ὥσπερ, pro ὥς. α. 405. α. 831.

ὦς, cui, dativ. ab ὥς, quis. α. 31.

ὦς, jubebant, imperf. ab ὠρίζω, incito, f. ωω, p. γη. §. 883.

ὦς, auritum. h. e. ansatum, ab ὦς, ὥσπερ, τὸ, auris unde est ὠτίς, ὠτίς, α. 657.

ὦς, imperf. ab ὠρίζω, de- beo, f. ὠρίζομαι, p. ὠρίζομαι, α. 2. ὠρίζομαι. α. 174.

ὦς, gradiebatur, 3. sing. imperf. med. ab ὠρίζομαι, abeo, unde ὠρίζομαι, abeo, morior, f. ὠρίζομαι, perf. ὠρίζομαι. α. 200.

F I N I S.

